

Giới thiệu Hậu Cửu Đỉnh Ký

Bạn đang đọc truyện Hậu Cửu Đỉnh Ký của tác giả Thư Tà Vĩ Lai trên trang đọc truyện online. Cửu Đỉnh Ký chấm dứt để lại cho chúng ta rất nhiều nghi hoặc, bốn trăm năm sau, Đẳng Thanh Sơn sẽ đi đến một thế giới như thế nào? Cửu Châu Đỉnh rốt cuộc là tồn tại ra sao? Điều này không một ai biết. Như vậy, quyển sách này nhân tiện nói cho mọi người một chút bốn trăm năm sau Đẳng Thanh Sơn sẽ đi đến một cái thế giới như thế nào, bí mật của Cửu Châu Đỉnh rốt cuộc là cái gì. Cửu Đỉnh Ký đem lại cho mọi người một cái chuyện võ hiệp xưa nhiệt huyết đặc sắc. Mà quyển sách này thì đưa tới cho mọi người một cái hành trình giết người thăng cấp bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thần Thoại Cửu Đỉnh.

Thanh Châu, trong Thiên Thần Cung, giờ phút này đã là ban đêm, trăng tròn sáng ngời nhô lên cao trong đêm đen, bốn phía bầu trời đầy sao. Hôm nay là ngày thành thân của nữ nhi Bùi Tuyết Liên của Cung Chủ Thiên Thần Cung Bùi Tam cùng Tổng Chủ Kiểm Tông Lý Triều, thời tiết rất đẹp. Dưới bầu trời đêm, hai vợ chồng Đẳng Thanh Sơn đang đứng tại trên hành lang cùng nhìn trăng sáng.

"Thanh Sơn, sau khi phá toái hư không sẽ phải tới đâu?" Lý Quân một thân trang phục màu xanh nhạt cau mày hướng tới Đẳng Thanh Sơn mặc tông sắc trường bào hỏi.

Nhìn thê tử của mình, Đẳng Thanh Sơn đem Lý Quân ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng thở dài nói: "Ta cũng không biết, ta thấy qua một tấm bia đá Lý Thái Bạch lưu lại, hẳn cũng không biết. Đây là một con đường không rõ, nếu như không phải tự mình đi một lần, căn bản là không biết đường đi thông tới đâu. Nhưng mà, một khi đi con đường này, sẽ không cách nào trở về".

Lý Quân gật đầu, không hỏi lại cái gì, người chí cường trong lịch sử, không có một ai có thể trở về.

"Ngủ đi, đừng suy nghĩ loạn nữa." Đẳng Thanh Sơn nhẹ giọng cười nói.

Đêm tối đi qua, trời lại sáng.

Tại trên bãi đất trống phía ngoài hậu viện của Thiên Thần Cung, đám người Đẳng Thanh Sơn, cũng bao gồm cả Bùi Tuyết Liên, Lý Triều vừa thành thân cũng đều tới nơi đây. Nhưng mà, Bùi Tam sắp sửa phá toái hư không, lại không có ở đây.

"Đó là cấm địa của cha, cấm bắt luận kẻ nào đi vào." Bùi Tuyết Liên nhìn cửa vào hậu viện: "Ta chỉ biết là đó là một lăng mộ, cũng không biết là lăng mộ của ai."

"Người mới được bao tuổi chứ." Lý Triều ở bên cạnh cười nói: "Tại trước khi người sinh ra, sự phụ khẳng định đã trải qua cái gì đó. Mọi người đều có bí mật, không cần suy nghĩ nhiều."

Đẳng Thanh Sơn cùng Lý Quân ở bên cạnh, chỉ là lẳng lặng đợi.

Chỉ chớp lát, Bùi Tam một thân hắc y từ trong cánh cửa hậu viện đi ra, hướng ra mọi người ở phía ngoài cười cười: "Thanh Sơn huynh đệ, đã khiến người đợi lâu rồi."

"Không vội." Đẳng Thanh Sơn cười nói.

"Tuyết Liên." Bùi Tam nhìn con gái mình, Bùi Tuyết Liên không nhìn được liền nhào vào trong lòng của phụ thân, nàng biết cha mình lần này đi, sẽ vĩnh viễn không trở về nữa. Ôm con gái, mặc cho con gái khóc trong ngực, con mắt Bùi Tam cũng mờ hồ có chút ướt át. Dù sao đây là con gái của hắn chính tay nuôi lớn.

"A Triều." "Bùi Tam nhìn về phía Lý Triều, cười nói: "Tuyết Liên liền giao cho con, con cũng đừng làm cho ta thất vọng."

"Yên tâm đi, sư phụ." "Lý Triều tự tin cười nói.

Bùi Tam thoả mãn gật đầu, hẳn là nhìn Lý Triều lớn lên, đối với tính cách của Lý Triều rất rõ ràng.

"Ân." Bùi Tam nhìn về đệ tử Tô Mông Đặc, Thú Vương "Ô Hâu" cùng với huynh đệ "Bùi Hạo" của mình phía bên cạnh. "Lão già, ta đi trước." Bùi Hạo khẽ gật đầu, than thở nói: "Đại ca bọn họ đều đã đi, nếu như bọn họ biết, tam ca người có thể đạt được cảnh giới chí cường, nhất định sẽ rất hài lòng." Bùi Tam gật đầu, tâm tình cũng rất phức tạp.

Dù sao, đám thân nhân của hắn, đều đã liên tiếp qua đời.

"Được rồi, không nói nhiều." Bùi Tam nhìn về phía Lý Triều, Bùi Tuyết Liên: "A Triều, binh khí còn có chí cường chiến giáp của ta đều để lại. Chí cường chiến giáp này, liền giao cho con bảo quản."

Lý Triều gật đầu, cung kính nói: "Đồ nhi sẽ bảo quản thật tốt!"

"Cha, người phá toái hư không rốt cuộc đi đâu, con, con. . ." Bùi Tuyết Liên muốn nói cái gì đó, lại không biết nên nói như thế nào.

"Người hỏi Thanh Sơn huynh đệ đi, cho dù là người chí cường, cũng là không biết, sau một bước này ra sao, rốt cuộc là đi đâu." Bùi Tam cười nói "Được rồi, các bí tịch, chí cường chiến giáp..., ta đều để lại. Ta chỉ mang theo một thân bồ y này, còn có cái tiểu đỉnh này vẫn theo ta." Bùi Tam lấy ra từ trước ngực một cái hắc sắc tiểu đỉnh cùng cái của Đổng Thanh Sơn hầu như giống nhau như đúc. "Kiếp trước kiếp này, nó vẫn theo ta. Bảo vật có linh, cho các người, nó cũng sẽ đi. Nếu ta muốn phá toái hư không, nó cũng không rời khỏi. Liền cùng ta một đường đi thôi."

Nhìn Bùi Tam, Đổng Thanh Sơn gật đầu.

Hắn nghe hiểu ý tứ của Bùi Tam, tiền kiếp của Bùi Tam chính là Hạng Phàm Trần đã có hắc sắc tiểu đỉnh này, sau khi chuyển thế hắc sắc tiểu đỉnh vẫn theo hắn.

"Thanh Sơn huynh đệ, ta phải đi. Ta hỏi lại người một lần cuối cùng, người có bằng lòng cùng ta một đường, rời khỏi Cửu Châu thiên địa này, cùng lang bạt hay không?" Bùi Tam nhìn Đổng Thanh Sơn.

Nghe được lời Bùi Tam nói, sắc mặt Lý Quân bên cạnh không khỏi khẽ biến.

Đổng Thanh Sơn cười nhìn Bùi Tam, sau đó quay đầu nhìn về phía thê tử, nhìn khuôn mặt lo lắng của thê tử, Đổng Thanh Sơn lập tức nắm tay của thê tử cười nhìn về phía Bùi Tam: "Bùi lão ca, đối với ta mà nói. . . Mặc kệ địa phương nào, cũng không có quan trọng hơn nhà! Nhà của ta tại Cửu Châu, ta sẽ không rời khỏi."

"Mặc kệ địa phương nào, cũng không có quan trọng hơn nhà?" Bùi Tam lắc đầu thở dài: "Quên đi, chờ khi năm trăm năm đến, người vẫn là phải rời khỏi. Thanh Sơn huynh đệ, ta liền đi trước một bước."

Lập tức xoay người, tay phải cao giờ lên cao, hỗn độn nguyên thủy kia lực lập tức truyền mạnh vào tay phải.

Vèo vèo! Nhất thời ở phía trước xuất hiện một cái cự đại lỗ thủng hắc động lớn chừng ba trượng, bên trong lỗ thủng không gian này tối như mực, căn bản không nhìn thấy cái gì.

"Người ta là trần trường tới, trần trường đi, ta là mang theo Cửu Châu đỉnh sinh ra, mang theo Cửu Châu đỉnh rời đi, ha ha. . ." Bùi Tam cười lớn, một bước đi ra, liền trực tiếp tiến vào giữa lỗ thủng hắc động. Sau đó hắc động lỗ thủng này cũng cấp tốc thu nhỏ lại, cho đến hóa thành một cái điểm đen, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

"Cha!" "Bùi Tuyết Liên nhất thời thống khổ hô lên một tiếng, quỳ xuống.

"Sư phụ." "Lý Triều, Tô Mông Đặc, Thú Vương Ô Hưu cũng đều quỳ xuống.

Đổng Thanh Sơn cùng Lý Quân hai người đứng ở đó nhìn, không nói gì thêm.

"Thanh Sơn, Bùi Tam vừa đi nói đến năm trăm năm, người cũng phải ly khai?" Lý Quân cũng nghe thấy được.

"Àn, đúng. . ."

Đổng Thanh Sơn gật đầu: "Người chí cường không có khả năng vĩnh viễn đứng ở Cửu Châu, tối đa sống đến năm trăm tuổi, nhất định phải rời khỏi Cửu Châu. Bằng không, cho dù ta không ly khai, thiên địa Cửu Châu cũng sẽ đem ta đánh đuổi. Đây là thiên địa quy tắc, đến lúc đó ta cũng muốn cùng Bùi Tam như nhau, rời khỏi Cửu Châu. Sợ rằng đến lúc đó, ta cũng mang theo tiểu đỉnh cùng nhau rời khỏi". Đổng Thanh Sơn gật đầu nói.

Đột nhiên, Đổng Thanh Sơn biến sắc.

"Thanh Sơn làm sao vậy?" Lý Quân bị biểu tình của Đổng Thanh Sơn làm cho kinh sợ.

Đổng Thanh Sơn vung tay lên, tùy tiện liền ở bên cạnh vẽ ra một cái hắc động lỗ thủng, tối như mực.

Đổng Thanh Sơn gắt gao nhìn chăm chăm hắc động lỗ thủng thần bí này, căn bản không nhìn ra bên trong rốt cuộc là cái gì, lẩm bẩm nói: "Ta vẫn không biết, Cửu Châu Đỉnh thế nào lại xuất hiện tại cái thế giới kia, bây giờ ta đã biết. . ."

"Thanh Sơn, Thanh Sơn?" Lý Quân bị Đổng Thanh Sơn làm cho sợ hãi.

Đổng Thanh Sơn nhìn về phía Lý Quân, mỉm cười: "Tiểu Quân, ta có lẽ đã biết, sau khi người chí cường phá toái hư không, rốt cuộc là đi nơi nào rồi."

Mà đúng lúc này, một thanh âm hư vô mờ ảo vang lên tại trong đầu Đổng Thanh Sơn: "Người thực sự biết người chí cường tại sau khi phá toái hư không

đi tới nơi nào sao? Nếu như biết, liền tới tìm ta đi, người hân là biết ở nơi nào có thể tìm được ta ."

Nghe thanh âm, biểu tình của Đẳng Thanh Sơn lập tức biến trở về nguyên dạng. Nhưng để không làm cho thê tử sốt ruột, trên mặt Đẳng Thanh Sơn vẫn chưa lộ ra cái sơ hở gì, mà là mỉm cười dặt thê tử Lý Quân rời đi, không quấy rầy đám người Lý Triều.

...

Đại Duyên Sơn, Hình Ý Môn, trong thánh địa của Nội Gia Quyền.

Trên đỉnh núi cao nhất, Đẳng Thanh Sơn một thân tông sắc trường bào tại trong đại viện suy diễn từng chiêu thức của Hình Ý Quyền, mặc kệ là Hồ Quyền, Pháo Quyền, hay là Băng Quyền, tại trên tay của người sáng lập Hình Ý Môn Đẳng Thanh Sơn suy diễn như nước chảy mây trôi, không có bất luận cái dừng lại gì.

Trong lúc đánh quyền, Đẳng Thanh Sơn không hề dùng bất cứ cái năng lượng gì, hoàn toàn là dựa vào lực lượng của thân thể. Trong đại viện, tiếng gió thổi nổi lên bốn phía, lấy Đẳng Thanh Sơn làm trung tâm, bốn phía kinh phong quay tròn chung quanh. Cỏ dại, lá cây, bùn đất bị thổi hút lên, như vờn rồng cuốn. Không gian bốn phía rung động, mỗi một lần ba động đều như trái tim nhảy lên, tiếng tim đập tiếng tim đập của thế giới Cửu Châu !

Chỉ tôn cường giả, cho dù không dùng bất luận cái năng lượng gì cũng là có thể làm cho thế giới Cửu Châu chấn động, đây là chí cường giả của Cửu Châu đại địa!

May là, tất cả chỗ đại viện này thuộc về một mình Đẳng Thanh Sơn hân, không có sự cho phép, của hân, bất luận kẻ nào cũng không thể vào.

Hôm nay, đã một tháng qua đi từ khi Bùi Tam rời khỏi Cửu Châu . Tại trong một tháng này, Đẳng Thanh Sơn mỗi ngày đều cùng thê tử đi dạo chung quanh một chút, sau đó chính là đánh Hình Ý Quyền. Cho dù Đẳng Thanh Sơn bây giờ thân là chí cường giả, nhưng đánh quyền là ham mê của hân, sau khi đánh quyền Đẳng Thanh Sơn cảm thấy toàn thân đều sáng khoái.

Bây giờ Đẳng Thanh Sơn đánh quyền cũng không dám vận dụng bất luận cái năng lượng gì, chỉ cần lực lượng của thân thể là có thể làm cho vị trí của Cửu Châu đại địa rung động, nếu như vận dụng ngũ hành hủy diệt chi lực, không gian của Cửu Châu đại địa đều sẽ bị hỗn loạn.

Hôm nay thê tử Lý Quân cùng mấy người hảo tỷ muội đi ra ngoài đi dạo phố, Đẳng Thanh Sơn không thích đi dạo phố, liền cho đại đồ đệ Đẳng Thú cùng đi, làm một cái xe vận chuyển hàng hóa miễn phí rất được

, đồng thời cũng có thể kiêm chức bảo tiêu. Có Đẳng Thú , đối với an toàn của thê tử mình, Đẳng Thanh Sơn chính là rất yên tâm . Đồng thời, chỉ cần thê tử mình có một cái uy hiếp gì, Đẳng Thanh Sơn cũng có thể biết trước tiên, cũng có thể đến ngay hiện trường.

Phải biết rằng, lúc này Đẳng Thanh Sơn chính là chí cường giả, nhưng lại là chí cường giả duy nhất trên Cửu Châu đại địa!

"Bang bang!"

Không gian bốn phía rung động, quyền phong cuồng loạn . Trong lúc đánh quyền, Đẳng Thanh Sơn nhắm hai mắt lại. Lúc này Đẳng Thanh Sơn cũng không có nghĩ đánh cái quyền gì, mà là mặc cho thân thể tự do vận động . Trong đầu, Đẳng Thanh Sơn đang suy nghĩ một vấn đề khác. Đó là thanh âm thần bí mờ ảo một tháng trước khi Bùi Tam phá toái hư không.

Ngay lúc Đẳng Thanh Sơn nhìn Bùi Tam phá toái hư không, sau đó mình khia mũi hư không đã biết thế giới sau khi phá toái hư không là cái gì. Nhưng lại trong nháy mắt, cái thế giới kia tại trong đầu của Đẳng Thanh Sơn lại mờ hồ đi. Đúng vậy, chính là mơ hồ!

Tiếp đó là nhớ tới thanh âm mơ hồ kia, khiến Đẳng Thanh Sơn kinh dị chính là, thanh âm mờ ảo kia mà mình lại có thể điều tra không ra là từ đâu truyền đến . Phải biết rằng, mình chính là chí cường giả, linh thức có thể khuếch tán ngoài ngàn dặm, lẽ nào thanh âm kia là từ ngoài ngàn dặm truyền đến sao?

Khoảng cách Hư Cảnh truyền âm tại trong phạm vi bốn mươi dặm, chí cường giả cực hạn là ngàn dặm, nếu như vượt qua ngàn dặm liền không thể truyền âm . Như vậy thanh âm kia là từ ngoài ngàn dặm truyền tới, vậy nghĩa là cái gì? !

Đẳng Thanh Sơn trong lòng càng nghĩ càng hồ đồ, đồng thời cũng kinh hãi, lẽ nào trên thế giới này còn có cường giả so với chính mình còn mạnh hơn ? !

"Nếu như muốn đến gặp ta, thì xuống phía dưới gặp ta đi!" Đột nhiên, đúng lúc này, thanh âm mờ ảo kia lần thứ hai truyền tới trong tai Đẳng Thanh Sơn .

"Hô" !

Bỗng nhiên, Đẳng Thanh Sơn đang đánh quyền đột nhiên ngừng lại, ánh mắt có chút kinh dị nhìn dưới chân của mình, trong đầu đột nhiên nghĩ đến bốn chữ - Thiên Hồng Thủy Cung!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lại Vào Thiên Hồng Thủy Cung.

Thiên Hồng Thủy Cung ở trong lòng đất của Đại Duyên Sơn, lối vào của động khẩu cực kỳ bí ẩn, năm đó Đẳng Thanh Sơn đề tu luyện thân thể lực lượng đi loạn xạ lung tung mới phát hiện ra được. Đồng thời, khi đó "Bắc Hải Chi Linh" được Vũ Hoàng lưu lại trong Thiên Hồng Thủy Cung, nắm bắt đại môn phái Thanh Hồ Đảo, Quy Nguyên Tông, Tiêu Diêu Môn, Xạ Nhật Thần Cung, Hồng Thiên Thành, Tuyệt Ung Giáo không biết đã chết bao nhiêu người, Tiên Thiên cường giả cũng đã chết không ít, càng khiến cho rất nhiều môn phái cùng tán tu đến cùng tranh đoạt.

Trong đó, nguyên bản Thanh Hồ Đảo tình thế bất buộc lại ngay cả một giọt Bắc Hải Chi Linh cũng không được, nguyên nhân trong đó tự nhiên là được Đẳng Thanh Sơn ban tặng.

Hôm nay, Đẳng Thanh Sơn lần thứ hai tới hồ trong lòng đất.

Đẳng Thanh Sơn thân là chí tôn cường giả, vừa vào hồ trong lòng đất, bốn phía hồ nước tự nhiên tách xa ra. Rất nhanh, bằng vào ký ức hơn người, Đẳng Thanh Sơn đi tới cửa của Thiên Hồng Thủy Cung.

Vẫn như nhiều năm trước, hình dạng bên ngoài của Thiên Hồng Thủy Cung, cũng không có bởi vì bên trong sập mà sụp đổ. Năm đó Đẳng Thanh Sơn lấy đi Khai Sơn Thần Phủ cùng Bắc Hải Chi Linh thì bên trong Thiên Hồng Thủy Cung bắt đầu sụp đổ xuống. Chỉ có điều, ngay lúc đó Đẳng Thanh Sơn chỉ biết là trốn khỏi nơi này, cũng không có đi xem bên trong cùng của Thiên Hồng Thủy Cung rốt cuộc là cái bộ dáng gì nữa.

Hôm nay đi tới Thiên Hồng Thủy Cung, bên ngoài cũng không có gì biến hóa. Đồng thời, Kim Sắc Long Quy vẫn như trước trung thành canh giữ tại lối vào của Thiên Hồng Thủy Cung, bảo vệ tòa cung điện này. Có thể Kim Sắc Long Quy biết Thiên Hồng Thủy Cung đã không hề là Thiên Hồng Thủy Cung của năm đó, nhưng đối với nó mà nói, này cũng không ảnh hưởng gì, sứ mệnh của nó là thủ hộ ở đây, cũng không đi muốn xen vào bên trong có cái gì, xảy ra chuyện gì.

"Ha ha, lão bằng hữu, còn nhớ ta không?" Đẳng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, thân hình chợt lóe liền đi tới trước mặt của Kim Sắc Long Quy.

"Rống" thấy Đẳng Thanh Sơn xuất hiện, hai mắt của Kim Sắc Long Quy vốn nhắm bỗng nhiên mở ra, kim sắc quang mang chói mắt từ trong mắt phụt ra, tựa hồ mang theo một tia khiếp sợ hướng về phía Đẳng Thanh Sơn rống lên.

Nhìn Đẳng Thanh Sơn, thân thể không nhỏ không lớn của Kim Sắc Long Quy run nhè nhẹ, tựa hồ là... Sợ hãi?!

Đúng vậy, chính là sợ hãi, kính nể!

Năm đó Đại Duyên Sơn, đi tới hồ trong lòng đất đều chỉ là Tiên Thiên cường giả, Ô Hầu cực mạnh cũng chỉ là Tiên Thiên kim đan mà thôi. Mà Kim Sắc Long Quy là Hư Cảnh, nhưng lại là Hư Cảnh đại thành! Cho dù là nhân loại Hư Cảnh đại thành đối mặt với Kim Sắc Long Quy cũng chỉ có lui bước mới có đường sống, càng đừng nói Tiên Thiên Kim Đan.

Năm đó Kim Sắc Long Quy tại trong mắt mọi người chính là vô địch, không ai dám xông vào. Nhưng mà, lúc này Kim Sắc Long Quy đối với Đẳng Thanh Sơn mà nói căn bản là như một con kiến, chỉ cần nhẹ nhàng sờ là có thể đem nó bóp chết.

Đối mặt chí tôn cường giả Đẳng Thanh Sơn, Kim Sắc Long Quy phủ phục thân thể, trong con ngươi kim sắc lóe ra thần sắc kính hãi cùng không thể tin tưởng. Chí tôn cường giả, người trẻ tuổi trước mắt lại có thể là chí tôn cường giả! Lẽ nào trên Cửu Châu lại xuất hiện tân chí tôn cường giả?! Kim Sắc Long Quy trong lòng kính hãi.

Lão bằng hữu?

Đột nhiên, Kim Sắc Long Quy tựa hồ chú ý tới cái gì đó. Con ngươi kim sắc sợ hãi nhìn lại Đẳng Thanh Sơn, hướng Đẳng Thanh Sơn gầm nhẹ hai tiếng, tựa hồ đang hỏi: "Ta biết ngài sao?"

"Thế nào, không nhận ra ta? Lúc đó ta tới nơi này chính là người cho ta đi vào, đem đám gia hỏa đó đều căn ở bên ngoài." Nhìn sự kính hãi của Kim Sắc Long Quy, trên mặt Đẳng Thanh Sơn mang chút mỉm cười nói.

Rất hiển nhiên, Đẳng Thanh Sơn biết Kim Sắc Long Quy lúc này đã không còn nhận ra mình, đồng thời vì mình là chí tôn cường giả mà kính hãi.

"Rống rống!" Được Đẳng Thanh Sơn nhắc nhở, Kim Sắc Long Quy tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, hướng phía Đẳng Thanh Sơn rống lên hai tiếng, trong tiếng gầm nhẹ tựa hồ mang theo một tia hưng phấn.

"Đúng, chính là ta, xem này, cái này người hẳn là biết đi!" Đẳng Thanh Sơn cười cười, lấy từ trong lòng hắc sắc tiểu đỉnh kia đưa tới.

"Rống!" Thấy hắc sắc tiểu đỉnh, thanh âm Kim Sắc Long Quy đột nhiên to lên, ánh mắt nhìn Đẳng Thanh Sơn từ kính sợ trong nháy mắt chuyển thành kính trọng.

"Ha ha, được rồi, lão bằng hữu. Nếu không có người năm đó, ắt phải nói nguyên nhân do Cửu Châu Đỉnh này, ta cũng sẽ không có thành tựu bây giờ."

Đặng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, đem Cửu Châu Đinh thu vào trong lòng, nói với Kim Sắc Long Quy : "Ngày hôm nay ta muốn lại vào xem, người hẳn là sẽ không ngăn trở ta chứ?"

Nhìn Kim Sắc Long Quy, trong mắt Đặng Thanh Sơn mang theo một tia thú vị. Tuy rằng thú của Đặng Thanh Sơn không được tốt lắm, nhưng miễn cưỡng cũng không có quá khó khăn. Đối với rồng lên một tiếng rồng lên một tiếng của Kim Sắc Long Quy, cũng là nửa hiểu nửa không hiểu.

"Rồng rồng "

Nghe được Đặng Thanh Sơn nói, Kim Sắc Long Quy phủ phục thân thể, nào dám nói nửa câu, vội vàng đem thân thể thối lui đến một bên, tránh đường ý bảo Đặng Thanh Sơn đi vào.

"Àn, có cơ hội sẽ tìm người." Đặng Thanh Sơn hướng Kim Sắc Long Quy gật đầu, thân hình chợt lóe, liền biến mất trong tầm nhìn của Kim Sắc Long Quy.

Đội Đặng Thanh Sơn rời đi, Kim Sắc Long Quy một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, trong mắt tràn ngập sự không thể tưởng tượng nổi.

Mới có hơn bốn mươi năm a! ! Nó thế nào lại là chí cường giả? ! !

"Rồng "

Đột nhiên, một cái thanh âm hùng hậu như rồng ngâm vang tới.

"Ào ào" Thanh âm xao động hồ nước truyền tới, hồ nước trong lòng đất đột nhiên thông thả bắt đầu phun lên.

Cảm thụ được biến hóa của hồ, trong con người Kim Sắc Long Quy tản ra kim mang, bình tĩnh hướng chỗ hắc ám xa xa nhìn lại.

Rất nhanh, tại nơi hắc ám đó, một cái thân ảnh khổng lồ xuất hiện, chậm rãi hướng chỗ Kim Sắc Long Quy chỗ lắc lư mà đến. Thân ảnh khổng lồ kia càng ngày càng gần, nhiệt độ bốn phía hồ nước kịch liệt giảm xuống , nhưng đối với Kim Sắc Long Quy mà nói thì cái này cũng không có gì .

Khi thấy rõ thân ảnh khổng lồ kia, Kim Sắc Long Quy đối với thân ảnh đó rít gào, tựa hồ là hỏi cái gì đó.

"Rồng" Tiếng vang lên long ngâm dài vang lên, trả lời vấn đề của Kim Sắc Long Quy.

Thân thể cự đại, màu tím, hai móng, một cái râu mép như râu cá chép, đích thực là Yêu Long —— Từ Tích!

Từ Tích nghìn năm qua đều ở hang ổ Hàn Băng của mình, thỉnh thoảng tới bầu trời giải sầu, cũng không đến hồ, lại càng không tới nơi ở của Kim Sắc Long Quy i. Mà hôm nay, Từ Tích lại có thể đi tới địa bàn của Kim Sắc Long Quy!

Hai đại yêu thú Hư Cảnh đại thành đối diện, đồng thời liên tục gầm rú, có vẻ như nói chuyện với nhau cái gì đó.

Từ Tích nhìn lối vào của Thiên Hồng Thủy Cung một chút, tựa hồ muốn tiến vào đến bên trong đi. Nhưng mà bị một tiếng rồng ghê gớm của Kim Sắc Long Quy sau đó liền lộ ra một tia biểu tình vô lực, trong con người màu tím có hưng phấn lại có sợ hãi.

Đặng Thanh Sơn đạt được chí tôn cường giả mới không được hai tháng, Cửu Châu đại địa mới vừa truyền khắp ra. Mà đạt được chí tôn cường giả Đặng Thanh Sơn không dễ dàng lộ ra khí tức. Cho nên, loại yêu thú phong bế trường kỳ như Từ Tích, Kim Sắc Long Quy cũng không biết trong thiên địa lại xuất hiện thêm chí tôn cường giả.

Mà hôm nay, Đặng Thanh Sơn đi tới trước mặt của Kim Sắc Long Quy như có như không phóng xuất ra khí tức của chí tôn cường giả. Cho nên, Kim Sắc Long Quy lại sợ hãi như vậy. Cùng lúc đó, Yêu Long Từ Tích cũng cảm thụ được khí tức của chí tôn cường giả . Đội sau khi Đặng Thanh Sơn vào đến Thiên Hồng Thủy Cung, khí tức thu liễm thì Từ Tích mới cẩn thận xuất hiện.

Kim Sắc Long Quy cùng Từ Tích đối thoại chính là thảo luận về Đặng Thanh Sơn, hai đại Hư Cảnh cường giả đối diện, trong mắt đồng thời lộ ra vẻ phấn chấn.

Trong Thiên Hồng Thủy Cung.

"Mê cung sao?" Đặng Thanh Sơn nhìn mê cung trước mắt, mỉm cười, thân hình chợt lóe, lần thứ hai biến mất.

Năm đó mê cung của Thiên Hồng Thủy Cung làm cho Tiên Thiên cường giả của bát đại môn phái hết sức đau đầu , tại trong mê cung chết không biết bao nhiêu Tiên Thiên cường giả. Đồng thời còn có một tên bị va vào đá chết Nhớ tới cái tên bị va chết kia, Đặng Thanh Sơn liền cảm thấy có chút buồn cười.

Năm đó Đặng Thanh Sơn tại lúc đi trong mê cung thì làm ký hiệu, có điều là lúc này Đặng Thanh Sơn căn bản không cần cái ký hiệu gì cũng có thể đến chỗ giấu Bắc Hải Chi Linh năm đó . Rất nhanh, Đặng Thanh Sơn đã đi tới trong gian phòng hắc sắc kia.

Trong phòng nhỏ, vẫn là hình dạng như trước, chỉ là Khai Sơn Thần Phủ cùng hắc sắc tiểu đỉnh đựng Bắc Hải Chi Linh đã không thấy nữa.

Đi tới trong Thiên Hồng Thủy Cung, Đặng Thanh Sơn liền phát hiện, Thiên Hồng Thủy Cung chính là y như năm đó, không có bất luận cái biến hóa cùng

tổn hại gì! Tựa hồ khi đó mình lấy đi Khai Sơn Thần Phủ cùng Bắc Hải Chi Linh, cung điện này không phải sập rồi sao? Làm sao lại hoá ra hình dạng này?

"Ta đã tới, ra đi!" Nhìn bốn phía không có bất luận cái biến hóa gì, Đằng Thanh Sơn quát một tiếng, thanh âm cấp tốc truyền đến từng góc của toàn bộ Thiên Hồng Thủy Cung.

"Oanh "

Đột nhiên, một cái thanh âm của tảng đá hoạt động vang tới.

Ở dưới sự nhìn chăm chú của Đằng Thanh Sơn, mặt đất ở trung ương của hắc sắc tiểu phòng lại có thể xuất hiện một cái cái động khẩu tròn lớn chừng hai thước.

"Muốn gặp ta, thì nhảy xuống." Thanh âm thần bí mờ ảo truyền vào đại não của Đằng Thanh Sơn.

Nhìn cái động khẩu tròn này, trong mắt Đằng Thanh Sơn hiện lên một tia kinh ngạc, năm đó cũng không có xuất hiện cái động này. Đột nhiên, Đằng Thanh Sơn hiện lên một tia thần sắc không thể tin được, chẳng lẽ là. . . Vũ Hoàng? !

Đằng Thanh Sơn sắc mặt bình tĩnh, trong đầu hồi tưởng lại lời mời một tháng trước. Thanh âm thần bí mờ ảo, ngay cả mình thân là chí tôn cường giả cũng không tra ra được, như vậy đại biểu một vấn đề, thực lực người này ở trên mình !

Trên thế giới này còn có cái người nào có thực lực trên mình? Thiên Hồng Thủy Cung, Vũ Hoàng kiến tạo , nếu như nói cái thanh âm thần bí này là ai nói, như vậy cũng chỉ có chí tôn cường giả Vũ Hoàng trong truyền thuyết !

Vũ Hoàng không phải từ sáu nghìn năm trước đã rời khỏi Cửu Châu rồi sao? Lẽ nào. . .

Trong mắt Đằng Thanh Sơn lộ ra thần sắc quý dị không thể tin được, Đằng Thanh Sơn phát hiện hắc sắc tiểu đình trong lòng nguyên bản băng lãnh lại có thể bắt đầu nóng lên! Lấy tay sờ sờ Cửu Châu Đỉnh, Đằng Thanh Sơn trong lòng mang theo kinh ngạc nhảy vào trong cái hắc sắc động khẩu kia.

"Oanh "

Đằng Thanh Sơn mới vừa nhảy vào trong đó, hắc sắc động khẩu liền khép kín lại trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Vũ Hoàng.

"Vù vù "

Trong hắc động, chí tôn cường giả Đằng Thanh Sơn rất nhanh chóng hướng dưới lòng đất rơi xuống . Quý dị là, quanh Thiên Hồng Thủy Cung vốn tất cả đều là hồ nước. Nhưng khi tiến vào trong hắc động có đường kính chỉ lớn hai thước này, hồ nước như bị một cỗ năng lượng vô hình ngăn trở, không cách nào tiến vào được.

Trong khi rơi xuống, Đằng Thanh Sơn trên mặt mang theo nghi hoặc hướng phía dưới nhìn lại. Bóng tối, Đằng Thanh Sơn có thể chứng kiến chỉ có bóng tối vô tận . Làm chí tôn cường giả, bóng tối bình thường căn bản không có thể ngăn cản được ánh mắt của hắn, nhưng bóng tối trước mắt lại là bóng tối thật sự!

Thở sâu một cái, Đằng Thanh Sơn đề nghị hoặc trong lòng xuống, nhắm lại hai mắt, tản ra linh hồn lực của mình.

Trong nháy mắt, linh hồn lực của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt khuếch tán tới trong vòng ngàn dặm Đại Duyên Sơn. Tất cả sự vật trong ngàn dặm đều hiện lên trong óc Đằng Thanh Sơn, vô cùng rõ ràng, trong đó có mấy người Hư Cảnh cường giả, Tiên Thiên cường giả, thế tử của mình đang làm gì cũng rõ ràng . Nhưng cho dù là như thế, Đằng Thanh Sơn vẫn như trước không thể phát hiện trong lòng đất rốt cuộc tồn tại cái gì.

Cứ như vậy, thân thể Đằng Thanh Sơn tăng tốc hướng tới chỗ sâu trong hắc động rơi xuống . Đằng Thanh Sơn không có tận lực dùng sức đi không chế thân thể của mình, mà là làm cho thân thể tự nhiên rơi xuống. Mặc kệ hắc động sâu bao nhiêu, sức mạnh rơi xuống có mạnh mẽ tới bao nhiêu, đối với Đằng Thanh Sơn mà nói thì không có bất cứ cái uy hiếp gì. Thân thể của chí tôn cường giả, ở trên thế giới này đã không còn cái gì có thể phá hủy.

Có thể nói, Đằng Thanh Sơn tại thế giới này chính là vô địch, cho dù bây giờ rơi xuống đến chỗ trung ương giữa địa cầu cũng chỉ là vấn đề thời gian mà

thời, nhiệt độ cao ở đó đối với Đẳng Thanh Sơn cũng không có bất cứ tác dụng gì.

"A?" Không biết qua bao lâu, Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc mở hai mắt, hướng bóng tối phía dưới nhìn lại.

Trong nháy mắt, trong mắt Đẳng Thanh Sơn thoáng hiện lên vẻ nghi ngờ. Thế giới lực trong cơ thể trong nháy mắt bộc phát, cả người Đẳng Thanh Sơn hóa thành một đạo hỏa tiễn bay nhanh hướng chỗ tâm địa cầu rơi xuống, tốc độ cực nhanh, dùng mắt thường căn bản không cách nào nhìn thấy!

Cực nóng!

Cũng không lâu lắm, lòng đất phía dưới vốn lạnh như băng lại tản mát ra nhiệt độ cực nóng, Đẳng Thanh Sơn biết, mình đã tới trung tâm của địa cầu rồi.

"Àm!"

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, một thân tông sắc trường bào Đẳng Thanh Sơn rốt cục đã đến nơi. Chỗ hai chân hắn chạm đất, mặt đất trong phạm vi trăm mét bốn phía xung quanh tất cả đều rạn nứt ra. Có thể thấy, lực đạo rơi xuống của Đẳng Thanh Sơn cường hãn đến cỡ nào.

"Rốt cuộc tới rồi?" Đứng ở trên mặt đất, Đẳng Thanh Sơn chau mày, ngẩng đầu hướng tới hắc động mà mới vừa rồi mình rơi xuống nhìn lại.

Hắc động đường kính chỉ có hai thước kia, thông từ Thiên Hồng Thủy Cung đến trung tâm của địa cầu. Giờ phút này, hắc động kia đang ở chỗ cao trên đỉnh đầu Đẳng Thanh Sơn hơn hai mươi trượng. Mà Đẳng Thanh Sơn giờ phút này đang đứng ở chỗ trung tâm nhất của địa cầu.

Nhìn quanh bốn phía, không có bóng tối cùng lạnh như băng lúc đầu, chỉ là nham thạch cực nóng. Nếu như Đẳng Thanh Sơn không phải dùng năng lượng của mình vây lấy quần áo trên người, sợ rằng dưới nhiệt độ cao của chỗ này đã sớm hóa thành tro bụi rồi.

Kiếp trước ở địa cầu, đây là việc bình thường theo khoa học, kiếp trước làm người địa cầu, Đẳng Thanh Sơn rõ ràng, nhiệt độ của tâm địa cầu cực cao, có nhiệt độ lên tới sáu ngàn độ. Nhiệt độ như thế, cho dù là Hỏa Phụng Hoàng cũng không có cách phát ra ?

Đứng ở trong lòng đất, Đẳng Thanh Sơn thân là chí tôn cường giả cũng cảm thấy cực nóng. Tuy nói cảm giác cực nóng, nhưng đối với Đẳng Thanh Sơn mà nói không tính là cái gì. Dù sao, thân thể chí tôn cường giả đã cường hãn đến mức không cách nào tưởng tượng rồi.

"Ở chỗ tâm địa cầu cũng có địa phương rộng rãi như vậy sao?" Nhìn quanh bốn phía, Đẳng Thanh Sơn cau mày, trong mắt hiện lên một tia kinh dị.

Đưa mắt nhìn lại, không gian bốn phía tuyệt đối có tới gần ngàn thước vuông, lửa đỏ vô tận. Ở trên đỉnh đầu hai mươi trượng, các loại thạch nhũ kỳ lạ nhue thạch trùy nhất nhất hiện ra, làm thành cái không gian cực nóng này. Hơn nữa, ở phía trước Đẳng Thanh Sơn có một hồ nham thạch nóng chảy cực lớn, nham thạch cực nóng nóng chảy di động, thỉnh thoảng phát ra tiếng nổ "ba ba".

"Đẳng Thanh Sơn ở đây, không biết các hạ là bằng hữu phương nào?" Hai mắt Đẳng Thanh Sơn quét một vòng về bốn phía, tự nhiên quan sát thường thức cảnh sắc nơi đây, rồi cao giọng lớn tiếng hỏi đối với cái không gian này.

"Đẳng Thanh Sơn ở đây, không biết các hạ là bằng hữu phương nào?". . .

"Đẳng Thanh Sơn ở đây, không biết các hạ là bằng hữu phương nào?". . .

Trong nháy mắt, thanh âm của Đẳng Thanh ở trong không gian này khuếch tán truyền lại, không ngừng vang vọng.

"Đẳng Thanh Sơn, đi theo con đường này đi tới." Đột nhiên, thanh âm thần bí hùng hậu kia truyền tới.

Giờ phút này, thanh âm kia đã không còn mơ hồ, mà là truyền trực tiếp vào trong tai của Đẳng Thanh Sơn, khuếch tán ở trong không gian này.

Nghe được thanh âm đó, Đẳng Thanh Sơn trong lòng rung mình. Biết rằng, trừ mình ra, ở trên thế giới này còn có chí tôn cường giả khác. Hơn nữa, tên cường giả này có thực lực cùng cảnh giới tuyệt đối ở trên mình!

"Àm àm!"

Theo thanh âm hùng hậu kia vang lên, hồ nham thạch nóng chảy trước mắt Đẳng Thanh Sơn kia phát ra thanh âm đíếc tai nhức óc. Ngay sau đó, nham thạch nóng chảy nguyên bốn tương đối bình tĩnh bắt đầu nổ tung cuồng loạn lên. Sau một khắc, ở trung tâm của nham thạch nóng chảy hờ ra một con đường rộng hai thước, là từ trong hồ nham thạch nóng chảy nổi thẳng tới bên kia.

Chứng kiến một màn trước mắt, trong lòng Đẳng Thanh Sơn lại càng lại kinh sợ. Hiển nhiên, con đường này chỉ dùng nham thạch nóng chảy tạo thành! Làm cho nham thạch nóng chảy trong nháy mắt ngưng kết thành vật rắn, sau đó tạo thành một con đường dài hơn ngàn mét là thần thông ra sao? Thân là chí tôn cường giả, Đẳng Thanh Sơn tự hỏi lực lượng của mình cường đại, có thể tùy tiện xé mở Cửu Châu không gian, nhưng lại đối với cái khác chính là hoàn toàn không có tác dụng!

Không suy nghĩ nhiều, Đẳng Thanh Sơn bước từng bước vào trong con đường này. Đẳng Thanh Sơn không vội vàng, mà là trầm ổn đi qua con đường này.

"Àm!"

Sau khi Đẳng Thanh Sơn đi tới bên kia hồ nham thạch nóng chảy, đoạn đường hờ ra nhanh chóng hòa tan ra, trong nháy mắt nhập vào trong hồ nham thạch nóng chảy.

Giờ phút này, Đẳng Thanh Sơn đã không có còn tâm tư để ý tới con đường kia, mà là đem ánh mắt gắt gao ngưng tụ tại trên một tòa tiểu sơn cao trăm thước phía trước, hoàn toàn dùng nham thạch nóng chảy màu hỏa hồng ngưng tụ mà thành.

Sườn núi của tiểu sơn hình trụ kia, cao hai mươi thước, đường kính ước chừng năm mươi thước. Mà ở trên tiểu sơn hình trụ này, một trung niên nam tử mặc tử kim sắc trường bào đang nằm trên ghế nham thạch màu lửa đỏ.

Mặc dù trung niên nam tử kia đang nằm, nhưng Đẳng Thanh Sơn có thể nhìn ra thân thể người này tuyệt đối cao hơn hai trượng, bả vai rộng vô cùng, đứng lên cùng mình so sánh tuyệt đối cao một cái đầu. Mặt chữ quốc, một đầu tóc đen như kim châm.

"Người chính là Đẳng Thanh Sơn?" Trung niên nam tử nằm ở trên ghế đột nhiên mở hai mắt ra, hai đạo quang mang như thiểm điện từ trong mắt của hắn bắn ra, ánh mắt ngưng tụ tại trên người Đẳng Thanh Sơn.

Chỉ một cái ánh mắt như vậy, mà làm cho Đẳng Thanh Sơn thân là cường giả cấp chí tôn giống như bị lôi điện tập kích, toàn thân có loại cảm giác chết lặng!

Thật mạnh!

Đẳng Thanh Sơn trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ, mặc dù không có cùng đối phương giao thủ. Nhưng Đẳng Thanh Sơn biết, mình căn bản không phải đối thủ của trung niên nhân trước mắt này! Mặc dù Đẳng Thanh Sơn đoán được nơi đây có một gã cường giả cấp chí tôn mạnh hơn so với mình, nhưng không nghĩ tới đối phương lại có thể mạnh đến như thế, một cái ánh mắt cũng có thể làm cho tâm thần mình rung động!

"Đứng, tại hạ là Đẳng Thanh Sơn, không biết các hạ là...". Đẳng Thanh Sơn cắn cắn đầu lưỡi, phục hồi lại tinh thần hỏi.

Giờ phút này, thái độ của Đẳng Thanh Sơn trở nên cung kính hơn, không có cao ngạo như lúc đầu. Đẳng Thanh Sơn cũng tự biết, mình khi còn sống trải qua vô số hung hiểm, mà ở sau lưng việc trải qua những hung hiểm này đó là thực lực của chính mình. Đẳng Thanh Sơn tự nhận mình tuyệt đối là thiên tài, coi như là khắp thế gian cũng không có bất luận kẻ nào phủ nhận. Mười bảy tuổi Tiên Thiên, hai mươi một tuổi Hư Cảnh, không tới bốn mươi thành tựu chí tôn, từ cổ chí kim Đẳng Thanh Sơn hẳn tuyệt đối là đệ nhất nhân!

Cho nên, Đẳng Thanh Sơn mặc dù tâm tính không phải quá cao ngạo, nhưng lâu dài được người ta xưng là thiên tài, sau càng lại thành tựu chí tôn, Đẳng Thanh Sơn hẳn cao ngạo nhưng hẳn cũng có tiền vốn để cao ngạo!

Nhưng sau khi chứng kiến trung niên nam tử trước mắt này, sự cao ngạo của Đẳng Thanh Sơn trong nháy mắt thu liễm lại. Giờ phút này, Đẳng Thanh Sơn trong lòng ngoài khiếp sợ ra chính là không thể tin được, ở trên thế giới này lại có thể còn có chí tôn cường giả khác, là cường giả cấp chí tôn vô danh trên thế gian ư? Không, hoặc là nói người trước mắt không phải chí tôn, mà là cảnh giới mạnh hơn?

Nghĩ tới đây, Đẳng Thanh Sơn không dám nghĩ tiếp, cũng không thể nào tin nổi tại trên chí tôn còn có tồn tại mạnh hơn! Nhưng là, khí tức trên người trung niên nam tử trước mắt mạnh phi thường, so với chính mình mạnh hơn nhiều lắm!

Hắn rốt cuộc là người nào? Đẳng Thanh Sơn trong lòng kinh hãi tự hỏi.

"Như thế nào, còn chưa đủ hai mươi năm đã không còn nhớ rõ ta rồi? Tựa hồ ở nhân gian các ngươi vẫn còn thường xuyên nhắc tới ta, còn có ba cái tên Tần Linh, Lý Thái Bạch cùng Thích Ca kia đi? Chẳng lẽ, ngươi đã quên chuyện tại Thiên Hồng Thủy Cung? Là ai ban tặng cho ngươi Khai Sơn Thần Phù, là ai cho ngươi Bắc Hải Chi Linh?" Nhìn Đẳng Thanh Sơn mang trên mặt một tia sợ hãi, trung niên nam tử nguyên bản nằm trên ghế liền ngồi thẳng lên, trong mắt mang theo vẻ mỉm cười hỏi.

"Ngươi... Ngươi là Vũ Hoàng?!!!" Nghe được trung niên nam tử nói, sắc mặt Đẳng Thanh Sơn cuồng biến, vẻ mặt không thể tin được nhìn trung niên nam tử mặc tử kim sắc trường bào ngồi ở chỗ kia.

Hắn lại có thể là Vũ Hoàng? Vũ Hoàng ở sáu ngàn năm trước thống nhất thiên hạ, chia thành Cửu Châu?!!!

Không thể tin được!!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bí Mật Của Cửu Châu Đỉnh.

"Vũ Hoàng! !" Trong mắt Đằng Thanh Sơn trong mắt tràn đầy thần sắc khó tin nhìn trung niên nam tử mặc tử bào ngồi trên đỉnh núi hình trụ, trong đầu hiện ra hư ảnh năm đó của Vũ Hoàng ở Thiên Hồng Thủy Cung, nam tử trung niên trước mắt này nhìn qua thật sự là có tám phần tương tự!

Không thể tin, đồng thời cũng không thể tin được Vũ Hoàng lại có thể còn tồn tại trên thế giới này! Vũ Hoàng không phải sáu nghìn năm trước đã phá toái hư không rời khỏi Cửu Châu rồi sao? Làm sao bây giờ lại còn ở nơi này? !

Tuy rằng Đằng Thanh Sơn không thể tin được, thế nhưng Vũ Hoàng lại thực sự đứng ở trước mặt mình, nếu như đối phương không phải Vũ Hoàng mà nói, vậy khí tức toả ra trên người hẳn là cái gì? Khí tức kia tuyệt đối phải mạnh hơn so với mình, mà lại là mạnh hơn rất nhiều!

"Thế nào, không tin sao?" Vũ Hoàng đứng dậy, trên mặt mang theo một tia mỉm cười nhìn Đằng Thanh Sơn, không cho Đằng Thanh Sơn cơ hội trả lời đã tiếp tục nói:

"Cũng như ngươi, ta cũng không thể tin được Đằng Thanh Sơn ngươi lại có thể chưa quá bốn mươi là có thể thành tựu chí tôn, từ cổ chí kim cũng không có ai có thể tiến nhanh như vậy, hai chữ thiên tài đặt ở trên người ngươi cũng quá thiết thời cho ngươi, phải nói ngươi là kỳ tài!"

Nhìn Vũ Hoàng, Đằng Thanh Sơn khép hờ hai mắt, hít một hơi thật sâu, bình phục tâm tình kích động kia của mình một chút, đáp lễ nói: "Đa tạ Vũ Hoàng khích lệ."

Lúc này, thanh âm của Đằng Thanh Sơn nói cũng có một chút run run, Đằng Thanh Sơn đã hoàn toàn tin tưởng người trước mắt nhất định là Vũ Hoàng năm đó phân chia Cửu Châu! Nhưng mà vì sao Vũ Hoàng còn có thể ở tại Cửu Châu? Lại còn là ở trong địa tâm của Cửu Châu? Trong lòng Đằng Thanh Sơn hiểu rõ cái nghi hoặc này, mình sẽ được biết ngay lập tức.

Thân là chí tôn cường giả, việc gì mà Đằng Thanh Sơn chưa thấy qua? Chỉ là Vũ Hoàng trước mắt làm cho Đằng Thanh Sơn quá kinh hãi. Cho nên, thanh âm của Đằng Thanh Sơn nói cũng không chịu không chế khẽ run lên. Đồng thời, bao gồm cả khí tức cường đại phát ra trên người của Vũ Hoàng !

Sáu nghìn năm? Lúc này Vũ Hoàng sẽ là tồn tại cường hãn mức nào? Đằng Thanh Sơn không biết, nhưng hẳn lại biết trên thế giới này không ai là đối thủ của hắn, cho dù là mình cũng không phải!

Đột nhiên, trong đầu Đằng Thanh Sơn hiện lên một cái ý niệm mà chính hắn cũng không thể tin được: Vũ Hoàng sáu nghìn năm trước vẫn tồn tại trên Cửu Châu, vậy còn ba chí tôn cường giả khác thì sao? Tần Linh, Lý Thái Bạch, Thích Già, ba người này còn ở Cửu Châu sao? !

"Ha ha, không cần cảm tạ, Vũ Hoàng ta sống lâu như vậy cũng chỉ thấy một cái kỳ tài như ngươi, cho dù là Yêu Tăng Hạng Phàm Trần, cũng chính là Bùi Tam đương đại cũng không thể cùng ngươi so sánh." Vũ Hoàng cười lớn một tiếng, tiếp tục nói: "Được rồi Đằng Thanh Sơn, ta biết trong lòng ngươi lúc này có rất nhiều nghi hoặc, như vậy tiếp theo liền để cho ta tới giúp ngươi giải đáp hết đi."

Nói rồi, Vũ Hoàng ra hiệu bảo Đằng Thanh Sơn đi tới.

Đằng Thanh Sơn gật đầu, phóng người lên, rơi vào trên đài cao hình trụ màu hồng kia.

Kỳ quái là, nhiệt độ của địa tâm này cực kỳ khắc nghiệt, đạt tới sáu ngàn độ, nhưng nhiệt độ trên hình trụ hồng này lại rất bình thường. Rất hiển nhiên, đây là nơi ở của Vũ Hoàng.

Đằng Thanh Sơn đi tới trên hình trụ, tay phải nhẹ nhàng vung lên, nham thạch trên tiểu sơn hình trụ trong nháy mắt liền hòa tan, rất nhanh dung động, cuối cùng cô đọng lại hóa thành một cái ghế hình dạng rất bình thường.

"Ngồi đi" Vũ Hoàng quay về Đằng Thanh Sơn nhẹ nhàng nói, tiếp đó trở lại ngoại y rộng lớn của mình.

Đằng Thanh Sơn cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Vũ Hoàng, trong mắt nghi hoặc căn bản không cần che giấu. Nếu như người khác bị Đằng Thanh Sơn nhìn chằm chằm như thế, tuyệt đối ngay cả thở mạnh cũng không dám. Nhưng người trước mắt này cũng phải như người khác, mà là tồn tại còn mạnh hơn so với Đằng Thanh Sơn.

Nhìn Đằng Thanh Sơn, Vũ Hoàng nhẹ nhàng cười, nói: "Ngại quá, ở đây ta cũng không có cái gì, ngoại trừ nham thạch nóng chảy cũng chỉ có nham thạch nóng chảy, không có gì chiêu đãi ngươi, chờ chúng ta đi tới chỗ của Thiên Vị Già, hẳn sẽ có rất nhiều thứ tốt chiêu đãi ngươi."

"Thiên Vị Già?" Trong nháy mắt, Đằng Thanh Sơn liền từ trong những lời này của Vũ Hoàng biết được một vấn đề.

Thiên Vị Già? Là cái gì? Hắn ở nơi nào? Lễ nào thế giới này thực sự ngoại trừ Vũ Hoàng còn có người càng mạnh hơn? Hay là cùng cấp bậc với Vũ Hoàng ?? !

Đằng Thanh Sơn trong mắt lóe ra vẻ kinh nghi.

"Ha ha, đúng, Thiên Vị Già!" Vũ Hoàng cười lớn một tiếng nói: "Nghi hoặc trong lòng ngươi bây giờ ta sẽ giải đáp cho ngươi đi, như vậy, nếu ta nhắc tới Thiên Vị Già, trước hết ta từ 'Thiên Vị Già' này bắt đầu nói lên."

Dừng một chút, về mỉm cười trên mặt Vũ Hoàng biến mất, hơi chút trầm tư một chút, về mặt nghiêm nghị nhìn Đằng Thanh Sơn nói: "Ngươi biết người mạnh nhất Cửu Châu là ai không?"

"Chẳng lẽ là 'Thiên Vị Giả' này ?" Đẳng Thanh Sơn vô ý thức trả lời.

"Đúng, người mạnh nhất Cửu Châu chính là Thiên Vị Giả trong miệng ta nhắc tới ." Vũ Hoàng gật đầu nói: "Đến nay , ta cũng không biết Thiên Vị Giả mạnh đến như thế nào, chỉ ít bây giờ ta cũng không phải đối thủ của hắn, càng đừng nói tới người mới vừa đi vào cấp bậc chí tôn."

Nhìn Vũ Hoàng, ánh mắt Đẳng Thanh Sơn lộ ra vẻ khiếp sợ, trong lòng khiếp sợ trên thế giới lại có thể còn có người mạnh hơn so với Vũ Hoàng.

" Thiên Vị Giả này rốt cuộc là ai?" Đẳng Thanh Sơn hít một hơi thật sâu hỏi.

"Là ai?" Vũ Hoàng khẽ cau mày, lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, cho dù là cùng hắn đánh qua sáu nghìn năm ta cũng không biết hắn rốt cuộc là ai. Thế nhưng ta lại biết, hắn là người mạnh nhất Cửu Châu, hắn đã tồn tại so với ta còn lâu hơn, ta cũng đã từng hỏi qua hắn bao nhiêu tuổi, hắn trả lời chính là . . khi phiên Cửu Châu đại địa này xuất hiện thì hắn liền xuất hiện. Ngay lúc đó ta rõ ràng, hắn chính là thân thủ hộ của Cửu Châu !"

"Thân thủ hộ !" Ánh mắt Đẳng Thanh Sơn lộ ra vẻ kinh hãi, nhưng chợt lại thoải mái, trong lòng rõ ràng, một người cùng Cửu Châu đồng thời sinh ra, cường giả sống không dưới vạn năm, nói hắn là 'Thần' cũng không thấy quá.

"Những lời này của hắn làm ta tuy rằng rất kinh ngạc, nhưng không suy nghĩ nhiều hơn để truy vấn. Thế nhưng, một câu nói khác của hắn lại làm cho ta ngây người." Nhìn Đẳng Thanh Sơn, trong mắt Vũ Hoàng mang theo một tia mỉm cười thú vị hỏi: "Người biết những lời này của hắn là nói gì không?"

Đẳng Thanh Sơn lắc đầu.

Vũ Hoàng không có trực tiếp nói ra, mà là vươn tay phải, hắc sắc quang mang chợt lóe, một cái hắc sắc tiểu đỉnh xuất hiện tại trong tay của Vũ Hoàng, hỏi: "Cái này người hắn là biết chứ?"

"Ân" Đẳng Thanh Sơn gật đầu, trong tay cũng đồng dạng hiện lên một đạo hắc sắc quang mang, một cái hắc sắc tiểu đỉnh y hệt như của Vũ Hoàng xuất hiện ở trong tay của Đẳng Thanh Sơn, nói: "Đây là Cửu Châu Đỉnh sao?"

Đẳng Thanh Sơn biết, truyền thuyết kể lại Cửu Châu Đỉnh là Vũ Hoàng tạo nên. Sau khi Vũ Hoàng phân chia Cửu Châu, liền sớm đã đem Cửu Đỉnh này tới đặt ở mỗi một châu của Cửu Châu, nói là dùng để trấn tà.

"Đúng, đây là Cửu Châu Đỉnh, nhưng người biết Cửu Châu Đỉnh này là từ đâu tới không?" Nhìn Đẳng Thanh Sơn, tiểu ý trong mắt của Vũ Hoàng càng ngày càng đậm nói: "Đừng nói cho ta người cũng tin tưởng cái truyền thuyết buồn cười kia đó, thuật lại rằng Cửu Châu Đỉnh là do Vũ Hoàng ta đúc nên?"

Nhất thời, Đẳng Thanh Sơn bị một câu nói sau của Vũ Hoàng làm cho có chút ngây dại, theo phản xạ hỏi luôn: " Cửu Châu Đỉnh này chẳng lẽ không phải là do ngài đúc? !"

Không thể tin, trong truyền thuyết Cửu Châu Đỉnh được Vũ Hoàng tạo nên, nhưng Vũ Hoàng trước mắt lại nói không phải mình tạo ra!

"Ha ha" Vũ Hoàng cười lớn một tiếng, nhìn chằm chằm Đẳng Thanh Sơn nói: "Đẳng Thanh Sơn, thân là cường giả cấp bậc chí tôn người nói xem, chí tôn cường giả có thể đúc ra loại bảo vật có linh tính giống Cửu Châu Đỉnh này sao? Cho dù người dùng thế giới lực, linh hồn lực của mình cũng không có khả năng! Chúng ta có thể tại trong vòng trăm năm bồi dưỡng ra Hư Cảnh cường giả không khó, nhưng có thể tưởng tượng đúc chí bảo như Cửu Châu Đỉnh, đừng nói là chúng ta, cho dù là Thiên Vị Giả cũng không làm được!"

Kinh hãi! Lời Vũ Hoàng nói làm cho trong lòng Đẳng Thanh Sơn tựa như biển rộng bắt đầu khởi động cuồng bạo lên.

Cửu Châu Đỉnh lại có thể không phải do Vũ Hoàng tạo ra? ! Đẳng Thanh Sơn trong lòng khiếp sợ, đồng thời cũng nghĩ đến, chính xác, cho dù là chí tôn cường giả như nếu muốn chế tạo ra bảo bối này giống như Cửu Châu Đỉnh, căn bản là không có khả năng . Có thể chí tôn cường giả đúc ra gì đó có thể tại lúc rót vào lực lượng có thể biến hóa kích cỡ, nhưng sẽ không có nửa điểm linh khí của chính mình, càng đừng nói sẽ tự lựa chọn chủ nhân hoặc là sau khi bị trộm đi sẽ tự động biến mất, trở lại bên người chủ nhân cũ.

Không đợi Đẳng Thanh Sơn nói, Vũ Hoàng sắc mặt nghiêm túc, trầm ngâm nói: "Cửu Châu Đỉnh tuy nói rằng không phải ta đúc, nhưng là ta người đầu tiên có được, cho nên thế nhân đồn đãi là ta Vũ Hoàng đúc ra Cửu Đỉnh. Cửu Châu Đỉnh chính là khi Cửu Châu xuất hiện, cũng chính là cùng như Thiên Vị Giả như nhau, thậm chí còn lâu đời hơn so với tính mạng của Thiên Vị Giả."

"Hô, thật khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng." Nhìn Vũ Hoàng, Đẳng Thanh Sơn thở dài, vài điểm Vũ Hoàng mới vừa nói làm Đẳng Thanh Sơn vô cùng chấn động. Đừng nói Thiên Vị Giả, càng đừng nói Cửu Châu Đỉnh, liền chỉ cần Vũ Hoàng vẫn còn ở Cửu Châu, nếu như truyền ra sẽ là cái hiệu quả gì? Căn bản không ai có thể tin nổi, nếu như Vũ Hoàng đi ra ngoài đứng ở trước mặt các đại cường giả của Cửu Châu sẽ là cái hiệu quả gì?

"Chính xác, ngay lúc đó ta cũng rất khiếp sợ, nhưng sự thực chính là như vậy." Vũ Hoàng mỉm cười nói: "Cửu Châu Đỉnh từ xưa đã có tựa như thế giới này, đồng thời nó cũng ẩn chứa bí mật kinh người!"

"Bí mật kinh người!" Trong mắt Đẳng Thanh Sơn lóe ra một đạo tinh quang, hỏi: "Bí mật kinh người gì?"

Ngay từ đầu Đẳng Thanh Sơn đã đoán được Vũ Hoàng vẫn tồn tại trên thế giới này khẳng định có cái mục đích gì đó, hoặc là nói thế giới này còn tồn tại một cái bí mật gì đó. Tiếp đó là 'Thiên Vị Giả', cuối cùng còn lại là Cửu Châu Đỉnh. Rất hiển nhiên, bí mật cuối cùng chính là tại trên Cửu Châu Đỉnh . Sáu nghìn năm, Vũ Hoàng vẫn có thể còn có thể đứng ở Cửu Châu, như vậy trong đó khẳng định có đại bí mật! Mà ngọn nguồn của bí mật này là cái gì? Hiển nhiên chính là Cửu Châu Đỉnh!

Cửu Châu Đỉnh không phải Vũ Hoàng tạo ra, mà là thuận lòng trời mà sinh, nó rút cuộc từ đâu mà đến? Vì sao mà đến? Bí mật của tồn tại của nó là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Châu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bí Mật Của Cửu Châu Đỉnh(2)

"Cái bí mật kinh người gì?" Đẳng Thanh Sơn lên tiếng, trong mắt toát ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

Vũ Hoàng còn trên đời, Thiên Vị Giả, Cửu Châu Đỉnh không phải Vũ Hoàng chế tạo! Tất cả theo lời Vũ Hoàng, mỗi một việc, mỗi một câu nói đều làm Đẳng Thanh Sơn phải kinh hãi!

Cửu Châu này rút cuộc là tồn tại ra sao? ! Cửu Châu Đỉnh rút cuộc từ đâu mà đến? Mà lại tồn tại cái bí mật gì? ! Đẳng Thanh Sơn trong lòng khiếp sợ, một bộ đánh không thể chờ đợi được nhìn Vũ Hoàng.

Đẳng Thanh Sơn từ trước tới nay có thể nói phải là thân kinh bách chiến, kinh qua khó khăn sinh tử, kỳ ngộ vô số, cuối cùng thành tựu chí tôn. Đương nhiên, còn có cố gắng cùng thiên phú của Đẳng Thanh Sơn, làm cho hắn trở thành cường giả nhất đương thời.

Tại trong đời Đẳng Thanh Sơn, bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, đều là tràn ngập một cỗ tình cảm mãnh liệt. Huyết Sát! Mà sau khi Đẳng Thanh Sơn trở thành chí tôn cường giả, sau đó Bùi Tam phá toái hư không đi rồi, trong lòng Đẳng Thanh Sơn đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác quái dị, loại cảm giác này khiến Đẳng Thanh Sơn không thoải mái, rất không thoải mái.

Đẳng Thanh Sơn hẳn lại có thể... hư không rồi!

Đúng, chính là hư không rồi, loại cảm giác này khiến Đẳng Thanh Sơn rất khó chịu, cực độ khó chịu! Cho nên, Đẳng Thanh Sơn khi không có việc gì chỉ có thể đánh quyền pháp mình sáng chế ra, tin tưởng muốn cải tiến. Song, cho dù quyền pháp này cải tiến đến bộ dáng như thế nào, trong lòng Đẳng Thanh Sơn vẫn là hư không...

Trước kia, Đẳng Thanh Sơn không có lúc nào là không phải trải qua nguy hiểm, trong tu luyện, hướng phía cảnh giới cao hơn mà đột phá, có mục tiêu, có khát vọng mãnh liệt! Song, sau khi Đẳng Thanh Sơn thành tựu chí tôn, có thể nói, cuộc đời của hắn thoáng cái đã không có mục tiêu rồi, cả ngày trở nên không có việc gì. Phải biết rằng, cuộc sống bây giờ của Đẳng Thanh Sơn mới qua một phần mười!

Bốn trăm tuổi, Đẳng Thanh Sơn ít nhất tại thế giới này sống quá bốn trăm tuổi tại Cửu Châu đại địa mới có thể có dũng khí rời đi. Bốn mươi cùng bốn trăm là cái khác nhau như nào? Cho dù Đẳng Thanh Sơn không phải chí tôn cường giả, mà là một người bình thường, sống được tới tám mươi tuổi, bốn mươi tuổi cũng chỉ là một nửa mà thôi, chính là thời kỳ trung niên của một người, thời kỳ hoàng kim.

Ở thời kỳ hoàng kim mà một người lại mất đi mục tiêu sẽ là cái hậu quả gì? Tự nhiên chính là hư không!

Song, sau khi thanh âm mờ ảo kia, cũng chính là thanh âm của Vũ Hoàng vang lên trong đầu của Đẳng Thanh Sơn, hư không vốn có trong lòng Đẳng Thanh Sơn trong nháy mắt được càn quét sạch. Nhưng là, Đẳng Thanh Sơn không có đi tìm chủ nhân của cái thanh âm này. Bởi vì hắn sợ, Đẳng Thanh Sơn biết chủ nhân của cái thanh âm này tuyệt đối rất mạnh, đã ở trên chí tôn cường giả, nếu như mình tìm tới cửa thì sẽ là hậu quả gì?

Đẳng Thanh Sơn không sợ cùng đối phương đánh một trận, nhưng hắn sợ bị sau khi nhìn thấy người này cuộc sống của chính mình sẽ sinh ra thay đổi kịch liệt, phải rời bỏ thân nhân! Nhưng cuối cùng, Đẳng Thanh Sơn vẫn là không nhận được, phát hiện ra chủ nhân của thanh âm này, cũng chính là đích Vũ Hoàng trước mắt!

Giờ phút này Đẳng Thanh Sơn biết, cuộc sống của chính mình sắp bị thay đổi, hơn nữa sẽ đánh vỡ yên lặng trong cuộc sống bây giờ của mình, thậm chí Đẳng Thanh Sơn phỏng đoán đến chính mình có khả năng rất nhanh phải rời đi thế giới này, rời xa cha mẹ, thế tử, hài tử. Đẳng Thanh Sơn rất muốn thông qua Vũ Hoàng hỏi điều đó, nhưng mỗi khi nghĩ muốn thì lại ngăn lại chính mình hỏi, nhưng miệng lại không thể không chế hỏi ra được đáp án mà trong lòng khát vọng có được.

"Đẳng Thanh Sơn, ta biết ngươi không cam lòng tâm thường, không thích cuộc sống bình tĩnh bây giờ. Đối với người như chúng ta mà nói, Cửu Châu đại địa đã không có bất cứ thứ gì đáng giá cho chúng ta lưu luyện rồi. Có lẽ Đẳng Thanh Sơn ngươi còn có thể lưu luyện người nhà của mình, thân nhân, không rời xa bọn họ. Đích xác, ngươi mới sống chưa đủ bốn mươi tuổi mà thôi. Nhưng là chúng ta? Chúng ta đều là người mấy ngàn tuổi, oh không, có lẽ người bình thường sẽ nghĩ chúng ta là quái vật. Đúng rồi, chính là quái vật!" Vũ Hoàng mang theo vài tia tự giễu cười trên mặt nhìn Đẳng Thanh Sơn trên mặt không có bất cứ biểu hiện gì, tiếp tục nói: "Thế giới này đã không có bất cứ thứ gì để lưu luyện, thân nhân cũng chết sạch, mà hậu đại huyết mạch của ta... Ha ha, vậy còn có thể là huyết mạch của ta sao? Trên người bọn họ chảy máu của ta? Cũng mấy ngàn năm rồi, huyết mạch chính thống

sớm đã không còn, cái gì Vũ Hoàng Môn, cũng chỉ là một cái cờ hiệu có tên ta mà thôi."

Nói tới đây, sắc mặt Vũ Hoàng có chút nghiêm túc nhìn Đổng Thanh Sơn nói: "Người cũng đồng dạng sẽ như thế! Ta nói đúng hay không đúng?"

Nghe Vũ Hoàng nói, Đổng Thanh Sơn lâm vào trầm tư.

"Hô" Một lúc lâu, Đổng Thanh Sơn ngồi thẳng ra, thở một hơi thật dài, thần sắc sâu tư vốn có trong mắt biến mất, trái lại là một mảnh thanh minh, nhìn Vũ Hoàng thần nhiên nói: "Đích xác, theo lời người hết thấy cũng là tâm lý của ta, ta là không cam lòng trải qua cuộc sống như thế. Nhưng là, cho dù cuối cùng có một ngày ta phải rời khỏi nơi này, thì cũng không phải bây giờ, ít nhất ta phải chờ tới khi thân nhân của ta cũng rời đi thế giới này ta mới có thể rời đi."

Đổng Thanh Sơn nói xong rất lãnh đạm, nhưng lời của hắn nhưng lại khiến cho Vũ Hoàng nhủ mảy.

Vũ Hoàng nhìn chăm chăm Đổng Thanh Sơn, một cổ up áp như có như không từ trên người Vũ Hoàng phát ra, hướng Đổng Thanh Sơn bức bách đi tới.

"Hừ" Đổng Thanh Sơn khẽ hừ một tiếng, trên người đồng dạng tản mát ra up áp mạnh mẽ, hai cổ uy áp chạm vào nhau, trong không khí nhất thời phát ra tiếng ba bag, biên nam thạch thật lớn kia nhất thời nổ mạnh quay cuồng lên.

"Ha ha, hảo, tốt!" Đột nhiên, Vũ Hoàng ngẩng đầu cười lớn một tiếng, trong nháy mắt thu hồi up áp của chính mình cười to nói: "Đổng Thanh Sơn, người nói không sai, cho dù là cuộc sống không thú vị như vậy cũng sẽ đợi sau khi thân nhân của mình ra đi mới rời đi, tốt lắm! Người đều cũng có chuyện, coi như là súc sinh cũng là có cảm tình, làm một người chúng ta không thể quên nguồn gốc. Có lẽ, tại trước mắt người bình thường chúng ta so được với thần rồi, nhưng là chúng ta cũng không phải thần, mà là người! Năm đó ta cũng như thế, cho dù chờ đợi đám thân nhân chết đi ta cũng không muốn rời đi. Song, thế giới Cửu Châu lại muốn đuổi ta đi rồi. Cuối cùng, ta gặp Thiên Vị Giả, đem phong ấn của Cửu Châu Đình trên người ta giải khai, làm cho ta có thể vĩnh viễn đứng ở trong Cửu Châu thế giới."

Nhìn Đổng Thanh Sơn, trên mặt Vũ Hoàng tươi cười vô hạn nói: "Nếu như người là một người không có thân tình, như vậy Vũ Hoàng hôm nay căn bản sẽ không cùng người nói nhiều lời như vậy."

"Hô!"

Nhìn bộ dáng của Vũ Hoàng, trong lòng Đổng Thanh Sơn có chút thờ phào nhẹ nhõm. Hồi tưởng lại một màn Vũ Hoàng phát tác mới vừa rồi kia, Đổng Thanh Sơn tự hỏi: nếu như Vũ Hoàng động lên thì ta có thể thừa nhận mấy chiêu? Một chiêu? Hai chiêu? Hay là ba chiêu?

Đổng Thanh Sơn trong lòng cười khở, mới vừa rồi Vũ Hoàng trong nháy mắt phát ra uy áp kinh người ra sao chứ, nếu không phải Vũ Hoàng trong nháy mắt thu hồi lại uy áp, Đổng Thanh Sơn đã sớm bị đánh bay ra ngoài!

"Tốt lắm, lão Vũ ta đã lâu chưa nói qua nhiều lời như thế rồi, hôm nay ta nhân tiện cùng tiểu tử người nhiều lời một chút." Vũ Hoàng cười nói, nhìn Đổng Thanh Sơn trên trán toát ra một chút mồ hôi, nói: "Không cần khẩn trương như thế, ta Vũ Hoàng không có như vậy tên Tàn Linh kia, cũng không có việc gì nữa. Ừm, sau này người cũng gọi ta lão Vũ là được, bọn họ đều là gọi ta như vậy, người là người ít nhất tuổi nhất trong chín người chúng ta, coi như là Bùi Tam cũng lớn hơn so với người mấy trăm tuổi, sau này ta gọi người Cửu đệ."

Vũ Hoàng nói lời này ra khỏi miệng, Đổng Thanh Sơn vốn còn đang trong kinh hoàng sắc mặt đột nhiên biến đổi, một bộ dáng khiếp sợ nhìn Vũ Hoàng, thất kinh hỏi: "Vũ... Lão vũ, người mới vừa rồi nói cái gì? Bùi Tam? Hắn không phải phá toái hư không đi đến..."

Không đợi Đổng Thanh Sơn hỏi hết vấn đề, Vũ Hoàng nhân tiện phát phát tay cắt đứt nói: "Người muốn hỏi tiểu tử Bùi Tam kia không phải phá toái hư không đi rồi sao? Tại sao ta còn nhắc tới hắn? Hơn nữa nghe lời của ta thì hắn hẳn là còn đang ở Cửu Châu như vậy?"

Đổng Thanh Sơn ngạc nhiên gật đầu.

Vũ Hoàng cười cười nói: "Đó chính là bí mật thứ nhất của Cửu Châu Đình."

"Bí mật thứ nhất? !" Vừa nghe đến bí mật của Cửu Châu Đình, Đổng Thanh Sơn liền lập tức hứng thú.

Sắc mặt Vũ Hoàng có chút nghiêm túc, đối với Đổng Thanh Sơn vươn ra hai đầu ngón tay nói: "Cửu Châu Đình có hai đại bí mật, thứ nhất: chí tôn cường giả có được Cửu Châu Đình cho dù phá toái hư không vẫn là có thể trở lại Cửu Châu."

Nghe được Vũ Hoàng nói, Đổng Thanh Sơn ngạc nhiên nói: "Đây chẳng phải là nói Bùi Tam lão ca bây giờ vẫn còn ở Cửu Châu?"

"Có thể nói như vậy." Vũ Hoàng gật đầu nói: "Chỉ bất quá bây giờ Bùi Tam không thể ra trước mặt thế nhân nữa, dù sao hắn đã phá không rồi."

"Vậy hắn bây giờ ở đâu?" Đổng Thanh Sơn truy vấn.

"Ồ chỗ của Thiên Vị Giả." Không đợi Đổng Thanh Sơn nói cái gì, Vũ Hoàng tiếp tục nói: "Tốt lắm, chuyện Bùi Tam để ta nói cho người biết, tiếp theo đó là đại bí mật thứ hai của Cửu Châu Đình."

Nghe được bí mật thứ hai, Đổng Thanh Sơn lập tức ngậm miệng, trong mắt lóe ra ánh mắt mong chờ nhìn Vũ Hoàng.

"Thứ hai." Nói tới đây, Vũ Hoàng hít một hơi thật sâu chăm chú nhìn Đổng Thanh Sơn nói: "Đây là bí mật lớn nhất của Cửu Châu Đình, đó chính là khi

làm cho chín người có được Cửu Châu Đỉnh tề tụ cùng một chỗ, hơn nữa chín người này đều phải là cấp chí tôn trở lên, Thiên Vị Giả sẽ phóng thích năng lực của hần không chế Cửu Châu Đỉnh hình thành Cửu Đỉnh Luân Hồi, truyền tống chúng ta đi đến một cái thế giới tràn ngập sắc thái thần kỳ, cái thế giới kia gọi là ....Cửu Đỉnh Giới!"

"Cửu Đỉnh Giới!" Đẳng Thanh Sơn kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bí Mật Của Cửu Châu Đỉnh(3)

“Về phần Cửu Châu Đỉnh có khả năng tự lựa chọn chủ nhân, võ giả mang theo nó khi tu luyện thì có được hiệu quả to lớn. Những cái này cũng không xem là bí mật của Cửu Châu Đỉnh. Nếu là bí mật thì phải là điều gì đó vô cùng cơ mật. Mà theo hai điểm này của ta, Đẳng Thanh Sơn người sao có thể biết?” Một thân tử kim áo choàng Vũ Hoàng ngồi ngay ngắn tại ghế dựa, nhìn về mặt khiếp sợ của Đẳng Thanh Sơn. Trên mặt Vũ Hoàng mang theo một chút mỉm cười như có như không.

Rất rõ ràng, Đẳng Thanh Sơn tự nhiên không biết bí mật Cửu Châu Đỉnh. Khi Vũ Hoàng nói ra nơi thần bí của Cửu Châu Đỉnh, trong lòng Đẳng Thanh Sơn không chỉ có khiếp sợ, đồng thời cũng biết tại sao Vũ Hoàng vẫn có thể ở lại Cửu Châu.

Cửu Châu Đỉnh lại có thể bị phong ấn, phá được phong ấn lúc sau nó có thể làm cho chí cường giả thoát khỏi “con mắt” của Cửu Châu, cho dù sống qua bốn năm trăm năm cũng không bị Cửu Châu phát hiện. Cửu Châu phát hiện không được thì nó tiêu biểu cho điều gì? Rằng nó sẽ không cản trở bước tiến của Vũ Hoàng.

Đẳng Thanh Sơn kinh ngạc, Cửu Châu Đỉnh lại có thể còn có bí mật như thế. Thảo nào Vũ Hoàng còn có thể ở lại cho đến bây giờ, về phần sáu ngàn năm qua Vũ Hoàng chưa từng xuất hiện trong nhân thế, có thể là bị Thiên Vị Giả quản thúc.

Đẳng Thanh Sơn trong lòng thư thái, nhìn Cửu Châu Đỉnh trong tay mình. Trong lòng lại cuộn trào mãnh liệt, rốt cuộc Cửu Châu Đỉnh là bảo bối gì? Từ đâu mà đến?

Vũ Hoàng thấy Đẳng Thanh Sơn đang bị vây trong sự kinh ngạc, mỉm cười nói: “Không nên kinh ngạc cái gì, ngay lúc đó ta cũng rất là kinh ngạc, nhưng so với điều bí mật thứ hai mà nói, căn bản chẳng tính là cái gì. Có thể nói, điều thứ nhất chỉ làm nền cho điều thứ hai mà thôi.”

“Người nói là Cửu Đỉnh Giới?” Đẳng Thanh Sơn bị Vũ Hoàng làm cho bưng tỉnh, ánh mặt lộ vẻ nghi vấn, hỏi: “Lẽ nào thế giới đi tới sau khi phá toái hư không chính là Cửu Đỉnh Giới sao?”

“Cửu Đỉnh Giới?” Nghe được Đẳng Thanh Sơn nói, Vũ Hoàng khẽ cười một tiếng, theo sau hần hỏi “Người biết Cửu Châu Giới là cái dạng thế giới gì không? Tồn tại như thế nào không?”

Bị Vũ Hoàng vừa hỏi như thế, Đẳng Thanh Sơn trong lòng nhất thời yên lặng, mồ hôi lạnh đầu. Nhưng ngay sau đó, trong mắt Đẳng Thanh Sơn tinh quang chợt lóe, đột nhiên hỏi: “Lẽ nào Cửu Châu Đỉnh là từ cái Cửu Châu Giới đến sao?”

Vũ Hoàng lắc đầu, tức giận nhìn Đẳng Thanh Sơn nói: “Người.. cái thằng nhóc này, ta nói rồi, Cửu Châu Đỉnh so với Thiên Vị Giả còn lâu hơn, cả Thiên Vị Giả còn không biết thì ta làm sao có thể biết?”

Nói xong, Vũ Hoàng thở dài rồi nói: “Cũng có thể như người suy đoán, Cửu Châu Đỉnh này là từ Cửu Châu Giới mà đến. Nghe nghiên cứu của Thiên Vị Giả đối với Cửu Châu Đỉnh, phá vỡ phong ấn trong đó mới biết được. Người sở hữu Cửu Châu Đỉnh sau khi phá toái hư không có thể trở lại thế giới cũ. Chỉ có đem Cửu Đỉnh tập hợp lại, thông qua dẫn đạo cường đại làm cho Cửu Đỉnh biến thành luân hồi, đem chúng ta luân hồi đến Cửu Châu Giới đi”.

“Luân hồi?” nghe được hai chữ, Đẳng Thanh Sơn nao nao, trong đầu nhanh chóng nghĩ đến Luân Hồi Thương của mình, còn có một thương khi cùng Bửu Tam trở thành Chí cường giả “Kính Thiên Nhất Thương”, một thương kia được đặt là “Luân Hồi”.

Đối với hai chữ Luân Hồi, Đẳng Thanh Sơn quá quen thuộc rồi.

“Đừng đem cái Luân Hồi Thương kia của người, cùng cái Luân Hồi kia đặt cùng một chỗ, tuy rằng luân hồi nhất thương của người có lực công kích không tệ, nhưng chính là quá yếu.” Nhìn biểu tình quái dị của Đẳng Thanh Sơn, Vũ Hoàng khẽ hừ nói: “Ở đây luân hồi chính là luân hồi thực sự, có thể xuyên qua thời gian, không gian, xuyên qua tất cả. Trọng yếu hơn là có thể xác định địa điểm luân hồi là trong Cửu Châu Giới”.

Thấy Vũ Hoàng đoán được mình đang suy nghĩ cái gì, Đẳng Thanh Sơn không lộ ra cái gì biểu tình, trong lòng nghĩ: “Cửu đĩnh luân hồi? Xuyên qua thời

gian? Không gian? Xác định địa điểm luân hồi là Cửu Châu Giới? Thời gian? Có thể xuyên qua đến địa cầu thế kỷ 21 sao?

Nghe tới đây, Đằng Thanh Sơn vội vã hỏi: “Đây là bí mật thứ hai của Cửu Châu Đình sao?”

“Đúng” Vũ Hoàng gật đầu nói: “Theo suy đoán của ngươi, Cửu Châu Đình khẳng định là từ Cửu Châu Giới mà đến, về phần như thế nào đi tới Cửu Châu, vì sao muốn tới nơi này, cái này ta cũng không biết. Nhưng ta khẳng định là chúng ta nhất định phải đi Cửu Châu Giới!”

Nói xong, trong mắt Vũ Hoàng lóe ra một chút chờ mong cùng hưng phấn. Nhìn thấy tia quan mang đó, Đằng Thanh Sơn lúc này cũng biết Vũ Hoàng muốn khẩn cấp rời khỏi Cửu Châu, đi đến một nơi Cửu Châu Giới thần bí. Nhưng còn mình thì sao? Đối phương không có bất luận cái lưu luyến gì, mà mình thì lại có rất nhiều thân nhân, bằng hữu!

Đằng Thanh Sơn khe khẽ thở dài, đối với Vũ Hoàng hỏi: “Lão Vũ, nói lâu như vậy mà ngươi vẫn chưa nói Cửu Châu Giới rốt cuộc là một cái dạng gì thế giới?”

Tuy rằng Đằng Thanh Sơn lưu luyến Cửu Châu, nhưng hấn đồng dạng cũng giống như Vũ Hoàng tràn ngập sự hiếu kỳ, trong lòng nổi lên một tia khát vọng, khát vọng mình có thể đi đến cái thế giới thật tốt? muốn đến một cái cấp bậc càng cao thế giới.

Rất rõ ràng, tại Vũ Hoàng nói cho Đằng Thanh Sơn biết, Cửu Châu Giới tuyệt đối là một thế giới có cấp độ vô cùng cao.

“Àn...” Nghe được câu hỏi của Đằng Thanh Sơn, Vũ Hoàng trầm tư rồi trả lời: “Cửu Châu Giới rốt cuộc là một cái thế giới dạng gì ta không biết, nhưng từ Thiên Vị Giả nơi đó biết được, đó là một cái thế giới ngoài Không gian và Thời không thế giới ở ngoài là kỳ lạ nhất. Nó là một chỉnh thể độc lập, vượt qua khỏi tất cả thế giới khác, nó không có tương lai hay quá khứ, cũng chỉ có hiện tại.”

“Sao?” Nghe Vũ Hoàng trả lời, Đằng Thanh Sơn nhũn mày thật sâu, rõ ràng là nghe không hiểu.

“Được rồi, ta liền giải thích cho ngươi nghe một chút.” Nhìn Đằng Thanh Sơn vẻ mặt, Vũ Hoàng sắp xếp lại một chút tâm tư nói: “Ngươi chắc phải hiểu, hư không là nơi vô tận, sau khi chúng ta chúng ta xé rách không gian của Cửu Châu liền tiến vào một mảnh hư không thế giới. Chỉ có chí cường giả mới có thể phá toái hư không, đồng thời mới có thể sinh tồn ở trong này. Hư không nó rộng lớn vô cùng, trong phiến hư không này tồn tại rất nhiều thế giới, đồng thời trong hư không không có thời gian, mỗi một thế giới đều quá khứ, tương lai. Cho nên, mỗi một thế giới đều có thể có sự khác biệt rất lớn, có quá khứ, có tương lai nhưng lại có cái hoàn toàn giống nhau, chỉ có duy nhất là hiện tại... Giờ ngươi có thể hiểu rồi chứ?”

Nhìn Vũ Hoàng, Đằng Thanh Sơn lắc đầu, vẻ nghi hoặc càng dày đặc thêm trên mặt. Rất rõ ràng, Vũ Hoàng nói không chỉ không làm cho Đằng Thanh Sơn hiểu rõ cái gì, ngược lại làm cho hấn càng thêm hỗn loạn.

“Được rồi, ta sẽ ví dụ cho ngươi dễ hiểu.” Vũ Hoàng tựa hồ có chút không kiên nhẫn, đột nhiên linh quang chợt hiện, thân thủ chỉ vào Đằng Thanh Sơn, trên mặt mang theo một tia mỉm cười: “Chẳng hạn như Đằng Thanh Sơn ngươi.”

“Ta?” Nhìn Vũ Hoàng chỉ vào mình, còn đem mình làm ví dụ, Đằng Thanh Sơn cau mày, vẻ mặt không rõ.

“Đúng, chính là ngươi.” Vũ Hoàng cười cười chỉ vào Đằng Thanh Sơn nói: “Đằng Thanh Sơn, người khác không biết là bởi vì hấn là người khác, cho dù là chí cường giả khác không biết cũng không có gì kỳ quái. Nhưng ta lại biết, lúc ngươi tới cái thế giới này, ta liền biết ngươi không tầm thường!”

Nhìn Đằng Thanh Sơn, Vũ Hoàng xuất ngôn kinh người nói: “Kiếp trước của ngươi hấn không phải là ở Cửu Châu, mà là ở một nơi cách một vạn năm ánh sáng, khoa học kỹ thuật tối tân thế kỷ 21? Ta nói có đúng hay không?”

Nghe được Vũ Hoàng nói, Đằng Thanh Sơn hoàn toàn ngây dại, có chút khó có thể tin nói: “Ngươi làm sao biết được?”

“He he, tại thế giới của ngươi chắc là có nghe qua nói Thích Ca đi?”

“Àn, ngài là người chương quản Tây Thiên.” Đằng Thanh Sơn gật đầu, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, nhớ tới tại tứ đại chí cường giả, chỉ có Thích Ca là không có Cửu Châu Đình, ba người khác là Vũ Hoàng, Lý Thái Bạch, Tần Linh đều chiếm được Cửu Châu Đình. Lẽ nào... Thích Ca phá toái hư không rồi tới thế giới của mình sao?!!

“Đúng như suy nghĩ trong lòng ngươi. Thích Ca cho dù trở thành chí cường cũng không được Cửu Châu Đình tán thành. Lúc đó hấn đã có được Cửu Châu Đình, thế nhưng Cửu Châu Đình không chọn hấn, cho dù là chí cường giả cũng không có biện pháp gì khác. Cho nên hấn sống qua 500 năm liền phá toái hư không đi tới thế giới của các ngươi!”

Nhìn Đằng Thanh Sơn, Vũ Hoàng cười nói: “Đừng kinh ngạc, những cái này ta cũng không có khả năng biết được, mà là do Thiên Vị Giả nói cho ta biết.”

Dừng một chút, Vũ Hoàng tiếp tục nói: “Quay lại vấn đề chính, ngay cả ngươi, hoặc Thích Ca. Các ngươi hai người đều là xuyên qua thế giới, nhưng phương pháp xuyên qua của các ngươi không giống nhau. Thích Ca bằng chính thực lực của hấn mà đi tới, mà ngươi cũng bởi vì sau khi có Cửu Châu Đình mới có thể đi tới nơi này. Nhưng mà, hai người các ngươi xuyên qua đều là thống nhất về tính chất. Đó là, các ngươi không phải từ cái không gian thế giới này xuyên đến một cái không gian thế giới khác mà là xuyên qua thời gian.”

“Xuyên qua thời gian?” Nghe nói bốn chữ, Đằng Thanh Sơn giật mình.

Thân là chí cường giả, Đằng Thanh Sơn không phải là kẻ ngốc, tự nhiên có thể hiểu rõ được lời nói của Vũ Hoàng. Xuyên qua, có thể vượt qua không

gian thể giới cũng như thời gian thể giới. Xuyên qua không gian là từ một một cái thể giới này xuyên qua một thể giới khác, mà xuyên qua thời gian chỉ là vượt thời gian mà thôi. Cửu Châu trong tương lai chính là địa cầu, chính là thế kỷ 21, cũng không phải là một cái thể giới khác.

“Vậy Thích Ca thực sự tồn tại ở thể giới cũ của ta sao? Là người chương quản Tây Thiên sao?” Đẳng Thanh Sơn ngạc nhiên nói.

Kiếp trước, thân là sát thủ của tổ chức Red, tu luyện nội gia quyền. Những cái này người bình thường đều biết đến. Bí kíp tu luyện nội gia quyền, tổ chức sát thủ, thậm chí còn có sự tồn tại của các môn phái. Những cái này tại trong mắt người bình thường giống như chuyện thần thoại, nhưng tại trong mắt Đẳng Thanh Sơn thì cũng rất là bình thường. Đồng dạng như thế, Thích Ca trong mắt Đẳng Thanh Sơn mà nói. Nếu như lúc này Đẳng Thanh Sơn còn đang ở thế kỷ 21, như vậy hẳn sẽ không tin Tây Thiên thực sự có Phật Tổ. Nhưng mà lúc này, sau khi nghe Vũ Hoàng nói Đẳng Thanh Sơn lại tin.

“Hừ, nếu như ta còn ở Cửu Châu thể giới, còn đến phiên Thích Ca nắm thiên địa trong tay sao?” Nhìn Đẳng Thanh Sơn khẽ hừ một tiếng, nói: “Hiểu rồi chứ, tại thế kỷ 21, ta, Thái Bạch, Tần Linh đều biến mất, đó là bởi vì chúng ta sẽ đi đến Cửu Châu Giới, người cũng sẽ như thế.”

“Ta phải rời khỏi Cửu Châu.” Đẳng Thanh Sơn nhìn Vũ Hoàng thật sâu hỏi.

“Đứng.” Trên mặt Vũ Hoàng lộ vẻ tươi cười, nói: “Chúng ta phải rời khỏi Cửu Châu, đi đến cái nơi có không gian và thời gian độc lập. Không giống các thể giới khác có quá khứ và tương lai. Cửu Châu Giới chỉ có hiện tại!”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bí Mật Của Cửu Châu Đỉnh(4)

Nhìn Vũ Hoàng, trong đầu Đẳng Thanh Sơn bỗng nhiên nghĩ đến cái trước đây mình vẫn cho rằng là chuyện vô cùng hoang đường, đó chính là ----- tiên đoán!!

Đúng, chính là tiên đoán! Lúc này Vũ Hoàng đang tiên đoán thời gian sắp tới của mình, đồng thời hẳn tiên đoán cũng chính xác rồi. Tuy rằng Đẳng Thanh Sơn vốn không tin cái chó má tiên đoán gì, nhưng giờ phút này hẳn lại không thể không tin.

Chính là theo như lời Vũ Hoàng, thế kỷ 21 cũng không có truyền thuyết Vũ Hoàng, càng không có truyền thuyết Tần Linh cũng như Thái Bạch. Chỉ còn lại Ngọc hoàng đại đế, Tôn Ngộ Không, Tây Thiên Phật Tổ chính là Thích Ca, là một trong tứ đại cường giả ở Cửu Châu - Thích Ca chí tôn!

Nếu bốn người Vũ Hoàng, Tần Linh, Lý Thái Bạch, Thích Ca đều được xưng là tứ đại cường giả, lại vì sao ở thế kỷ 22 lại chỉ có truyền thuyết về Thích Ca? Đó là do Vũ Hoàng, Tần Linh, Lý Thái Bạch đều đi Cửu Đỉnh Giới sao?!

Sắc mặt Đẳng Thanh Sơn thay đổi liên tục mấy lần, thấy vậy Vũ Hoàng ngồi ở chỗ kia cũng không nói gì. Trên mặt vẫn mang theo một chút mỉm cười như có như không nhìn Đẳng Thanh Sơn, Vũ Hoàng không vội, mấy ngàn năm cũng đợi được, cũng không sợ đợi thêm một chút. Cho dù Đẳng Thanh Sơn muốn chờ bốn trăm năm sau mới đi cũng không có gì. Bốn trăm năm, đối với hắn mà nói cũng không phải rất dài. Thế nhưng Thiên Vị Giả sẽ cho Đẳng Thanh Sơn ở lại 400 năm sau rồi mới đi sao? Trong lòng Vũ Hoàng nghĩ.

Một lúc lâu, Đẳng Thanh Sơn khe khẽ thở dài, nhìn chằm chằm Vũ Hoàng nói: “Vũ Hoàng... à không, lão Vũ, nói như thế nào đây, lời người nói quả thực làm cho ta động tâm. Người nói đúng, ta không cam lòng nguyên sống quá bình thường như thế, cái ta muốn chính là truy cầu cảnh giới càng cao, lực lượng càng mạnh, nhiệt huyết sôi trào. Đồng thời, ta cũng nguyện ý trở thành bằng hữu với người, hoặc là huynh đệ, thậm chí là sinh tử chiến hữu. Thế nhưng...”

Nói đến đây, trong lòng Đẳng Thanh Sơn nổi lên một cỗ hào ý. Ai mà không muốn cùng Vũ Hoàng thành huynh đệ, sinh tử chiến hữu.

“Thế nhưng, bây giờ người muốn cùng thân nhân, cha mẹ cùng nhau trải qua nửa đời còn lại, bồi tiếp thế tử cùng nhìn con người lớn. Càng muốn Hình Ý Môn càng trở nên cường đại hơn, đúng không?” Không đợi Đẳng Thanh Sơn nói hết, Vũ Hoàng tiếp lời nói.

“Đứng.” Đối với Vũ Hoàng tiếp lời, Đẳng Thanh Sơn không có một chút kinh ngạc, trên mặt mang theo tia cười nhàn nhạt.

Nhìn Cửu Châu Đỉnh trong tay mình, Đẳng Thanh Sơn thần nhiên nói: “Nếu như người muốn cùng ta với người đi Cửu Châu Giới, như vậy còn phải chờ thêm mấy trăm năm.”

“Được thôi.” Vũ Hoàng cười cười, đứng dậy nói: “Về việc có đi Cửu Châu Giới hay không đều không phải do người hay ta định đoạt, mà là Thiên Vị Giả.!!!

“Thiên Vị Giả?” Đẳng Thanh Sơn nhướng mày, cũng đứng lên. Đẳng Thanh Sơn biết, cuối cùng tất cả đều ở chỗ Thiên Vị Giả kia.

Dáng người Đẳng Thanh Sơn trong nhân loại tuyệt đối là thuộc loại vô cùng cao lớn, thế nhưng cùng với Vũ Hoàng so sánh thì lại gầy hơn rất nhiều. Đẳng Thanh Sơn thân cao gần tới 2 mét 30, mà Vũ Hoàng tuyệt đối là 2 mét 50. Nhân loại bình thường liền cũng chỉ trên dưới 1m 80, trải qua luyện tập có thể đạt tới 1m 90. Có một ít cường giả đạt được thể hình 2 mét. Thế nhưng, có thể tự nhiên cao đến 2 thước 50 như Vũ Hoàng thì lại không có một ai.

Đối mặt với một người so với mình cao hơn cả cái đầu, Đẳng Thanh Sơn tự nhiên cảm thấy trên người Vũ Hoàng tản mát ra một cỗ áp lực vô hình truyền tới. Cái cỗ cảm giác này cũng không phải là do Vũ Hoàng cố ý thả ra, mà là do tự nhiên sinh ra. Cùng với thân cao 2 thước 5 so sánh với Đẳng Thanh Sơn thì nhìn quá lại nhỏ yếu như vậy.

“Được rồi, Cửu Châu Đình chuyện ta cũng đã nói xong rồi, nếu như Cửu đệ còn có cái gì vấn đề chưa rõ thì ta cũng không thể trả lời nữa rồi. Có thể nói ta đều đã nói, cái khác thì phải xem ngươi. Nếu như ngươi muốn ngày nào đó đi vào Cửu Châu Giới, thì đến chỗ của ta.” Vũ Hoàng cười lớn, thân thủ vô vô bá vai của Đẳng Thanh Sơn nói.

Hiển nhiên, cái gì cũng đều nói, Vũ Hoàng cũng muốn tiễn khách.

Đẳng Thanh Sơn hiểu ý, nếu không có gì để nói, hai người nam nhân ở cùng một chỗ cũng không mấy thích hợp. Thế nhưng, tại trước khi đi Đẳng Thanh Sơn còn phải đem vấn đề trong lòng mình nói ra miệng.

“Lão Vũ, ta còn muốn hỏi 2 vấn đề.” Đẳng Thanh Sơn cũng không có ý rời khỏi, mà là nghi hoặc hỏi.

“Là cái vấn đề gì? Nói đi, chỉ cần ta biết thì đều trả lời ngươi.” Vũ Hoàng một lần nữa trở về ghế dựa của mình nói.

“Tần Linh, Lý Thái Bạch bọn họ còn ở tại thế giới này?” Đẳng Thanh Sơn nhú mày nói, chỉ là hắn vừa mới nói ra miệng liền phát hiện mình hỏi có chút ngu ngốc. Bởi vì Vũ Hoàng có nói qua “chí cường giả mang theo Cửu Châu Đình cho dù phá toái hư không cũng sẽ tự nhiên trở lại thế giới cũ”.

Vũ Hoàng biết Đẳng Thanh Sơn tựa hồ đã quên mình nói câu kia, cũng không nói ra, gật đầu nói: “Đúng, bọn họ còn đang ở Cửu Châu, trước đây hai người bọn họ không có việc gì thì tại Cửu Châu du sơn ngoạn thủy. Bây giờ có chút chán nên cả ngày đều tại Thiên Cung tu luyện tự thân lực lượng.”

“A? Không phải ngươi đã nói tại phá toái hư không thì sẽ không thể xuất hiện trước mặt nhân thế sao?” Vũ Hoàng nói khiến Đẳng Thanh Sơn nghĩ đến một vấn đề khác.

“Ta nói câu kia là lấy diện mục thật, nếu như chúng ta thay đổi một chút? Đồng thời chúng ta tại sau khi thay đổi xuất hiện trên nhân thế cũng không có dùng bất cứ cái lực lượng gì.” Vũ Hoàng nói.

Đẳng Thanh Sơn gật đầu, thì ra là thế.

“Vấn đề thứ hai của ta là về Thiên Vị Giả...” Đẳng Thanh Sơn đang định hỏi nhưng bị Vũ Hoàng ngăn trở.

Vũ Hoàng nhìn Đẳng Thanh Sơn liếc mắt nói: “Nếu như ngươi muốn dò xét chuyện về Thiên Vị Giả, thì ta không thể trả lời, đồng thời cũng không biết bất cứ chuyện gì của Thiên Vị Giả. À, nếu ngươi muốn gặp mặt mà nói, ta muốn khuyên ngươi một câu là Thiên Vị Giả cũng rất chờ mong đi đến Cửu Châu Giới. Tuy rằng hắn rất mạnh, nhưng đang ở Thiên Cung hắn cũng không biết ngươi tồn tại, cách một 1 ngàn năm hắn mới có thể từ Thiên Cung đi ra điều tra một lần. Mà ngươi cùng với Bùi Tam trở thành chí tôn, cách lần trước Thiên Vị Giả đi ra điều tra đã qua hơn chín trăm năm rồi. Cho nên nói, Cửu đệ, thời gian của ngươi không còn nhiều! Đồng thời, Thiên Vị Giả tuy nói là ngàn năm một lần, nhưng cũng không chính xác. Có đôi khi đúng một ngàn năm, nhưng đôi khi lại hơn 9 trăm năm hoặc một ngàn một trăm năm. Mà Bùi Tam bây giờ có lẽ hắn đã ở tại thiên cung, bởi vì hắn phá toái hư không, Cửu Châu Đình sẽ làm cho hắn quay lại trong thiên cung.”

Nghe được Vũ Hoàng nói, trong lòng Đẳng Thanh Sơn căng thẳng, trong nháy mắt rõ ràng ý tứ trong lời nói của Vũ Hoàng là gì! Đó chính là Thiên Vị Giả cũng muốn nhanh chóng đi đến Cửu Châu Giới. Cho dù Vũ Hoàng không vội đi tới Cửu Châu Giới, nhưng còn Thiên Vị Giả thì sao? Hơn nữa bây giờ đã hơn chín trăm năm rồi, Thiên Vị Giả tùy lúc đều có thể đi tới Cửu Châu điều tra, nếu như điều tra đến mình, vậy mình tuyệt đối sẽ bị Thiên Vị Giả mạnh mẽ lôi kéo! Đồng thời, Bùi Tam lại đang ở trong Thiên Cung, như vậy hắn có thể hay không nói ra bản thân cũng là chí cường giả? Đồng thời còn có Cửu Châu Đình?

Thiên Vị Giả là cái thực lực gì? Đẳng Thanh Sơn không biết, nhưng Đẳng Thanh Sơn lại biết Thiên Vị Giả là mạnh nhất Cửu Châu, mình tuyệt đối không phải đối thủ, nếu như đối phương cường bức, mình có biện pháp khác sao? Cho đến bây giờ, Đẳng Thanh Sơn căn bản không rõ trên chí cường giả rốt cuộc là cái gì, tu luyện như thế nào. Chẳng lẽ làm cho thế giới lực của mình cường đại? Vậy cần bao lâu thời gian? Ngàn năm? Vạn năm?

Đột nhiên, Đẳng Thanh Sơn tựa hồ nghĩ đến cái gì, trong mắt hiện ra một tia quang mang nhìn chằm chằm Vũ Hoàng nói: “Ta liền hỏi một vấn đề cuối cùng, trên chí tôn cường giả là cái cảnh giới gì? còn có, ngươi nói bây giờ Cửu Đình đều đã xuất hiện, vậy chín người cường giả đều tại Cửu Châu, ngoại trừ ta, Bùi Tam, ngươi, Tần Linh, Lý Thái Bạch, bốn vị chí tôn khác là ai?”

Nằm tại ghế dựa Vũ Hoàng mở mắt thân nhiên nói: “Cửu đệ, Bùi Tam sẽ không nói ra ngươi. Lại nói, Thiên Vị Giả chỉ biết ngươi tồn tại. Nhưng ngươi đi tới thế giới này chỉ có vài chục năm mà thôi, tuy nói ngươi có Cửu Châu Đình, nhưng Thiên Vị Giả cũng sẽ không quan tâm ngươi nhiều lắm. Vài chục năm xuất hiện một vị chí cường? Thiên Vị Giả cũng sẽ không tin tưởng, có thể cho rằng ngươi sớm bị người khác giết chết, như vậy Cửu Châu Đình cũng không thuộc về ngươi nữa. Mà Bùi Tam biết ta vừa nói cho ngươi chuyện lúc sau, hắn biết ngươi còn lưu luyện ở đây, cho nên cũng không có đi tiết lộ ngươi cũng đột phá tới chí cường giả... Được rồi, ta cũng mệt mỏi, nếu như không có chuyện gì nói thì đi đi. Về phần ngươi hỏi trên chí tôn là cấp bậc gì, ta cũng không thể trả lời ngươi. Bởi vì ta cũng không biết, có thể Thiên Vị Giả biết, ta đã từng hỏi qua hắn. Nhưng hắn chỉ nói nhân loại của thế giới này không có tư cách biết trên chí tôn là cấp bậc gì. Về phần mấy người kia là ai, ngoài trừ ngươi và Bùi Tam, thì còn có 4 người. Chờ ngươi sau khi gặp Thiên Vị Giả sẽ biết.”

Nghe được Vũ Hoàng nói, Đẳng Thanh Sơn hơi dừng lại, gật đầu nói: “Tốt lắm, lão Vũ, ta trước hết cáo từ rồi.”

Nói xong, Đẳng Thanh Sơn vọt người nhảy xuống đài cao.

Nhìn Đẳng Thanh Sơn rời khỏi, Vũ Hoàng tay phải vừa nhấc, nam thạch rộng một cây sớ trong hồ lớn bắt đầu lần thứ hai điên cuồng khởi động, cùng lúc trước như nhau, nam thạch nóng chảy ngưng tụ thành một con đường xuất hiện tại Đẳng Thanh Sơn trước mặt. Đẳng Thanh Sơn cũng không có cái gì kinh ngạc, không chút cố gắng bay lên, mà là nện bước trên thông đạo, đi xuống thông đạo hắc động hình tròn đường kính hai mét.

“Xuyên!”

Tiếp theo, Đẳng Thanh Sơn thân bay thẳng lên, biến mất ở trong hắc động.

Nhìn Đẳng Thanh Sơn rời khỏi, Vũ Hoàng nhắm mắt lại, than nhẹ một tiếng: “Tĩnh tĩnh Đẳng Thanh Sơn có chút bướng bỉnh, có điều không có ảnh hưởng gì đến ta, có điều đối với Thiên Vị Giả, nếu hấn ép buộc Đẳng Thanh Sơn thì sẽ như thế nào? Trừ khi Thiên Vị Giả xuất ra thứ kia, nếu không cho dù chết Đẳng Thanh Sơn cũng sẽ không đi làm việc mà mình không muốn làm đi?”

Nói xong, Vũ Hoàng một lần nữa nhắm mắt lại.

Bên ngoài Thiên Hồng Thủy Cung.

Lúc này, Yêu Long Tử Tích như ốc xoáy xoay quanh tại trước cửa Thiên Hồng Thủy Cung. Đương nhiên Kim Sắc Long Quy đang đứng ở một bên cùng với Yêu Long Tử Tích, nhìn qua hình dáng so với Tử Tích kém nhau rất xa.

Tuy rằng hình thể của Kim Sắc Long Quy không thể cùng với Tử Tích so sánh, nhưng trên người nó phát ra năng lượng ba động cũng không so với Tử Tích yếu hơn bao nhiêu. Long Quy cùng Tử Tích đều là Hư Cảnh đỉnh yêu thú tồn tại, yêu thú đại thành!

Nhưng mà, lúc này mắt của hai con yêu thú đỉnh cấp không ngừng lóe ra vẻ hưng phấn cùng cuồng nhiệt cực độ, thậm chí còn mang theo một tia khản trương.

Rất nhanh, thân ảnh màu nâu bay nhanh xuất hiện tại trước cửa Thiên Hồng Thủy Cung, một màu nâu áo choàng Đẳng Thanh Sơn từ đó đi ra.

Lúc này, Đẳng Thanh Sơn không có ấn dấu khí tức chí cường trên người, cường đại khí tức từ trên người của hắn ba động ra. Nhất thời khiến hai con yêu thú đại thành nhất thời run rẩy, một bộ dáng sợ hãi hướng Đẳng Thanh Sơn gầm nhẹ.

“Ấn?” Nhận ra Tử Tích cùng Long Quy, Đẳng Thanh Sơn như rồng mây, từ trong trầm tư hồi phục lại tinh thần.

“Ô? Thì ra Tử Tích lão ca tới.” Thấy Tử Tích, Đẳng Thanh Sơn trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

Tử Tích chính là yêu thú cường đại nhất năm đó tại Đại Duyên Sơn, chính là khi Đẳng Thanh Sơn còn ở cảnh giới Hư Cảnh cùng với Tử Tích giao hảo. Đồng thời được sự trợ giúp của Tử Tích, Đẳng Thanh Sơn càng lấy “đại ca” tới xưng hô Tử Tích. Lúc đó Tử Tích cũng nhanh chóng đáp ứng, nhưng mà lúc này nghe được Đẳng Thanh Sơn gọi mình là đại ca liền nhất thời thất kinh, vội vàng lui ra phía sau, thân thể nằm ở trên mặt đất, cúi đầu gầm nhẹ 1 tiếng, dường như muốn nói “không dám nhận”.

Thấy Tử Tích như vậy, Đẳng Thanh Sơn như rồng mây nói: “Được rồi, Tử Tích đại ca. Mặc kệ là cái cảnh giới gì, là Hư Cảnh, Động Hư hay là chí tôn cũng vậy, chúng ta là huynh đệ, hiểu chưa?”

Nghe được Đẳng Thanh Sơn nói, thân thể to lớn của Tử Tích khẽ run lên, con mắt màu tím xuất hiện sự phức tạp, hưng phấn? Kích động? Có thể cái gì cũng có.

“Ngao” Nhìn Đẳng Thanh Sơn, Tử Tích gầm nhẹ 2 tiếng, trong mắt tràn đầy hưng phấn, tựa hồ chúc mừng Đẳng Thanh Sơn.

Thấy Tử Tích như vậy, Đẳng Thanh Sơn trên mặt cũng mỉm cười, trong lòng biết mình đạt tới chí cường giả cũng không quá hai tháng mà thôi. Tử Tích đang ở trong Đại Duyên Sơn căn bản không có cách nào biết. Có thể Hư Cảnh có thể cảm ứng được Hư Cảnh hoặc là Động Hư khác. Thế nhưng, Hư Cảnh hoặc Động Hư căn bản là không thể nào cảm thụ được chí cường giả tồn tại. Giống như Tiên Thiên cường giả không thể cảm ứng được Hư Cảnh, đây là do thực lực cách xa nhiều lắm.

Đương nhiên, cho dù Tử Tích cường đại ra sao cũng không thể mạnh hơn chí cường giả. Hai cái đều chênh lệch rất lớn, cho nên Tử Tích không cách nào cảm nhận được Đẳng Thanh Sơn, thì đừng nói đến biết Đẳng Thanh Sơn đã đột phá chí cường giả cảnh giới.

“Được rồi, chào hai vị, ta còn có chút việc nên đi trước.” Trong mắt Đẳng Thanh Sơn lóe ra quang mang nặng nề nói, nhìn mắt Tử Tích mỉm cười nói: “Nếu như Tử Tích đại ca rảnh rồi thì đến nơi ở của ta ngồi chơi đi.”

Nói xong, cả người Đẳng Thanh Sơn cả người biến mất tại hư không tại trước mắt hai yêu thú đại thành.

Sau một khắc, Đẳng Thanh Sơn đã dừng lại tại bầu trời Đại Duyên Sơn.

Bây giờ đã là đêm khuya, Đại Duyên Sơn đèn đuốc sáng trưng, cực kỳ phồn hoa. Nhìn Đại Duyên Sơn một màn phồn thịnh, trong lòng Đẳng Thanh Sơn

rất là thỏa mãn, vì đây đều là cho chính mình tạo ra.

Cửu Châu Giới? Đẳng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời một màu đen tối, trong đầu nhớ lại lời nói cùng Vũ Hoàng. Không khỏi thở dài, Đẳng Thanh Sơn phát hiện mình hôm nay cứ như đang nằm mơ. Thế nhưng, Đẳng Thanh Sơn đều biết ngày hôm nay tất đều là thật cả.

Giang hai tay, Cửu Châu Đỉnh đen thui xuất hiện trong bàn tay của Đẳng Thanh Sơn, sắc mặt Đẳng Thanh Sơn trở nên trầm trọng, nói thẳm “Cửu Châu Đỉnh vẫn có thể cho ta tồn tại trên thế giới này sao? Nếu là như vậy, ta vẫn sống, đợi được đến sau 21 thế kỷ nữa, vậy có đúng có thể nhìn thấy... Tiểu Miêu hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thiên Vị Giả Đến

Rời khỏi lòng đất, Đẳng Thanh Sơn mang theo tâm tình trầm trọng, lặng yên không một tiếng động về đến đại viện của mình. Bây giờ, có thể nói Đẳng Thanh Sơn nhân rồi hơn so với bất kỳ người nào. Tuy rằng hắn là khai sơn tổ sư, cho dù là môn chủ đương nhiệm Dương Đông của Hình Ý môn cũng phải nghe lệnh hắn. Thế nhưng Đẳng Thanh Sơn đã không còn hỏi chuyện đời.

Nếu như bản thân Đẳng Thanh Sơn muốn thống nhất Cửu Châu mà nói, chỉ cần đám người Vũ Hoàng không ra tay. Không! Bọn họ đã không thể ra tay được nữa. Như vậy, bằng vào thực lực của chí cường cường giả của Đẳng Thanh Sơn thì việc thống nhất Cửu Châu chỉ là vấn đề thời gian.

Để Hình Ý môn đi thống nhất Cửu Châu? Còn là vì để bản thân không nhân rồi? Đương nhiên là Đẳng Thanh Sơn sẽ không làm chuyện tình không có ý nghĩa như vậy. Đẳng Thanh Sơn có dã tâm nhưng đó là đối với thực lực, người thân và bạn tốt. Mà đối với thế lực và địa bàn thì dã tâm này lại rất nhạt.

Ở trong lòng Đẳng Thanh Sơn, chỉ cần có một nơi có thể đặt Hình Ý môn là đủ rồi. Đồng thời gia nhập Hình Ý môn nghiêm ngặt không gì sánh được. Càng đến khi Đẳng Thanh Sơn đạt được chí cường cường giả thì độ khó ra nhập môn phái càng nhân lên. Cho nên số người của Hình Ý môn muốn mở rộng cũng chẳng mở rộng được đi đâu.

Đồng thời, địa bàn của Quy Nguyên tông rất rộng. Nếu như nhà cửa của Đẳng Thanh Sơn mà nhỏ, chẳng lẽ Quy Nguyên Tông sẽ không nhường lại một chút địa bàn sao? Phải biết rằng Đẳng Thanh Sơn là chí cường cường giả, hắn chính là chí cường cường giả a!

Trong đại viện, Đẳng Thanh Sơn nhìn hoa cỏ bốn phía. Trước đây Đẳng Thanh Sơn không có việc gì liền trồng các loại hoa. Nhìn các loại hoa mình chăm sóc nở rộ ra diễm lệ, trong lòng Đẳng Thanh Sơn lại có thêm một cớ ý mừng. Cái này chắc là cảnh giới của tâm tình đi sao!

Mà lúc này, Đẳng Thanh Sơn đã không có nửa phần tâm tư nhìn những hoa cỏ này nữa. Trong đầu không ngừng hiện ra một màn đã phát sinh ngày hôm nay.

Vũ Hoàng? Cửu Châu Đỉnh? Thiên Vị Giả? Chí cường cường giả vẫn sống ở Cửu Châu? Cửu Đỉnh Giới?

Tất cả chuyện ngày hôm nay không ngừng hiện lại trong đầu Đẳng Thanh Sơn. Cuối cùng, Đẳng Thanh Sơn đem suy nghĩ của mình đặt tại Cửu Đỉnh giới cùng với việc Chí cường cường giả vẫn có thể sống ở thế giới này.

“Tiểu Miêu...”

Đẳng Thanh Sơn đi tới trước bàn đá, nhẹ nhàng ngồi xuống. Hai mắt có chút mờ đi, nhớ lại một cảnh kiếp trước của mình. Người mà hắn yêu, hình dáng mỹ lệ khả ái của Tiểu Miêu, những cảnh sớm chiều hai người ở chung. Tiếp sau đó, huyết tinh phủ lên cảnh hài hòa, Tiểu Miêu chết...!

Nhớ lại toàn bộ mọi thứ này, Đẳng Thanh Sơn không tự giác xiết chặt nắm tay. Giờ phút này, giống như mạch máu của Cửu Châu đều bị Đẳng Thanh Sơn niết trong tay, không gian bốn phía khẽ run lên.

Trong mắt Đẳng Thanh Sơn lộ ra vẻ thống khổ. Hắn hận! Hận tổ chức Red, hận đám sát thủ này, càng hận mình đã ẩn giấu thực lực.

“Thanh Sơn! Thanh Sơn!” Đột nhiên, một giọng nói êm tai dễ nghe vang lên.

Nghe giọng nói đó, Đẳng Thanh Sơn đang chìm vào trong thế giới tình cảm bỗng hơi ngẩn ra. Quay đầu nhìn lại, Lý Quân mặc một bộ áo choàng rộng đang đi tới. Lúc này, trên mặt Lý Quân mang theo thần sắc nghi hoặc cùng lo lắng, đi tới trước mặt Đẳng Thanh Sơn, ngữ khí mang theo một tia lo lắng hỏi: “Thanh Sơn, ngươi làm sao vậy? Có tâm sự sao?”

Ngôi đại viện này, những người khác muốn đi tới đều phải có sự cho phép của Đẳng Thanh Sơn, cho dù là các con cũng phải thông báo. Nhưng là thế từ

của Đẳng Thanh Sơn, Lý Quân là người duy nhất không cần thông báo.

Mới vừa rồi, Lý Quân đã sớm tiến vào trong đại viện nhưng mà Đẳng Thanh Sơn lại không có nửa phần phát hiện. Lý Quân cũng biết thực lực trọng phu của mình. Đừng nói là đi vào đại viện này, cho dù cách xa cả trăm dặm, nghìn dặm cũng có thể nhận thấy được. Hôm nay làm sao thế này?

“Không có việc gì! Một ít việc nhỏ mà thôi. Nhìn hình dáng thân thiết của Lý Quân, trong lòng Đẳng Thanh Sơn bỗng mọc lên một tia hồ thẹn, vội vàng đem bị thương cùng nặng nề trên mặt che giấu đi, trên mặt lộ ra mỉm cười nói.

Đồng thời, trong lòng Đẳng Thanh Sơn cũng miễn cưỡng tự nhủ: “Tiểu Miêu, ta rất yêu ngươi. Thế nhưng đó là kiếp trước của ta. Bây giờ ta đã rất hạnh phúc, hy vọng ngươi đừng tới quấy rối ta.”

Mỗi người đều phi thường chú trọng tình cảm, mà Đẳng Thanh Sơn càng là người như vậy! Là một người, lại là một người nam nhân phải hiểu được cảm được thì cũng buông được. “Tiểu Miêu đã trở thành quá khứ, hãy để nàng trở thành hồi ức. Hiện tại có cuộc sống của hiện tại, Lý Quân mới là thể tử mà ta yêu.” Đẳng Thanh Sơn trong lòng rõ ràng, mình không thể rơi vào bóng tối, như thế sẽ làm mình bị lạc mà sa đọa.

Chờ vạn năm. Sau đó có thể gặp được Tiểu Miêu?

Đẳng Thanh Sơn trong lòng tự cười chế giễu. Như vậy có thể sao? Năng lực của mình có chịu được vạn năm tịch mịch? Hơn nữa, lại còn có sự tồn tại của Thiên Vị Giả. Tuy rằng không biết Thiên Vị Giả có thật hay không như vậy, nhưng những điều này đều không có khả năng. Hồi ức, hãy để nó trở thành hồi ức đi!

Trong lòng Đẳng Thanh Sơn dữ phát trứ. Thoáng cái, nguyên bản tâm tình vốn trầm trọng của Đẳng Thanh Sơn đột nhiên nhẹ nhõm hẳn.

“Thực sự không có việc gì?” Nhìn Đẳng Thanh Sơn, Lý Quân khẽ cau mày hỏi.

“Thực sự là không có việc gì!” Đẳng Thanh Sơn ung dung cười nói, lời nói tiếp theo bỗng chuyển trọng tâm: “Chẳng lẽ ngươi không cho ta xem ngày hôm nay mua cho ta cái gì sao?”

Vừa nghe đến mua vật gì, trên mặt Lý Quân cũng lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Cũng đừng nói, ngày hôm nay mua gì đó đều nhiều hơn so với trước đây đó!”

“Nga! Vậy đó là cái gì?”

“Đi! Ta dẫn ngươi đi xem xem!” Lý Quân lời kéo Đẳng Thanh Sơn hướng đến cánh cửa đại viện, vừa đi vừa nói: “Các đại tỷ kia thực sự là lợi hại, lại có thể biết nhiều nơi như vậy. Mấy thứ này ta chưa từng dùng qua đâu.”

Rất nhanh, thân ảnh của Đẳng Thanh Sơn và Lý Quân biến mất trong đại điện.

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy. Chuyện của Hình Ý môn căn bản là không cần Đẳng Thanh Sơn quan tâm. Nếu như nói có quan tâm thì tự nhiên là Hư Cảnh cùng Động Hư cường giả của tám đại môn phái đến bãi phỏng. Có điều, từ sau khi các môn phái Thanh Hồ Đảo, Ma Ni Tự, Xạ Nhật Thần Cung bị diệt môn, Cửu Châu liền còn có vài đại môn phái như thế. Tự nhiên, mới tiến giai thành đại môn phái thì có Quy Nguyên Tông. Tuy nói Hình Ý môn không thuộc về tám đại môn phái nhưng sự tồn tại của nó trong lòng người từ lâu đã siêu việt tám đại môn phái rồi.

Nguyên nhân không gì khác, đó chính là sự tồn tại của Đẳng Thanh Sơn.

Thoáng một cái, đã trôi qua nửa năm! Trong nửa năm này, sinh hoạt của Đẳng Thanh Sơn cũng khôi phục như bình thường. Mỗi ngày luyện quyền, dạy con mình quyền pháp. Ở trong nửa năm này, Hồng Vũ cùng Hồng Sương hai người đều có được đại đột phá. Không những có thể đột phá đến Tông Sư cảnh giới mà Hồng Vũ còn đột phá Tông Sư cảnh giới, cũng chính là Tiên Thiên Hư Đan.

Nhưng Tiên Thiên Hư Đan tu luyện Nội gia quyền so với Tiên Thiên Hư Đan bình thường mạnh hơn rất nhiều. Thân là chí cường, Đẳng Thanh Sơn tại phương thức dạy bảo rất chú trọng. Phải biết rằng năm đó lúc còn tại Thiên Hồng Thủy Cung, Vũ Hoàng đã nói qua, chỉ cần tu luyện dựa theo tám bìa đá của hắn thì trong vòng trăm năm đạt đến Hư Cảnh cũng không phải là nằm mơ. Kia cũng là Vũ Hoàng lão nhân gia tự mình giáo dục.

Mà bây giờ có Đẳng Thanh Sơn là chí cường cảnh giới tự mình giáo dục, tốc độ của Hồng Sương cùng Hồng Vũ còn không nhanh, đó mới gọi là không bình thường. Lúc này Đẳng Thanh Sơn có tự tin trong vòng một trăm huấn luyện ra một cái Hư Cảnh cường giả!

Sinh chi đạo. Từ chi đạo. Tam thể thức tường giải.

Đây là Đẳng Thanh Sơn trước khi đột phá chí cường sáng chế ra. Mà bây giờ sau khi đạt tới cảnh giới chí cường, Đẳng Thanh Sơn lại đem ba bản bí tịch này kết hợp thành một quyển — Luân Hồi!

Luân hồi lúc này là chí bảo của Hình Ý môn, Thần Cấp bảo điển!

Mà bây giờ hai người con Hồng Vũ cùng Hồng Sương còn lại là phân biệt tu luyện Sinh Từ chi đạo, mà Lý Quân thì bắt đầu tu luyện Luân hồi.

Đẳng Thanh Sơn làm tất cả những việc này không vì gì khác mà chính là muốn làm cho tất cả người thân của mình đạt đến Hư Cảnh. Như vậy tuổi thọ của bọn họ đều có thể sống đến bốn trăm năm.

Hôm nay, Đẳng Thanh Sơn đang muốn đi dạy dỗ con cái của mình. Nhưng mà đúng lúc này, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên đổi màu.

“Hô!”

Cuồng phong quét qua, cây cối lung lay không ngừng, cát bay đá chạy. Trên bầu trời, mây đen rất nhanh xuất hiện, tiếng sấm ầm ầm phảng phất vang lên. Không được một phút đồng hồ, trên bầu trời đã một mảnh đen kịt. Bây giờ vốn là buổi sáng nhưng nhìn qua lại giống như buổi tối.

Một màn bất thình lình khiến cho toàn bộ mọi người của Hình Ý Môn, bao gồm cả mọi người ở Đại Duyên Sơn, Giang Ninh Quận đều hướng nhìn lên trời.

“Ta kháo! Cái thời tiết quái quỷ gì? Vừa rồi không phải mặt trời sang chói sao? Như thế nào lại biến thành đen? Trước đây muốn đen cũng không đen như vậy đi? ... Ít nhất... Cũng phải nửa giờ. Bây giờ làm sao lại...” Một ít người buôn bán bày quán trên đường tức giận mắng. Vừa mới dựng sạp thì lại phải thu. Đồng thời gió vừa rồi rất lớn, một ít thứ muốn bán đều bị thổi bay.

Ở trong mắt người thường, bầu trời bất thình lình xảy ra một màn kia chỉ là tự nhiên biến hóa mà thôi. Thế nhưng ở trong mắt của Đằng Thanh Sơn thì không phải như vậy. Bởi vì...

“Đằng Thanh Sơn? Ngươi có Cửu Châu Đỉnh? Bốn mươi tuổi đạt chí cường chi cảnh? Ha ha! Tốt, tốt, ta rút cuộc cũng thu thập đủ Cửu Đỉnh rồi!” Dị tượng trên bầu trời nổi lên, ngay sau đó một thanh âm nam tử chói tai lạ thường truyền thẳng vào trong tai Đằng Thanh Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ta Là Trời !

“Ầm ầm!”

Trên bầu trời mây đen phủ kín. Bầu trời vốn trong xanh thoáng một cái đã tối sầm, so với quá khứ càng tối đen hơn. Tiếng sấm có chút rung động, dường như đang chuẩn bị thế. Nếu là bạo phát thì tuyệt đối là như hô trời sục xuống.

Nhưng mà bầu trời ngày hôm nay lại phi thường kỳ quái. Mây đen tới cũng nhanh, trời cũng đen rất nhanh. Nhưng bầu trời phủ kín mây đen lại không có một chút dấu hiệu muốn mưa.

“Di! Kỳ quái quá? Trời thế nào còn không mưa?” Trong quận Giang Ninh, những bình dân đem sạp hàng thu dọn hết cả đám nhìn lên bầu trời tối đen nghi hoặc.

Bầu trời đã tối đen được nửa giờ nhưng chỉ nghe thấy tiếng sấm rất nhỏ, căn bản là không có chút dấu hiệu muốn mưa. Tuy rằng trời không có mưa nhưng mọi người không dự định bày quán thêm lần nữa. Ai biết được thời tiết quái quỷ này sẽ như thế nào!

Đại Duyên Sơn, thánh địa của Nội Gia Quyền, nơi ở của Đằng Thanh Sơn

Một mình Đằng Thanh Sơn đi ra cửa phòng, nhìn cảnh bất thình lình xảy ra trên bầu trời. Trong lòng tự dung thấy căng thẳng, không khỏi nhíu mày nhìn về phía bầu trời tối đen.

Mà đúng lúc này, sắc mặt của Đằng Thanh Sơn càng biến!

“Ngà! Đằng Thanh Sơn? Thật làm cho ta giật mình đó! Mới mấy chục tuổi đã tu luyện đến chí cường cấp bậc rồi!” Đột nhiên một cái thanh âm vang dội khiến cho Đằng Thanh Sơn lộ ra biểu tình kinh hãi.

Thanh âm này rất chói tai, cực kỳ chói tai. Đằng Thanh Sơn cảm giác màng nhĩ của mình như bị phá thủng.

Thiên Vị Giả?

Nghe thanh âm chói tai đó, trong lòng Đằng Thanh Sơn hoảng sợ nghĩ đến ba chữ, chính là “Thiên Vị Giả” theo như lời của Vũ Hoàng!

“Đúng! Ta chính là Thiên Vị Giả mà các ngươi nói.” Thanh âm chói tai đó tiếp tục vang lên, dường như hẳn có thể nghe được suy nghĩ trong lòng của Đằng Thanh Sơn vậy. Đương nhiên, thanh âm của Thiên Vị Giả cũng chỉ có một mình Đằng Thanh Sơn nghe được. Những người khác căn bản là không phát hiện.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vẻ mặt kinh hãi của Đằng Thanh Sơn dần dần hóa thành nặng nề, trong lòng nghĩ lại. “Lời nói của Vũ Hoàng lại có thể là

thật!”

“Ân! Vũ Hoàng đã cùng người gặp mặt rồi?” Thanh âm chói tai của Thiên Vị Giả hừ nhẹ, nói: “Không ngờ Đại Vũ đã gặp qua người, sớm biết người đã thành tựu chí cường vị cũng không hướng ta báo cáo? Tốt! Tốt lắm!”

Rất rõ ràng, trong lòng Thiên Vị Giả đối với Đại Vũ đã nổi lên một tia lửa giận.

“Sau này sẽ tìm hấn tính sổ. Hiện tại, Đẳng Thanh Sơn, người theo ta về Thiên Cung đi.” Thanh âm chói tai không thể chống lại của Thiên Vị Giả truyền vào trong tai Đẳng Thanh Sơn. Dường như là đang ra lệnh cho Đẳng Thanh Sơn, ra lệnh cho chí cường cường giả duy nhất của Cửu Châu đại địa, Đẳng Thanh Sơn!

Thế nhưng Đẳng Thanh Sơn lúc này lại không có nửa điểm động tĩnh. Hấn cúi đầu, sắc mặt trầm lặng, tựa hồ như đang nghĩ đến điều gì đó.

Bỗng nhiên, Đẳng Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối đen. Trong đại viện, sắc mặt Đẳng Thanh Sơn cực kỳ âm trầm. Ai cũng không biết Đẳng Thanh Sơn đang nghĩ gì. Kể cả vừa rồi Thiên Vị Giả còn có thể đọc được tâm tư của Đẳng Thanh Sơn thì bây giờ cũng không thể dùng thuật đọc tâm với Đẳng Thanh Sơn được nữa.

“A?” Cảm giác được Đẳng Thanh Sơn đã phong bế nội tâm, từ trong mây đen trên bầu trời phát sinh một tiếng “A!” nhẹ. Tiếng “A!” nhẹ này không chỉ có một mình Đẳng Thanh Sơn nghe thấy mà còn thông qua chấn động của không gian truyền ra. Thanh âm không lớn nhưng lại truyền rõ khắp toàn bộ Đại Duyên Sơn, thậm chí là Giang Ninh Quận hoặc là xa hơn nữa!

Nhất thời, tất cả mọi người đem ánh mắt của mình hướng về phía Đại Duyên sơn, bầu trời của Nội Gia Quyền thánh địa.

Mà sau một khắc, cả người Đẳng Thanh Sơn đã bay lên, toàn thân lóe ra đầy đặc màu xám năng lượng, đứng ngạo nghễ trên bầu trời. Giống như là bầu trời chỉ thần vậy.

“Xem! Đó là cái gì?” Trong Hình Ý môn, sự xuất hiện của Đẳng Thanh Sơn khiến cho các đệ tử chú ý.

“Kia... Kia không phải sư tổ sao?”

“Là Đẳng Thanh Sơn tổ sư!”

Nhìn lên Đẳng Thanh Sơn ở trên bầu trời, trong mắt một đám đệ tử của Hình Ý môn đều lóe lên quang mang hưng phấn. Ở trong lòng của bọn họ, khai sơn tổ sư của Hình Ý môn chính là thần. Bởi vì hấn là chí cường cường giả duy nhất của Cửu Châu!

Tuy nói chí cường cường giả đều không phải là thần thực sự, nhưng đối với những người bình thường này thì cũng không khác nào sự tồn tại của thần. Cho dù là Hư cảnh cường giả tại trước mặt của chí cường đều không khác con kiến hôi là mấy!

Nhưng mà lúc này, Đẳng Thanh Sơn thân là chí cường cường giả lại cảm giác được vô tận áp bách, từ bầu trời truyền tới áp bách. Cảm giác áp bách khiến cho chí cường cường giả như hấn đều có chút không thờ nổi.

“Sư phụ?”

Trong Hình Ý môn, ánh mắt sắc bén của Dương Đông phát hiện trước tiên hướng bay lên của Đẳng Thanh Sơn. Trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi, lập tức chạy ngay đến chỗ cao nhất của Đại Duyên Sơn.

Ngay sau đó, đám người Đẳng Thú, Tiết Tân cũng đồng thời xuất hiện.

“Thanh Sơn?” Mà lúc này, Lý Quân mặc một bộ màu lam y phục cũng nhận thấy chỗ không thích hợp, lập tức từ trong phòng đi ra, ngẩn ngơ nhìn một màn xuất hiện. Ngay hôm nay Lý Quân dự định cùng Đẳng Thanh Sơn đi dạo trong Hình Ý môn, thuận tiện cũng chỉ điểm một chút đệ tử trong môn. Nhưng mà sự dị thường của trường phụ lại làm nàng hoảng sợ.

Phía dưới, người bên ngoài Hình Ý môn tụ tập ngày càng nhiều. Tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn lên phía trên đầu chỗ cao nhất của Đại Duyên sơn. Nhìn một màn kỳ dị trên bầu trời, tất cả mọi người đều kinh nghi (kinh hãi + nghi hoặc), đem ánh mắt đặt trên người vốn giống như thần Đẳng Thanh Sơn.

“Tiểu Quân...” Trên bầu trời, Đẳng Thanh Sơn cúi đầu nhìn Lý Quân, thê tử của chính mình. Trong mắt hiện lên một tia không muốn.

Rồi Đẳng Thanh Sơn mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết, quay về hướng mây đen cất cao giọng nói: “Thiên Vị Giả, nếu như người muốn nói rằng để ta theo người đến thế giới kia thì xin mời người trở về đi. Bây giờ ta còn chưa muốn rời khỏi Cửu Châu, không muốn rời khỏi người thân của ta!”

“Thanh Sơn tổ sư đang cùng ai nói chuyện vậy? Rời khỏi? Vì sao phải rời khỏi? Lẽ nào Thanh Sơn tổ sư muốn phá toái hư không? Nhưng mà không phải Thanh Sơn tổ sư nói phải chờ tới bốn trăm năm sau đó mới đi sao?”

“Không biết...”

Thanh âm của Đẳng Thanh Sơn rất lớn, đồng thời thông qua sự tăng phúc của năng lượng đem thanh âm truyền trên trăm dặm. Không chỉ có người của

Đại Duyên son mới nghe được mà ngay cả mọi người ở Giang Ninh quận cũng có thể nghe thấy.

Rất rõ ràng, Đằng Thanh Sơn đang uy hiếp Thiên Vị Giả, cho thấy bản thân căn bản sẽ không theo hắn đi. Nếu như là mạnh mẽ ép buộc mà nói, hắn sẽ làm cho mọi người của Cửu Châu biết đến bí mật của thế giới này!

“Thanh Sơn! Thanh Sơn! Ngươi làm sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nghe được Đằng Thanh Sơn nói vậy, Lý Quân ở phía dưới giật mình, lớn tiếng kêu lên.

Trong vòng nửa năm này, tuy rằng Đằng Thanh Sơn cố gắng hết sức che giấu những lời nói của Vũ Hoàng. Nhưng mà Lý Quân là thê tử của Đằng Thanh Sơn, đồng thời còn là một nữ nhân, chỗ tỉ mỉ cẩn thận không phải là Đằng Thanh Sơn có thể nghĩ đến được. Tuy rằng Đằng Thanh Sơn rất cẩn thận nhưng Lý Quân cũng đã nhận ra điều không thích hợp của hắn. Mà lúc này, Lý Quân rốt cuộc rõ ràng chỗ không thích hợp nửa năm qua của trưởng phu mình là ở đâu rồi!

“Đằng Thanh Sơn, ngươi đang uy hiếp ta?” Nghe được Đằng Thanh Sơn nói, thanh âm chói tai khủng bố của Thiên Vị Giả vang dội, uy áp cường đại ép thẳng về phía Đằng Thanh Sơn.

“Oanh!”

Mà ở trong mắt của người thường, thanh âm to lớn như phích lịch của Thiên Vị Giả làm cho một ít nhất lưu vô giả cũng trực tiếp bị chấn vưng. Nhất lưu vô giả đã ngoài cũng không đứng thẳng, được hai mắt tối sầm.

Trong nháy mắt, các cường giả của Đại Duyên son, Giang Ninh quận đều hoảng sợ.

Nhất thời, ánh mắt của tất cả các cường giả đều hướng nhìn lên bầu trời của Đại Duyên son.

“Ha ha! Không phải ta đang uy hiếp ngươi. Nếu như ngươi không uy hiếp ta thì ta coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nếu như ngươi mạnh mẽ bắt buộc, như vậy ta cũng chỉ còn đường phản kháng thôi!” Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng, quang mang màu trắng bạc chợt lóe lên trong tay. Luân Hồi Thương dài hơn hai thước năm trống rỗng xuất hiện.

Luân Hồi Thương vừa xuất hiện, không gian bốn phía liền rung động. Mà trong nháy mắt này, khí thế cả người Đằng Thanh Sơn cũng trời nên trầm trọng sắc bén.

Trong Quy Nguyên tông, sắc mặt Gia Cát Nguyên Hồng cuồng biến!

“Chuyện gì xảy ra?” Vũ Hoàng Môn, một cái thanh âm hùng hậu vang lên.

“Tôn giả, dường như là thanh âm của Đằng Thanh Sơn...”

“Hình Ý môn xảy ra chuyện gì? Lại có thể có người đối kháng cùng Đằng Thanh Sơn?”

“Lẽ nào có chí cường cường giả xuất hiện?”

“Không có khả năng!”

Doanh thị nhất tộc, trên mặt các Hư Cảnh cường giả đều mang theo vẻ kinh nghi.

Nhất thời, tất cả các cường giả trên Cửu Châu đại địa đều hướng về phía Đại Duyên Sơn mà bay tới.

“Tốt! Tốt lắm! Phi thường tốt!” Có thể là do Đằng Thanh Sơn dám phản kháng mệnh lệnh của mình, hoặc là vì lời nói vừa rồi làm cho phần lớn các Hư Cảnh cường giả hướng tới Đại Duyên Sơn, thanh âm trong mây đen ở thời khắc này có chút run nhẹ: “Đằng Thanh Sơn, là chính ngươi muốn chết, đừng có trách ta!”

Thanh âm chói tai phần nộ gào rít. Trong nháy mắt thanh âm chấn vang cả Cửu Châu.

“Oanh!”

Trong giây lát, không gian của Cửu Châu dưới sự phần nộ của thanh âm liền sụp đổ. Mấy trăm mét trên bầu trời xuất hiện một cái hắc động đường kính mấy trăm mét, trong nháy mắt bao vây Đằng Thanh Sơn ở bên trong.

“Thanh Sơn!”

“Sư phụ!”

Thấy một màn bất thành linh này, tất cả mọi người trong Hình Ý Môn sợ hãi!

“Tạm biệt, Lý Quân!” Cảm thụ được khủng bố năng lượng làm cho người ta sợ hãi, Luân Hồi Thương trong tay Đằng Thanh Sơn vỡ vụn. Đằng Thanh Sơn không có phản kháng mà chỉ cúi đầu nhìn về phía về mặt sợ hãi của Lý Quân trên mặt đất. Trong mắt mang theo một tia không cam lòng, biến mất ở trong hắc động.

“Ta là trời, ai chống lại ta thì người đó phải chết!” Thanh âm mạnh mẽ, chói tai đầy phần nộ lại một lần nữa rít gào. Tất cả không gian của Cửu Châu đại địa đều run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Dã Tâm Lại Nổi Lên

“Ta là trời!”

Thanh âm rít gào chói tai vang dội, toàn bộ Cửu Châu đều rung động. Thanh âm chấn động truyền khắp từng góc của Cửu Châu.

Hắc động rộng trăm mét khủng bố kia sinh ra hấp lực cực kỳ mạnh mẽ. Phía dưới, cây cối, tảng đá, phòng ốc ở Đại Duyên sơn đều sụp đổ, bị lực hút to lớn hút đến, xen lẫn trong đó còn có cả các đệ tử của Hình Ý Môn.

Giờ phút này, đệ tử của Hình Ý Môn đều khủng hoảng, thậm chí còn có người hoảng sợ kêu to: “Hình Ý Môn xong rồi! Ngày tận thế! Ngày tận thế!”

Đối với một màn bất thành linh này, thậm chí ngay cả mọi người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Bọn hắn chỉ biết, chỉ cường cường giả Đăng Thanh Sơn đã chết, là bị ông trời giết chết!

“Thanh Sơn...!”

“Sur phụ!”

Phía dưới, một thân trang phục màu lam Lý Quân sắc mặt tái nhợt nhìn lên hắc động to lớn trên bầu trời, trong mắt đầy khủng hoảng, trong lòng la lên: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Ầm ầm!”

Đỉnh núi Đại Duyên sơn phát ra từng trận ông minh, đất đai rạn nứt sụt lún, phòng ốc sụp đổ, đá núi lăn lông lốc. Hình Ý Môn vốn cường thịnh trong nhất thời đã bị thảm cảnh thay thế.

Những đệ tử có thực lực không mạnh của Hình Ý Môn thì dễ dàng bị hút vào trong hắc động ở trên cao. Mạnh mẽ hơn một chút cũng bị đất đai rạn nứt, đá núi lăn lốc, phòng ốc sụp đổ làm cho bị thương nặng, thậm chí còn chết đi.

“Thanh Sơn!”

Trong mắt Lý Quân chảy xuôi nước mắt, dường như không cách nào tiếp nhận được một màn bất thành linh này. Thân thể nhẹ đi, bị hấp lực cực lớn của hắc động hút vào, rời khỏi mặt đất.

“Nương!”

“Sur nương!”

Dương Đông một thân hắc y thấy tình trạng của Lý Quân, sắc mặt bi thương cuồng biến. Xa xa, Hồng Sương một thân thanh sắc áo choàng cũng bay nhanh chạy tới.

“Rống!”

Mà đúng lúc này, huyết hồng quang mang đẹp đẽ hiện lên, thân thể cao lớn của Đào Trì xuất hiện, chắn phía trước Lý Quân đang bay giữa không trung, mạnh mẽ đem Lý Quân trở lại mặt đất.

“Khiếu!”

Ngay sau đó thân thể Hòa Phượng như lưu tinh hỏa diễm rất nhanh bay tới trên bầu trời của Đại Duyên Sơn, cùng đối diện với Đào Trì. Trong mắt hai đại Hư Cảnh yêu thú đồng thời tràn ngập vẻ kinh khủng.

"Huru! Huru! Huru! Huru! Huru! Huru! ..."

Kế tiếp, Yêu Long Tử Tích, Tổng chủ Quy Nguyên Tông Gia Cát Nguyên Hồng cùng một đầu tóc bạc trắng Vân Mộng Chiến Thần, sau đó là Vũ Phong, Liễu Hạ của Vũ Hoàng Môn, Doanh Hải Đồng của Doanh thị... Thậm chí là Lý Triều của Thiên Thần Cung cũng đến.

Tại giờ phút này, Hư Cảnh cường giả của Cửu Châu thoáng cái liền tụ tập hơn một nửa. Một ít vị Hư Cảnh đại thành lại đứng ở địa phương cách Hình Ý Môn không xa nhìn một màn trên bầu trời, trong đó liền có Tông chủ của Kiếm Lâu.

Ở nơi xa tại Thần Miếu, một đầu Yêu Long màu đen, bên cạnh còn có thêm bốn cái yêu thú Hư Cảnh đại thành cùng vài tên trưởng lão khoác áo choàng đen phiêu phù giữa không trung.

Nhìn một màn trên bầu trời Hình Ý Môn, cho dù là ở xa xa đứng xem hay tiến đến gần chỗ này trong mắt đám Hư Cảnh, Hư Cảnh đại thành, thậm chí là Đồng Hư cường giả đều lộ vẻ kinh hãi.

Trong lòng cả kinh tự hỏi: “Rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì? Hắc động to lớn như vậy, lẽ nào Đẳng Thanh Sơn nổi điên rồi? Nhưng mà kia dường như cũng không phải do Đẳng Thanh Sơn tạo thành a!”

Nhưng mà vẫn còn tốt, Hắc động không có liên tục duy trì được bao lâu liền bắt đầu co rút lại rồi biến mất.

Hắc động khủng bố biến mất, kinh hãi trong mắt mọi người cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Nhìn tàn dư của Hình Ý Môn lúc này, ái sinh ý dã, trong lòng chúng cường giả đều kinh hãi. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đây chính là Hình Ý Môn sao? Hắc động to lớn trăm mét? Lẽ nào đây là Đẳng Thanh Sơn phá hư?

Nhưng mà mọi người đã rất nhanh đem ý nghĩ trong lòng mình đánh ngược trở lại. Phá không rồi đi còn muốn làm ra hắc động hư không lớn như vậy sao? Lại còn đem Hình Ý Môn phá hủy thành cái dạng này?

“Thanh Sơn đâu?”

Gia Cát Nguyên Hồng một thân bạch sắc áo choàng, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi, quay sang Dương Đông đứng ở một bên quát hỏi.

Dương Đông sắc mặt tái nhợt, trên người vô số vết thương, hai mắt đỏ đẫm, run run nói: “Sự phụ... Sự phụ người đã chết!”

“Không có khả năng!” Mũi nhọn màu trắng hiện qua, Vân Mộng Chiến Thần rít gào một tiếng, tự tay cầm lấy quần áo của Dương Đông, đem hắn nhấc tới, hỏi: “Thanh Sơn huynh đệ vì sao mà chết? Hắn là Chí cường cường giả cơ mà.

Trong nháy mắt, trên bầu trời, tất cả Hư Cảnh cường giả đều quay đầu hướng về phía nhóm người Dương Đông. Nghe được Dương Đông nói, trong mắt các cường giả tràn đầy không thể tin được.

Chí cường cường giả Đẳng Thanh Sơn đã chết. Làm sao có khả năng thế được. Hắn chính là cường giả, chí cường cường giả vô địch của Cửu Châu a!

Nhưng ngay sau đó, Hình Ý Môn có quan hệ cực kỳ kém Vũ Hoàng Môn Vũ Phong cùng Liễu Hạ đột nhiên nghĩ đến: “Lẽ nào Đẳng Thanh Sơn thực sự đã chết? Hắc động to lớn kia, cho dù là chí cường cường giả cũng là không có khả năng chế tạo một cái hắc động như vậy đi? Cho dù Đẳng Thanh Sơn muốn phá toái hư không cũng không cần phải như vậy, lại càng sẽ không tự tay hủy hoại Môn phái do chính mình thành lập chỉ trong chốc lát! Lẽ nào, Đẳng Thanh Sơn thực sự đã chết!

“Ta... Ta không có nói dối! Sự phụ hắn bị cái hắc động kia cắn nuốt rồi. Người kia nói hắn là trời, trái với ý chí của hắn thì phải chết...” Ánh mắt Dương Đông trống rỗng, không cách nào thừa nhận được tất cả mọi chuyện vừa phát sinh.

“Thanh Sơn! Thanh Sơn!” Lý Quân đứng bên cạnh Đào Tri sắc mặt trắng bệch, nhìn lên bầu trời hướng về phía địa phương nơi hắc động to lớn biến mất la lên. Nước mắt chảy xuống, cả người như đang đứng bên bờ sụp đổ.

“Nương! Nương!” Thân thể Hồng Sương run rẩy ôm lấy mẫu thân của mình, không cách nào tiếp thu một màn bất thành linh này.

“Ta là trời!”

Tất cả cường giả đều bị lời nói của Dương Đông hấp dẫn, bởi vì bọn họ cũng nghe được ba chữ kia: “Ta là trời!”

“Đẳng Thanh Sơn... thực sự đã chết?” Trong mắt Liễu Hạ vẫn mang theo một tia không thể tin tưởng nhìn sang Vũ Phong mặc áo choàng tím ở bên cạnh.

“Thanh Sơn!” Gia Cát Nguyên Hồng môi run run, hai hàng nước mắt từ trong mắt chảy ra. Tuy rằng không tin, thế nhưng một màn vừa rồi thì giải thích thế nào?

Trời? Vì sao? Vì sao người muốn giết chết Thanh Sơn? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Lẽ nào đúng như lời Đẳng Thanh Sơn nói...

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tất cả mọi người ở đây đều muốn hỏi vấn đề này, nhưng không ai biết.

Có lẽ, chỉ có Gia Cát Nguyên Hồng biết rõ được rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Bởi vì Đẳng Thanh Sơn đã đem tất cả những gì mình biết báo cho sự phụ mình, Gia Cát Nguyên Hồng. Mà ngoại trừ Gia Cát Nguyên Hồng ra, Dương Đông, Lý Quân, Vân Mộng Chiến Thần Bạch cùng mười mấy tên Hư

Cảnh cường giả tụ tập mà đến đều không rõ mặt trước mắt họ là vì sao mà phát sinh. Thế nhưng bọn họ cũng hiểu được, Đằng Thanh Sơn đã chết.

Đằng Thanh Sơn chết đại biểu cho cái gì? Không chỉ đại biểu cho chí cường cường giả duy nhất của Cửu Châu đồng thời cũng biểu hiện cho việc bọn họ không còn uy hiếp nữa, càng đại biểu rằng Hình Ý Môn xong rồi!

Tuy rằng không thể tin nhưng cường giả của các đại môn phái cũng không tin không được. Theo đó, một bộ kế hoạch bắt đầu hiện lên từ đáy lòng bọn họ. Đằng Thanh Sơn xong rồi? Như vậy Hình Ý Môn cũng không cần thiết phải tồn tại trên thế giới này nữa!

Gia Cát Nguyên Hồng ngẩng đầu nhìn bầu trời, rõ ràng là tai nạn sẽ rất nhanh bùng xuống! Thanh Sơn, lẽ nào đúng như lời nói của ngươi, lực lượng của Thiên Vị giả kia thực sự không thể địch nổi hay sao? Nhóm người Vũ Hoàng chí cường cường giả vẫn tồn tại ở thế giới này? Cửu Đình Giới rốt cuộc là cái gì? Ngươi còn có thể trở về sao?

Từ đó trở đi, sự kiện hắc động bị người trên Cửu Châu đại địa cùng các cường giả gọi là “Chí Cường Vẫn Lạc”

Bên trong Vũ Hoàng Môn

“Ha ha ha ha!” Tiếng cười to truyền ra từ bên trong Vũ Hoàng Môn: “Không ngờ, không thể ngờ a! Đằng Thanh Sơn vừa mới trở thành chí cường cường giả không lâu thì đã chết đi như thế. Ha ha, tuy rằng không biết là chết như thế nào, có lẽ thật là do cái gọi là trời đi. Thế nhưng chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta. Nếu Đằng Thanh Sơn đã không còn, như vậy, ta nghĩ rằng Hình Ý Môn cũng nên biến mất. Hơn nữa ta cũng đã đột phá Đông Hư chi cảnh. Hình Ý Môn, hừ hừ!”

“Đại ca, lẽ nào người muốn động binh với Hình Ý Môn?” Một thanh âm khác hỏi.

“Hừ! Năm đó Đằng Thanh Sơn chen ép chúng ta như vậy, không đem Vũ Hoàng Môn chúng ta đặt vào trong mắt. Bây giờ, đúng là lúc báo thù của chúng ta!” Nghe được người nọ hỏi, tiếng cười to bỗng chuyển sang âm trầm, nói.

Vũ Hoàng Môn trước đây, Hư Cảnh cường giả thì có năm, mà lúc này chỉ còn có hai người, đó là Vũ Phong cùng Liễu Hạ. Ba vị Hư Cảnh cường giả khác có lẽ đều không phải do Đằng Thanh Sơn giết chết nhưng đều cùng Đằng Thanh Sơn không thoát khỏi liên quan. Cho nên sau sự kiện “Chí Cường Vẫn Lạc”, mũi nhọn nguyên bản vẫn ẩn giấu của Vũ Hoàng Môn rất nhanh hiện ra, đồng thời còn nhắm ngay vào Hình Ý Môn.

Nhân lúc người bệnh, lấy mạng của người!

Về phần các môn phái khác... Tám đại môn phái năm đó đã không còn tồn tại nữa. Còn lại cũng chỉ là Vũ Hoàng Môn, Vạn Tượng Môn cùng Doanh thị gia tộc. Trong đó Vạn Tượng Môn không hỏi chuyện đời, quan hệ của Doanh thị gia tộc cùng Đằng Thanh Sơn cũng không tệ lắm. Cũng chỉ có Vũ Hoàng Môn cùng Đằng Thanh Sơn từng có khúc mắc. Nhưng là chỉ cần một cái Vũ Hoàng Môn cũng đã có thể tiêu diệt Hình Ý Môn ở thời kỳ cường thịnh chứ đừng nói đến Hình Ý Môn lúc này đã tiếp cận sụp đổ.

“Vũ Phong, nếu như ngươi muốn đi diệt Hình Ý Môn mà nói, như vậy ta phải nhắc nhở ngươi. Cho dù là không có Đằng Thanh Sơn thì Hình Ý Môn cũng không phải là các ngươi có khả năng tiêu diệt được. Đông Hư chi cảnh? Ngươi cho rằng bằng vào ngươi mới bước vào Đông Hư Cảnh giới là có thể giết chết con hòa phượng kia sao? Yêu Long Tử Tích vốn có quan hệ không tồi cùng Đằng Thanh Sơn. Các ngươi tiến quân vào Đại Duyên Sơn nó có thể không làm gì. Nhưng các ngươi muốn tàn sát Hình Ý Môn mà nói, ta đây cũng không biết.” Đột nhiên, một cái thanh âm hùng hậu truyền vào trong tai của Vũ Phong.

“Tôn giả!”

Nghe đến thanh âm đó, sắc mặt của Vũ Phong cùng Liễu Hạ hai người đều biến đổi mạnh.

Đột nhiên, Vũ Phong cùng Liễu Hạ hai người đồng thời nghĩ tới thực lực phía sau của Hình Ý Môn: Hóa phượng, phía sau là có thêm Bất Tử Phượng Hoàng đi theo Lý Thái Bạch! Hư Cảnh yêu thú Dao Trì, Yêu Long Tử Tích, Quy Nguyên Tông Gia Cát Nguyên Hồng, Vân Mộng Chiến Thần!

Nghĩ tới đây, Vũ Phong cùng Liễu Hạ hai người nhất thời bị dọa đến toàn thân mồ hôi lạnh.

Đúng vậy! Cho dù không có chí cường cường giả Đằng Thanh Sơn, lực lượng phía sau của Hình Ý Môn cũng là đệ nhất Cửu Châu! Chỉ cần một cái Hóa Phượng là có thể dễ dàng giết chết Hư Cảnh đại thành, Vũ Hoàng Môn của hắn có năng lực gì tiêu diệt Hình Ý Môn?

Sau sự kiện “Chí Cường Vẫn Lạc”, tuy rằng ảnh hưởng phi thường lớn nhưng các thế lực lớn lại không có động tác nào. Vẫn an tĩnh như trước, cũng không có bày ra biện pháp nào với Hình Ý Môn. Nếu như găm khối thịt béo Hình Ý Môn này, như vậy cũng phải nhìn xem cái bụng người lớn thế nào. Nếu như không lớn mà nói... Sẽ no mà chết!

Rất rõ ràng, Vũ Hoàng Môn, Doanh thị gia tộc cũng không có cái bụng lớn như vậy

Thế nhưng, Vũ Hoàng Môn sẽ bỏ qua sao? Không! Sẽ không! Vũ Hoàng Môn đang chờ đợi, chờ cơ hội. Bọn họ biết, không có Đằng Thanh Sơn, Hình Ý Môn cũng không thể cường đại được như trước.

Hóa Phượng, Dao Trì đều là yêu thú của Đằng Thanh Sơn, mà Đằng Thanh Sơn không còn nữa. Hai đại yêu thú vẫn sẽ đứng ở Hình Ý Môn sao? Sẽ không! Vân Mộng Chiến Thần? Ngay cả Hư Cảnh đại thành cũng không phải, có tư cách gì để đấu với Vũ Hoàng Môn? Quy Nguyên Tông Gia Cát Nguyên Hồng? Mới vào Hư Cảnh, không đủ để làm gì! Yêu Long Tử Tích hẳn là sẽ không đối đầu với Vũ Hoàng Môn chỉ vì một cái Hình Ý Môn sắp sụp đổ!

Cho nên, tiêu diệt Hình Ý Môn cũng chỉ là vấn đề thời gian!

Trong lòng đất.

Vũ Hoàng một thân tử kim áo choàng vẫn như trước ngồi trên ghế. Đột nhiên, Vũ Hoàng mở hai mắt, đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía trên, hai mắt cứ giống như có thể xuyên thủng tầng nham thạch ngăn cách thấy được bầu trời.

“Người là trời? Hừ!” Ánh mắt Vũ Hoàng lộ ra vẻ trào phúng lạnh lùng, tiếp đó liền nhắm lại hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Thiên Cung

Bây giờ chúng ta tạm thời không nói đến chuyện tình trên Cửu Châu đại địa. Tuy ý phát triển, có dã tâm, có hận thù cừu oán, muốn báo thù thì cứ từ từ mà trả thù. Môn phái bị Bùi Tam tiêu diệt, đảng phái còn tàn dư cũng chậm rãi phát triển, tích góp lực lượng.

Chỉ cường cường giả Bùi Tam phá toái hư không rồi đi, người trên Cửu Châu đại địa đã biết từ lâu. Nhưng mà, chỉ cường cường giả Đằng Thanh Sơn lại bị “Ông Trời” giết chết, điều này làm cho mọi người sống trên Cửu Châu đại địa đều kinh hoàng khủng hoảng.

“Ông trời! Trên thế giới này lại có thể có Ông Trời. Ông Trời so với chỉ cường cường giả còn mạnh mẽ hơn!”

Vừa mới bắt đầu, tin tức này truyền ra nhất thời khiến cho khủng hoảng, nhất là trong lòng của mỗi cái Động Hư cường giả đều tràn ngập hoang mang. Vô số năm qua, chỉ cường cường giả đều là tồn tại vô địch trên Cửu Châu đại địa. Nhưng mà, chỉ cường cường giả dễ dàng xuất hiện như vậy sao? Chính vì thế, Động Hư cường giả mới là chúa tể của Cửu Châu!

Nhưng mà, lúc này lại có một Ông Trời còn cường đại hơn so với chỉ cường cường giả. Trên thế giới này thực sự có Ông Trời sao? Trước đây mọi người đều không tin, nhưng bây giờ thì tất cả mọi người tin. Nhất là những Hư Cảnh cường giả, Động Hư cường giả này càng tin tưởng, không nghi ngờ gì!

Áp lực! Áp lực vô tận đè trong lòng của những Hư cấp cường giả này.

Ở trong lòng bọn họ, không, phải nói là trong lòng mỗi người sinh hoạt trên Cửu Châu đại địa đều cho ra một cái kết luận: “Chỉ cường cường giả Đằng Thanh Sơn xúc phạm thiên uy cho nên đã bị Ông Trời giết chết!”

Nếu như là một người bình thường, khi biết được Chỉ cường cường giả Đằng Thanh Sơn sau khi xúc phạm uy nghiêm của Ông trời thì bị giết chết, bọn họ sẽ làm thế nào? Rất hiển nhiên, bọn họ muốn làm chỉ có một: Ở trong nhà mình bày một cái bài vị của Ông Trời, mỗi ngày đứng lên cúng bái một chút để tránh khỏi việc mình cũng đắc tội với Ông Trời, bị Ông Trời giáng tai nạn xuống. . .

Những cái này đều là người bình thường, bọn họ tin tưởng vào chuyện quỷ thần. Thế nhưng, đối với Tiên thiên, Hư Cảnh cường giả mà nói, những cái này ở trong mắt bọn họ đều là trò lừa trẻ con.

Nhất là Hư Cảnh cường giả, chính xác mà nói là Hư Cảnh đại thành cường giả cũng Động Hư cường giả. Sau khi Đằng Thanh Sơn bị hắc động thôn phệ, không ai dám phi hành ở bầu trời nữa. Cho dù có việc gấp như thế nào cũng là lấy tốc độ mà người thường nhìn không thấy, chạy vội trên mặt đất.

Bởi vì bọn họ cũng sợ hãi. Vạn nhất mình lại xúc phạm tới uy nghiêm của Ông Trời thì kết cục của mình cũng sẽ giống như Đằng Thanh Sơn!

Áp lực to lớn đè lên tất cả các Hư cấp cường giả. Bởi vì, có một con mắt ở trên trời đang nhìn xem bọn họ a!

Thiên Cung! Đây là một cái tồn tại đã thoát ly Cửu Châu, đặt ở nơi cách Cửu Châu chín nghìn chín trăm chín mươi chín mét, cách hư không cũng chỉ có một bước.

Cái gọi là hư không chính là phá vỡ không gian của Cửu Châu để ra ngoài thì gọi là hư không. Nói một cách khác, chính là thoát khỏi không gian của Cửu Châu thì là hư không. Động Hư cường giả có thể thoát ly phạm vi năm nghìn mét khỏi Cửu Châu. Nếu như vượt qua cái phạm vi này sẽ gặp phải lực lượng áp bức to lớn. Vượt quá sáu nghìn mét thì có thể làm cho thân thể của Động Hư cường giả biến dạng. Động Hư cường giả có thể không cần hô hấp trong thời gian dài, nhưng hẳn có thể mãi không hô hấp sao?

Không được! Chỉ có chỉ cường cường giả có thể lấy không khí từ trong thế giới của chính mình, làm cho bản thân tồn tại trong hư không mà không chết

đi. Cho nên, không có bất luận một Hư Cảnh cường giả nào chưa đạt được chí cường cảnh giới đã nghĩ rời khỏi Cửu Châu.

Mà lúc này, trên bầu trời Cửu Châu, ở nơi cách đó chín nghìn chín trăm chín mươi chín mét, một tòa cung điện màu trắng to lớn, thân nhiên lẳng lẳng phiêu phù giữa không trung. Ở bên ngoài cung điện, giống như có một tầng năng lượng nhu hòa đem tòa cung điện cùng hư không bên ngoài cách ly, làm cho Cửu Châu đại địa đang chuyển động cũng không có cách nào đem cung điện văng ra, càng ngăn cách lực lượng tương tác của hư không.

Dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời, Thiên Cung màu trắng nhìn qua đầy thánh khiết, thần thánh.

“Các vị, Thiên Vị Giả cho mời.” Một cái thanh âm mờ ảo của nữ tử xuất hiện. Thanh âm hơi rung động, từ Thiên Cung truyền tới.

Áo choàng màu trắng, giày màu trắng, bao tay trắng, tóc màu trắng, con ngươi màu trắng, làn da trắng nõn... Một nữ tử nhìn qua dường như hoàn mỹ đứng ở trước cánh cửa lớn màu trắng nhẹ giọng nói.

Thanh âm truyền lại giống như sóng nước gợn dập dờn lan ra.

“Ca!”

Từ trái qua phải, cánh cửa thứ hai mở ra, một lão đầu nhìn qua khoảng tám mươi tuổi từ bên trong đi ra. Một thân trường bào màu xám, trên trường bào còn vài miếng vá, tay nâng tiểu côn từ cửa lớn màu trắng đi ra.

Hai mắt của lão giả hờm xuống nhưng mắt vẫn như ánh điện.

Lão giả liếc liếc nữ tử dường như hoàn mỹ, trong mắt tràn ngập lãnh ý, căn bản không có nửa điểm nhu hòa. Ánh mắt của hắn không dừng lại trên mặt nữ tử quá nửa giây thời gian, nâng tiểu côn, đạp bộ hư không bước đi hướng về phía cung điện trên bầu trời.

"Ca! Ca! Ca! Ca! Ca!"

Ngày sau đó, tiếp theo cánh cửa thứ hai, cánh cửa thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám đồng thời mở ra. Sáu đạo thân ảnh phân biệt từ trong sáu cánh cửa phòng khác nhau đi ra.

Thứ ba cùng thứ tư phân biệt đều là lão đầu bảy tám mươi tuổi. Lão đầu đi đầu tiên là một thân áo xám, người thứ hai là một thân áo xanh, vị thứ ba một thân áo vàng. Trong đó, lão giả áo vàng chính là một người đầu trọc, trong tay cầm một chuỗi Phật châu to lớn.

Đồng dạng, hai gã lão giả này cũng giống hệt như lão giả đầu tiên, nhìn qua đều tinh thần thư thái, cũng không nhìn nữ tử kia nửa con mắt, cùng như áo xám lão giả phiêu phù hướng tới cung điện ở chính giữa bầu trời.

Mà từ trong cánh cửa thứ năm đi tới lại là một nam tử trẻ tuổi một thân thanh y thất lưng vàng. Mắt kiếm mây sao, mặt không biểu tình, ánh mắt băng lãnh không gì sánh được. Nếu như ai biết được Tàn Linh đại đế thống nhất Cửu Châu mà nói, như vậy hắn có thể nhận ra nam tử trước mắt này, hắn chính là một trong Tứ Đại Chí Cường cường giả mà Cửu Châu lưu truyền – Tàn Linh Đại Đế!

Ánh mắt băng lãnh của Tàn Linh đảo qua trên người ngân bạch nữ tử. Trên mặt ngân bạch nữ tử vẫn lộ ra cười nhạt, cũng không có vì ánh mắt lạnh như băng của Tàn Linh mà làm ra bất kỳ phản ứng nào.

Nhìn ngân bạch nữ tử, trong ánh mắt băng lãnh của Tàn Linh hiện lên một tia cười nhạt, thân thể phiêu phù lên, hướng về phía bầu trời bay thẳng đi.

Trong cánh cửa thứ sáu còn lại là đi tới một trung niên nam tử một thân áo choàng trắng khoảng tầm bốn mươi tuổi. Trung niên nam tử này vóc người trung bình, tuy không tính là eo gấu lưng hồ nhưng cũng coi như cao to uy mãnh. Nhưng thân thể cao to uy mãnh của hắn dường như yếu đuối, tay phải đẩy cửa lớn thông thả đi ra. Tay trái thì cầm... một lọ rượu?

Đúng! Chính là rượu! Trong nháy mắt mùi rượu nồng nặc tràn đầy toàn bộ Thiên cung.

Trên mặt ngân bạch nữ tử vốn đang cười nhạt, tại lúc nhìn thấy người nọ xuất hiện. Lòng mày không khỏi hơi nhíu, khuôn mặt nhăn đến cứng ngắt.

Người này, Đẳng Thanh Sơn nhận thức, chính là Kiếm tiên – Lý Thái Bạch.

Truyện kể lại, năm đó Lý Thái Bạch nguyên nhân vì một chữ “Tình” mà truy lạc, cả ngày say rượu. Sau khi say rượu thì làm càn phát tiết, tu luyến... Cuối cùng thành tựu chí cường chí vị. Lý Thái Bạch còn có xưng hào là thi tiên, tửu tiên.

Nhìn Lý Thái Bạch, ngân bạch nữ tử cau mày, dường như rất là phản cảm đối với một thân mùi rượu kia của hắn.

“Hừ, cái tên dối trá!” Nhìn ngân bạch nữ tử, Lý Thái Bạch giễu cợt một tiếng, thân thể lác lác phiêu phù lên, thẳng nhập trời cao.

Trong cánh cửa thứ bảy, một cái thân ảnh màu hồng bập bênh hiện lên, nhìn qua có chút hư ảo, rất không chân thật. Tuy nói rằng không thật, nhưng nếu nhìn kỹ thì lại đúng là thật. Dường như thật lại dường như giả.

Áo choàng màu hồng hồng, mái tóc màu hồng hồng, đôi mắt cũng là màu hồng hồng nhạt. Trang phục xinh đẹp, làn da trắng nõn có phần thẹn thùng ửng hồng. Nếu như một người bình thường nhìn thấy nữ tử này, tuyệt đối là sẽ bộc phát thú tính!

Nhưng mà, ngay tại lúc đi ra khỏi cánh cửa khí tức điểm lệ trên người nàng bỗng nhiên biến đổi, lạnh lùng liếc nhìn ngân bạch nữ tử. Không tỏ vẻ gì nhiều, thân thể hư ảo tiêu thất ở trước cửa lớn.

Ở cánh cửa thứ tám tiếp theo đó, một thân quần áo đen, hai mắt như bảo thạch màu đen, ở khí thế có thể không cường đại như mấy người trước, nhưng tựa như núi lửa. Nếu là bùng nổ thì tuyệt đối là cực kỳ cuồng bạo.

Thiên Thần Cung Bùi Tam.

Từ cánh cửa thứ tám đi tới không ai khác, chính là sau khi thành tựu chí cường chi vị liền phá toái hư không Bùi Tam. Nhưng mà, theo như lời của Vũ Hoàng, chí cường cường giả có Cửu Châu Đỉnh, cho dù có phá toái hư không thì cũng sẽ trở lại thế giới ban đầu của mình. Mà Bùi Tam chính là như vậy! Đồng thời, lúc Bùi Tam từ trong hư không đi ra đã bị Thiên Vị Giả đưa vào trong thiên cung.

Khi đó Bùi Tam cũng giống như Đẳng Thanh Sơn, Thiên Vị Giả giải thích cho Bùi Tam sự tồn tại của hắn, sự tồn tại của Cửu Châu đỉnh. Trải qua thời gian hơn nửa năm, Bùi Tam cũng đã rõ ràng được tất cả, đồng thời cũng thích ứng hoàn cảnh của Thiên cung cùng với việc rút cuộc Thiên Vị Giả là sự tồn tại như thế nào.

Nhìn ngân bạch nữ tử trước mắt, trong lòng Bùi Tam thờ dài một tiếng, thầm nghĩ: “Thiên Vị Giả? Vì sao lại quái lạ như vậy, đối trá, quá đối trá... Thảo nào Vũ Hoàng hắn sẽ...”

Đồng thời Bùi Tam cũng nghĩ đến, ngày hôm nay Thiên Vị Giả vì sao phải tìm gặp đám người bọn họ? Lẽ nào...! Nghĩ tới đây trong lòng Bùi Tam cả kinh. Không hề suy nghĩ nhiều, Bùi Tam một thân hắc y cũng đã phiêu phù lên, hướng Thiên cung bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trời Cùng Đất

Thiên Cung trên trời cao, nơi này là chỗ cao nhất của Cửu Châu, cao tới 9999 mét(hơn cả Everest^^). Ở chỗ này, tụ tập chín người, mà đỉnh đầu của chín người này đều là hư không hắc ám vô cùng!

Bầu trời Cửu Châu, áp lực ở quá sáu ngàn mét sinh ra là có thể làm cho thân thể của cường giả Động Hư cảnh giới bị biến dạng, vật áp lực của trên cao hơn chín ngàn mét sinh ra sẽ là bao nhiêu? Nhưng mà, chín người trước mắt nhìn qua lại không có nửa phần không khỏe, hành vi cử chỉ đều là ung dung.

Chỗ cao nhất của Thiên Cung là một cái sân lớn hình tròn, đường kính khoảng chừng năm mươi mét. Mà ngay ở bốn phía của sân hình tròn, có một loạt những cây cột đá tròn chia nhau ra mà đứng hùng dũng, số cây cột không nhiều không ít, tổng cộng đúng chín cây. Đồng thời, trên chín cây cột đá tròn được khắc ký hiệu thần bí phức tạp. Tại chỗ cao nhất của đỉnh mỗi cây cột đá đều được khắc một cái hắc sắc tiêu đỉnh, dáng dấp y hệt như Cửu Châu Đỉnh!

Chín cây cột đá tròn, cứ như chống đỡ vô tận hư không trên bầu trời, đem hư không ngăn cách với bên ngoài. Nhưng mà, chín người trước mắt này lại không đi để ý tới mấy cây cột tại trong mắt người thường nhìn qua phi thường thần kỳ kia.

Chín người phân biệt ngồi ở trên mười cái ghế đá trên sân cao, ở giữa còn lại là một cái bàn đá hình chữ nhật, mười chiếc ghế đá phân bố xung quanh bàn đá. Áo xám, áo xanh, hoàng y lão giả ngồi ở bên trái, còn có một vị trí không có người.

Tần Linh, Lý Thái Bạch, thần bí nữ tử, còn có Bùi Tam vừa tới Thiên Thần Cung không lâu lại ngồi ở bên phải. Mà phía đầu bàn, cũng chính là vị trí chủ vị của bàn đá hình chữ nhật, là một thần bí nhân mặc trường bào màu ngân bạch, trên mặt che một cái khăn lụa màu ngân bạch, làm cho người ta không thể thấy rõ khuôn mặt của hắn. Mà ở bên trái người mặc áo bào trắng này, lại là một nữ tử xinh đẹp tóc màu ngân bạch, con ngươi có màu bạc nhạt.

Một màn trước mắt này, rất hiển nhiên, thần bí nhân mặc trường bào bạch sắc ngồi ở đầu bàn đá kia, khẳng định là chủ nhân của Thiên Cung này——Thiên Vị Giả!

"Các vị, biết ngày hôm nay ta gọi các người tới là bởi vì sao không?" Thiên Vị Giả đưa tay cánh tay đặt ở trên bàn đá, hai tay mu bàn tay chống cằm của mình, con ngươi màu đen đảo qua mọi người thân nhiên nói.

Thanh âm của Thiên Vị Giả rất chói tai, đó là trời sinh đặc biệt chói tai, mà lúc này trong thanh âm tựa hồ bao hàm một cổ kích động dày đặc.

"Thiên Vị Giả, người cũng đừng cho chúng ta đoán mò nữa, lần trước Bùi Tam này tới thì người cũng gọi chúng ta, lần này vậy hắn là lại có cường giả có Cửu Châu Đỉnh xuất hiện đi?" Lão giả một thân áo xám mang theo mụn và lãnh đạm nói, lúc nói, lão giả căn bản không nhìn Thiên Vị Giả, tựa hồ không muốn nhìn đến hắn——Thiên Vị Giả!

Trong giọng nói của lão già càng tràn ngập sự chán ghét.

"A di đà phật." Lão già một thân hoàng y, trên đầu không có một sợi tóc (A Vênh đó) nói: "Thiên Vị Già đại nhân, thời gian Hoàng Phật ta đợi đã sắp tới bốn nghìn năm, nếu như có người mang Cửu Châu Đỉnh xuất hiện, đồng thời còn thành tựu chí cường, như vậy xin mời ngài nói ra đi, sau đó định ngày truyền tống chúng ta đi đến Cửu Đỉnh Giới."

Nói rồi, lão già tự xưng Hoàng Phật hai tay hợp lại, quay về phía Thiên Vị Già hơi vái chào.

Hoàng Phật đạm bạc nói xong, bình thân ngay cả chút ý tứ ba động cũng không có. Thế nhưng, nếu như nghe cẩn thận là có thể nhận thấy được khát vọng trong giọng nói tràn ngập bình thân đó!

Phật vốn là đạm bạc, nhưng thật là như vậy sao? Có thể sao? Không có khả năng!

Thanh y lão già không mở miệng, Tàn Linh cũng không mở miệng. Lý Thái Bạch lại từ xưa tới nay chỉ uống rượu, căn bản không quan tâm nơi công cộng trước mắt này. Nữ tử xinh đẹp cũng là thờ ơ lạnh nhạt, không nói lời nào. Thế nhưng, Bùi Tam nghe được lão già áo xám cùng hoàng y lão già nói xong thì sắc mặt bỗng nhiên cuồng biến.

Mà ngay trong nháy mắt này, ánh mắt của Thiên Vị Già đặt ở trên người Bùi Tam. Trong nháy mắt, một cỗ áp lực vô hình trải rộng khắp toàn thân Bùi Tam.

"Bùi Tam, ngươi có cái gì muốn nói không?" Con ngươi hắc sắc của Thiên Vị Già rơi vào trên người Bùi Tam, không để ý tới lão già áo xám cùng lão già áo vàng, cũng không phản ứng gì đối với thái độ của lão già áo xám, mà là nhìn chăm chăm Bùi Tam hỏi.

"Không có." Đối mặt với ánh mắt của Thiên Vị Già, Bùi Tam cúi đầu trầm giọng nói.

Nhìn Bùi Tam, trong mắt Thiên Vị Già hiện lên hàn mang sắc lạnh, tiếp đó ánh mắt đảo qua mọi người ở đây, thân nhiên nói: "Được rồi, chuyện trước đây ta sẽ không truy cứu. Các ngươi ghét ta cũng tốt, nói ta dối trá cũng tốt, ha ha, cái gì đều cũng tốt. Dù sao cũng đều đã là quá khứ, bởi vì chúng ta lập tức sẽ phải ly khai thế giới này!"

Rốt cục, Thiên Vị Già không che giấu kích động của mình, thanh âm mang theo một tia run rẩy nói. Trên Cửu Châu đại địa, Thiên Vị Già thuận lòng trời mà sinh, tại thế giới này đã sinh sống không biết bao nhiêu vạn năm, sinh hoạt như vậy từ lâu hẳn đã quá chán ghét buồn phiền. Cho nên, phải rời đi! Mục đích của Cửu Châu Đỉnh rời khỏi cái thế giới khi gió này!

Kích động? Tất nhiên là kích động!

Nghe được Thiên Vị Già nói, mọi người ở đây mặc dù không có một chút hảo cảm gì đối với Thiên Vị Già, nhưng bọn hắn cũng cực kỳ chờ mong Thiên Vị Già vận dụng lực lượng của hắn đem mình truyền tống đến Cửu Đỉnh Giới.

Nhưng mà trong đó, trong lòng Bùi Tam tuy rằng cũng hưng phấn, nhưng đồng thời cũng rất trầm trọng. Bởi vì hắn biết, Đằng Thanh Sơn tuyệt đối đã bị Thiên Vị Già tìm ra rồi!

"Xích xích!"

Đúng lúc này, tại sự nhìn chăm chú của mọi người, không gian của bầu trời sân cao đột nhiên vặn vẹo ra, một cái hắc động cực lớn đường kính hơn một mét quỷ dị xuất hiện. Ngay sau đó, một bóng người từ bên trong rơi xuống..

"Đằng Thanh Sơn!" Thấy bóng người từ trong hắc động rơi xuống, Bùi Tam liếc mắt liền nhận ra Đằng Thanh Sơn.

Đúng vậy, bóng người trước mắt này bị hắc động trăm mét cắn nuốt kia chính là Đằng Thanh Sơn, chí cường cường giả Đằng Thanh Sơn!

"Rống!"

Nhưng mà, Đằng Thanh Sơn mới từ trong hắc động xuất hiện điên cuồng hét lên, hai mắt đỏ sẫm, năng lượng hôi sắc điên cuồng khởi động, một thanh trường thương năng lượng hình như Luân Hồi Thương trong nháy mắt xuất hiện. Sau một khắc, cả người Đằng Thanh Sơn đã đi tới trên bầu trời trên đầu Thiên Vị Già. Hôi sắc trường thương bỗng nhiên rung động, hắc sắc tái hiện giữa hư không, lực lượng khủng bố thẳng hướng đỉnh đầu Thiên Vị Già đỉnh đầu phá vỡ.

Luân Hồi!

Này chính là "Luân Hồi Thương Pháp" mà khi Đằng Thanh Sơn thành tựu chí cường lĩnh ngộ !

"Hừ!" Nhưng mà, đối mặt với một thương khủng bố, có lực lượng hủy thiên diệt địa này, Thiên Vị Già lại hừ lạnh một tiếng.

Nhất thời, trong lúc hừ lạnh, tại trong mắt Thiên Vị Già, động tác của Đằng Thanh Sơn trong nháy mắt trở nên cực kỳ thông thả, chậm lại gấp trăm lần ! Tiếp đó, Thiên Vị Già đứng dậy, hai tay cùng mang theo cái bao tay màu trắng giờ lên, tay trái bắt được đầu thương của hôi sắc trường thương, tay phải tóm lấy cái cổ của Đằng Thanh Sơn.

"Oanh!"

Đột nhiên, âm thanh nổ vang cực lớn rung động ra. Lúc này, cả người Đằng Thanh Sơn đánh lên chín cây cột trụ, máu tươi từ trong miệng hắt ào ào tuôn ra. Thân thể của chí cường giả cường hãn như thế nào? Cho dù là chí cường chiến giáp, vũ khí nào bọn họ đều có thể tùy tiện nghiền nát. Nhưng lúc này, Đằng Thanh Sơn thân là chí cường giả bị đánh lên người, cột đá không có một chút tổn hại, nhưng Đằng Thanh Sơn lại liên tục thổ huyết! Đây là cái khái niệm gì? Cột đá rốt cuộc cứng rắn đến mức nào? !

Tốc độ của Đằng Thanh Sơn nhanh ra sao? Đương nhiên nhanh, tốc độ của chí cường giả tuyệt đối là gấp mười Động Hư cường giả! Nhưng mà, tại trong mắt của Thiên Vị Giả cũng chỉ như con kiến.

Tại trước mặt chúng chí cường giả, tốc độ của Đằng Thanh Sơn tuy rằng rất nhanh, nhưng cùng Thiên Vị Giả đánh ra là mưa riu qua mắt thợ. Bởi vì bọn họ biết, Thiên Vị Giả chính là nắm giữ thời gian a!

Có thể, những người khác đều đã thấy qua Thiên Vị Giả xuất thủ, nhưng Bùi Tam lại chưa thấy qua. Mà lúc này thấy Thiên Vị Giả đơn giản đem Đằng Thanh Sơn có lực lượng cùng mình như nhau đánh cho bị thương, Bùi Tam sợ hãi, đây là mức lực lượng cùng tốc độ gì? !

"Đằng Thanh Sơn, ta thấy ngươi phải hiểu một điểm. Ta nói rất rõ ràng, ta là trời, ta là trời của Cửu Châu, cũng là..." Thiên Vị Giả một thân bạch y thân nhiên đứng lên từ chỗ ngồi, lạnh lùng nhìn Đằng Thanh Sơn đang nửa quỳ trên mặt đất. Nói đến đây, khí thế trên người của Thiên Vị Giả mạnh kinh khủng, cứ như cái thiên địa này chỉ còn lại có một mình hắn, xoay người, thiên uy chỉ lực cường hãn áp bách mọi người ở đây, lạnh lùng nói: "Trời của các người!"

Đối mặt Thiên Vị Giả lúc này, Bùi Tam cúi đầu không lên, sắc mặt mỗi người trong sáu người khác đều trầm trọng. Tuy rằng bọn họ rất chán ghét Thiên Vị Giả, thế nhưng, bọn họ không thể không thừa nhận lực lượng của Thiên Vị Giả là mình không thể địch nổi!

Hắn là trời, nói cũng rất chính xác!

"Đối trá gì đó, ngươi vĩnh viễn cũng chỉ có thể làm trời của quỷ sứ thôi, vĩnh viễn cũng không thể tiếp xúc với Cửu Châu đại địa, vĩnh viễn chỉ có thể dùng võ lực giải quyết vấn đề. Chỉ có ta ở đây là có thể, bởi vì ta là đất!" Đột nhiên, một tiếng cười nhạt hờn hậu vang lên.

Trong nháy mắt, trên ghế đá bên bàn đá vốn không ai ngồi, nhưng lúc này một thân ảnh lại trống rỗng hiện lên. Cao to, rộng, gương mặt nhìn lại, đó chính là người trong lòng đất —— Vũ Hoàng!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thiên Địa Nhất Thể

Vũ Hoàng mang một bộ từ kim áo khoác lạng lẽ xuất hiện trên chiếc ghế của một cái bàn đá khác. Trên khuôn mặt kiên nghị mang theo một nụ cười lạnh lùng, nhìn Thiên Vị Giả có một chút điên cuồng đang đứng ở nơi đó.

"Ngươi muốn chết!" Nghe được Vũ Hoàng nói, Thiên Vị Giả rống lên một tiếng, thanh âm chói tai khiến sắc mặt mọi người hơi thay đổi. Sau một phút, Thiên Vị Giả mang theo tiếng hú lướt qua bàn đá đi tới trước mặt Vũ Hoàng, cánh tay mạnh mẽ hướng đầu Vũ Hoàng đánh tới.

Đồng thời, Thiên Vị Giả tựa hồ không hề bảo tồn, thời gian tăng tốc, tốc độ bàn tay trong nháy mắt gia tăng 10 lần hướng Vũ Hoàng đánh tới.

"Phanh! Oanh!"

Hai tiếng giòn vang, không gian không có vỡ vụn như trong tưởng tượng, mà chỉ có cái bàn đá bị nghiền nát. Cái ghế Vũ Hoàng ngồi cũng đồng thời cũng nát, đá vụn văng ra, bảy vị chí cường ngồi ở xung quanh bàn cùng lúc lách mình rời khỏi bàn đá.

"Vũ Hoàng!"

Thấy Vũ Hoàng xuất hiện, gồm cả Bùi Tam ở bên trong bảy người đồng loạt kinh hô một tiếng.

Thiên Vị Giả cường đại không? Đáp án tuyệt đối là có! Riêng việc có thể đơn giản phá bỏ cái kia "Luân Hồi" của Đằng Thanh Sơn, đồng thời rất dễ dàng làm trọng thương Đằng Thanh Sơn mà nói, Thiên Vị Giả căn bản không phải là ở chí cường Đằng Thanh Sơn có thể so sánh được. Hơn nữa, cũng không phải Tần Linh, Lý Thái Bạch, Bùi Tam, cả cô gái thần bí cộng thêm ba lão đầu có thể so sánh được!

Thiên Vị Giả nói hắn là trời, vậy hắn chính là trời.

Nhưng mà, trước mắt một cảnh lại làm cho cường đại như Thiên Vị Giả bình thủ. Bởi vì hần là Hoàng Đế phân chia cả Cửu Châu--- Đại Vũ.

Truyền thuyết Đại Vũ phân chia Cửu Châu, đúc Cửu Châu Đình, do đó mãnh đại lực này bị xưng là Cửu Châu. Có thể Cửu Châu không phải do Vũ Hoàng tạo ra, những Cửu Châu đại lực là do Vũ Hoàng chia ra. Đồng thời, trừ Thiên Vị Giả thì Vũ Hoàng là người duy nhất có thể lĩnh ngộ thời gian pháp tắc.

Lĩnh ngộ thời gian pháp tắc? Đó là khái niệm gì? Đó là cùng Thiên Vị Giả có thể ngang hàng khái niệm! Hơn nữa, tựa hồ Vũ Hoàng cùng Thiên Vị Giả trong lúc đó tồn tại một loại quan hệ vi diệu nào đó...

Nhìn về phía trước mặt, bàn tay do Thiên Vị Giả đánh ra bị bàn tay rộng thùng thình của Vũ Hoàng bắt lại, một chương khủng bố như vậy lại bị ngăn cản.

Trong đôi mắt ngăm đen của Thiên Vị Giả lóe ra một tia điểm lệ hồng quang, lửa giận trào ra. Vũ Hoàng với vẻ mặt trào phúng nhìn chăm chăm Thiên Vị Giả, căn bản không hề sợ hãi lực lượng khủng bố cùng uy áp của Thiên Vị Giả.

Giờ phút này, xung quanh trời bốn phía dường như an tĩnh, đất cũng ngưng lại giống nhau. Bởi vì, trời và đất lúc này đang đối mặt nhau, trời cùng đất đang đối lập nhau.

Trời và đất có thể tiếp xúc nhau sao? Có! Chỉ có khi trời trở nên tối đen, mây đen rậm rạp, gió nổi mây phun, tia chớp tiếng sấm vang dội thì trời mới có thể cùng đất tiếp xúc. Khi đó bởi vì hần bắt đầu công kích, mà đất thì sao? Núi lửa bộc phát, cũng hăng hái đánh trả, khiến cho trời phải chịu lửa tấy lể.

Trời cùng đất tiếp xúc, từ xưa đến nay đều là chém giết lẫn nhau. Nhưng trước mắt, Thiên Vị Giả cùng Vũ Hoàng, một cái đại biểu cho trời, một cái đại biểu cho thiên. Hai người vừa thấy mặt nhau đã ra tay, kết quả cuối cùng là gì? Tự nhiên là không ai biết được.

“Phanh! Oanh!”

Thân thể Vũ Hoàng cùng Thiên Vị Giả đụng vào nhau. Thân ảnh cao to của Vũ Hoàng nặng nề lùi lại, so với việc thân thể nhỏ bé Thiên Vị Giả chỉ có nghiêng mình lùi lại gần sát sân cao. Theo sau đó, thân hình Vũ Hoàng lần thứ hai chớp động đến bên người đang bị trọng thương Đằng Thanh Sơn.

Lúc này, Bùi Tam sớm đã đi tới trước mặt Đằng Thanh Sơn, đem Đằng Thanh Sơn nâng dậy, thân thiết hỏi: “Huynh đệ, ngươi không sao chứ?”

Bùi Tam cũng không có giả bộ không biết Đằng Thanh Sơn, lúc mới đầu có thể Bùi Tam sợ hãi Thiên Vị Giả mà không nói ra bản thân biết Đằng Thanh Sơn, đồng thời cũng là vì giữ việc Đằng Thanh Sơn là chí cường giả. Mà lúc Vũ Hoàng xuất hiện cũng là lúc Bùi Tam không cần thiết phải che giấu nữa. Bởi vì, trong chín đại chí cường thì chỉ có Vũ Hoàng mới có khả năng đối đầu với Thiên Vị Giả!

Có lẽ, Vũ Hoàng lực lượng còn yếu hơn Thiên Vị Giả, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Hơn nữa, Vũ Hoàng từng nói qua: “Thiên Vị Giả không dám giết ta!”

Bùi Tam ở tại trong Thiên Cung một năm, có thể cùng chí cường giả Kiếm Tiên Lý Thái Bạch giao hảo. Không có việc gì thì sẽ cùng Lý Thái Bạch uống rượu tán gẫu, bàn chuyện Cửu Châu. Về phần chuyện khác, đều thờ ơ không nói tới.

Bùi Tam từ trong miệng Lý Thái Bạch biết được rất nhiều thứ, đồng thời cũng biết được thực lực của Vũ Hoàng, còn có quan hệ không rõ giữa Vũ Hoàng cùng với Thiên Vị Giả. Nhưng tầng quan hệ này Lý Thái Bạch cũng nói rất mơ hồ, tựa hồ hần cũng không rõ lắm, Bùi Tam cũng càng không rõ.

Thấy Vũ Hoàng xuất hiện, Bùi Tam biết, chuyện hôm nay phải xem Vũ Hoàng.

Vũ Hoàng là đất, tự nhiên sẽ cùng Thiên Vị Giả đối nghịch. Thiên Vị Giả dùng cường lực, cố gắng chế phục Đằng Thanh Sơn đi Cửu Đình Giới, vậy muốn xem Vũ Hoàng có đồng ý hay không!

“Cửu đệ!”

Thấy hình dạng tàn tạ của Đằng Thanh Sơn, Vũ Hoàng khẽ hét một tiếng, vội vàng đi tới, sắc mặt âm trầm, trong mắt đầy tơ máu đi tới Đằng Thanh Sơn trước mặt nói: “Không có việc gì chứ?”

Nhìn Vũ Hoàng, Đằng Thanh Sơn mặt sung huyết lùi lại, lắc đầu nói: “Không có gì, thế nhưng...”

Tiếp sau, Đằng Thanh Sơn giọng nói vừa đôi, hai mắt phần nộ nhìn chăm chăm Thiên Vị Giả nói: Hần hủy đi sơn môn của ta, vốn ta dự định ở lại một hơn một trăm năm, sau đó cùng các ngươi đi tới Cửu Đình Giới, nhưng bây giờ, cho dù có giết ta, ta cũng phải ở cho hết 500 tuổi mới thôi.

Lời nói Đằng Thanh Sơn chính là gào thét mà ra, con mắt đỏ rực nhìn chăm chú Thiên Vị Giả. Bởi vì, Đằng Thanh Sơn tại hắc động khép kín nhìn thấy được thảm cảnh của Hình Ý Môn.

“500 trăm? Hừ, ngươi cho rằng ta sẽ cho phép sao?” Đối mặt với ánh mắt như con rết độc Đằng Thanh Sơn, con ngươi đen láy Thiên Vị Giả hiện lên một tia coi thường.

“Ta cho phép.” Thanh âm của Vũ Hoàng phát ra.

Lời nói ra khỏi miệng, tất cả ánh mắt hướng Vũ Hoàng nhìn lại, trong đó ba lão già nghe được Vũ Hoàng nói đều nhủ mảy, Tàn Linh sắc mặt hài hòa nhưng trong sự hài hòa ấy che giấu một tia giấu, hồng y nữ tử cũng đồng dạng như thế. Chỉ có Lý Thái Bạch vẻ mặt hồ hững, không có vì lời nói của Vũ Hoàng mà có biểu hiện gì.

“Đại Vũ!” Nhìn Vũ Hoàng, Thiên Vị Già nổi giận nói: “Đừng cho là ta không dám làm gì ngươi, nếu như...”

Nói tới đây, trong mắt Thiên Vị Già hiện lên một tia lạnh lùng: “Nếu như chọc ta, ta cũng có thể giết ngươi như thường!”

Nghe được Thiên Vị Già nói, Bùi Tam, Tàn Linh, hồng y nữ tử, ba lão già, cùng với Lý Thái Bạch ở bên trong cũng đều ngẩn ra, sắc mặt khờ biến mà nhìn Thiên Vị Già.

“Giết ta?” Vũ Hoàng cười nhạt, vẻ mặt trầm tĩnh lại, lạnh lùng nói: “ngày hôm nay, chuyện của Cửu đệ, ta đã nói rồi, Vũ Hoàng ta đã nói ra tuyệt đối sẽ không thu lại. Nếu như ngươi muốn giết ta, vậy ngươi có thể thử xem!”

Chứng kiến một màn trước mắt, Đằng Thanh Sơn sắc mặt biến đổi, trong mắt hồng sắc dần dần tan đi. Tuy rằng Hình Ý Môn bị phá hơn phân nửa, nhưng người chết trong đó cũng chỉ là đệ tử ngoại môn mà thôi. Lúc đó, Đằng Thanh Sơn rất là phẫn nộ, nhưng cũng chỉ dùng tánh mạng của mình cùng thời gian tới uy hiếp Thiên Vị Già. Bởi vì hắn biết, mình cũng chỉ có thể như vậy. Trừ phi dưới lực lượng của hắc động, người thân của mình chết đi, như vậy lúc này mình tuyệt đối là liều mạng!

Nhưng trước mắt, Vũ Hoàng biểu hiện lại khiến Đằng Thanh Sơn kinh hãi. Thiên Vị Già rõ ràng có lực lượng phế đi Vũ Hoàng, nhưng Vũ Hoàng lại vẫn cứng rắn như trước? Đây là vì sao? Lê nào chỉ là để giúp mình sao?!

“Lão Vũ...” Nhìn Vũ Hoàng, trong lòng Đằng Thanh Sơn xuất hiện một tia âm áp, vì sao Vũ Hoàng lại muốn giúp mình?

“Cửu đệ, nếu ta gọi ngươi một tiếng Cửu đệ, như vậy ta sẽ làm bốn phần làm anh của mình.” Nhìn Đằng Thanh Sơn, Vũ Hoàng ngắt lời nói, ánh mắt đảo qua Tàn Linh, Lý Thái Bạch, hồng y nữ tử cùng với Bùi Tam, nói: “Bốn người các ngươi cũng vậy.”

Nghe được lời nói của Vũ Hoàng nói, trong mắt bốn người Tàn Linh, Lý Thái Bạch, hồng y nữ tử, còn có Bùi Tam đều hiện lên một chút phẫn nộ. Mà ba lão già bên cạnh, sắc mặt bình tĩnh, không có nói gì. Vũ Hoàng chỉ nói mình là đại ca của mấy người kia, cũng không phải nói là anh của bọn họ. Bởi vì, bọn họ ba người thành một nhóm, quan hệ với Thiên Vị Già không tốt, đồng thời cùng với Vũ Hoàng mấy người cũng không khá hơn.

Nguyên nhân chỉ là, ba người này là bị Thiên Vị Già từ một cái vị diện cấp thấp bắt tới.

Tiếp theo, Vũ Hoàng ánh mắt trở lại Thiên Vị Già đang cảm tức nhìn mình, nhìn mọi người ánh mắt cao giọng nói: “Dường như trong lòng mọi người còn có một chút nghi vấn phải không? Có muốn hay không biết tại sao ta lại nằm trong tay thời gian pháp tắc, vì sao tự xưng là đất, vì sao hắn không dám giết ta?”

Lời nói vừa ra, sắc mặt Thiên Vị Già nhanh chóng trầm xuống, trừ Đằng Thanh Sơn, tất cả mọi người sắc mặt đều biến đổi, cho dù là thờ ơ Lý Thái Bạch trong mắt cũng hiện ra một tia thắc mắc.

Thắc mắc, đúng chính là thắc mắc. Trong lòng tám người bọn họ quả thực cũng có thắc mắc như thế, đó chính là quan hệ giữa Vũ Hoàng và Thiên Vị Già trong đó có cái gì, vì sao Vũ Hoàng có thể nắm giữ thời gian pháp tắc, càng khiến cho Thiên Vị Già có kỳ như vậy! Cho dù Vũ Hoàng chọc cho Thiên Vị Già nổi giận, hắn cũng không dám làm gì Vũ Hoàng, vì sao?

Đồng thời, một bên nghe Vũ Hoàng nói trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng xuất hiện một cái nghi hoặc. Thiên Vị Già lực lượng rất mạnh, Đằng Thanh Sơn đã tự mình cảm nhận, nhưng Vũ Hoàng lại có thể cùng Vũ Hoàng đối kháng! Như vừa nãy Thiên Vị Già cùng Vũ Hoàng giao thủ mỗi một chiêu, tuy rằng nhìn qua không làm cho không gian vỡ vụn. Nhưng loại khủng bố lực lượng này cũng đủ để giết mình! Vì sao Vũ Hoàng lại mạnh như vậy? Vì sao có thể giống như Thiên Vị Già nắm giữ được thời gian pháp tắc?

Trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng rất là nghi hoặc!

“Bây giờ ta liền nói cho các ngươi biết, bởi vì hắn!”. Đột nhiên, Vũ Hoàng xoay người, ngón tay chỉ vào một thân áo trắng Thiên Vị Già nói: “Bởi vì ta và hắn chỉ là một!”

“...!”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thần Thông Phân Thân

“....!”

Vũ Hoàng vừa nói ra, nhất thời làm chín đại cường giả trong lòng chấn động mãnh liệt, trong truyền thuyết Vũ Hoàng lại có thể cùng Thiên Vị Giả trước mặt là cùng 1 người? Làm sao có khả năng?! Này rõ ràng là hai người riêng biệt a!

Trên mặt Tần Linh, Lý Thái Bạch, hồng y nữ tử, thanh y, hoàng y lão giả đều hiện ra vẻ khiếp sợ, nét mặt khó có thể tin tưởng.

“Tổ sư, người...” Vẫn không có nói chuyện hồng y nữ tử rốt cuộc mở miệng, về mặt không tin nhìn Vũ Hoàng: “Ngài như thế nào lại cùng Thiên Vị Giả là cùng một người?!”

Không chỉ có hồng y nữ tử không tin, kể cả Đẳng Thanh Sơn, Bối Tam ở bên trong tám đại cường giả đều không tin.

Điều này làm sao có thể tin tưởng? Trong truyền thuyết phân chia Cửu Châu, lập Cửu Đỉnh là Vũ Hoàng lại là người trước mặt Thiên Vị Giả? Hỗn loạn! Trong lòng mỗi người vô cùng hỗn loạn.

Phân thân?

Mà trong đầu Thanh Sơn chớp hiện ra hai chữ----- phân thân!?

Nhìn mọi người trên mặt cùng một loại biểu tình, Vũ Hoàng cười nhạt, nói:

“Rất kinh ngạc sao? Hoặc có thể nói là không thể tin đúng không? Đúng, nếu như ta là các người thì ta cũng sẽ không tin, sẽ không tin tưởng hai người vì sao lại là cùng một người. Đồng thời, trên Cửu Châu đại lục sáng tạo ra nhiều truyền thuyết về ta như vậy, thế nhưng...”

Tới đây, giọng điệu vừa đổi, lạnh lùng nhìn khuôn mặt âm trầm của Thiên Vị Giả nói: “Nhưng ta chính là cùng cái kẻ chán ghét này là một người, ngay cả năng cũng vậy.!”

Tới đây, Vũ Hoàng đem ánh mắt chuyển về phía ngân bạch nữ tử đứng phía sau Thiên Vị Giả.

Đối mặt với ánh mắt của Vũ Hoàng, ngân bạch nữ tử mặt không chút thay đổi, hai mắt vô thần, không có một chút cảm xúc.

Theo ánh mắt của Vũ Hoàng, tất cả mọi người đều hướng về phía ngân bạch nữ tử nhìn lại. Nhìn nàng, mọi người trong lòng đột nhiên phát hiện, trước mặt tất cả lại có thể hoang đường như vậy!

Trừ Đẳng Thanh Sơn phía ngoài, kể cả Bối Tam ở bên trong bảy đại chí cường đều biết đến ngân bạch nữ tử, đều biết nàng là ai. Vừa mới bắt đầu, Bối Tam không nhận ra nàng, càng không rõ vì sao mọi người nhìn thấy chán ghét một cô gái đẹp như vậy kia? Mà sao khi quan sát tỉ mỉ, Bối Tam rốt cuộc phát hiện ngân bạch nữ tử có chút không bình thường, đó chính là động tác của nàng, tư tưởng, đều so với người thường chậm hơn rất nhiều, sinh khí trong mắt rất là yếu ớt

Từ khi Lý Thái Bạch biết được, nữ tử này là do Thiên Vị Giả sáng tạo ra, hoàn toàn do Thiên Vị Giả khống chế. Lúc Vũ Hoàng đám người không có xuất hiện, tại Thiên Cung cũng chỉ có một mình Thiên Vị Giả. Một người trải qua một vạn năm cuộc sống có đúng hay không rất buồn tẻ? Đương nhiên rất buồn tẻ! Cho nên, Thiên Vị Giả để mình không phải buồn tẻ như vậy nên liền tạo ra một con rối, làm cho nàng cung kính đi theo mình....

Làm cho nàng giống như con chó theo đuôi hần, tư tưởng, động tác, ngôn ngữ của con rối kỳ thực đều chính là bản thân Thiên Vị Giả!

Mỗi ngày cho mình tham mưu, sau đó làm cho mình đi hoàn thành, không có việc gì cũng làm cho mình tự nói... Này rốt cuộc là cái gì?

Cho nên, vì sao mọi người nhìn thấy con rối này liền chán ghét? Chính là bởi vì Thiên Vị Giả quá già đối rồi!

Có điều là, Thiên Vị Giả tuy rằng rất già đối, nhưng mọi người cũng thừa nhận sự cường đại của Thiên Vị Giả. Có thể chế tạo ra một cái chí cường giả thân thể nhân loại, đồng thời có thể hấp thu linh hồn lực lượng, bị hần khống chế, cho dù một con rối như thế chạy tới Cửu Châu cũng không có người có thể địch nổi. Có điều còn tốt là, đến nay Thiên Vị Giả cũng không có rảnh rỗi đến nói điều khiển con rối chạy loạn.

Những cái này còn không có gì, chỉ khiến chúng cường giả chán ghét chính là... Hần có thể cùng phân thân làm chuyện kia trên giường... Có ý gì đây? Tự mình chơi mình? Cùng lúc giả nam lại giả nữ? Có phải hay không quá xấu xa a?

Chỉ có như vậy, làm tất cả mọi người đều rất chán ghét Thiên Vị Giả, cho dù hần thực lực rất mạnh thì sao?!

Trước mắt mọi người đang nghe Vũ Hoàng cùng Thiên Vị Giả là cùng một người thì sắc mặt điều biến đổi là bởi vì như vậy, lẽ nào Vũ Hoàng cũng là do Thiên Vị Giả khống chế sao? Vậy....

“Mọi người không nên hiểu lầm.” Thấy vẻ mặt mọi người, Vũ Hoàng dường như biết được suy nghĩ của mỗi người, vội vàng chỉ vào đầu mình nói: “Tuy rằng ta và hần là một, thế nhưng ta lại có một ý thức độc lập, thân thể độc lập. Mà không giống nàng.” Tiếp theo, Vũ Hoàng chỉ chỉ vào Ngân bạch nữ tử nói: “Nàng chỉ là con rối mà thôi, là người kia tự cho mình diễn mà thôi. Mà ta, Đại Vũ có thể cao cấp hơn hần gấp trăm lần, ngàn lần!”

Nghe được Vũ Hoàng nói, mọi người trong lòng nặng nề bỗng nhiên nhẹ xuống, nếu như Vũ Hoàng giống như ngân bạch nữ tử như nhau, cũng là do

Thiên Vị Già không chế, vậy còn làm cái gì? Nguyên bản mọi người là dựa vào Vũ Hoàng mới có thể chống đối Thiên Vị Già, nếu Vũ Hoàng bị Thiên Vị Già khống chế thì ngày hôm nay chết là cái chắc.

“Nói đến đây, ta nghĩ bắt đầu mấy cái vấn đề hần là các người có thể hiểu rồi, vì sao ta có lực lượng mạnh như vậy, vì sao ta có thể nắm giữ thời gian pháp tắc mà các người không thể, vì sao ta biết được nhiều thứ mà các người lại không biết, nguyên nhân đều là ở chỗ này.” Vũ Hoàng chậm rãi nói, tựa hồ điều hần nói giống như là chuyện bình thường.

Quả thực, đối với Vũ Hoàng mà nói, mình cùng Thiên Vị Già cùng là một người hần đã biết, sáu ngàn năm trước hần đã biết. Nhưng đối với đám người Đổng Thanh Sơn, Bồi Tam mà nói thì phải là chuyện không thể tin nổi!

“Liễu Vân, không nên như vậy kinh ngạc, ta vẫn là tổ sư của người, không có thay đổi.” Nhìn hồng y nữ tử, Vũ Hoàng khẽ cười nói.

Đối mặt với khuôn mặt mỉm cười Vũ Hoàng, trên mặt hồng y nữ tử như trước vẫn là khiếp sợ, thật lâu còn không có bình tĩnh lại.

“Cửu đệ, ta giới thiệu với người.” Nói xong, Vũ Hoàng thò tay vỗ vỗ Đổng Thanh Sơn đang còn khiếp sợ, không để ý tình trạng của Đổng Thanh Sơn lúc này chỉ chỉ vào đám người Tàn Linh nói: “Những người này người đều nghe qua, Tàn Linh, cũng gọi là Tàn Linh đại đế, đây là Lý Thái Bạch, vị này chính là Liễu Vân, người hần nghe nói qua thiên tài trong lịch sử, có được Cửu Châu Đỉnh.” Tới đây, ánh mắt Vũ Hoàng nhìn về phía ba lão giả: “Mà ba vị này, là từ ba thời không vị diện gần Cửu Châu thế giới nhất, áo xám Đạo Tử, thanh y Thanh Lâm, hoàng y Hoàng Phật”

Đối mặt với các chí cường giả, Đổng Thanh Sơn miễn cưỡng hồi phục tinh thần lại, gật đầu chào hỏi. Lục đại chí cường cũng đồng thời gật đầu đáp lễ, chỉ có Tàn Linh vẫn như trước là lạnh nhạt.

Tuy rằng đám người không thể tin Đại Vũ và Thiên Vị Già là một người, nhưng Đại Vũ đã nói như vậy khiến cho bọn họ không thể không tin. Lúc này Đại Vũ không có bận tâm đến sắc mặt đang âm trầm Thiên Vị Già đứng ở đằng xa, tựa hồ căn bản không đem hần để vào mắt.

Mà lúc này, sắc mặt đám người Đổng Thanh Sơn đều biến đổi, áp lực to lớn chưa từng có từ trong hư không ép tới.

Ngay sau đó, vẫn không có mở miệng Thiên Vị Già bắt đầu nói.

“Tốt, tốt, tốt!” Thấy trước mắt một màn, thấy Vũ Hoàng không đem mình để vào mắt, con người Thiên Vị Già lạnh lùng phát ra lửa giận, nghiến răng nói. Đồng thời, Thiên Vị Già đang nói chuyện, khí thế vẫn tăng lên, từ hư không áp lực khiến cho chúng cường giả không thở nổi.

Còn có, rất quý dị. Nguyên bản đang đứng ở phía sau Thiên Vị Già Ngân bạch nữ tử, thế nhưng lúc này thân thể nàng từ từ tiêu tán, dung nhập vào trong cơ thể Thiên Vị Già!

Thiên Vị Già nhìn chăm chăm Đại Vũ, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, nói tiếp: “Đại Vũ, người giỏi, làm phân thân của ta nhưng người dám đứng trước mặt ta làm cản như vậy, trước đây ta tha người nhiều, nhưng hôm nay, ta muốn người trả giá thật đắt!”

Thiên Vị Già nói còn chưa hết, Đại Vũ đột nhiên cười lạnh một tiếng, quát lên: “Muốn giết ta? Giết một cái biến dị phân thân sao? Ha ha, Thương Linh, người biết không? Tại một phút ta thoát khỏi sự khống chế của người, người liền không thể nào không chế được ta, người muốn lợi dụng linh hồn tôi giết ta sao? Hừ có thể sao? Thương Linh, người hẳn biết rõ, có thể tại ta vừa thành chí tôn, người có thể dễ dàng giết ta. Nhưng bây giờ, ta cũng giống như người có thể nắm giữ pháp tắc của Cửu Châu, người nắm được thiên, mà ta có thể giữ lấy địa. Thiên bất diệt, người sẽ không chết, địa không hủy, ta cũng không mất!”

Vũ Hoàng nói không chỉ khiến tất cả chí cường, kể cả Đổng Thanh Sơn ở bên trong, tất cả mọi người đều chấn động mãnh liệt, ngay cả sắc mặt âm trầm Thiên Vị Già cũng đồng dạng đổi màu.

Thiên không diệt, người không chết! Địa không hủy, ta không mất.

Vũ Hoàng nói đại biểu cho cái gì? Thiên Vị Già đại diện cho thiên, Vũ Hoàng đại diện cho địa, cũng đều là vô địch. Cho nên, Thiên Vị Già muốn giết chết Vũ Hoàng, như vậy phải đem Cửu Châu đại địa phá hủy.

Đột nhiên, khuôn mặt lạnh nhạt của Vũ Hoàng bỗng hiện lên một nụ cười quái dị, con người đen láy nhìn chăm chăm Thiên Vị Già Thương Linh cười nói: “Có điều là, người có một biện pháp có thể giết ta, nhưng rất dễ dàng. À không, phải nói là nói dễ không dễ, nói khó không khó nha.”

Vũ Hoàng ánh mắt đảo qua mọi người đang kinh hãi, cuối cùng nhìn đến Thương Linh trên người, nói ra từ chữ: “Dùng mạng người đổi mạng của ta”

Dùng mạng người để đổi mạng của ta.

Tám chữ này giống như hàng tỉ cây búa hung hăng đánh vào trong lòng Thương Linh, đồng thời cũng khiến cho tám đại chí cường chấn động.

“Lão Vũ!” Đột nhiên, Đổng Thanh Sơn đang đứng một bên khẽ hét một tiếng, trên mặt lộ ra không cách nào che giấu cảm kích, nói: “Đại ca, người không cần vì ta mà làm như vậy.”

Rốt cuộc, Đổng Thanh Sơn cũng kêu một tiếng “Đại ca”

Vũ Hoàng, tại trong lòng Đổng Thanh Sơn đều là trong truyền thuyết dừng mãi. Mà lúc Đổng Thanh Sơn đạt tới chí cường giả, đem mình đặt ngang hàng với Vũ Hoàng, cùng ngồi ngang nhau vị trí. Hơn nữa, cho dù Đổng Thanh Sơn dưới mặt đất thấy Vũ Hoàng, cũng không cho rằng lực lượng của

mình yếu kém hơn Vũ Hoàng bao nhiêu. Thế nhưng, cho tới lúc này Đàng Thanh Sơn mới hiểu được, một chút lực lượng của mình tại trước mặt Vũ Hoàng không tính là cái gì? Người ta chính là có thể cùng Thiên Vị Giả nói chuyện sinh tử a!

Đồng thời, dũng khí của Vũ Hoàng cũng đã chinh phục Đàng Thanh Sơn.

Đàng Thanh Sơn tự biết, mình cùng Vũ Hoàng mới quen biết được bao lâu? Gần không được một năm thời gian mà thôi, về giao tình, dường như chỉ có một chút đi? Có đủ để đối phương kêu mình làm Cửu đệ suốt đời lại cùng Thiên Vị Giả đối kháng, dùng tính mạng của mình đi đối kháng!

Đàng Thanh Sơn không rõ, Vũ Hoàng vì sao muốn như vậy thay mình ra mặt. Nhìn Vũ Hoàng lúc này, Đàng Thanh Sơn mới phát hiện, mình cùng Vũ Hoàng có bao nhiêu chênh lệch, không chỉ có thực lực đơn giản như vậy, còn có lòng dũng cảm!

Nhìn Đàng Thanh Sơn, Vũ Hoàng cười lớn một tiếng nói: “Ta nói rồi, gọi người một tiếng Cửu đệ, ta đây sẽ làm tốt trách nhiệm của đại ca. Nếu như ngay cả người cũng không bảo vệ được thì ta đây còn làm đại ca cái gì?”

Vũ Hoàng lần thứ hai nói ra câu kia, bởi vì hắn là đại ca, cho nên phải bảo vệ em của mình! Không chỉ có Đàng Thanh Sơn trong lòng chấn động, bốn người Tàn Linh, Lý Thái Bạch, Liễu Vân, Bùi Tam cũng là như thế!

Đến tận đây, một nhóm tự lập Đạo Tử, Thanh Lâm, Hoàng Phật mới biết được cái thứ nhất truyền kỳ trên Cửu Châu đại địa. Lúc này, bọn họ đều hoài nghi, Vũ Hoàng cùng với Thiên Vị Giả là cùng một người sao? Vì sao chủ thể và phân thân lại khác nhau như vậy?

Trong nháy mắt, tại mọi người trong lòng, đã không ai đem Vũ Hoàng cùng Thiên Vị Giả Thương Linh để cùng một chỗ. Có thể bọn họ hai người là một, nhưng tại bọn họ trong mắt, Vũ Hoàng chính là Vũ Hoàng, Thiên Vị Giả là Thiên Vị Giả!

... ..

“Dùng mạng của ta đổi lấy mạng người? Thiên Vị Giả Thương Linh lạnh lẽo thanh âm lại nổi lên, con người tối đen lộ ra kẻ khác nhìn không thấu quang mang.

Lúc này, vẻ phần nộ biến mất trên khuôn mặt của Thiên Vị Giả, chuyển thành vô cùng bình thản. Vũ Hoàng nói Đàng Thanh Sơn dám người đều hiểu được, Thiên Vị Giả Thương Linh càng thêm rõ ràng, Thương Linh là chủ thể, Vũ Hoàng là phân thân. Bây giờ thân là chủ thể Thương Linh muốn giết chết Vũ Hoàng cái này biến dị phân thân, đã trở nên cực kỳ khó khăn, thậm chí giết không chết.

Cho nên, chỉ có một biện pháp... Nếu như chủ thể chết đi, phân thân sẽ như thế nào? Tự nhiên, chủ thể đã chết, phân thân cũng phải chết! Nói nói cách khác, Vũ Hoàng nói: “Nếu Thương Linh người tự sát, như vậy thì ta cũng chết.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Quyết Định Của Vũ Hoàng

Tự sát? Thương Linh sẽ tự sát sao? Đương nhiên là không! Trừ khi đầu óc hắn có vấn đề, nếu không muốn hắn tự sát? Nói giỡn a, ai lại muốn tự sát? Tự sát không phải là bị giết, nói dễ thì cũng dễ, chỉ do một ý nghĩ. Nếu nói khó, một người bình thường, cho dù đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không tự sát (chết rồi lấy gì tự sát). Thương Linh lại có thực lực cường đại như vậy, lại mong hướng về Cửu Đình Giới một vạn năm, người kêu hắn đi tự sát, đó là không có khả năng.

Lúc này, Đàng Thanh Sơn không biết Thương Linh đang suy nghĩ gì, nhưng hắn lại biết, chỉ cần Vũ Hoàng còn ở đây, Thương Linh căn bản không dám làm gì mình. Thân thể vạm vỡ của Vũ Hoàng đứng trước mặt dám người Đàng Thanh Sơn, ngăn trở áp lực khủng bố của Thương Linh.

Năm người Đàng Thanh Sơn, Bùi Tam, Tàn Linh, Lý Thái Bạch, Liễu Vân nhìn thân thể cao lớn của Vũ Hoàng, trong lòng nổi lên một cái cảm giác khó hiểu. Năm người tự hỏi trong lòng: “Lẽ nào làm Đại ca sẽ phải liều mình vì huynh đệ sao?”

Đáp án rất rõ ràng, khẳng định là như thế!

Ba lão đầu bên kia, nhìn Vũ Hoàng như vậy, trong mắt nổi lên một tia đổ kị. Bọn họ đến từ vị diện khác, Vũ Hoàng căn bản sẽ không để ý tới ba người bọn họ. Có thể nói là Vũ Hoàng người bên huyệt huynh đệ của mình, còn phần vị diện khác Vũ Hoàng sẽ không để ý tới. Hơn nữa, lúc ba người đi tới Cửu Châu liền cùng Vũ Hoàng nảy sinh một chút ma sát nhỏ. Cho nên, Vũ Hoàng không cần phải chiều cố bọn họ.

Lại nói, ba người này đều già như vậy, Vũ Hoàng cũng không muốn cùng đối phương kêu huynh gọi đệ. (chú ý: cho dù là chí cường giả cũng không thể tùy ý cái biến hình dạng của mình, có thể trong một thời gian ngắn cái biến một chút, nhưng vẫn sẽ hiện lộ ra khuôn mặt ban đầu. Chỉ có tại trước khi đột

phá Tiên Thiên là hình dạng gì thì sau đó vĩnh viễn là như thế. Về phần ba lão này có thể trở thành chí cường giả, nhưng tại sao khi đột phá Tiên Thiên lại già như vậy, cái này cũng sẽ không nói tới... hắc hắc!)

Nhìn Vũ Hoàng, khí tức đang cuồng loạn bạo động trong người Thương Linh bỗng nhiên trở nên bình tĩnh lại, con ngươi đen thui đứng yên không dao động, tựa hồ là không nhớ rõ vừa rồi mình vừa nổi giận.

Một lúc lâu, Thương Linh mở miệng nói: “Tốt, Đại Vũ, nể mặt ngươi một lần nữa, nhưng lần này cũng là lần cuối cùng!”

Thương Linh giọng điệu rất bình thản, nhưng trong bình thản lại tràn ngập khí tức cuồng bạo. Dường như, nếu Vũ Hoàng còn một lần thêm một bước, hấn Thiên Vị giả Thương Linh sẽ trả giá hết thầy để giết chết hắn.

Thương Linh mới nói xong, áp lực khủng bố trong hư không nháy mắt biến mất, mọi người toàn thân liền nhẹ đi, trong lòng cũng thở dài một hơi. Mọi người rất ít khi thấy Thương Linh nổi giận, nhưng một khi nổi giận ai cũng không cản được. Có thể, chỉ có Vũ Hoàng mới có thể ngăn cản được.!

Ngay khi Thương Linh chuẩn bị xoay người bỏ đi, Vũ Hoàng mở miệng nói.

“Không, đây không phải là lần cuối cùng, bởi vì ta mong muốn ngươi cho ta một cái mặt mũi, đây mới là lần cuối cùng, để Thanh Sơn, đồng thời cũng là vì ngươi. Cái này thể diện ngươi nhất định phải cho.” Thấy Thương Linh nhượng bộ, trong mắt Vũ Hoàng hiện lên một tia đắc ý, tiến lên nói.

“Ngươi còn muốn làm gì?” Nhìn Vũ Hoàng, Thương Linh cố nén tâm tình muốn bạo phát ra đến, thanh âm bén nhọn của hắn rung động toàn bộ không gian.

Không chỉ có Thương Linh gầm lên, ngay cả mọi người đều kinh ngạc. Thương Linh đã nhượng bộ rồi, Vũ Hoàng còn không nhượng bộ?! Lẽ nào Vũ Hoàng thực sự không sợ Thương Linh nổi điên lên sao? Lúc một người bị ép đến mức không thể chịu đựng là lúc hắn không cần đề ý gì cả!

“Đem cái thuật kia cho ta.” Vũ Hoàng cũng không có vì tiếng quát của Thương Linh lùi bước, bình tĩnh nhìn Thương Linh nói.

Vũ Hoàng vừa nói ra miệng, hai mắt Thương Linh bỗng nhiên trợn trừng, trong mắt tràn ngập tơ máu. Sau một phút, Thương Linh mang theo một cổ vô cùng khí thế lao tới trước mặt Vũ Hoàng, nắm tay xé rách không gian hướng đầu Vũ Hoàng ném tới.

Thấy như vậy một màn, tất cả mọi người kinh hô. Rõ ràng, Thương Linh rốt cuộc bạo phát, rốt cuộc tại Vũ Hoàng được một tác lại tiến lên một thước sau bạo phát!

"Đại ca!"

"Đại ca!"

"Đại Vũ!"

"Tổ sư!"

Đột nhiên, đám người Thanh Sơn, Tần Linh, Bùi Tam kêu lên. Nhưng tốc độ của Thương Linh thật sự quá nhanh rồi, căn bản không để cho bọn họ một cái phản ứng động tác. Sau một phút, lấy Thương Linh cùng Vũ Hoàng làm trung tâm, một cái đường kính hai thước hắc động xuất hiện, đem hai người nuốt chửng vào trong đó, biến mất trên mặt đất.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người ngây dại. Thương Linh bạo phát, mang theo Vũ Hoàng tiến nhập hư không, kết quả sẽ thế nào? Ai cũng không biết.

“Đại ca đi nơi nào rồi?!” Thanh Sơn quay về Tần Linh đám người hét lớn một tiếng.

Nhưng mà, ai cũng không có thể trả lời Đằng Thanh Sơn. Lúc này, Thanh Sơn vô cùng phiền muộn, trong lòng tự thẹn, là mình hại Vũ Hoàng, hại một cái mới biết đại ca!

“Thanh Sơn đệ.” Bùi Tam thất thần trong chốc lát liền khôi phục tinh thần, trong mắt lóe ra một chút phụt tạp, cánh tay vỗ vào trên người Thanh Sơn nói: “Chuyện như vậy, chúng ta cũng không thể ra sức, ngươi cũng không cần tự trách, đây là chuyện không phải là do chúng ta khống chế được. Muốn trách, cũng chỉ có thể trách vận khí của ngươi không tốt.”

“Đại Vũ hắn không có việc gì.” Đột nhiên một thanh âm băng lãnh vang tới.

Trọng nhất Tần Linh hiện lên một tia quang mang diễm lệ, lạnh nhạt nói: “Đại Vũ thực lực không kém Thương Linh bao nhiêu, muốn giết Đại Vũ, hắn cũng phải đem mạng hắn bồi theo.”

“Tần Linh nói không sai, lão Vũ sẽ không có việc gì, sau nửa giờ, lão Vũ tự động sẽ bị Cửu Châu Đình truyền tống đến nơi này. Thương Linh muốn trong nửa giờ giết lão Vũ? Hừ, chuyện đó căn bản là không có khả năng.”

Một bên, mặc một bộ bạch y Lý Thái Bạch trên mặt lộ không có gì sắc mặt nói. Nói xong, còn không có quên uống một ngụm rượu ngon, quay sang Đằng Thanh Sơn quơ quơ cái chai nói: “Ngươi gọi là Đằng Thanh Sơn sao? Sau này ta cũng gọi ngươi là Cửu đệ, có muốn hay không uống một hớp?”

Nghe được Tần Linh cùng Lý Thái Bạch nói, Đằng Thanh Sơn đang lo lắng dần dần bình tĩnh lại, không có nói gì nhiều, tiếp nhận bình rượu trong tay Lý

Thái Bạch, liền từng ngụm từng ngụm uống vào.

Đằng Thanh Sơn lúc này, trong lòng rất là hỗn loạn. Chuyện ngày hôm nay xảy ra thật sự nhiều lắm, không, phải nói trong một năm này chuyện xảy ra quá nhiều.

Nhìn trước mắt rõ ràng Tần Linh, Lý Thái Bạch, còn có Liễu Vân, những người này đều là tồn tại trong truyền thuyết. Đều là mấy nhân vật của mấy nghìn năm trước, nhưng lại đứng trước mặt mình. Đây là nói lên cái gì? Nói lên Vũ Hoàng nói tất cả đều là sự thực!

Lẽ nào, mình thực sự phải ly khai Cửu Châu sao? Rồi khỏi người thân của mình? Nếu như mình rời khỏi, còn bọn họ thì sao? Cha mẹ, Hồng Vũ, Hồng Suồng, Lý Quân, Hình Ý Môn, bọn họ thì sao?

Nghĩ tới đây, Đằng Thanh Sơn lại hỗn loạn lần nữa, uống rượu tốc độ cũng nhanh lên. Kỳ dị là bình rượu của Lý Thái Bạch chỉ có to một chút, nhưng Thanh Sơn uống lâu như vậy lại không uống hết, giống như rượu ở bên trong là vô tận vậy.

Nhìn kiểu uống rượu của Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam khe khẽ thở dài, rõ ràng hần đầu khổ. Tần Linh lại thờ ơ lạnh nhạt, nhưng Lý Thái Bạch lại rất đau lòng, thầm nghĩ: “nhóc con, đừng uống nhiều lắm, tuy rằng bên trong bị ta mở một cái không gian để đựng rượu, nhưng cũng không phải là vô cùng vô tận nha!”

Rốt cục, tâm tình Đằng Thanh Sơn coi như tốt hơn một chút, hô to một tiếng, đem bình rượu ném cho Lý Thái Bạch, ánh mắt lộ ra sự kiên định, thầm nghĩ: “Mặc kệ thế nào, cho dù chết ta cũng sẽ không rời khỏi các ngươi!”

Nghĩ tới đây, Đằng Thanh Sơn cảm thấy mình thật có lỗi với người đại ca “Vũ Hoàng” mình mới nhận này

Tuy rằng Tần Linh, Lý Thái Bạch hai người nói Vũ Hoàng không có việc gì, nhưng Đằng Thanh Sơn vẫn có một chút lo lắng.

Về phần Đạo Tử, Thanh Lâm, Hoàng Phật ba vị cường giả lại an tĩnh ngồi ở sát biên tu luyện.

Nửa giờ liền rất nhanh trôi qua, tại mọi người nhìn kỹ, trên bình thai không gian phát sinh một tiếng xé rách, một cái hắc động xuất hiện, một thân ảnh cao to từ trong đó nhảy đi ra.

Từ trong hắc động nhảy ra tới không phải ai khác chính là Vũ Hoàng.

Chỉ có điều, lúc này Vũ Hoàng toàn thân quần áo đã trở nên rách nát không chịu nổi, trên người vết thương cũng không ít, khóe miệng còn có một vết máu tươi. Nhưng mà, nhìn

Vũ Hoàng có vẻ vô cùng chật vật, khóe miệng lại toát ra một tia mỉm cười đắc ý.

“Đại Vũ” Thấy Vũ Hoàng xuất hiện, Tần Linh là người thứ nhất lên tiếng, con ngươi màu lam không có biểu hiện ra cái gì. Nhưng mơ hồ, trong con ngươi lạnh lùng ấy lại trôi qua một chút quan tâm.

“Ta nói rồi, không có việc gì cả, chỉ có điều hơi thảm một chút mà thôi.” Nhìn Đại vũ như vậy, Lý Thái Bạch nhàn nhã nói đùa.

Một thân áo hồng Liễu Vân sắc mặt lộ ra vẻ tươi cười, tại Liễu Vân trong lòng, tổ sư của mình là vô địch. Cho dù là Thương Linh, tại Liễu Vân trong lòng cũng không thể so sánh với Vũ Hoàng.

“Đại ca!” Bùi Tam cùng Đằng Thanh Sơn đồng thời hô, trên mặt lộ ra sự vui mừng.

Nhìn thấy mọi người xuất hiện, tâm lý trở nên thoải mái. Nhưng là, mọi người phát hiện một vấn đề, đó chính là Thương Linh đâu? Lẽ nào bị Vũ Hoàng giết chết rồi?

“Thương Linh đâu?” như trước vẫn là Tần Linh hỏi ra vấn đề này, thanh âm lãnh đạm vừa thoát ra, nhất thời khiến mọi người chú ý.

“Hắn?” Vũ Hoàng từ không trung hạ xuống, khóe miệng hơi nhếch lên nói: “Hắn đi sám hối rồi.”

Nghe được Vũ Hoàng nói, bao gồm cả Tần Linh bên trong, mọi người trên mặt lộ ra vẻ kinh dị. Thương Linh sẽ đi sám hối sao? Như thế nào có thể? Thương Linh là ai? Người tự xưng là “Lão Thiên”, ngay cả Vũ Hoàng đều là phân thân của hắn, hắn sẽ sám hối sao?!

Thế nhưng, lời nói của Vũ Hoàng lại không có một người nào nghi ngờ. Nếu Vũ Hoàng nói như vậy, như vậy Thương Linh nhất định đã bỏ đi. Tự nhiên, mọi người không có ngu ngốc sẽ cho rằng Thương Linh bị Vũ Hoàng giết chết.

“Được rồi!” Đột nhiên, Vũ Hoàng sắc mặt lộ ra một tia nghiêm túc, thổ năng lượng xuất hiện toàn thân, trên người vết thương rất nhanh khép lại, một cái áo khoác tím lần nữa bay lên bao phủ tại sao lưng.

Con ngươi đen nhánh của Vũ Hoàng đảo qua mọi người, đồng thời đảo qua ba lão đầu nói: “Bây giờ, chú ý nghe ta nói.”

Nghe Vũ Hoàng vừa nói như thế, mọi người sắc mặt đồng thời trở nên nghiêm túc, Lý Thái Bạch vốn còn muốn uống rượu điều dưỡng lại động tác, ánh mắt ngưng tụ tại trên người Vũ Hoàng. Từ hồ, chuyện Vũ Hoàng sắp nói rất là trọng yếu giống nhau.

Xa xa Đạo Từ, Thanh Lâm, Hoàng Phật ba người hai mắt nhắm bỗng nhiên mở ra, hướng Vũ Hoàng nhìn lại.

Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam liếc nhau, không có động tác gì, rõ ràng hiểu được tầm quan trọng lời nói tiếp theo của Vũ Hoàng.

Dưới cái nhìn của mọi người, Vũ Hoàng đi tới Đằng Thanh Sơn bên người, bàn tay to vỗ vỗ lên vai của Đằng Thanh Sơn hỏi: “Có phải không muốn rời đi người thân của mình? Có phải ngươi phải chờ tới bốn trăm năm sau mới rời khỏi Cửu Châu?”

“Đúng!” Đối với vấn đề của Vũ Hoàng, Đằng Thanh Sơn không chút do dự trả lời.

Nhìn Đằng Thanh Sơn, Vũ Hoàng trên mặt lộ ra một tia hiểu ý nụ cười, gật đầu nói: “Tốt, như vậy ta Vũ Hoàng quyết định, chúng ta đợi bốn trăm năm sau rời khỏi!”

“Cái gì!” Nghe Vũ Hoàng nói, sắc mặt Tần Linh biến đổi, Lý Thái Bạch nao nao, Liễu Vân cũng nhú mày, Bùi Tam lại lộ ra một chút kinh ngạc, mà ngồi bên cạnh ba lão già đã đứng lên sau khi Vũ Hoàng vừa nói xong.

Mà bản thân Đằng Thanh Sơn còn đang thất kinh, trong mắt tràn ngập vẻ phức tạp. Hắn... là đang giúp ta sao? Vì sao...

“Dựa vào cái gì?” Rồi đột nhiên, một thanh âm oán giận vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Truyền Thụ Thuật Phân Thân

“Vũ Hoàng, ngươi không thể làm như vậy. Hơn nữa, ngươi dựa vào cái gì quyết định thời gian đi tới Cửu Đình Châu?” Đột nhiên, một thân áo xám Đạo Từ mở miệng quát.

Nhưng mà, lời nói vừa ra khỏi miệng, Đạo Từ liền phát hiện, dường như mình nói sai rồi! Kế tiếp, cách làm của Vũ Hoàng làm cho Đạo Từ biết, lời nói là không thể nói lung tung, đồng thời cũng chứng minh là hắn dựa vào cái gì để quyết định thời gian đi tới Cửu Đình giới.

Đạo Từ mới nói xong, Vũ Hoàng như quỷ dị đã đi tới trước mặt hắn. Cứ như vậy, Vũ Hoàng giơ lên bàn tay dày rộng của mình. Giờ phút này, trong mắt hấn tốc độ của Đạo Từ trong nháy mắt chậm gấp mười lần.

Sau một phút, thân hình gầy yếu của Đạo Từ liền bị Vũ Hoàng vỗ bay đi, mạnh mẽ đụng phải một trong chín cây cột đá.

“Ca!”

Thanh âm đầu khớp xương vỡ vụn truyền khắp bốn phía, rõ ràng chui vào tai mọi người.

“Dựa vào cái gì? Bằng ta so với các ngươi mạnh, bằng Thương Linh cũng không có thể làm gì ta! Ngày hôm nay tâm tình của ta không được tốt, cho nên, tốt nhất là không nên chọc ta!”

Nhìn Đạo Từ như kiểu mình đập muỗi, khóe mắt Vũ Hoàng lộ ra một chút lãnh khốc. Tiếp theo, Vũ Hoàng nhìn đang ở kinh ngạc Thanh Lâm và Hoàng Phật. Nhìn thấy được ánh mắt của Vũ Hoàng, Thanh Lâm và Hoàng Phật bốn mắt lách khỏi quỹ đạo, không dám nhìn tới Vũ Hoàng ánh mắt, đồng thời cũng không dám nói gì thêm.

Dựa vào cái gì? Chính là bằng nắm đấm!

Dưới sự nhìn kỹ của mọi người, Vũ Hoàng xoay người thân nhiên nói: “Được rồi, ở đây không có chuyện của ba người các ngươi, lui ra đi.”

Nghe được Vũ Hoàng nói, áo xanh Thanh Lâm, áo vàng Hoàng Phật, hai người như được đại xá. Vội vàng xoay người, không nói một lời đi tới trước mặt sắc mặt trắng nhách Đạo Từ, nâng hấn lên rồi sau đó biến mất tại trên bình thai.

Đạo Từ, Thanh Lâm, Hoàng Phật ba người rời đi, Vũ Hoàng ánh mắt nhìn vào trên người của Đằng Thanh Sơn, Tần Linh, Lý Thái Bạch, Bùi Tam, Liễu Vân năm người.

Đối mặt với năm người, sắc mặt lạnh lùng của Vũ Hoàng biến mất, ngược lại còn trở nên vui vẻ, hỏi thăm mọi người nói: “Được rồi, đã không có việc gì. Những tên đáng ghét đều đi cả, năm người các ngươi có gì thì mau mau nói đi.”

Nói xong, Vũ Hoàng ra hiệu mọi người ngồi xuống.

Tuy rằng bàn đá còn có ghế đá của Vũ Hoàng bị hủy, nhưng những cái ghế đá khác cũng không có bị hư, tự nhiên có thể ngồi. Tại Vũ Hoàng ra hiệu, mọi người chia nhau ngồi, Đặng Thanh Sơn tự nhiên cũng theo nhau ngồi xuống.

Nhìn Vũ Hoàng lúc này, Đặng Thanh Sơn bọn người cảm nhận được một cỗ bá đạo mùi vị. Vì sao Vũ Hoàng có thể thống nhất thiên hạ, phân chia Cửu Châu? Chính là dựa vào cỗ bá đạo lực lượng này!

“Lão ca, người thực sự có thể quyết định làm cho ta có thể tại bốn trăm năm sau mới rời khỏi Cửu Châu ?!” Mới vừa ngồi xuống, trên mặt Đặng Thanh Sơn mang theo một chút kích động hỏi.

Tuy rằng Đặng Thanh Sơn trong lòng phi thường kiên định, cho dù Thiên Vị giả dùng lực lượng tới uy hiếp mình, hành hạ mình, mình cũng sẽ không khuất phục. Thế nhưng, nếu như không bị hành hạ như vậy chẳng phải tốt hơn? Đồng thời, Đặng Thanh Sơn không biết mình có thể chịu đựng được bốn trăm năm bị hành hạ hay không. Nhưng mà, Vũ Hoàng xuất hiện cái biến số phận Đặng Thanh Sơn, không chỉ vì mình mà cùng Thương Linh đối kháng, buông tha cho quyết định lập tức đi tới Cửu Châu.

Tuy rằng Đặng Thanh Sơn không biết Thương Linh có buông tha hay không, nhưng từ trước mắt xem ra, Vũ Hoàng có thể vì mình làm chủ.

Lúc này Vũ Hoàng tại trong mắt Đặng Thanh Sơn không chỉ là anh em, còn là một ân nhân!

“Ừ, có thể nói như vậy.” Nhìn hình dạng kích động của Đặng Thanh Sơn, Vũ Hoàng mỉm cười nói: “Tuy rằng không phải chắc chắn, nhưng 90% ta có thể khẳng định, trong vòng bốn trăm năm, người vẫn có thể sống tại Cửu Châu, làm bạn với thân nhân của mình.”

Nghe được Vũ Hoàng xác định, Đặng Thanh Sơn không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt tâm tình của mình, chỉ có thể nặng nề nói: “Cảm ơn!”

Thấy vậy, Vũ Hoàng chỉ mỉm cười, tựa hồ làm ra như vậy quyết định rất là nhẹ nhàng. Nhưng mà...

“Đại Vũ, người thực sự quyết định như thế?” Đột nhiên, ngồi một bên Tần Linh mở miệng nói, thanh âm lạnh lùng vô cùng nổi bật.

Nghe được Tần Linh nói, trong lòng Đặng Thanh Sơn lại căng thẳng. Rất rõ ràng, tại Vũ Hoàng nói câu kia: “Ta quyết định, bốn trăm năm sau sẽ đi Cửu Đỉnh Giới” những lời này, trừ Bùi Tam ra, bao gồm cả Lý Thái Bạch đều tỏ vẻ không vừa lòng.

Điều này, Đặng Thanh Sơn cũng rõ ràng, Tần Linh Đại đế, Lý Thái Bạch đều sống trên thế giới này mấy nghìn năm, từ lâu đã chán nản, một lòng đều muốn đi tới nơi Cửu Đỉnh Giới thần bí khó lường kia. Mà bây giờ, thật vất vả mới tề tụ đủ chín đỉnh, nhưng còn phải chờ bốn trăm năm. Bốn trăm năm tuy rằng không dài, nhưng là tuyệt đối không ngắn! Cho nên, đám người Tần Linh vốn cũng bắt đầu không đồng ý.

Tần Linh, Lý Thái Bạch, Liễu Văn ba người đối với Đặng Thanh Sơn cũng không quen thuộc, chỉ mới vừa biết đến mà thôi. Rất rõ ràng, ba người không có quảng đại như Vũ Hoàng, lại càng không như Bùi Tam quen biết Đặng Thanh Sơn mấy chục năm như vậy, không cần quan tâm tới chuyện của Đặng Thanh Sơn.

“Tần Linh, ít nói một chút.” Một bên, Lý Thái Bạch uống một ngụm rượu thần nhiên nói: “Ta nghĩ, Lão Vũ người như vậy quyết định hẳn là có ý của người đi? Chắc rằng người có thể cho chúng ta một cái vừa lòng đáp án.”

Bên cạnh Liễu Văn cũng gật đầu, tuy rằng đối với quyết định của Tổ Sư có chút bất mãn, nhưng là quyết định của Vũ Hoàng, nàng không có một chút phản đối.

“Vẫn là Thái Bạch biết suy nghĩ một chút a.” Nhìn Lý Thái Bạch, Vũ Hoàng mỉm cười, không để ý tới vẻ mặt lạnh lùng Tần Linh, nói: “Vấn đề này tạm thời không nói, ta sẽ cho các người một đáp án vừa lòng, cũng sẽ làm cho Cửu đệ thoải mái mà đi theo chúng ta tới Cửu Đỉnh Giới.”

Nghe được Vũ Hoàng nói như vậy, tâm tình đang khản trương Đặng Thanh Sơn xoa dịu một chút, Tần Linh đám người cũng không mở miệng nói.

Nhìn vào mắt mỗi người, Vũ Hoàng hỏi ngược lại: “Lẽ nào các người không có vấn đề hỏi ta sao?”

“Có.” Đột nhiên, Bùi Tam vẫn không có mở miệng, trong mắt hiện lên một tia tinh quang nói: “Vũ Hoàng đại ca, không ngại ta gọi người như thế đi?”

Vũ Hoàng khẽ gật đầu, không có phản đối.

“Ta nghĩ người muốn nói là tại sao trong truyền thuyết của Cửu Châu đại địa Vũ Hoàng lại chỉ là một cái phân thân mà thôi?” Bùi Tam tâm tình không dao động mà hỏi thăm

“Ha ha, không hổ là yêu tăng Hạng Phạm Trần, thực sự là túc trí đa mưu, hỏi vấn đề vừa đúng.” Nghe được Bùi Tam nói, Vũ Hoàng cười lớn một tiếng nói: “Đúng vậy, ta nghĩ các người muốn hỏi là vấn đề này đi?”

Nhìn mọi người, Tần Linh nói chuyện, Lý Thái Bạch không nói chuyện, Liễu Văn càng không nói, tự nhiên Đặng Thanh Sơn cũng hết sức im lặng.

Trong nháy mắt, sắc mặt Vũ Hoàng trở nên tĩnh mịch, thanh âm hùng hậu từ trong miệng nói ra: “Lời nói lúc ban đầu ta nói đều là thực, ta chỉ là một cái phân thân mà thôi. Không, phải nói ta là một cái biến dị phân thân.”

“Biến dị phân thân?” Lý Thái Bạch trở mắt nhìn, thâm trầm nói: “Lão Vũ, ta nghĩ, người sở dĩ biến dị chắc là chính người không bị linh hồn của Thương Linh cùng tư tưởng khống chế đi? Cho nên, người mới nói người là một độc lập cá thể. Tuy rằng cùng Thương Linh có một chút liên hệ, nhưng người cũng là một cái hoàn chỉnh cá thể, có mình ý thức cùng tư tưởng. Nhưng lại là Vũ Hoàng của Cửu Châu đại địa.”

“Đúng hay không?” Lý Thái Bạch uống một ngụm rượu rồi hỏi.

“Đúng, Thái Bạch nói cũng rất chính xác.” Nghe được Lý Thái Bạch nói, Vũ Hoàng gật đầu nói: “Cho nên, bây giờ ta có thể nói là phân thân của Thương Linh, cũng có thể không phải là phân thân của hân.”

Nhìn Lý Thái Bạch cùng Bùi Tam, Vũ Hoàng trên mặt lộ ra một cái cười mỉm nói: “Xem ra tại trong đám huynh đệ của ta, ngoại trừ Tần Linh đầu óc không linh hoạt một chút, bao gồm cả Đổng Thanh Sơn ở bên trong, các người ba người cũng rất là thông minh.”

Lời nói của Vũ Hoàng khiến đám người Đổng Thanh Sơn sờ sờ mũi, lời này là biểu dương hay là châm chọc? Về phần Tần Linh bị mắng, vẫn lạnh lùng như trước, không có nói gì.

“Được rồi, ta nghĩ nói chính là câu kia. Không nên đem ta cùng Thương Linh liên hệ cùng một chỗ, còn có...” Nói tới đây, Vũ Hoàng dừng lại, trên mặt biểu lộ ra một cái hưng phấn biểu tình nói: “Khí chúng ta đi đến Cửu Châu giới là lúc ta thoát khỏi hân khống chế, trở thành một cái cá thể hoàn toàn độc lập!”

Nghe được Vũ Hoàng nói, mọi người hết sức kinh hãi.

Tuy rằng mọi người cũng không biết phân thân là như thế nào chế tạo đi ra, nhưng phân thân tuyệt đối là bị chủ thể khống chế, cho dù Vũ Hoàng là biến dị, cũng sẽ cùng chủ thể có đủ loại quan hệ. Liên như... Thương Linh có thể nắm giữ được thời gian pháp tắc, Vũ Hoàng cũng có thể. Phân thân hoàn toàn thoát ly chủ thể, trở nên độc lập, đây đại biểu cho cái gì? Đại biểu rằng phân thân cùng chủ thể không có bất luận cái gì quan hệ, phân thân cũng biến thành một cái chủ thể.!

“Không cần kinh ngạc, chờ khi chúng ta đi tới Cửu Đỉnh giới lúc sau các người liền sẽ biết.” Vũ Hoàng trên mặt hiện lên một tia mong muốn nói.

“Hừ, bây giờ nói những điều này cũng là vô ích? Cũng phải đợi bốn trăm năm?” Lúc này thanh âm băng lãnh lại lần nữa vang lên.

Tuy rằng thanh âm của Tần Linh tất cả mọi người đều không thể nào muốn nghe tới, nhưng lời hân nói lại là suy nghĩ của mọi người.

Liếc mắt nhìn Tần Linh, trong mắt Vũ Hoàng hiện lên một tia thần bí nói: “Ai nói nhất định bốn trăm năm sau chúng ta mới có thể đi đến Cửu Đỉnh giới? Tôi đã hơn mười năm nữa, ta có thể cho các người đi tới Cửu Đỉnh giới.”

“A? Lão Vũ, lẽ nào người đổi ý? Người không phải đã đáp ứng Thanh Sơn sao...” Nghe được Vũ Hoàng nói, Lý Thái Bạch nhíu mày nói.

Lý Thái Bạch nhíu mày không phải vì trợ giúp Đổng Thanh Sơn, mà là bởi vì Vũ Hoàng đã đáp ứng Đổng Thanh Sơn. Nếu như Vũ Hoàng đổi ý, như vậy Lý Thái Bạch sẽ khinh thường Vũ Hoàng! Không chỉ có Lý Thái Bạch, Tần Linh cũng đồng dạng như thế, Bùi Tam hơi lộ vẻ đồng cảm, Liễu Văn thì nghi ngờ. Về phần Đổng Thanh Sơn lại biến sắc, tựa hồ muốn mở miệng hỏi cái gì, lại bị Vũ Hoàng ngăn trở.

Trên mặt Vũ Hoàng vẫn nở nụ cười thần bí nói: “Ai muốn đổi ý? Ta Vũ Hoàng nói qua là sẽ không đổi ý. Đồng thời, ta Vũ Hoàng cũng không nói chơi.”

“Vậy người đây là ý gì? Lý Thái Bạch nhíu mày hỏi.

Đối với lời Vũ Hoàng nói, mọi người lại càng khó hiểu, Vũ Hoàng rốt cục muốn nói cái gì? Hân có biện pháp nào có thể một công hai việc?

Nhìn mọi người, Vũ Hoàng sắc mặt thâm trầm xuống nói: “Truyền thụ cho Thanh Sơn thần thuật phân thân!”

Vừa mới nói ra miệng, sắc mặt bốn người Lý Thái Bạch, Bùi Tam, Liễu Văn nhanh chóng thay đổi, mà Đổng Thanh Sơn giật mình đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Ngũ Hành Phân Thân

"Lão ca, người..." Đại Vũ nói ra, sắc mặt mọi người đều biến đổi, Đổng Thanh Sơn càng từ trên ghế đá đứng lên, khiếp sợ nhìn Đại Vũ.

Đổng Thanh Sơn nói còn chưa nói xong đã bị Đại Vũ cắt đứt.

Nhìn sắc mặt của mọi người một chút, Đại Vũ thân nhiên nói: "Không cần kinh ngạc như thế, nếu như các ngươi muốn học tập Phân Thân Thần Thuật mà nói, như vậy ta cũng có thể dạy các ngươi. Thế nhưng, các ngươi phải sớm có chuẩn bị trong lòng."

Nghe Đại Vũ nói, tất cả mọi người đều nuốt nước miếng, bao quát cả Liễu Vân ở bên trong, tất cả trong mắt đều lóe ra một tia hưng phấn. Chuẩn bị tâm lý? Nếu như có thể tập được Phân Thân thuật, đề ý cái rắc rối gì chứ !

Phân Thân Thần Thuật đại biểu cho cái gì? Tuy rằng mọi người cũng không biết, nhưng từ góc độ nào đó suy nghĩ cũng có thể dự đoán được. Phân Thân Thần Thuật chính là đem một người biến thành hai người. Trọng tổ một khối thân thể, sau đó làm cho linh hồn mình từ một phân thành hai, nhưng linh hồn một phân thành hai này có liên hệ thần kỳ nào đó, mặc kệ phân thân ở nơi nào, hoặc bản tôn ở nơi đâu, hai người đều có thể biết, nhưng lại là cùng một tư tưởng.

Liên ví dụ như người có hai tay, hai tay đều là một đại não khống chế, một tư tưởng truyền xuống mệnh lệnh đi làm các chuyện, động tác. Phân thân, hẳn là cũng là đạo lý này.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, phân thân còn có thể tu luyện. Đồng thời, cho dù phân thân chết trận, chỉ cần bản tôn không chết, người kia cũng sẽ không phải chết.

Nhìn Đại Vũ, tất cả mọi người không khỏi nắm chặt tay, biểu tình trên mặt đầy kinh dị, cũng không có hé răng.

"Đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói thẳng đi." Thanh âm băng lãnh của Tần Linh đánh vỡ sự yên lặng trong nháy mắt này.

Nhìn biểu tình của mọi người, biểu tình thâm trầm trên mặt của Đại Vũ biến mất, trái lại lộ ra vẻ tươi cười, cười to nói: "Ha ha, các ngươi đều không phải là động tâm sao? Kích động?"

Thấy chuyển biến của Đại Vũ trong nháy mắt, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

"Ngươi đang đùa giỡn chúng ta?" Tần Linh hừ lạnh nói.

"Không, ta chưa bao giờ đùa giỡn người, lại càng không sẽ đùa giỡn các ngươi!" Nghe được Tần Linh nói, Vũ Hoàng nghiêm sắc mặt nói: "Tất cả mà ta vừa nói đều là sự thật, ta có thể truyền thụ Phân Thân Thần Thuật cho mỗi người các ngươi."

Sắc mặt Đại Vũ lần thứ hai bình tĩnh xuống tới, nhìn quét mọi người liếc mắt nói: "Các ngươi hẳn là biết tác dụng của Phân Thân Thần Thuật là cái gì chứ?"

"Không phải là một người chia làm hai người, mà giữa hai người kia trong đó có một chủ thể, chủ thể khống chế phân thân. Phân thân cũng đồng dạng có thể tu luyện, chiến đấu có thể hai đánh một sao?" Lý Thái Bạch nhũm mày nói.

"Ân, đại khái là như thế." Nghe được giải thích của Lý Thái Bạch, Vũ Hoàng gật đầu nói: "Điều này nhìn qua tưởng rất đơn giản, nhưng các ngươi ai cũng không làm được, ta đồng dạng cũng có thể không làm được, dù sao ta chỉ là một cái phân thân, ân. . . Phân thân biến dị, ta không bị chủ thể khống chế."

Chính xác, chính theo như lời của Vũ Hoàng, điều này nghe đi tới rất giản đơn, nhưng phức tạp trong đó ai có thể hiểu rõ ràng? Một người chia làm hai người, thần kỳ thuật bậc này chỉ tôn cường giả cũng không hiểu được.

Phân thân, là phân thân chân chính, là thân thể cùng linh hồn phân hoá, mà không phải tinh thần phân liệt, tinh thần phân liệt đó là bệnh tâm thần rồi.

"Phân Thân Thần Thuật này, ta liền giải thích cho mọi người một chút đi." Nhìn vào mắt mọi người, Đại Vũ thân nhiên nói: "Phân thân thuật, đó là bằng vào lực lượng của chính mình, đắp nặn một cái thân thể, đồng thời đem linh hồn của chính mình một phân thành hai, dung nhập vào trong khối thân thể này, cùng chung tính mạng cùng linh hồn. Tự nhiên, chỉ cần chủ thể không chết, phân thân có chết tới đa cũng chỉ là linh hồn của chủ thể bị thương, chủ thể sẽ không bởi vậy mà cũng chết đi. Tuy rằng phân thân thuật xưng là thần thuật, nhưng này chỉ là tên Thương Linh dối trá kia phô bày ra thể thôi. Tại trong Cửu Đỉnh Giới, có thể nói mỗi người đều biết phân thân thuật, này chỉ là pháp thuật đơn giản nhất cơ bản nhất mà thôi."

"Đơn giản nhất cơ bản nhất? ! Linh hồn một phân thành hai?" Nghe được Vũ Hoàng nói, trên mặt mọi người đều lộ ra biểu tình ngạc nhiên, thần thuật này tại trong mắt bọn họ thần kỳ không gì sánh được lại có thể chỉ là cơ bản nhất? Linh hồn một phân thành hai? Có thể sao?

"Đúng, chính là cơ bản nhất, đây là Thương Linh từ trên Cửu Châu Đỉnh biết được. Đồng thời, Phân Thân Thần Thuật vốn là lúc Thương Linh tìm ra bí mật của Cửu Châu Đỉnh ngẫu nhiên có được. Cho nên, ta dạy cho các ngươi Phân Thân Thần Thuật cũng không có gì, cho dù bây giờ không dạy các ngươi, chờ sau đó các ngươi đi Cửu Đỉnh Giới cũng sẽ học được. Mà linh hồn một phân thành hai sao. . . Ta nghĩ mọi người hẳn là rõ ràng thống khổ trong đó." Nhìn hình dạng kinh ngạc của mọi người, sắc mặt Vũ Hoàng trầm thấp nói: "Nhất là khi linh hồn phân liệt, có thể làm cho linh hồn các ngươi tan vỡ, linh hồn trong nháy mắt tiêu tán!"

Nghe được Vũ Hoàng nói, sắc mặt mọi người nhất tề thay đổi.

"Cho nên, các ngươi không cần cảm tạ ta dạy cho các ngươi Phân Thân Thần Thuật. Hơn nữa, chúng ta là huynh đệ, đồ tốt nên chia xẻ." Vũ Hoàng thân nhiên nói.

"Đừng cho chúng ta mua cái gút thắt như vậy, cứ lấy ra trước đi." Tần Linh vẫn như trước là trực tiếp như vậy, đồng thời cũng chỉ có Tần Linh cũng không bị Đại Vũ hù dọa mà có bất cứ cái phản ứng gì.

Quảng cái nhìn ném vào Tần Lĩnh, sắc mặt Đại Vũ hơi lãnh đạm xuống tới, nhìn mọi người nói: "Ân, trước khi dạy ta còn muốn nói hai câu. Phân thân thuật tuy rằng là cơ bản nhất, nhưng không có thuật này là rất khó tại Cửu Đỉnh Giới sinh tồn. Còn có, các loại năng lượng có càng nhiều, thì có thể có càng nhiều phân thân."

Nói xong, Đại Vũ đứng dậy, từ trong ngực móc ra một quyển sách nhỏ màu rậm nắng cũ nát tiện tay ném ra một cái. Rất quý dị, quyển sách nhỏ kia sau khi thoát khỏi tay của Vũ Hoàng cũng không có rớt xuống, mà là bị một cỗ lực lượng kỳ dị giữ đứng yên, trôi nổi ở chỗ đó.

Nhìn quyển sách nhỏ trôi ở trước mắt, bao gồm cả Đăng Thanh Sơn ở bên trong, trong mắt đều là sáng ngời. Bởi vì trên quyển sách nhỏ kia chính là viết bốn chữ lớn —— Phân Thân Thần Thuật.

"Được rồi, cho mọi người thời gian mười phút, mỗi người xem một lần là được." Thanh âm của Vũ Hoàng vang lên.

Mười phút là đủ rồi. Đồng thời, thân là chí cường giả, linh hồn lực chí cường, xem một lần là có thể bền vững nhớ kỹ.

Người thứ nhất đi lên đi tự nhiên là Tần Lĩnh, thứ hai Lý Thái Bạch, tiếp đó là Bùi Tam. . . Mà Đăng Thanh Sơn lại đi ở cuối cùng. Liếc mắt nhìn Đại Vũ, ánh mắt Đăng Thanh Sơn lộ ra vẻ cảm kích. Nếu như mình có thể tu luyện thành phân thân thuật, vậy mình chẳng phải là có thể cho phân thân đi đến Cửu Đỉnh Giới, bản tôn sinh hoạt tại Cửu Châu sao?

Vẹn toàn đôi bên!

Đăng Thanh Sơn trong đầu hiện ra bốn chữ này, liếc mắt nhìn Đại Vũ thật sâu, biểu thị cảm kích.

Đại Vũ hiểu ý gật đầu, tựa hồ nói là đó cũng chả là cái gì ghê gớm

Rất nhanh, Đăng Thanh Sơn cũng xem qua Phân Thân Thần Thuật. Trở lại vị trí của mình, Đăng Thanh Sơn nhắm lại hai mắt lâm vào trong trầm tư.

Thì ra là thế, thực sự là thần kỳ mà lại tàn khốc a! Đăng Thanh Sơn ngồi ở trên ghế đá, trong lòng cảm thán: Phân Thân Thần Thuật này không chỉ có cần huyết nhục của chính mình tới đắp nặn thân thể, nhưng nếu muốn linh hồn một phân thành hai, đồng thời còn phải đem thuộc tính năng lượng dung nhập vào trong khối thân thể kia. Thuộc tính năng lượng của một người càng nhiều, thậm chí còn có thể chia linh hồn ra làm ba, hoặc là bốn, cao nhất có thể đạt được năm!

Sau khi xem xong Phân Thân Thần Thuật, mọi người mới hiểu được, Phân Thân Thần Thuật này vốn tên là Ngũ Hành Phân Thân.

Người xưa thuật lại, lúc hỗn độn sơ khai, hóa âm dương nhị khí, cuối cùng diễn dịch thành ngũ hành. Sau đó, ngũ hành trở thành hàm lượng tối đa, lực lượng phổ biến nhất trên thế giới. Tiếp đó, ngũ hành lực bắt đầu trở thành các lực lượng đứng đầu, do đó, các loại pháp tắc năng lượng bắt đầu xuất hiện.

Pháp tắc, có thời gian pháp tắc, không gian pháp tắc. Tự nhiên, ngũ hành cũng có pháp tắc của ngũ hành. Chỉ là, thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc chỉ thuộc về sở hữu của một thế giới. Thế giới này có thời gian pháp tắc là như vậy, nhưng không có nghĩa là thời gian pháp tắc của một cái thế giới khác cũng là như vậy. Nói cách khác, Vũ Hoàng cùng Thương Linh tại Cửu Châu là vô địch, hiểu được thời gian pháp tắc. Nhưng không có nghĩa là sau khi đi đến Cửu Đỉnh Giới bọn họ còn có thể hiểu được thời gian pháp tắc.

Nhưng mà, ngũ hành pháp tắc lại là đại thế giới tương thông mặc kệ là thế giới nào, ngũ hành lực lượng chính là ngũ hành lực lượng, là tương thông. Có thể, tại trên ý nghĩa nào đó nói thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc giỏi hơn ngũ hành pháp tắc. Thế nhưng, muốn lĩnh ngộ thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc là khó khăn cỡ nào? Đồng thời thời gian pháp tắc có tính cực hạn tính lớn như thế, thoát ly thế giới này chính là một cái rác rưởi.

Thế nhưng, cũng không thể không nói thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc từ đơn phương mà nói là vương giả trong pháp tắc, giỏi hơn các đại pháp tắc lực lượng khác. Có đôi khi, thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc đã thoát ly một hệ 'pháp tắc', thoát biến thành 'Quy tắc', từng 'Quy tắc' vô địch của một thế giới!

Ngũ Hành Phân Thân bắt đầu từ trong ngũ hành pháp tắc diễn dịch ra a. Vì Ngũ Hành Phân Thân, đó là cơ bản nhất trong ngũ hành, đồng thời cũng là đồ bảo mệnh tốt nhất khi thám hiểm.

Trong các đại thế giới của vũ trụ, từng thế giới đều ẩn chứa ngũ hành lực lượng. Tuyệt đại bộ phận mọi người là tu luyện ngũ hành lực lượng. Có người chỉ chuyên tấn công một loại thuộc tính năng lượng, có người lại là hai loại. Tự nhiên, chuyên tấn công một loại thuộc tính lực lượng tuyệt đối phải mạnh hơn so với hai loại, tốc độ cũng vượt xa. Nhưng, tu luyện giả chuyên công một loại cũng không sẽ có phân thân thuật của mình, nếu như bản thể đã chết như vậy hẳn liền chết thật.

Mà khi tu luyện hai năng lượng thuộc tính của ngũ hành, hẳn có thể tu luyện Ngũ Hành Phân Thân Thuật, sáng tạo một phân thân nữa. Cho dù phân thân đã chết, bản tôn không chết, như vậy hẳn sẽ không chết. Đồng thời, cho dù bản tôn chết, nếu như bản tôn trong nháy mắt trước khi chết, có thể đi qua lực lượng nào đó lấy linh hồn dung nhập vào trong phân thân, như vậy phân thân sẽ không vì bản tôn chết đi mà chết đi. Mà trong một khắc đó, phân thân liền trở thành bản tôn.

Cho nên nói, tu luyện giả tu luyện thuộc tính càng nhiều, sẽ phân hoá phân thân cũng lại càng nhiều. Tự nhiên, một người, mỗi một loại thuộc tính phân thân suốt đời chỉ có thể có một, nếu như đã chết vậy cũng là vĩnh viễn chết, không có khả năng lại phân hoá ra một người khác nữa.

Đồng thời, phân hoá thuộc tính phân thân, linh hồn cùng thân thể bị hao tổn phi thường to lớn. Phân ra một phân thân thuộc tính, không có hơn mười năm

chữa trị, vậy đừng nghĩ lại phân ra thuộc tính phân thân tiếp.

Ngũ Hành Phân Thân, Ngũ Hành Phân Thân!

Đặng Thanh Sơn trong lòng hưng phấn, tuy rằng cực khổ trong đó có thể nghĩ được, nhưng để có thể cùng thân nhân của mình sinh hoạt tại cùng nhau, chút thống khổ ấy thì tính là cái gì chứ?

Đồng thời, trong lòng Đặng Thanh Sơn cũng hưng phấn về lực lượng của Ngũ Hành Phân Thân. Minh chính là câu thông toàn bộ ngũ hành, nếu như có thể phân hoá ra năm phân thân sẽ là kết quả thế nào? Đồng thời, Đặng Thanh Sơn rõ ràng nhớ kỹ tòi cuối của Ngũ Hành Phân Thân Thuật viết: nếu như phân hoá ra ngũ hành phân thân, như vậy, Ngũ Hành Chi Thân sẽ tặng cho hắn năng lực đặc biệt.

Ngũ hành phân thân câu thông toàn bộ!

Là Đặng Thanh Sơn hướng tới.

Từ sau khi đột phá chí cường, Đặng Thanh Sơn không biết mình làm thế nào để đề thăng lực lượng, cảm giác rất mờ mịt. Mà bây giờ, đã có mục tiêu, có biện pháp, như vậy hắn lại muốn đi trên hành trình mới cùng gian khổ nguy hiểm !

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phân Hóa Ngũ Hành

Trên bầu trời Cửu Châu 9999 mét , nơi này có một tòa bạch sắc cung điện to lớn hùng vĩ như của thần thánh. Trong cung điện, ngoại trừ vài cái bàn ghế đá bày biện ở ngoài. Nhưng, tại đây trong cung điện đơn sơ đã có chín cánh cửa lớn cao tới chín mét, chiều rộng năm mét. Tự nhiên, bên trong cửa lớn là một cái gian phòng to lớn .

Lúc này những đại môn này đều là đóng chặt, không có một chút thanh âm từ trong chín phòng này truyền đến.

Mà ở bên trong đại môn này, lại là chín người cực mạnh của Cửu Châu!

Đại Vũ, Tần Linh, Lý Thái Bạch, Liễu Vân, Bùi Tam, Đặng Thanh Sơn, Đường, Thanh Lâm, Hoàng Phật.

Chín người này, sáu người đầu tiên là cường giả sinh trưởng ở trên địa phương Cửu Châu đại địa (Đặng Thanh Sơn chỉ là có linh hồn địa cầu). Sau đó ba người kia, lại là cường giả tới từ các đại thế giới trong các không gian khác nhau.

Đệ nhất đại môn, đây là thuộc về Đại Vũ , không ai cùng hắn tranh đoạt. Nhưng, nhiều năm qua Đại Vũ căn bản chưa tiến vào ở qua vài lần, hắn vẫn sinh hoạt tại trong địa tâm của Cửu Châu.

Năm đó bản thân hiền Vị Giả Thương Linh có thuộc tính năng lượng cũng chỉ có hai loại, đó chính là phong cùng thổ. (chú ý: tuy rằng phong không thuộc về ngũ hành , nhưng thổ thuộc ngũ hành. Cho nên, căn cứ ngũ hành phân thân thuật, ở đây phân thân chỉ có thể là thổ, phong không có khả năng đi phân thân.)

Khi đem thổ phân thân, cũng chính là Đại Vũ phân hoá đi ra . Đại Vũ lại kỳ dị sản sinh ra linh hồn của bản thân mình, tuy rằng linh hồn kia phi thường yếu ớt, nhưng thực sự tồn tại. Có điều là, cho dù sản sinh linh hồn cũng vô dụng, lực lượng linh hồn không lồ của Thương Linh vẫn như trước rất thuận lợi khống chế cái phân thân này. Nhưng theo thời gian lâu dài, năng lượng thuộc tính bản thân của Đại Vũ dần dần cường đại, linh hồn cũng theo đó dần dần bắt đầu cường thịnh lên.

Có thể là bởi vì Đại Vũ cũng biết, nếu như mình đi phản kháng sẽ bị chủ thể bóp chết chí tử. Cho nên, tư tưởng của Đại Vũ cũng không đi phản kháng linh hồn khống chế của Thương Linh, đồng thời cũng không biểu đạt xuất hiện tư tưởng. Mà khi linh hồn của Đại Vũ đạt được đến mức Thương Linh cũng không thể đơn giản bóp chết, Đại Vũ cuối cùng cuồng bạo lên, đuổi linh hồn của chủ thể Thương Linh, khống chế thân thể của chính mình, do đó Cửu Châu đại địa bước sang một đoạn lịch trình mới.

Vốn Thương Linh muốn giết chết một phân thân của chính hắn, ngay lúc đó Thương Linh hoàn toàn có năng lực giết chết Đại Vũ. Mà khi Thương Linh muốn muốn hủy diệt cái phân thân không bị mình khống chế này cũng là lúc lại phát hiện, trên phân thân của mình lại có thể có Cửu Châu Đình!

Đối với vật ấy, tư tưởng của Thương Linh bắt đầu giãy dụa đứng lên. Là giết hay là không giết? Cuối Thương Linh quyết định vẫn là không giết, một là không đành lòng, thứ hai , tự nhiên là bởi vì Cửu Châu Đình .

Theo thời gian phát triển, cho dù là Thương Linh cũng không thể giết chết Đại Vũ được nữa, Đại Vũ cũng rốt cục có thực lực cùng Thương Linh đấu tranh. Đồng thời, Đại Vũ là phân thân thể thuộc tính năng lượng, là không thích đứng ở Thiên Cung.

Tuy rằng ngũ hành năng lượng đầy rẫy khắp không gian của Cửu Châu, nhưng thể thuộc tính năng lượng chính là cách đại địa càng gần càng dày đặc hơn. Mà Thiên Cung là chỗ cao nhất của Cửu Châu, cho nên Đại Vũ là sẽ không ở Thiên Cung. Đối với việc này, đã không thể làm gì Đại Vũ, Thương Linh cũng chỉ có đành theo ý hắn.

Cũng do nguyên nhân như vậy, thực lực của Đại Vũ đạt được tới cái cảnh giới lúc này.

Mà hôm nay, Đại Vũ vốn không ở cuối cùng cũng tiến vào trong phòng. Tự nhiên, Đằng Thanh Sơn cũng tiến vào trong phòng này tu luyện, chỗ gian phòng của Đằng Thanh Sơn còn lại là thứ chín. . .

Trong cánh cửa thứ chín, Đằng Thanh Sơn một mình một người tại đây trong phòng rộng rãi này tu luyện.

Trong phòng không có bất luận cái bài biện gì, có chăng chỉ là bốn bức tường bạch sắc. Phóng mắt nhìn lại, phòng này có không gian trên trăm mét vuông. Nếu như tu luyện, không gian như vậy hoàn toàn có thể cho hắn tiến hành đại triển quyền cước. Đồng thời, không gian của phòng này phi thường bình ổn, cho dù chí cường giả cũng không cách nào tùy tiện phá vỡ được không gian của gian phòng này.

Hơn nữa, tường của gian phòng cũng như chín cây thạch trụ trên sân rộng như nhau, phi thường cứng rắn, chí cường giả cũng không thể phá hư.

Lúc này, cả người Đằng Thanh Sơn đang phiêu phù ở giữa không trung, toàn thân tản ra quang mang năng lượng màu dày đặc.

Năng lượng màu xám trắng chính là hỗn độn lực, tuy rằng hỗn độn lực là áp đảo trên ngũ hành lực lượng. Thế nhưng, hỗn độn lực cũng không thể dễ dàng như vậy. Dù sao, trải qua vô số năm diễn biến, trong thế giới hư không bây giờ, hỗn độn lực đã không còn vài phần. Cho dù lúc này Đằng Thanh Sơn, hoặc là nói từng chí cường giả có thể có hỗn độn lực lượng của mình, nhưng đây đều là bản thân tu luyện ra, dùng ngũ hành lực lượng tu luyện đi ra.

Nếu như dùng hỗn độn tới thực chiến, có thể trong nháy mắt đề thăng lực lượng, nhưng không kéo dài. Dù sao, trong cơ thể một người có thể chứa đựng bao nhiêu năng lượng chứ? Chỉ có ở trong chiến đấu, từ ngoại giới bổ sung tiêu hao lực lượng của bản thân, như vậy căn bản không cần vì đánh lâu dài mà lo lắng. Đồng thời, hỗn độn lực lượng như thế nào tu luyện, trên thế giới không người nào biết. Tự nhiên, Đằng Thanh Sơn cũng không biết.

Đồng thời, chỉ một hỗn độn căn bản cũng có thể phân hoá ra phân thân. Cho nên, lúc này Đằng Thanh Sơn cần phải làm là Phân Phác Quy Chân, làm cho hỗn độn lực trong cơ thể diễn biến thành ngũ hành lực lượng!

Ngũ hành diễn biến thành hỗn độn, phi thường gian nan. Mà hỗn độn diễn biến thành ngũ hành, lại phi thường dễ, nếu như muốn nói có cái trắc trở gì, đó chính là thời gian dài. Chỉ cần có đủ thời gian, hỗn độn có thể diễn biến xuất thành một loại trong ngũ hành năng lượng. Tự nhiên, người sớm đã phi thường quen thuộc với các loại năng lượng ngũ hành, nhưng lại nếu như ngũ hành năng lượng đồng thời phân hoá. Đồng thời, phân hoá như vậy, mỗi con người chỉ sống có một lần.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn đang phân hoá ngũ hành năng lượng.

Lúc ở Hư Cảnh thì, Đằng Thanh Sơn câu thông toàn bộ ngũ hành năng lượng, mặc kệ là kim, mộc, thổ, hoặc là thủy hoặc là hỏa đều đã đạt tới cực hạn của thế giới này. Cho nên, Đằng Thanh Sơn phải diễn hóa hỗn độn lực lượng hóa thành năm loại thuộc tính năng lượng, cũng chính là ngũ hành lực: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Thế nhưng, một cái vấn đề khác cũng làm Đằng Thanh Sơn đau đầu. Có thể phân hoá ngũ hành như vậy đối với Hư Cảnh ít thuộc tính thì nói rất dễ, nhưng đối với Đằng Thanh Sơn mà nói lại phi thường gian nan.

Một người bản thân chỉ có thủy cùng thổ, như vậy hắn chỉ cần phân hoá khai quật tới, chỉ cần khiến một loại thuộc tính sẽ tự nhiên diễn biến ra. Nhưng Đằng Thanh Sơn lại câu thông toàn bộ ngũ hành, muốn đồng thời phân hoá ra năm loại thuộc tính năng lượng, khó khăn trong đó không chỉ gấp năm lần bình thường!

Đối với cái này, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể thở dài, thầm nghĩ: "Có thể phân bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu đi!"

Tuy rằng Đằng Thanh Sơn rất muốn đem toàn bộ ngũ hành năng lượng phân hoá đi ra, đó là bởi vì tác dụng của câu cuối cùng của Phân Thân Thuật kia. Thế nhưng, Đằng Thanh Sơn lại biết độ khó này trong đó dị thường gian nan. Đồng thời, đừng nói phân hoá ra ngũ hành câu thông toàn bộ năng lượng, trên thế giới có thể đồng thời tu luyện năm loại thuộc tính năng lượng lại có được mấy người chứ?

Thế giới có một câu danh ngôn: một người không cần phải hiểu được nhiều lắm, nhưng chỉ cần tinh thông một loại. Như vậy, người này cũng đã rất không tồi rồi.

Mà lúc này Đằng Thanh Sơn lại nghĩ đem ngũ hành năng lượng toàn bộ phân hoá đi ra, bởi vì, thái độ làm người của Đằng Thanh Sơn chính là, nếu không thì không làm, muốn làm thì phải làm được tốt nhất. Không tồi? Không tồi cũng không phải tốt nhất!

Đằng Thanh Sơn còi trần thân trên, lộ ra cơ thể trắng sứ như đá hoa cương, hỗn độn lực toàn thân màu xám trắng lóe ra. Tiếp đó, ngũ hành năng lượng bắt đầu diễn biến rồi.

Đột nhiên, Đằng Thanh Sơn nhưng mảy, năng lượng hỗn độn bên ngoài thân bên ngoài thân của Đằng Thanh Sơn bắt đầu xuất hiện biến hóa. Rõ ràng có thể thấy, tại trong chỗ hỗn độn năng lượng màu xám trắng, từng đạo màu sắc khác nhau bắt đầu hiện lên.

Kim sắc, lục sắc, lam sắc, hồng sắc, tông sắc (màu rậm nắng), năm loại màu sắc chậm rãi hiện lên tại trong hỗn độn màu xám trắng.

Ngũ hành đồng bộ!

Năm loại màu sắc đại biểu cho năm loại ngũ hành lực bất đồng, kim mộc thủy hỏa thổ. Muốn ngũ hành câu thông toàn bộ, vậy phải có ngũ hành đồng bộ, như vậy mới có thể ngũ hành câu thông toàn bộ. Nếu như một loại trong đó không thể đồng bộ, như vậy ngũ hành sẽ không thể câu thông toàn bộ.

Nguyên bản chỉ có một tia này, nhưng theo áp bách của Đẳng Thanh Sơn, phân hoá, ngũ hành năng lượng dần dần đấu tranh mạnh mẽ lên. Mà theo ngũ hành năng lượng hiện lên rõ ràng, biểu tình trên mặt Đẳng Thanh Sơn hơi thay đổi, một tia thống khổ hiện lên trên mặt hần.

Thống khổ! Đúng, chính là thống khổ!

Hỗn độn hóa ngũ hành, người bình thường đều có thể đơn giản vượt qua, không có vài phần đau đớn, đó là bởi vì thuộc tính năng lượng của bọn họ không nhiều lắm, phân hoá thì rất dễ. Nhưng Đẳng Thanh Sơn bất đồng, hần muốn phân hoá tới tận năm loại năng lượng khác nhau! Nếu như không thể khống chế được, như vậy ngũ hành năng lượng bạo loạn lên gây ra thương tổn đối với Đẳng Thanh Sơn tuyệt đối là đả kích mang tính trí mạng, không chỉ có một thân lực lượng trong nháy mắt chôn vùi, liền ngay cả cường độ của thân thể chí cường cũng còn lại không tới một phần mười!

Như vậy, thực lực của Đẳng Thanh Sơn tối đa cũng chỉ cùng cường giả cấp bậc Tiên Thiên không sai biệt lắm.

Muốn ngũ hành câu thông toàn bộ, muốn càng nhiều phân thân năng lượng thuộc tính, cũng là phải trả giá lớn!

"Xuy xuy "

Trong phòng quanh quần thanh âm của năng lượng bị xé rách, như muốn xé rách không gian giống nhau. Nhưng may là, không gian trong phòng phi thường bình ổn, chỉ cần chí cường giả không điên rồ, như vậy, muốn phá hư cái không gian này cũng phi thường khó khăn.

Theo thời gian ăn mòn, hỗn độn lực lượng mặt ngoài thân thể Đẳng Thanh Sơn dần dần bạc nhược đi rất thừa thớt, ngũ hành lực lượng trái lại tăng lên.

"Hừ !"

Đột nhiên, một tiếng kêu đau đớn từ trong miệng Đẳng Thanh Sơn phát ra.

"Phốc xuy!"

Đột nhiên, sắc mặt Đẳng Thanh Sơn mạnh mẽ biến đổi, năng lượng toàn thân trong nháy mắt biến mất, miệng phun ra máu tươi, thân thể vốn phiêu phù ở giữa không trung chột rơi xuống!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ngũ Hành Câu Thông

Thiên Cung, trong cánh cửa thứ chín.

Giờ phút này, Đẳng Thanh Sơn sắc mặt tái nhợt nửa nằm nửa ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo thờ hào hển. Trong mắt hiện đầy tơ máu, một tia đỏ tươi từ trong khóe miệng hần chảy ra.

"Không nghĩ tới, ngũ hành phân hoá lại có thể khó khăn như thế!" Đẳng Thanh Sơn chậm rãi ngồi thẳng người lên, trong mắt hiện lên một tia thống khổ.

Hồi tưởng lại Đại Vũ lúc đó nói: "Đầu tiên, các ngươi cần phải làm là đem hỗn độn diễn biến thành năng lượng các ngươi quen thuộc, này cũng không có gì, chỉ cần đủ thời gian thì các ngươi đều có thể làm được. Khó khăn nhất chính là thống khổ khi phân thân, cái này ta chưa trải qua, cũng không biết khó khăn trong đó."

Ngũ hành phân hoá đơn giản sao?

Giờ phút này, Đẳng Thanh Sơn xem ra, ngũ hành phân hoá này cũng đã rất khó rồi! Nhân tiện mới vừa rồi, Đẳng Thanh Sơn đã thử ba lần phân hoá. Nhưng là, không có một lần thành công phân hoá ra ngũ hành lực!

Ngay cả ngũ hành phân hoá cũng khó như vậy? Vậy khó khăn khi phân thân sẽ rất cao? Đẳng Thanh Sơn trong lòng đau khổ nghĩ tới.

Trải qua ba lần giáo huấn, Đẳng Thanh Sơn lại một lần nữa phân hoá lên.

Lần đầu tiên thất bại, lần thứ hai thất bại... Lần thứ năm thất bại... Lần thứ tám thất bại.

Theo thời gian từng giờ từng giờ trôi qua, Đẳng Thanh Sơn phân hoá mỗi lần đều là thất bại. Mà ở trong phòng khác, giờ phút này bọn người Tần Linh, Lý Thái Bạch, Bùi Tam, Liễu Vân đã phân hoá ra thuộc tính năng lượng bản thân quen thuộc. Bây giờ, bọn họ đang hướng tới bước tiếp theo tiến hành, đó chính là —— miêu tả phân thân!

Mà Đẳng Thanh Sơn, lại vẫn như trước đánh sâu vào ngũ hành phân hoá này.

Lần thứ mười sáu...

"Nhất định phải thành công!"

Mạnh mẽ, tơ máu trong mắt Đẳng Thanh Sơn càng ngày càng nhiều, lau máu tươi ở khóe miệng giận dữ hết.

Màu vàng kim, màu xanh biếc, màu lam, màu đỏ, màu rậm nắng, năm loại năng lượng bốc lên ra ngoài, trên mặt Đẳng Thanh Sơn một lần nữa lộ ra vẻ thống khổ. Nhưng là, hần kiên trì, vì tín niệm cường giả kia của hần, hần kiên trì, càng là vì có thể cùng người thân, vợ con ở cùng một chỗ mà kiên trì!

"Xuy xuy!"

Trong năng lượng máu xám trắng hiện đầy ngũ hành năng lượng, năm loại năng lượng quay tròn chung quanh Đẳng Thanh Sơn. Cả phòng, tại dưới sự chiếu rọi của ngũ hành năng lượng cực kỳ diễm lệ. Nhưng là, so với việc đẹp đẽ ở bốn phía, giờ phút này sắc mặt của Đẳng Thanh Sơn lại phi thường khó coi.

"Hừ!"

Lại là một tiếng kêu đau đớn, máu tươi phun mạnh ra. Nhưng là, Đẳng Thanh Sơn lần này ại không nghĩ muốn bỏ qua như mười mấy lần trước. Thân hình mạnh mẽ chấn động run lên một cái, hần răng cắn chặt vào môi, hần kiên trì được rồi!

Ngũ hành năng lượng càng phát ra càng mạnh, đã đem hỗn độn lực màu xám trắng chiếm hơn phân nửa rồi, nếu như có thể chiến hết toàn bộ, đó chính là phân hoá thành công.

Thời gian từng giờ từng giờ đi qua, thẳng đến khi một điểm hỗn độn lực xám trắng cuối cùng biến mất, cũng không biết đã qua thời gian bao lâu rồi.

Thành công rồi!

Cảm nhận được ngũ hành phân hoá thành công, trên khuôn mặt tái nhợt của Đẳng Thanh Sơn hiện ra một tia mừng rỡ. Song, ngay lúc Đẳng Thanh Sơn muốn làm cho ngũ hành lực mình đã phân hoá ra tới đầy đan điền, biến dị xuất hiện!

Hỗn độn lực màu xám trắng vốn đã biến mất vào giờ khắc này lại đột nhiên xuất hiện, mặc dù chỉ có một chút như vậy, nhưng nó đích xác vẫn là hỗn độn lực lượng! Hơn nữa, tia hỗn độn lực lượng này nhanh chóng theo năng lượng ngũ hành dung nhập vào đan điền, hơn nữa còn là lấy hình thức chủ đạo!

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ phân hoá không thành công?!

Cảm nhận được điểm này, sắc mặt Đẳng Thanh Sơn cuồng biến, trong lòng cũng là mạnh mẽ trầm xuống.

Nhưng một màn tiếp đó làm cho Đẳng Thanh Sơn không thể tin được vào mắt của mình.

Lực lượng hỗn độn kia đột nhiên xuất hiện đi năng lượng ngũ hành đồng thời dung nhập vào đan điền, hơn nữa lấy vị trí chủ đạo mà dung nhập. Đồng thời, tia hỗn độn lực lượng này tựa hồ cùng năng lượng ngũ hành vừa phân hóa ra có một sự hiểu ngầm nào đó, năm loại năng lượng màu sắc bất đồng quay chung quanh hỗn độn lực này, hóa thành quang cầu dừng lại ở xung quanh tia năng lượng màu xám này, tựa hồ chúng nó đang ủng hộ tia lực lượng hỗn độn này, ủng hộ vua của chúng nó!

Làm sao lại có chuyện như thế ... ?!

Thấy một màn như vậy, trên mặt Đẳng Thanh Sơn hiện lên vẻ khiếp sợ. Mặc dù trong cơ thể mình còn tồn tại một tia hỗn độn lực lượng như vậy, nhưng Đẳng Thanh Sơn lại cảm giác được rõ ràng ngũ hành năng lượng đã phân hoá cấu thành toàn bộ, đều là độc lập tồn tại. Nhưng tại sao trong cơ thể mình còn có thể có hỗn độn lực lượng? Chẳng lẽ...

Đột nhiên, trong lòng Đẳng Thanh Sơn nghĩ đến một chuyện làm hần không thể tin được.

Ngũ hành phân hoá hoàn thành, cũng chính là mình có thể có được bốn cái phân thân, thêm chủ thể nữa chính là năm người. Nhưng là, bây giờ chính mình lại còn có thể giữ lại một tia hỗn độn lực kia. Như vậy nói cách khác... Tương lai mình có thể có được năm phân thân? Thêm chủ thể nữa, không phải là sáu người sao?

Nghĩ tới đây, vẻ mặt khiếp sợ của Đẳng Thanh Sơn trong nháy mắt chuyển thành kinh ngạc! Không thể tin được, chuyện này làm sao có thể? Một người biến thành sáu người? ! Đây cũng không phải là một người biến thành hai người a!

Trong nháy mắt, Đẳng Thanh Sơn hiểu rõ, mặc dù Vũ Hoàng nói Phân Thân Thần Thuật này tại trong Cửu Đỉnh Giới là bình thường nhất, cơ bản nhất . Nhưng đó là tại Cửu Đỉnh Giới, mà không phải Cửu Châu! Mà đưa mắt khắp Cửu Châu, Phân Thân Thần Thuật ai có thể so sánh với? Hơn nữa, cho dù là đi đến Cửu Đỉnh Giới, đi đến thế giới cường giả như này kia, Phân Thân Thần Thuật thật sự là có thể dễ dàng tu luyện tới sao?

Hiển nhiên, cái này khẳng định sẽ không dễ dàng giống như Đại Vũ nói vậy !

Đối với điều này, trong lòng Đẳng Thanh Sơn lại nhớ kỹ aan tình của Đại Vũ đối với chính mình!

Đưa mắt nhìn biến hóa của thân thể mình giờ phút này, trong mắt Đẳng Thanh Sơn tràn ngập kinh hãi khi thấy trong cơ thể mình, hỗn độn lực lượng kia là chính đạo, còn ngũ hành lực lượng không ngừng xoay tròn quanh nó.

Nhất thời, trong đầu Đẳng Thanh Sơn xuất hiện vài chữ: ngũ hành phân hoá, hỗn độn bắt diệt!

Đúng, ngũ hành phân hoá, hỗn độn bắt diệt!

Giờ phút này, Đẳng Thanh Sơn rốt cục ý thức được tình huống của chính mình .Ngũ hành phân hoá thành công, mà hỗn độn lực lượng vốn phải tan biến lại có thể không bị dập tắt, có lẽ chỉ có một chút tồn tại, nhưng nó nhưng lại thật sự tồn tại! Ngũ hành lực lượng đích thật là năng lượng khổng lồ nhất thế gian, nhưng hỗn độn chính là lực lượng nguyên thủy nhất, cường hãn nhất, áp đảo ngũ hành lực lượng, nếu như có thể có hỗn độn lực lượng, lực công kích tuyệt đối là sẽ tăng lên. Hơn nữa, bốn nguyên của hỗn độn lực lượng, đối với bất cứ lĩnh ngộ vận dụng lực lượng gì cũng có tác dụng tuyệt hảo.

Đồng thời, mặc dù Đẳng Thanh Sơn không biết một người nhiều nhất có thể có bao nhiêu phân thân, nhưng sau này, mình tuyệt đối sẽ có được năm phân thân ngoài chủ thể ra, năm người ngũ hành phân thân!

Một lúc lâu mà Đẳng Thanh Sơn cũng không thể bình tĩnh trở lại. Đồng thời trong lòng cũng âm thầm hạ quyết định, bốn tôn của mình sau này nhân tiện lấy hỗn độn làm bốn nguyên lực lượng.

Kế tiếp, Đẳng Thanh Sơn trong sự kích động hưng phấn mà bắt đầu phân hóa phân hoá thân!

... ..

Cuộc sống một ngày một ngày trôi qua, chín đại chí cường giả trừ ba người Đạo Tử, Thanh Lâm cùng Hoàng Phật ở ngoài không có tu luyện Phân Thân Thần Thuật, mà gồm cả Đẳng Thanh Sơn ở bên trong, năm đại chí cường giả còn lại đều đang tu luyện thần thuật kỳ dị này.

Phân hóa lực lượng đối với phân hóa phân thân đơn giản hơn, không có thống khổ, chỉ là mất thời gian một chút mà thôi. Nhưng Đẳng Thanh Sơn lại trái ngược, cảm thấy phân hoá lực lượng còn khó hơn nhiều, đây cũng là bởi vì Đẳng Thanh Sơn muốn câu thông toàn bộ ngũ hành. Mặc dù phân hóa phân thân rất thống khổ, có thể nói là đau tim nhức phổi, nhưng đây cũng chỉ là trong nháy mắt, không có dài dằng dặc như phân hoá năng lượng.

Rốt cục, trải qua một tháng thời gian, trừ Đẳng Thanh Sơn ra, đám Tàn Linh Lý Thái Bạch đã thành công phân hoá ra phân thân của mình. Tại sao Đẳng Thanh Sơn còn có phân hoá đi ra? Rất rõ ràng, Đẳng Thanh Sơn tại trên phân hoá lực lượng ngũ hành dùng rất nhiều thời gian.

Nửa tháng sau, trong cánh cửa thứ chín .

"Há! !"

Có iêng hét tê tâm liệt phế cực kỳ thống khổ mơ hồ từ trong đó chấn động đi, mặc dù đại môn cách âm rất tốt, nhưng thanh âm thống khổ này vẫn có thể truyền ra. Có thể thấy được , phân hoá phân thân này thống khổ đến mức nào!

Ngoài cửa, đám người Đại Vũ, Tàn Linh, Lý Thái Bạch, Bùi Tam, Liễu Văn đang ngồi ở một cái bàn hình chữ nhật uống trà. Mặc dù chí cường giả có thể không cần ăn cái gì, nhưng là một người, ăn uống cái gì đó cũng đều là thói quen, đồng thời cũng là sở thích.

Nghe được Đẳng Thanh Sơn rít gào rống lên một tiếng như vậy, sắc mặt Bùi Tam hơi đổi, đặt chén trà trong tay xuống , hỏi: "Thanh Sơn huynh đệ không có việc gì chứ?"

Đám người Bùi Tam đã sớm thành công phân hoá ra phân thân, mà Đẳng Thanh Sơn vẫn chưa có xuất hiện, Bùi Tam lo lắng hẳn xảy ra chuyện gì .

"Yên tâm đi, không có việc gì ." Đại Vũ thường thức trà, thản nhiên nói.

"Không chết được." Tàn Linh lãnh đạm một tiếng.

"Ta nghe nói Cửu đệ ở Hư Cảnh tu luyện lực lượng ngũ hành câu thông toàn bộ, mà hẳn lại chậm chạp lâu xuất hiện như vậy, chẳng lẽ hẳn muốn ngũ hành câu thông toàn bộ?" Lý Thái Bạch uống một ngụm rượu ngon hỏi.

Ngũ hành câu thông toàn bộ?

Nghe được Lý Thái Bạch nói, kể cả Đại Vũ, tất cả mọi người sắc mặt đều ngưng trọng.

Nhìn về phía Đằng Thanh Sơn trong cánh cửa thứ chín, trong mắt mọi người cũng hiện lên một tia kinh dị.

Ngũ hành câu thông toàn bộ, không nói một người không có khả năng đi kèm ngũ hành lực lượng tất cả đều tu luyện một lần, cho dù tu luyện rồi cũng rất khó có thể ngũ hành câu thông toàn bộ!

"Thanh Sơn!" Nhìn về phòng của Đằng Thanh Sơn, trong mắt Bùi Tam hiện lên một đạo quang mang bén nhọn.

Đối với Đằng Thanh Sơn, Bùi Tam là người rõ ràng nhất, cho dù là Vũ Hoàng cũng chỉ là có chút chú ý đối với Đằng Thanh Sơn. Dù sao, Đằng Thanh Sơn mặc dù thân có Cửu Châu Đỉnh, nhưng ngay lúc đó hắn tùy thời cũng có thể chết, cho nên Vũ Hoàng cũng không để ý nhiều. Mà Bùi Tam thì khác, cả đời Đằng Thanh đã sang tạo ra vô số kỳ tích làm hắn không thể tin được. Mà giờ khắc này, Bùi Tam đột nhiên sinh ra tuyệt đối tin tưởng với Đằng Thanh Sơn!

Rốt cục, tiếng gầm gừ tê tâm liệt phế biến mất.

"Ca!..." Cánh cửa thứ chín từ mờ ra, ánh mắt của mọi người đều nhất tề hướng tới đó.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Kim Hành Phân Thân

“Ca!”

Cánh cửa to thứ chín mở ra, Đằng Thanh Sơn một thân áo choàng màu xanh thẫm từ đó đi ra. Đằng Thanh Sơn đi tới, trên mặt vẫn còn mang theo một tia khiếp sợ. Sự thống khổ của linh hồn phân liệt kia đã khắc thật sâu vào trong lòng hắn.

Linh hồn chia tách!

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Đằng Thanh Sơn, trên mặt mọi người đều mang theo một tia ngậm ngùi. Bọn họ đều biết thống khổ của phân chia phân thân là to lớn như thế nào. Một khi không tốt, có thể làm con người đau đớn mà chết.

Xem hình dạng của Đằng Thanh Sơn lúc này rõ ràng là đang còn bị vây trong loại trạng thái đau đớn này.

“Thanh Sơn, không có việc gì chứ?” Bùi Tam ngồi ngay ngắn trên ghế đá, khuôn mặt mang theo vẻ tươi cười nhìn Đằng Thanh Sơn rồi hỏi.

Nghe được thanh âm của Bùi Tam, ánh mắt của Đằng Thanh Sơn nhìn về phía mọi người. Thấy mọi người, trên khuôn mặt tái nhợt của Đằng Thanh Sơn hơi lộ ra một tia tươi cười có chút gượng ép, nói: “Vẫn tốt!”

“Cửu đệ, đến đây ngồi! Nói cho chúng ta biết ngươi tách ra mấy loại năng lượng? Nghe nói lúc ngươi đột phá chí cường chính là ngũ hành đại thành a!” Đại Vũ cười cười, hướng Đằng Thanh Sơn vẫy tay rồi nói.

Thấy vẻ tươi cười của Đại Vũ, trong lòng Đằng Thanh Sơn nổi lên một tia cảm kích. Nếu như không có Vũ Hoàng, chỉ sợ bây giờ mình cũng không được như thế này. Đằng Thanh Sơn vội vã đi tới phía trước bàn đá rồi ngồi xuống.

“Thanh Sơn lão đệ, lần này ngươi tách ra mấy loại năng lượng? Của lão ca ta nhiều nhất cũng chỉ là ba loại mà thôi.” Nhìn Đằng Thanh Sơn, trên mặt Bùi Tam lộ ra dáng tươi cười rồi hỏi.

Vừa nói xong, một màn kỳ dị xuất hiện.

Nguyên bản Bùi Tam một thân áo đen bỗng từ tron cơ thể toát ra một cái đầu. Ngay sau đó một cái người giống Bùi Tam như đúc nhảy ra. Đúng! Chính là nhảy ra, nhưng lại là nhảy ra từ trong cơ thể của Bùi Tam!

Thấy một cái Bùi Tam mặc kim sắc áo choàng từ trong cơ thể của Bùi Tam nhảy ra, Đằng Thanh Sơn hơi ngẩn người, sau đó trên mặt liền hiện lên ý cười. Rõ ràng đây chính là phân thân của Bùi Tam.

“Đây là Kim hành phân thân của ta, còn có Thủy hành phân thân bây giờ còn không thể tách ra. Dù sao thân thể cũng không thừa nhận nổi. Mà bản tôn của ta lại là Hắc ám!” Kim sắc áo choàng Bùi Tam nói, trên mặt còn mang theo một tia tự hào.

Tuy rằng thực lực của Bùi Tam không mạnh mẽ bằng Tần Linh, Lý Thái Bạch, Liễu Vân nhưng so với ba người hẳn lại nhiều hơn một ngũ hành thuộc tính. Rất rõ ràng, Tần Linh, Lý Thái Bạch, Liễu Vân bọn họ đều chỉ có một phân thân mà thôi. Tuy rằng bọn họ cường hãn nhưng tại lúc bọn họ đột phá chỉ cường cường giả, ngũ hành năng lượng đại thành cũng chỉ có hai loại mà thôi.

“Chúc mừng Bùi Tam huynh rồi!” Nhìn nam tử mặc kim bào nói, trên mặt Đằng Thanh Sơn hiện lên một tia quái dị. Nhìn xem Bùi Tam áo đen, Đằng Thanh Sơn mới mỉm cười nói.

Hiển nhiên, Đằng Thanh Sơn bây giờ còn không có thích ứng trạng thái sau khi một người hóa thành hai người.

“Ha ha! Được rồi, Bùi Tam đã rất không sai rồi. Ở trước khi đột phá chỉ cường cường giả có thể đại thành tam đại thuộc tính. Mấy người bọn họ so với các người tuy rằng lợi hại hơn một chút nhưng cũng chỉ là đại thành hai loại thuộc tính mà thôi. Người bình thường nhiều nhất cũng chỉ là đại thành hai loại thuộc tính. Chỉ có một số ít nhân tài mới tu luyện ba loại thậm chí bốn loại mà thôi. Dù sao một người tu luyện nhiều loại thuộc tính so ra cũng khó hơn nhiều lắm. Về phần giống Cửu đệ người ngũ hành câu thông toàn bộ như thế này, Đại Vũ ta cũng là lần đầu tiên gặp phải.” Nhìn Kim hành phân thân của Bùi Tam, Đại Vũ cười nói: “Cửu đệ, lần này người tách ra ra mấy loại thuộc tính?”

“Đầy đủ toàn bộ ngũ hành.”

Tuy nói Đằng Thanh Sơn ngũ hành câu thông toàn bộ nhưng Đại Vũ cũng không thể tin Đằng Thanh Sơn có thể một lần tách ra ra tất cả năng lượng của ngũ hành thuộc tính. Đồng thời, lúc Bùi Tam tách ra ra năng lượng của ba loại thuộc tính đã cùng mọi người nói qua. Tách ra năng lượng cũng tồn tại thống khổ, mà hẳn tách ra ba loại liền tồn tại khó khăn cùng thống khổ không nhỏ. Nếu như muốn tách ra năm loại mà nói, rất khó!

Nghe Đại Vũ nói, Tần Linh, Lý Thái Bạch, Liễu Vân ba người đều hướng ánh mắt về phía Đằng Thanh Sơn.

Tần Linh, Lý Thái Bạch Liễu Vân. Trong đó Tần Linh là khó đánh quan hệ nhất. Lý Thái Bạch còn tốt, khá nhiệt tình. Liễu Vân là một cái nữ tử cũng sẽ không lãnh đạm bao nhiêu. Có điều dù sao Đằng Thanh Sơn cũng mới chỉ cùng ba người tiếp xúc vài lần. Cho nên lúc này Đằng Thanh Sơn lúc này cũng không quen thuộc lắm với hai người này.

Nhìn mọi người, trên khuôn mặt tái nhợt của Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười: “Giống như lời nói của đại ca, ta tách ra ra ngũ hành thuộc tính, ngũ hành câu thông toàn bộ!”

Đằng Thanh Sơn vừa nói khỏi miệng, sắc mặt của mọi người liền chấn động.

“Ha ha!” Rồi Đại Vũ đột nhiên cười lớn một tiếng, tay chân thô dày vỗ vỗ vai Đằng Thanh Sơn mà nói: “Cửu đệ, bình thường Bùi Tam hay nói người tại Cửu Châu làm ra vô số kỳ tích. Tuy rằng ta có điểm không tin thế nhưng năm người chưa tới bốn mươi tuổi có thể đạt đến chỉ cường cảnh giới cho nên ta không thể không tin. Vừa rồi chúng ta thảo luận chính là người có thể ngũ hành câu thông hay không. Không nghĩ tới người thực sự có thể tách ra ra năm loại năng lượng. Tuy rằng ta không biết được trong Cửu Đỉnh giới có ai có thể ngũ hành câu thông hay không, nhưng ít ra chúng ta ở đây là không có ai. Cửu đệ, tiền đồ sau này của người so với chúng ta mạnh hơn nhiều lắm!”

Lời nói của Đại Vũ tuy rằng làm cho đám người Tần Linh vốn là chỉ cường cường giả cười nhạt. Nhưng bọn họ cũng không thể không nhận rằng bọn họ quả thật đã thua ở phương diện này.

“Chúc mừng Cửu đệ.” Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Vân lộ ra một tia mỉm cười, hướng về phía Đằng Thanh Sơn khẽ gật đầu biểu thị chúc mừng.

“Thanh Sơn, sau này phát đạt cũng đừng quên mời ca ca uống rượu a!” Lý Thái Bạch cười to.

“Hừ!” Tần Linh không nói gì, chỉ nhàn nhạt hừ một tiếng.

Đối với sự chúc mừng của mọi người, trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười, gật gật đầu.

Kế tiếp, mọi người nhàn nhã uống trà, nói chuyện phiếm. Thời gian liền trôi qua rất nhanh. Mà trong lúc nói chuyện phiếm, ngoại trừ Tần Linh, tất cả mọi người đều trao đổi kinh nghiệm tu luyện của mình. Đồng thời còn biểu diễn cả phân thân của mình.

Bản tôn của Tần Linh là thủy, phân thân là mộc. (Ngũ hành tương khắc: Hòa khắc kim, kim khắc mộc, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa. Ngũ hành tương sinh: Thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim sinh thủy.)

Thủy sinh mộc. Ở trong chiến đấu, Tần Linh có thể mượn lực lượng của bản tôn Thủy tăng phúc cho công kích của phân thân Mộc. Chỉ có điều, cái gọi là tăng phúc cũng chỉ nói khi lực lượng hai bên tương đối ngang nhau mà thôi. Ở dưới lực lượng tuyệt đối, thuộc tính tăng phúc cũng không làm nên chuyện gì. Trừ phi là ngũ hành tuần hoàn tương sinh!

Lý Thái Bạch, bản tôn là hỏa còn phân thân lại trái ngược, là Thủy. Kiểm tiên đáng buồn! Ở trong chiến đấu căn bản không có được tác dụng tăng phúc mà chỉ có thể suy yếu.

Liễu Vân, bản tôn là hỏa, phân thân là thổ. Cũng là năng lượng thuộc tính không tương sinh.

Bùi Tam, bản tôn là Hắc ám, phân thân thứ nhất là Kim, phân thân thứ hai chưa tách ra. Nhưng cái này chỉ là vấn đề thời gian. Sau mười năm nữa Bùi Tam có thể có được thủy hành thuộc tính.

Kim sinh thủy. Trong chiến đấu, Thủy phân thân của Bùi Tam có thể mượn lực lượng của kim, đạt được hiệu quả tăng phúc.

Bản thân Đại Vũ là Hành thổ phân thân, không thể tách ra bất kỳ thân thể nào. Trừ phi hắn có thể hoàn toàn thoát ly thương linh, đồng thời có một loại thuộc tính đại thành khác. Thế nhưng Đại Vũ thân là chí cường, thổ hành thuộc tính đã thành hình. Nếu muốn tu luyện một trong bốn thuộc tính khác đại thành còn muốn khó khăn gấp mười lần so với đồng thời tu luyện cả năm loại thuộc tính.

Cho nên, muốn ngũ hành câu toàn thì phải hóa thành người thường, tu luyện lại một lần nữa. Một lần nữa tu luyện lại? Vũ Hoàng sẽ không ngu ngốc như vậy.

Đặng Thanh Sơn ngũ hành câu toàn đồng thời cũng có hỗn độn lực lượng. Đặng Thanh Sơn chỉ đem bản thân ngũ hành câu toàn báo cho mọi người biết, nhưng cũng không nói ra bản thân có thể bảo lưu được một tia hỗn độn. Hỗn độn chính là lực lượng của toàn bộ các thuộc tính a!

Thời gian trôi qua rất nhanh. Ở Thiên Cung không nhìn thấy được mặt trời xuống núi. Mặt trời vĩnh viễn đều treo trên không trung.

“Cửu đệ! Ta nghĩ bây giờ ngươi đã lấy được phân thân rồi. Như vậy ngươi chuẩn bị khi nào rời khỏi đây?” Rốt cục, Vũ Hoàng chuyện phiếm cũng đi vào vấn đề chính.

Nghe được Vũ Hoàng nói, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt lại.

Mà Đặng Thanh Sơn thì nao nao, trong lòng mới nghĩ đến vấn đề này. Bây giờ, phân thân của mình có thể sinh hoạt cùng thân nhân. Mà bản tôn lại có thể đi đến Cửu Đỉnh Giới trải ủa mạo hiểm... Một cổ cảm giác nhiệt huyết sôi trào mọc lên trong lòng Đặng Thanh Sơn.

“Bất cứ lúc nào cũng được.” Trong mắt Đặng Thanh Sơn hiện lên một tia sắc nhọn rồi nói.

“Được!” Đại Vũ cười lớn một tiếng, ánh mắt đảo qua mọi người rồi nói: “Như vậy bây giờ liền quyết định. Đặng Thanh Sơn có thể lưu một cái phân thân ở lại thế giới này. Mà các ngươi cũng có thể! Ngày mùng chín tháng chín này chúng ta liền rời khỏi Cửu Châu!”

Đột nhiên, một cổ khí thế hào hùng phát ra từ trong ngực của Vũ Hoàng.

“Án!”

Mọi người đồng loạt gật đầu.

“Đại ca!” Đột nhiên Đặng Thanh Sơn khẽ cau mày, hỏi: “Người nhà của ta ra sao rồi? Bây giờ ta có thể trở lại Cửu Châu được chứ?”

Nghe được vấn đề của Đặng Thanh Sơn, Vũ Hoàng có chút nao nao trả lời: “Có thể! Nhưng chỉ có thể là phân thân của ngươi. Còn về phần người nhà của ngươi như thế nào..., hay là ngươi tự mình đi xem đi.”

Lời nói của Vũ Hoàng làm Đặng Thanh Sơn biến sắc. Hiển nhiên, Đặng Thanh Sơn từ trong lời nói của Vũ Hoàng nhận thấy một tia bất thường.

Cái gọi là ở trên trời một ngày chính là một một năm trên mặt đất. Tuy rằng ở đây cũng không giống như trong truyền thuyết nói như vậy, nhưng một ngày đêm qua đi của Thiên Cung cũng là một mùa trên mặt đất. Mà Đặng Thanh Sơn đã ở Thiên Cung hai tháng rồi. Nói cách khác, lúc này ở trên Cửu Châu đại địa đã qua mười lăm năm!

Trong nháy mắt, trong cơ thể của Đặng Thanh Sơn toát ra một đạo kim sắc quang mang, chớp mắt liền biến mất khỏi Thiên Cung.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lửa Giận Của Đặng Thanh Sơn

Phía trên chín nghìn mét bầu trời của Cửu Châu, một đạo năng lượng khủng bố màu vàng từ đó lao xuống, lấy vận tốc gấp trăm lần vận tốc âm thanh hướng về phía Cửu Châu đại địa rơi xuống.

“Ầm ầm!”

Trong không khí, năng lượng cuồng bạo bắt đầu động mạnh, đè ép nhưng không cách nào lay động đạo quang mang màu vàng này.

Trong chớp mắt, năng lượng khủng bố màu vàng cũng đã đi tới khung trung cách Cửu Châu ba nghìn mét. Phía dưới, đường viền của Cửu Châu đại địa cùng những chấm nhỏ hiện lên từng chút một. Càng rơi xuống mọi thứ càng rõ ràng.

Mà quang mang màu vàng này hạ xuống đến ba nghìn mét thì đột nhiên dừng lại, tựa như lực hút của đại địa căn bản là không có tác dụng với hắn. Lực lao xuống không bỏ trong nháy mắt liền biến mất.

Quang ảnh màu vàng dừng lại lơ lửng ở ba nghìn mét trên cao. Nhìn gần có thể thấy rõ ràng, quang ảnh màu vàng kia dĩ nhiên là một người! Thân hình cao to nở nang, tóc màu vàng nhạt tùy ý rối tung, trang phục màu vàng bao vây thân thể ẩn chứa lực lượng bùng nổ kinh người.

Người này chính là Kim hành phân thân của Đẳng Thanh Sơn.

Mà lúc này, sau khi nghe đến lời nói của Vũ Hoàng, Đẳng Thanh Sơn biết được toàn bộ Hình Ý Môn bởi vì hai tháng trước... Không phải, hắn là mười lăm năm trước bị hắc động do Thương Linh phát triển tạo thành đã kích nghiêm trọng. Nhưng những cái này cũng không tính là gì. Đẳng Thanh Sơn lo lắng nhất chính là bản thân mình bị hắc động kia thôn phệ. Nếu như Vũ Hoàng Môn, Doanh thị gia tộc đều cho rằng mình đã chết. Vậy thì Vũ Hoàng Môn...

Mười lăm năm, mình lại có thể rời đi mười lăm năm!

Con người màu vàng nhạt của Đẳng Thanh Sơn lộ ra vẻ trầm trọng. Lúc này, Đẳng Thanh Sơn chỉ có thể đem tất cả hy vọng ký thác trên người nhóm Hư Cảnh yêu thú Từ Tích, Hòa Phượng, Đào Trì

Nhưng mà, đến nay đã mười lăm năm, mình không xuất hiện đến một lần, Nếu như Đào Trì bọn họ đều cho rằng mình đã chết, Từ Tích lão ca cũng như vậy... Bọn họ sẽ trợ giúp Hình Ý Môn sao?

Nghĩ tới đây, Đẳng Thanh Sơn biến sắc. Trong nháy mắt, thần thức liền lan ra hướng về phía Dương Châu, Giang Ninh Quận. Đồng thời, Đẳng Thanh Sơn cũng hóa thành một đạo quang mang màu vàng biến mất ở phía chân trời...

Giang Ninh Quận!

Mười lăm năm qua đi, Giang Ninh quận xảy ra biến hóa long trời lở đất. Đẳng Thanh Sơn của Hình Ý Môn chết đồng thời Hình Ý Môn gặp phải sự tập kích của hắc động. Hai cái liên tiếp làm cho Hình Ý Môn thiếu chút nữa bị diệt Môn!

Đồng thời, mới đầu còn có sự tồn tại của Hư Cảnh yêu thú Hòa Phượng cùng Đào Trì, thêm cả Quy Nguyên Tông, thậm chí là Từ Tích đều gia tăng chiều cổ đối với Hình Ý Môn. Hai đại môn phái Vũ Hoàng Môn cùng Doanh thị gia tộc không thể làm gì Hình Ý Môn. Đồng thời, đệ tử của Hình Ý Môn tuy rằng tổn thất hơn một nửa nhưng vẫn còn trung thành, không có bởi vì vậy mà rời đi.

Nhưng mà, ba năm qua đi, một đầu Bát Từ Phượng Hoàng đột nhiên từ phương bắc bay tới đem Hòa phượng của Hình Ý Môn mang đi. Tám năm sau, Văn Mộng Chiến Thân cũng rời khỏi Hình Ý Môn. Sau khi biết mấy tin tức này, Vũ Hoàng Môn trong nháy mắt đứng ra phát động công kích mãnh liệt đối với Hình Ý Môn.

Lúc đó, Từ Tích đứng ra đem Hình Ý Môn bảo vệ xuống tới. Từ Tích tuy rằng cường đại nhưng cũng có cực hạn. Tất cả mọi chuyện sau đó làm cho Từ Tích cũng đành bất lực.

Nguyên nhân rất đơn giản! Doanh Thị gia tộc vốn không muốn công kích Hình Ý Môn cũng lại bắt đầu tiến hành xâm chiếm Hình Ý Môn! Có thể, chỉ cần Hùng tôn giả của Vũ Hoàng Môn không ra tay, Vũ Phong cùng Liễu Hạ căn bản không phải đối thủ của Yêu Long Từ Tích. Cho dù Vũ Phong là Động Hư cấp cũng thế! Nhưng mà, sau khi phong vân của Đẳng Thanh Sơn qua đi, năm đại môn phái bị diệt. Vũ Hoàng Môn, Doanh thị gia tộc cũng Vạn Tượng Môn đều sinh tồn xuống dưới.

Vũ Hoàng Môn là bởi vì có Hùng tôn giả. Mà Doanh thị gia tộc không có tham gia nên không bị Bùi Tam tiêu diệt cho nên thực lực vẫn như ban đầu không có bất luận tổn hao nào. Về phần Vạn Tượng Môn, Vạn Tượng Môn tuy là một trong tám đại môn phái nhưng nghìn năm cũng sẽ không tham chiến, tình hình bên trong ra làm sao tất cả cũng không biết rõ ràng.

Chính là bởi vì Doanh thị gia tộc cường hãn tham gia, cho dù là Từ Tích cũng không thể chống đỡ nhiều Hư Cảnh cường giả như vậy, thậm chí có cả Động Hư cường giả. Vì thế, sự bảo hộ cường đại của Hình Ý Môn biến mất.

Do đó, Hình Ý Môn gặp phải huyết tẩy. Cho dù là sư phụ của Đẳng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng cũng chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn tất cả điều này phát sinh!

Hình Ý Môn bị diệt, nhưng không phải do Doanh thị gia tộc cường thịnh chiếm giữ mà là do Vũ Hoàng Môn.

Thật ra, chân chính đem Hình Ý Môn tiêu diệt không phải Doanh thị mà là Vũ Hoàng Môn. Sự tham chiến của Doanh thị chỉ là vì hù dọa Yêu Long Từ Tích. Chỉ cần Yêu Long Từ Tích không hiện ra, Vũ Hoàng Môn bọn hắn sẽ không cần bọn hắn xuất thủ. Mà lễ vật mời Động Hư cường giả của Doanh thị gia tộc ra tay lại là Chí Cường chiến giáp của Đẳng Thanh Sơn!

Vũ Hoàng Môn rất rõ ràng, cho dù mình không công chiếm Hình Ý Môn. Đợi vài chục năm sau, khi chuyện “Ông trời” này yên ắng xuống, Doanh thị gia tộc nhất định cũng sẽ đánh chủ ý lên đầu của Hình Ý Môn. Khi đó, Vũ Hoàng Môn bọn họ căn bản là không chiếm được bất cứ thứ gì. Chỉ có ra tay bây giờ mới có thể đạt được một ít bảo vật.

Có thể không chiếm được Chí cường chiến giáp trân quý nhất nhưng lại có thể đạt được phương pháp tu luyện Nội Gia Quyền mà Đẳng Thanh Sơn lưu lại. Lúc trước Vũ Phong cùng Liễu Hạ đã từng thấy qua Đẳng Thanh Sơn là Hư Cảnh đại thành có thể đánh bại Hoàng Thiên Cầm mới bước vào Động

Hur. Công pháp bậc này, so với Đạo gia, Phật gia đều mạnh hơn nhiều!

Trong bảy năm sau đó, Vũ Hoàng Môn bồi dưỡng một nhóm đệ tử tu luyện Nội Gia Quyền, đồng thời còn công khai tuyên nhận đệ tử. Nói ở bên ngoài là: “Hình Ý Môn đã bị Vũ Hoàng Môn ta thu vào, từ sau trở đi liền là một phân hệ của Vũ Hoàng Môn chúng ta.”

Ở trong bảy năm này, Vũ Hoàng Môn chiếm Hình Ý Môn mà nguyên bản Giang Ninh Quận của Hình Ý Môn thuộc về Quy Nguyên Tông. Ở sau khi chiếm Hình Ý Môn, Vũ Hoàng Môn cũng tự nhiên cường thế đem Giang Ninh Quận chiếm lấy. Đối với cái này, Gia Cát Nguyên Hồng cũng chỉ có thể nhìn, co đầu rút cổ bên trong Viêm Châu.

Một số người thường rất buồn bực, vì sao Quy Nguyên Tông không hăng hái phản công? Phản công? Nếu như không sợ chết thì phản công đi! Gia Cát Nguyên Hồng mặc dù đã là Hur Cảnh nhưng so sánh với Động Hur cấp bậc Vũ Phong thì còn quá yếu! Vũ Phong là Động hur, Gia Cát Nguyên Hồng ngay cả Hur Cảnh đại thành cũng không phải. Làm thế nào so sánh được?

Mà trong bảy năm này, Vũ Hoàng Môn cũng không ngừng mở rộng lãnh địa của mình, áp bức Quy Nguyên tông...

“Hur!”

Ba nghìn mét phía trên bầu trời của Cửu Châu, một đạo quang mang màu vàng hiện lên. Đẳng Thanh Sơn một thân áo vàng khấn cấp xuất hiện ở bầu trời của Đại Duyên Sơn.

Nhìn tất cả Đại Duyên sơn lúc này, trên mặt Đẳng Thanh Sơn không có một chút biểu tình. Hấn biết, chuyện tình mà hấn lo lắng đã xảy ra.

“Vũ Hoàng Môn!” Nhìn Đại Duyên Sơn vốn là của Hình Ý Môn lúc này lại biến thành lãnh địa của Vũ Hoàng Môn, con người màu vàng nhạt của Đẳng Thanh Sơn lộ ra sát khí cuồng bạo.

Thấy tất cả điều này, Đẳng Thanh Sơn cũng không điên cuồng như trong tưởng tượng mà chậm rãi từ trên ba nghìn mét hạ xuống. Giữa bầu trời, toàn thân Đẳng Thanh Sơn kim quang long lánh trông như một cái mặt trời nhỏ.

Nhìn biểu hiện Đẳng Thanh Sơn rất lãnh tĩnh. Nhưng trong lòng lại không phải như vậy.

“Ầm ầm!”

Theo Đẳng Thanh Sơn hạ xuống, không gian chấn động, trên bầu trời phát sinh tiếng rít gào như sấm rền. Lúc này đã quá nửa ngày, thân hình màu vàng trên không trung hiện ra mười phần đẹp đẽ.

“Nhìn kia! Kia là cái gì?” Đệ tử tu luyện Nội Gia Quyền bên trong Đại Duyên Sơn thấy quang mang màu vàng rực rỡ trên bầu trời đều đồng loạt ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Chỉ có điều, Nội Gia Quyền đệ tử ở Đại Duyên Sơn lúc này không phải là Hình Ý Môn của hấn mà là của Vũ Hoàng Môn!

Sự hèn hạ của Vũ Hoàng Môn, người trong thiên hạ đều biết, nhưng Vũ Hoàng Môn lại không quan tâm. Đồng thời, người bình thường cũng không dám nói cái gì. Nếu như bị Vũ Hoàng Môn phát hiện vậy đó là cả nhà bị diệt!

Nhìn qua thì người của Giang Ninh quận, Dương Châu đối với Vũ Hoàng Môn rất nghe lời, nhưng từ đáy lòng đều là coi thường Vũ Hoàng Môn. Nhưng sự cường đại của Vũ Hoàng Môn cũng là điều hiển nhiên.

“Là ai?” Đột nhiên, từ tông Hình Ý Môn bị Vũ Hoàng Môn chiếm được phát sinh một tiếng hét lớn. Một đạo thân ảnh xuất hiện, lơ lửng ở giữa không trung.

“A! Xem kia! Đó là Liễu Hạ sư tổ!” Thấy đạo thân ảnh này, Nội Gia Quyền đệ tử ở phía dưới đều kinh hô.

Hình Ý Môn bị Vũ Hoàng Môn chiếm, khối thánh địa của Nội Gia Quyền cũng không giống như trước. Người tu luyện Nội Gia Quyền của toàn Cửu Châu đại địa đều chạy tới Đại Duyên Sơn. Trong bảy năm, Nội Gia Quyền đệ tử của Vũ Hoàng Môn đã vượt qua năm vạn! Mà Liễu Hạ thì tọa trấn ở trong Đại Duyên Sơn.

“Liễu Hạ, ngay cả ta cũng không nhận ra sao?” Trên mặt mang theo một tia dữ tợn, Đẳng Thanh Sơn từ trên trời giáng xuống, quay về phía Liễu Hạ đang bay lên mà nói.

Nghe được thanh âm của Đẳng Thanh Sơn, vốn Liễu Hạ còn tưởng rằng Hur cảnh cường giả của Doanh thị gia tộc. Mà khi nhìn thấy hình dáng của Đẳng Thanh Sơn thì sắc mặt của Liễu Hạ bỗng nhiên cuồng biến.

“Người... Người...” Nhìn Đẳng Thanh Sơn, trông mắt của Liễu Hạ thiếu chút nữa rớt ra, trên mặt đầy kinh hãi.

Liễu Hạ còn chưa dứt lời, Đẳng Thanh Sơn đã ra tay. Bởi vì, Đẳng Thanh Sơn sẽ không cho Liễu Hạ bất kỳ một cái cơ hội lên tiếng nào.

“Phanh!”

Thanh âm đình tại nhức óc nổ vang trên bầu trời, cả thân thể của Liễu Hạ nát bấy. Không hề có chút chống cự, liền cứ như thế mà vỡ nát!

Có lẽ, phân thân của Đẳng Thanh Sơn lúc này chỉ có năng lực là Động Hư, nhưng thân thể của hắn vẫn là Chí cường. Chỉ bằng vào lực lượng của thân thể, Kim hành phân thân có thể miểu sát Động Hư chứ đừng nói Liễu Hạ Hư Cảnh đại thành.

Thấy một màn như vậy, nhóm đệ tử tu luyện Nội Gia Quyền ở phía dưới đều sợ ngây người, há hốc mồm đứng ngây ra đó. Hàn ý lạnh buốt bao trùm toàn thân.

Nhìn tất cả ở Đại Duyên Sơn, trong mắt Đẳng Thanh Sơn mang theo quang mang lạnh lẽo. Đưa tay quá đỉnh đầu, năng lượng kim sắc rực rỡ cuồng liệt ngưng tụ. Sau đó một khắc, bàn tay ẩn chứa kim chi năng lượng khủng bố cũng đánh về phía Hình Ý Môn bị Vũ Hoàng Môn chiếm.

Hình Ý Môn là của Đẳng Thanh Sơn tạo ra thì cũng chỉ có thể do Đẳng Thanh Sơn hấn hủy diệt!

“Àm!”

Nổ rung trời! Xích kim sắc quang mang đem Đại Duyên Sơn chia làm hai nửa! Giờ khắc này, sơn băng địa liệt thật sự bắt đầu. Thanh âm nổ vang thể thâm cử thể truyền ra...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đẳng Thanh Sơn Trở Về

"Àm ăm!! "

Nhất thời, lúc này Đại Duyên Sơn như mười lăm năm trước, đồng dạng cũng như tới ngày diệt vong. Đại sơn nghiêng ngã, đại địa rạn nứt, cây cối đứt đoạn, toàn bộ Hình Ý Môn trong giờ khắc này bị hủy diệt hoàn toàn !

Chí cường giả, có thể xé rách không gian, tùy ý cắt đứt một tòa núi cao dễ dàng . Tuy rằng kim chúc tính của Đẳng Thanh Sơn chỉ là một phân thân, nhưng hấn bạo phát ra lực lượng đã có một nửa của chí cường giả Đẳng Thanh Sơn ! Nếu như kim chúc tính đề cao đến chí cường cấp bậc, như vậy kim chúc tính phân thân cũng là chí cường giả!

Phân nửa lực lượng của chí cường giả là ra sao? Năm đó Bùi Tam, Đẳng Thanh Sơn ở Động Hư đỉnh đã có thể tùy tiện miểu sát cường giả mới vào Động Hư. Bọn họ rất mạnh, nhưng mà , khi đó bọn họ cùng chí cường giả so sánh ra sao? Yếu, thật sự là quá yếu, đừng nói phân nửa lực lượng của chí cường giả, có thể có được một phần mười cũng đã rất không tồi rồi.

Kim chúc tính năng lực cấp Động Hư, kim chúc tính phân thân có chí cường thân thể, toàn lực phát huy ra cũng đủ để phá vỡ Cửu Châu đại địa, nhưng sẽ không phải dễ dàng như chí cường giả thực sự mà thôi.

Có thể nói như này, kim chúc tính phân thân của Đẳng Thanh Sơn cũng là chí cường giả, chỉ có điều phía trước thêm một cái chữ 'Nguy'. Cho dù không phải chí cường giả chân chính, nhưng có thể gọi là 'Nguy chí cường giả', cũng không phải cường giả Hư Cảnh có khả năng bằng được . Cho nên, khi đám Vũ Hoàng không thể xuất hiện ở Cửu Châu, kim chúc tính phân thân vẫn như trước là vô địch.

Ngày diệt vong, ngày hủy diệt thực sự phù xuống !

"Không, không có khả năng!"

"Thế nào có thể! Liễu Hạ tổ sư lại có thể bị . . . Lại có thể bị . . . ! Không! !"

Phía dưới, có cường giả cấp bậc Tiên Thiên nhìn một màn trên bầu trời sợ ngây người, không thể tin, thực sự không thể tin tất cả đang bày ra trước mắt !

Mà trong Giang Ninh Quận, một ít cư dân ở gần Đại Duyên Sơn, nhìn một màn đã phát sinh ở Đại Duyên Sơn , cả đám đều ngơ ngác đứng ở nơi đó, trong miệng lẩm bẩm: "Đại Duyên Sơn lại xảy ra chuyện gì ?"

Trên bầu trời, Đẳng Thanh Sơn phiêu phù ở giữa không trung, lãnh đạm nhìn tất cả ở phía dưới , bao gồm cả hai gã Tiên Thiên cường giả rất nhanh thoát đi Đại Duyên Sơn cũng có thể rõ ràng cảm thụ được. Hắn cũng không đi ngăn cản, bởi vì Đẳng Thanh Sơn cần một cái truyền lời, mà hai gã Tiên Thiên cường giả kia chính là thứ truyền lại tin tức của hắn.

Cái tin tức này là cái gì? Rất hiển nhiên , chính là Đẳng Thanh Sơn hấn không chết, Đẳng Thanh Sơn hấn đã trở về!

May là, công kích của Đẳng Thanh Sơn cũng không phải hướng người người phát ra, mà là hướng toàn bộ Đại Duyên Sơn phát ra. Cho nên, võ giả dưới

Tiên Thiên không cách nào chịu đựng được công kích hủy diệt bậc này, nhưng cường giả cấp bậc Tiên Thiên vẫn là có thể chống đỡ, rất nhanh thoát đi.

"Sưu!" Một tiếng.

Không hề nhìn nhiều, trong mắt Đằng Thanh Sơn hiện lên một tia đậm đặc, thân thể rất nhanh bay lên trên cao, muốn thuận gió bay đi.

"Rống! "

Nhưng đúng lúc này, một tiếng gầm gừ cực lớn vang lên. Long ngâm, đó là tiếng long ngâm! Ngay sau đó, một quái vật lớn tận trời bay thẳng trên, đi tới trước mặt Đằng Thanh Sơn trước mặt.

Chiều cao trăm mét, thân thể cực lớn màu tử kim xoay quanh tại giữa không trung, bốn trảo tung ra, trong con ngươi màu tím tản ra vẻ khiếp sợ.

"Tử Tích."

Nhìn quái vật lớn xuất hiện trước mắt này, sắc mặt Đằng Thanh Sơn lãnh đạm, trong miệng nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Đúng theo như lời Đằng Thanh Sơn, quái vật lớn xuất hiện trước mắt chính là Tử Tích Yêu Long năm đó cùng Đằng Thanh Sơn giao hảo! Lúc đó Đằng Thanh Sơn còn gọi Tử Tích là Tử Tích lão ca, nhưng lúc này lại chỉ giản đơn cùng lãnh đạm gọi ra tên của hắn.

Rất rõ ràng, Đằng Thanh Sơn đang trách Tử Tích, vì sao Hình Ý Môn của hắn gặp phải tai nạn mà không hỗ trợ.

"Rống rống! "

Nhìn Đằng Thanh Sơn toàn thân tản ra lượng kim chúc tính khủng bố, Tử Tích kinh sợ cùng lúc, trong miệng rộng phát ra tiếng rung động, tựa hồ giải thích cái gì đó.

Vốn là Tử Tích còn tưởng rằng là người cường giả Động Hư nào không sợ chết tới Đại Duyên Sơn gây rối, vốn định đứng ra giáo huấn đối phương một chút. Mà sau khi thấy khuôn mặt của Đằng Thanh Sơn, Tử Tích cũng không ngăn được ngây dại.

Không chỉ có là Vũ Hoàng Môn, Doanh thị gia tộc, hay là Thiên Thần Cung, Quy Nguyên Tông, bao quát cả mọi người ở Cửu Châu đại địa đều cho rằng Đằng Thanh Sơn đã bị "Lão Thiên" giết chết. Đương nhiên, trong đó bao gồm cả Tử Tích cũng đồng dạng cho rằng như thế.

Nhưng lúc này Tử Tích nhìn Đằng Thanh Sơn rõ ràng xuất hiện tại trước mặt mình, lửa giận trong lòng nhất thời lạnh xuống tới, nhất là con ngươi lãnh đạm của Đằng Thanh Sơn. Giờ khắc này, Tử Tích cảm giác toàn thân mình bị khí tức tử vong bao phủ.

Tử Tích gầm nhẹ, kiệt lực giải thích tất cả chuyện trong mười lăm năm qua, rất sợ Đằng Thanh Sơn dùng một cái tát đem mình đập chết.

Tuy rằng Tử Tích cảm giác được Đằng Thanh Sơn trước mắt cùng Đằng Thanh Sơn của mười lăm năm trước xảy ra biến hóa, nhưng khí tức của chí cường giả trên người Đằng Thanh Sơn cũng không thay đổi. Cho nên, Tử Tích tuy rằng không tin Đằng Thanh Sơn còn sống, nhưng trước mắt một màn này làm cho Tử Tích phải tin tưởng!

"Được rồi." Nghe được Tử Tích giải thích, Đằng Thanh Sơn vung tay lên, thân nhiên nói: "Chuyện này ta không trách ngươi."

Vừa mới đầu nhìn thấy Tử Tích, Đằng Thanh Sơn đích xác có chút lửa giận, nhưng sau khi nghe được giải thích của Tử Tích, Đằng Thanh Sơn biết, Tử Tích cũng là bất lực.

"Rống!". Thấy Đằng Thanh Sơn trả lời, trong con ngươi của Tử Tích vẻ hoảng sợ hòa hoãn xuống tới. Đồng thời trong lòng kinh ngạc, Đằng Thanh Sơn vì sao còn sống?!

Trong lòng Tử Tích đang suy nghĩ vấn đề này, mà Đằng Thanh Sơn lại đang suy nghĩ một việc khác!

"Doanh thị gia tộc sao?" Ánh mắt của Đằng Thanh Sơn lạnh lùng nhắm hướng đông nhìn lại, trong mắt hiện lên một đạo sát ý.

"Tử Tích lão ca, ngươi đi xuống trước đi, sau này có cơ hội ta trở lại xem ngươi." Một lúc lâu, Đằng Thanh Sơn khôi phục tâm tình tràn ngập lửa giận của mình. Đồng thời, lúc nhìn Tử Tích không có trách cứ, ngữ khí quay lại xưng hô Tử Tích là "lão ca".

Vì sao Đằng Thanh Sơn chuyển biến nhanh như vậy? Bởi vì tại trong giải thích của Tử Tích, Tử Tích nói một câu như thế này: "Thê tử của ngươi, hài tử cùng người nhà của ngươi chưa chết, ta đưa bọn họ đến chỗ sư phụ Gia Cát Nguyên Hồng của ngươi rồi."

Nguyên nhân chính vì những lời này, lửa giận trong lòng Đằng Thanh Sơn giảm đi rất nhiều, không đi trách Tử Tích nữa.

"Rống "

Nghe được Đằng Thanh Sơn nói, Tử Tích gầm nhẹ một tiếng, thân thể cao lớn quay quanh xuống, trong mắt mang theo một tia kinh hãi biến mất trong bầu trời. Bởi vì Tử Tích biết, Vũ Hoàng cùng Doanh thị gia tộc xong đời rồi! Cho dù là Cửu Châu đệ nhất yêu thú, Hùng Tôn Giả cũng không thể che chở được Vũ Hoàng Môn!

"Suru!"

Trong khoảnh khắc Từ Tích rời khỏi, Đẳng Thanh Sơn cũng biến mất ở tại trong bầu trời. Không bao lâu, Đẳng Thanh Sơn đã đi tới biên giới Viêm Châu, thẳng hướng Quy Nguyên Tông mà chạy đi.

Quy Nguyên Tông, Võ Các.

Tông chủ đương đại của Quy Nguyên Tông cũng không phải Gia Cát Nguyên Hồng, mà là con trai của hắn - Gia Cát Vân. Mà Gia Cát Nguyên Hồng giống như Võ trưởng lão năm đó, hắn lúc này là Thái thượng trưởng lão. Thế nhưng, lúc này trong trong mắt của Gia Cát Nguyên Hồng lộ vẻ lo nghĩ sâu sắc, ngẩng đầu nhìn một vầng trăng cong soi sáng trong đêm đen, trong miệng hơi thở dài.

Vì sao lo nghĩ? Đương nhiên phải lo nghĩ !

Gia Cát Nguyên Hồng là thiên tài, sau khi đột phá Hư Cảnh, thực lực cấp tốc đề thăng, lúc này đã có thể khống chế bảy thành thiên địa lực lượng. Nhưng mà, đối mặt với Vũ Phong của Vũ Hoàng Môn, Gia Cát Nguyên Hồng vẫn là quá yếu, cho dù là Liễu Hạ cũng có thể đơn giản đánh chết hắn! (chú ý: lúc này Gia Cát Nguyên Hồng cũng không biết Liễu Hạ đã chết.)

Đối mặt với áp bức của Vũ Hoàng Môn, Quy Nguyên Tông chỉ có thể làm ngơ, căn bản không thể làm cái gì. Mà thân là Thái thượng trưởng lão, hắn cũng chỉ có thể mắt mờ nhìn trừng trừng. Lúc này Vũ Hoàng Môn đối với Viêm Châu, địa bàn của Quy Nguyên Tông như hổ rình mồi, tùy thời đều có thể bị cắn nuốt mất.

Đồng thời, ngày hôm trước Gia Cát Nguyên Hồng nhận được một phong thư của Vũ Hoàng Môn truyền đến n. Không, phải nói người trong thiên hạ đều nhận được phong thư này. Đó chính là thư khiêu chiến của Vũ Phong Vũ Hoàng Môn, chính là ngày mai!

Địa điểm, Bạch Mã Hồ !

Bạch Mã Hồ, chính là nơi năm đó Bùi Tam cùng Đẳng Thanh Sơn giao chiến, thành tựu hai đại chí cường giả.

Trận chiến đầu này, Vũ Phong thông cáo thiên hạ, học theo trận đấu năm đó, bức bách Gia Cát Nguyên Hồng đến đây giao chiến, đem Gia Cát Nguyên Hồng bóp chết (thằng Vũ Phong này đủ quá.= chết cũng không oan)!

Lúc này Gia Cát Nguyên Hồng biết, nếu như ngày mai mình đi gặp, tuyệt đối là một con đường chết. Thế nhưng, không đi? Không đi thì càng không được. Quy Nguyên Tông chính là tổ tiên truyền xuống, dựng ở Cửu Châu đã nghìn năm, cho dù chết cũng không thể mất mặt!

Đã nhiều ngày này, Gia Cát Nguyên Hồng vẫn xuất phát từ yên lặng, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rối, nói là có đột phá. Nhưng mà, đột phá? Có thể dễ dàng như vậy sao?

Nhìn trăng sáng trên bầu trời, Gia Cát Nguyên Hồng thở dài một tiếng, trong lòng rít gào: lão Thiên, ngươi thực sự rất không công bằng ! Đối với Thanh Sơn là như vậy, đối với lão phu cũng đồng dạng như vậy a!

Trong nháy mắt, Gia Cát Nguyên Hồng làm ra quyết định, ngày mai đi Bạch Mã Hồ !

Nghĩ rồi, Gia Cát Nguyên Hồng than nhẹ một tiếng, coi như ở giờ khắc này có vẻ già nua đi rất nhiều, xoay người hướng vào trong Võ Các đi đến. Nhưng đột nhiên, Gia Cát Nguyên Hồng mới vừa xoay người lại, sắc mặt bỗng nhiên cuồng biến, vẻ mặt kinh hãi nhìn bóng người xuất hiện trước mắt, trong yết hầu phát ra thanh âm run run.

"Thanh Sơn. . ."

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Phá Võ Cửu Châu (1)

Lúc này, trong Võ Các của Quy Nguyên Tông, trừ Thái thượng trưởng lão Gia Cát Nguyên Hồng ra còn có thêm một người. Người này, không phải ai khác, chính là chí cường giả mà Cửu Châu đều cho rằng đã chết -- Đẳng Thanh Sơn.

Nhìn Đẳng Thanh Sơn một thân áo choàng kim sắc, tóc kim sắc, Gia Cát Nguyên Hồng dường như bị đóng băng rồi, vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, trong mắt tràn đầy kinh hãi, hồi lâu không hề nhúc nhích.

Tuy rằng Đẳng Thanh Sơn trước mắt là tóc kim sắc, áo choàng kim sắc, nhưng hình dạng, thể hình của Đẳng Thanh Sơn đều không thay đổi! Thấy Đẳng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng hẳn làm sư phụ, căn bản không có hoài nghi Đẳng Thanh Sơn trước mắt là giả.

Thế nhưng, Gia Cát Nguyên Hồng vẫn là có chút không thể tin, đồ đệ Đẳng Thanh Sơn của mình lại có thể còn sống, nhưng lại rõ ràng đứng ở trước mặt mình!

"Người. . . Là Thanh Sơn sao?" Nhìn Đẳng Thanh Sơn, thanh âm của Gia Cát Nguyên Hồng run rẩy hỏi.

Đối mặt với vấn đề của Gia Cát Nguyên Hồng, Đẳng Thanh Sơn làm ra câu trả lời.

"Bang bang!"

Thanh âm hai gối quỳ xuống đất vang lên, Đẳng Thanh Sơn hướng Gia Cát Nguyên Hồng trước mặt mà quỳ, mạnh mẽ dập đầu ba cái nói: "Đồ nhi Đẳng Thanh Sơn của ngài đã trở về!"

"Người. . . Người thật sự là Thanh Sơn? !" Nhìn Đẳng Thanh Sơn quỳ gối trước mặt của mình, thân thể Gia Cát Nguyên Hồng mạnh mẽ run lên.

Sau một khắc, Gia Cát Nguyên Hồng cũng đã đi tới trước mặt Đẳng Thanh Sơn, hai tay nắm chặt hai vai Đẳng Thanh Sơn, đưa hẳn đỡ lên. Nhìn hình dạng của Đẳng Thanh Sơn, trong lòng xác định, người trước mắt này thật sự là đồ đệ Đẳng Thanh Sơn của mình!

"Sư phụ, không cần hỏi con cái gì, bởi vì một ít vấn đề con trả lời không tốt. Người chỉ cần biết rằng con không chết, sau đó cũng sẽ không rời khỏi là đủ rồi. Mà bây giờ, xin ngài đem tất cả chuyện phát sinh trong mười lăm năm qua nói cho con biết đi." Không đợi Gia Cát Nguyên Hồng nói, Đẳng Thanh Sơn cũng đã mở miệng nói.

"Hào hảo hảo." Nghe được Đẳng Thanh Sơn nói, Gia Cát Nguyên Hồng tựa hồ biết cái gì đó, không hỏi, mà là kích động mang theo Đẳng Thanh Sơn đi tới một bên ngồi xuống, kể lại tất cả chuyện trong mười lăm năm này.

Cứ như vậy, Gia Cát Nguyên Hồng nói gần ba canh giờ, đem tất cả trong mười lăm năm qua đều báo cho Đẳng Thanh Sơn biết. Đồng thời, cũng đem chuyện Vũ Phong khiêu chiến mình nói ra.

Đương nhiên, Gia Cát Nguyên Hồng cũng đem việc đám người Lý Quân tại Quy Nguyên Tông sinh sống rất tốt nói cho Đẳng Thanh Sơn.

Sau khi Gia Cát Nguyên Hồng đem chuyện mười lăm năm này nói xong, Đẳng Thanh Sơn lâm vào trong trầm tư một chút. Tiếp đó, Đẳng Thanh Sơn khẽ thở dài một cái nói: "Sư phụ, ngày mai người đi phó hội đi."

Đẳng Thanh Sơn không nói thêm cái gì, cũng chỉ nói đơn giản nói một câu như thế, cũng không giải thích một chút cái gì.

Thế nhưng, sau khi Đẳng Thanh Sơn nói những lời này đi ra, trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng vốn ôm lấy quyết tử chí tâm trong nháy mắt biến mất, vẻ mặt trái lại hưng phấn mà nói: "Hào!"

Ở trong lòng Đẳng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng nói chính là chân lý, không cần đi ngờ vực vô căn cứ. Mà lúc này cũng đồng dạng, Đẳng Thanh Sơn nói tại trong lòng của Gia Cát Nguyên Hồng chính là chân lý, chính là lòng tin, chính là thực lực!

Chỉ cần một câu "Sư phụ, ngày mai ngài đi phó hội đi", Gia Cát Nguyên Hồng biết, đồ đệ Đẳng Thanh Sơn của mình sẽ có hành động. Lúc này Gia Cát Nguyên Hồng là có thể nghĩ đến, kế tiếp Vũ Hoàng Môn cùng với Doanh thị gia tộc sẽ có loại kết quả gì!

Ngày kế, đây là một ngày mưa dầm kéo dài. Chỉ cần xem cái khí trời này đã biết, đây là một ngày khiến cho tâm tình của kẻ khác khó chịu. Đồng thời, cũng đang là một ngày như thế, tai nạn của Vũ Hoàng Môn lại phủ xuống. . .

Tin tức từ Đại Duyên Sơn từ hôm qua ngay lập tức truyền lại, nhưng mà, một buổi tối có thể đem tin tức này truyền được bao xa? Vũ Hoàng Môn cách Đại Duyên Sơn tới mấy ngàn dặm. Hai gã Tiên Thiên cường giả có thể ở trong một buổi tối chạy hơn ngàn dặm sao? Càng đừng nói hai người đều thụ thương! Cho nên, Vũ Phong của Vũ Hoàng Môn căn bản không thể biết được tin tức từ Đại Duyên Sơn.

Mà lúc này, Vũ Phong đã đi tới Bạch Mã Hồ từ lâu, vẻ mặt ngạo nghễ nhìn phía dưới người ta tấp nập. Trên mặt mang theo dáng tươi cười, tựa hồ tất cả chiến đấu ngày hôm nay đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

Đích xác, nếu như chỉ là Gia Cát Nguyên Hồng của Quy Nguyên Tông, Vũ Phong tiện tay cũng có thể giết chết. Nhưng mà, ngày hôm nay tới còn không chỉ có Gia Cát Nguyên Hồng!

"Đang bay tại không trung chính là Hư Cảnh cường giả Vũ Phong của Vũ Hoàng Môn sao?"

"Hình như là thế, mấy năm này, Vũ Hoàng Môn chính là hắn đem Quy Nguyên Tông áp bách thành cái dạng này. Rất rõ ràng, Vũ Phong mạnh hơn Gia Cát Nguyên Hồng của Quy Nguyên Tông nhiều, ngày hôm nay Gia Cát Nguyên Hồng rất có khả năng phải thảm chết ở chỗ này!"

"Ai, có thể sao!"

Ở trong lòng một ít võ giả đều rõ ràng Vũ Hoàng Môn cường đại, đồng thời cũng biết năm đó Quy Nguyên Tông nếu không có Đẳng Thanh Sơn, căn bản không thể cường đại tới bậc này giống như hôm nay. Mà sau khi Đẳng Thanh Sơn "chết", Quy Nguyên Tông bắt đầu đi hướng diệt vong.

Ở trong lòng võ giả lý giải tình huống của ngày hôm nay, đều rõ ràng, tại sau trận chiến đấu này, Quy Nguyên Tông sẽ bị Vũ Hoàng Môn hoàn toàn nuốt hết!

Hôm nay chiến đấu là ở Bạch Mã Hồ, năm đó trận chiến của Đẳng Thanh Sơn cùng Bùi Tam cũng là tại Bạch Mã Hồ. Nhưng mà, chiến đấu của hôm nay cũng không thể cùng trận chiến của Đẳng Thanh Sơn cùng Bùi Tam năm đó so sánh được.

Rất nhiều người cho rằng, Vũ Phong là ở học theo Bùi Tam cùng Đẳng Thanh Sơn năm đó, trong lòng không khỏi âm thầm chửi Vũ Phong: đối trá (DG: phải nói là đủ =.)!

Năm đó, người tới quan sát Bùi Tam cùng Đẳng Thanh Sơn quyết đấu căn bản là hằng hà sa số, Hư Cảnh cường giả tới còn hơn mười mấy vạn. Mà hôm nay, ngay cả một gã Hư Cảnh cường giả cũng không thêm tới. Phía dưới tuy nói người ta tập nập, nhưng đều là một ít người thường cùng một ít võ giả mà thôi.

Về phần Hư Cảnh cường giả không đến, đó là bởi vì bọn họ đối với trận chiến đấu này căn bản không có bất luận cái hứng thú gì. Nhìn cũng không có tác dụng, thậm chí còn lãng phí thời gian của bọn họ. Có điều là, đối với chuyện đó, Vũ Phong cũng không có mất hứng, vẫn là cố làm ra vẻ ở chỗ này chờ đợi Gia Cát Nguyên Hồng đến.

Rất nhanh, đã đến giờ Vũ Phong cùng Gia Cát Nguyên Hồng ước chiến.

Cùng lúc đó của, Gia Cát Nguyên Hồng một thân bạch y đi tới Bạch Mã Hồ. Đồng thời tới có người nhà của Đẳng Thanh Sơn, thê tử Lý Quân, nữ nhi Hồng Vũ cùng nhi tử Hồng Sương đều ở trong đó, càng có hơn ngàn binh sĩ Hắc Giáp Quân cùng đi.

Gia Cát Nguyên Hồng đến trong nháy mắt khiến cho mọi người chú ý, tất cả người xem đều tránh ra đường.

"Xem kia, lão giả kia chính là Gia Cát Nguyên Hồng!"

Thấy Gia Cát Nguyên Hồng, tất cả mọi người vây xem mở miệng nghị luận.

"Xem ra Gia Cát Nguyên Hồng già đi không ít a!" Trong đó, một ít Tiên Thiên Tiên Thiên cường giả tựa hồ quen biết Gia Cát Nguyên Hồng đều lắc đầu thờ dãi, tựa hồ đối với trận đấu hôm nay đều sớm đã có định luận.

"Ngà?" Nhận thấy được Gia Cát Nguyên Hồng đến, trong mắt Vũ Phong phiêu phù ở trên bầu trời mang theo một tia khinh thường, vốn phiêu phù ở giữa không trung, hần chập rây hạ xuống, thân thể đáp xuống cách mặt hồ Bạch Mã Hồ chỉ có khoảng một thước liền ngừng lại.

Nhìn đầu sợi trắng sọc đen của Gia Cát Nguyên Hồng, trong lòng Vũ Phong cười khê: "Quên đi quên đi, Quy Nguyên Tông không có Đẳng Thanh Sơn đã rất thảm hại, hôm nay chiến đấu ngay trên hồ đi. Ngày hôm nay, họ Gia Cát có thể quyết tâm tới gặp, coi như là một gã cường giả, ta đây liền cho Gia Cát Nguyên Hồng vài phần tình cảm, làm cho hắn chết không oan uổng vậy."

Gia Cát Nguyên Hồng mới chỉ khổng chế bày thành thiên địa lực lượng, chưa có đại thành, căn bản không có năng lực phi hành. Nếu như Vũ Phong tại trên bầu trời phi hành đánh chết Gia Cát Nguyên Hồng, ưu thế chiếm nhiều lắm, Gia Cát Nguyên Hồng căn bản không công kích được Vũ Phong. Công kích? Hư Cảnh chống lại Động Hư có năng lực phản kích sao?

Thế nhưng, hôm nay Gia Cát Nguyên Hồng nhìn qua tình quang toả ra, cũng không có u buồn như sắp chết. Cảm giác được trạng thái của Gia Cát Nguyên Hồng, Vũ Phong trong lòng hiếu kỳ, trong lòng tự hỏi, ngày hôm nay Gia Cát Nguyên Hồng đáng lẽ là không phải trạng thái như thế mới đúng chứ? Chẳng lẽ hắn muốn chết?

"Phụ thân!"

Nhìn bóng lưng của Gia Cát Nguyên Hồng, một gã nam tử trung niên cũng mặc bạch sắc áo choàng như hắn, trong mắt mang theo sự lo lắng cùng sợ hãi vô cùng nói: "Phụ thân, ngài lần này. . ."

Không để cho tên nam tử nói ra miệng, Gia Cát Nguyên Hồng phát tay chặn nói: "Yên tâm, ta sẽ không chết, Vũ Phong không giết được ta."

Nghe được Gia Cát Nguyên Hồng nói, trung niên nam tử kia hơi ngừng lại, trong mắt tràn ngập kinh nghi. Tuy rằng trung niên nam tử có chút không thể tin được lời phụ thân mình nói, nhưng hắn lại không có thêm bất luận lời dư thừa gì nữa.

Mà trung niên nam tử gọi Gia Cát Nguyên Hồng là phụ thân này, chính là muội phu của Đẳng Thanh Sơn -- Gia Cát Văn.

Đồng dạng, tại phía sau Gia Cát Nguyên Hồng, trong mắt một thân lục sắc áo choàng Lý Quân, Hắc sắc áo choàng Hồng Vũ, hồng sắc trang phục Hồng Sương mang theo oán hận vô cùng nhìn chằm chằm Vũ Phong phiêu phù ở trên Bạch Mã Hồ. Tiếp đó là ba gã đồ đệ của Đẳng Thanh Sơn, Dương Đông, Đẳng Thú, Tiết Tân, cha mẹ của Đẳng Thanh Sơn .v.v., đám hán tử Đẳng gia trang cùng Đẳng Thanh Sơn có quan hệ họ hàng đều tới. Trong đó, còn có một ít tiểu hài tử. . .

"Xuy xuy!"

Gia Cát Nguyên Hồng không giải thích cái gì, trên người tản mát ra năng lượng khổng lồ , kéo thân thể hướng trên Bạch Mã Hồ đập đi.

Hai chân Gia Cát Nguyên Hồng đập tại trên Bạch Mã Hồ, giày lún xuống hồ nước một chút, nhưng thân thể của Gia Cát Nguyên Hồng không có chìm xuống. Thân là Hư Cảnh cường giả, đều có thể dùng năng lượng bản thân đem trọng lượng của thân thể phân tán vào vật thể dưới chân. Cho nên, Gia Cát Nguyên Hồng sẽ không chìm vào trong hồ nước.

"Gia Cát Nguyên Hồng." Nhìn Gia Cát Nguyên Hồng, trên mặt Vũ Phong phiêu phù ở trên không mang theo một tia ngạo nghễ mỉm cười.

Đám cường giả của Cửu Châu đều bị Bùi Tam hủy diệt, yêu thú cường đại cũng không hiện ra, Hóa Phượng lại càng không . Không có Đằng Thanh Sơn tồn tại, tại trên Cửu Châu này, hẳn Vũ Phong có thể nói là cường giả tối đỉnh.

Đối mặt Gia Cát Nguyên Hồng, trên mặt Vũ Phong thoải mái như vậy, coi như giết chết Gia Cát Nguyên Hồng rất dễ, có trăm phần trăm tin tưởng. Có thể, ở hôm qua đích thật là như vậy. Nhưng mà , biến hóa của hôm nay Vũ Phong lại không thể chịu nổi.

"Vũ Phong." Nhìn chăm chăm vào vẻ mặt đáng tươi cười của Vũ Phong, Gia Cát Nguyên Hồng trên mặt nguyên bản có chút trầm trọng đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười , ánh mắt từ trên người của Vũ Phong dời đi, hướng tới đạo kim sắc thân ảnh đạo kim sắc ở ngoài Bạch Mã Hồ một cây số nhìn lại.

"Xem kìa, đó là ai? Làm sao lại đứng ở trên Bạch Mã Hồ? !"

Đột nhiên, người vây xem tựa hồ đều đã nhận ra đạo kim sắc thân ảnh này, ánh mắt mọi người đều nhất tề dời đi. Đồng dạng, đám người Lý Quân cũng nhìn lại.

Thấy đạo kim sắc thân ảnh kia, trong mắt Lý Quân, Hồng Vũ, Hồng Sương, ba sư huynh đệ Dương Đông đều lộ ra biểu tình kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phá Vỡ Cửu Châu (2)

"Thanh. . . Thanh Sơn! !"

Lý Quân thấy rõ khuôn mặt của Đằng Thanh Sơn, kêu to ra trước tiên.'Phác thông' một tiếng, thân thể yếu ớt của Lý Quân ngã xuống trên mặt đất, thân thể mềm mại run rẩy, hai tay che miệng, trong mắt nước mắt điên cuồng rơi xuống. Lý Quân là cường giả Tiên Thiên Kim Đan , càng là có thực lực bất yêu thú Tiên Thiên Kim Đan phức tạp, tiếng la trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Bạch Mã Hồ.

Phía sau, hai người Hồng Sương cùng Hồng Vũ đứng ở đó vội chạy tới đỡ Lý Quân.

"Cái gì? Thanh Sơn? !"

"Thanh Sơn là ai? Chẳng lẽ là. . . Hình Ý Môn Đằng Thanh Sơn? !"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Nhìn kìa, kim sắc thân ảnh kia là ai?"

"Đằng Thanh Sơn? ! Không có khả năng!"

Trong chốc lát, tiếng kêu của Lý Quân đã truyền vào trong tai người vây xem quanh Bạch Mã Hồ, rất nhiều người trên mặt đầy nghi hoặc, càng nhiều còn lại là ngầy ra, căn bản không hiểu rõ một câu “Thanh Sơn” của Lý Quân rốt cuộc là có ý tứ gì. Mà một số ít người vây chung quanh Bạch Mã Hồ, sau khi thấy rõ hình dạng của Đằng Thanh Sơn, hai mắt vốn tràn ngập nghi hoặc trong nháy mắt hóa thành kinh hãi, ngay đại ra tại chỗ.

Ngay sau đó. . .

"Đằng Thanh Sơn, là Đằng Thanh Sơn! ! !"

"Đúng, ta nhận ra, đó là Đằng Thanh Sơn, người kia là Đằng Thanh Sơn! ! ! Chỉ cường giả Đằng Thanh Sơn! ! ! !"

Trong khoảnh khắc, người thấy rõ khuôn mặt của Đằng Thanh Sơn rốt cục lên tiếng kêu to ra. Thoáng cái, mọi người vây xem Bạch Mã Hồ ngầy đại. Trong đó, ngoại trừ Gia Cát Nguyên Hồng ra, bao quát cả đệ tử của Vũ Hoàng Môn , cho dù là Vũ Phong vốn kiêu ngạo cũng kinh sợ.

"Sư phụ!"

"Sư phụ!"

"Sư phụ!"

Tiếp đó là ba đạo tiếng nổ vang kích động cực lớn, Dương Đông, Đằng Thủ, Tiết Tân ba người trong mắt đầy kích động cùng kinh ngạc. Rõ ràng sự phụ bọn họ đã bị hắc động cho thôn phệ, nhưng giờ vẫn sống sờ sờ đứng ở trước mặt bọn họ. Không thể tin, thực sự không thể tin!

Không chỉ có ba sư huynh đệ Dương Đông không thể tin, tất cả mọi người ở đây cũng không thể tin, nhất là Vũ Phong!

"Không, không có khả năng, điều đó không có khả năng!" Thấy Đằng Thanh Sơn xuất hiện, Vũ Phong nguyên bản trên mặt mang theo đáng cười ngạo nghễ trong nháy mắt biến sắc, trở nên cực kỳ xấu xí, ý sợ hãi cùng tuyệt vọng trong nháy mắt tràn ngập trong lòng của hắn.

Nhìn chằm chằm Đằng Thanh Sơn, hai mắt Vũ Phong lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó lại nhìn về mặt ung dung của Gia Cát Nguyên Hồng. Đột nhiên, trên mặt Vũ Phong lộ ra biểu tình dữ tợn, chỉ ngón tay vào Đằng Thanh Sơn một thân kim bào quay về Gia Cát Nguyên Hồng cười nhạo nói: "Ha ha ha! Gia Cát Nguyên Hồng, hoá ra, ngươi lại có thể mời ngoại nhân tới hỗ trợ, người này là ai vậy? ! Những người khác lại không giả mạo, lại có thể giả mạo Đằng Thanh Sơn? Hắn là Đằng Thanh Sơn? Chỉ cần không phải ngu ngốc cũng không sẽ tin tưởng!"

Thanh âm của Vũ Phong rít gào vang lên, không gian rung động, cả Bạch Mã Hồ nổi gợn sóng nhộn nhạo ra. Trong không khí, cũng hình thành một đạo song gợn dập dờn giữa khoảng không mà mắt thường có thể thấy được lan ra.

Nhất thời, mọi người đứng cách Bạch Mã Hồ gần một chút, thực lực không được tốt bị tiếng rít gào của Vũ Phong đè ép, bay ngược đi ra ngoài. Thoáng cái, xung quanh Bạch Mã Hồ, có thể đứng bước cũng chỉ hơn mười người mà thôi.

Nghe được Vũ Phong nói, trên mặt Gia Cát Nguyên Hồng lộ ra một tia mỉm cười nhàn nhạt. Biết Vũ Phong không tin Đằng Thanh Sơn trước mắt là thật, tưởng mình đi tìm một vị Hư Cảnh cường giả biến hóa dung mạo mà đến a. Đối với việc đó, Gia Cát Nguyên Hồng không nói chuyện, càng không có để ý tới Vũ Phong, mà là xoay người đạp bước chân hướng tới đám người Lý Quân mà đi tới. Lúc này, Gia Cát Nguyên Hồng không muốn cùng Vũ Phong nói thêm một câu nào, bởi vì, đối với một người chết mà nói, Gia Cát Nguyên Hồng không có bất cứ lời gì muốn nói.

"Muốn chết!" Thấy Gia Cát Nguyên Hồng cũng không thèm để ý tới mình, Vũ Phong tức giận. Tiếng gầm gừ cùng năng lượng cuồng bạo từ trên người Vũ Phong bạo phát ra, phía dưới Bạch Mã Hồ trong vòng 1 cây số nhất thời hình thành một cái lồng khí cực lớn, sau một giây, Vũ Phong cũng đã đi tới phía sau Gia Cát Nguyên Hồng. Tay phải co thành trảo, hung hăng hướng gáy của Gia Cát Nguyên Hồng đập xuống. Lúc này, Vũ Phong đã nổi bệnh tâm thần rồi!

"Phụ thân!"

Thấy một màn như vậy, Gia Cát vẫn trong mắt đỏ đậm, cổ hết sức xông tới. Nhưng mà, nếu như là trước khi Đằng Thanh Sơn chưa xuất hiện, Vũ Phong thực sự muốn giết Gia Cát Nguyên Hồng mà nói, như vậy, ở đây không ai có thể ngăn cản được. Nhưng mà, ngày hôm nay Đằng Thanh Sơn đã tới, chỉ cường giả Đằng Thanh Sơn đã tới. Tuy rằng chỉ là kim hệ phân thân, nhưng cũng phải mạnh mẽ hơn Vũ Phong gấp mười gấp trăm lần!

"Vũ Phong, ngươi biết không, ở một khắc ngươi tiêu diệt Hình Ý Môn, thì ngươi nên biết hạ trảng của mình là cái gì." Thanh âm băng lãnh của Đằng Thanh Sơn vang lên bên tai của Vũ Phong.

Nghe được thanh âm của Đằng Thanh Sơn, Gia Cát Nguyên Hồng vẫn bình tĩnh như trước hướng bên bờ Bạch Mã Hồ đi đến, không để ý tới Vũ Phong đã hướng mình đánh tới. Bởi vì hắn biết, đồ đệ Đằng Thanh Sơn của mình sẽ không làm cho Vũ Phong động tới một sợi lông của mình.

Lời nói của Đằng Thanh Sơn trong tai Gia Cát Nguyên Hồng là "an tâm", mà ở trong tai của Vũ Phong là "sợ hãi" !

Cứ như vậy, trảo của Vũ Phong vốn sẽ đánh tại trên đỉnh đầu của Gia Cát Nguyên Hồng thì, một bàn tay kim sắc xuất hiện, cứng rắn đem một trảo của Vũ Phong chặn lại. Giờ khắc này, thân thể của Vũ Phong không thể có thể tiến thêm chút nào.

"Phanh oanh!"

Sau một khắc, Vũ phong nguyên bản còn cường thế cứ như vậy bị đánh đi ra ngoài, thân thể đánh lên trên mặt hồ thành vô số gợn sóng mới dừng lại được thân hình, dường như lướt nước như nhau. Mà Đằng Thanh Sơn vốn ở xa ngoài cây số đã đi phía sau của Gia Cát Nguyên Hồng. Rất rõ ràng, Đằng Thanh Sơn đã cản Vũ Phong lại.

Thấy một màn như vậy, mọi người nguyên bản còn có chút không tin người trước mắt kia là Đằng Thanh Sơn đều ngây dại. Bốn phía Bạch Mã Hồ vốn vô cùng náo nhiệt xuất hiện yên lặng, phải nói là điều hiu vắng vẻ!

Ngay sau đó. . .

"Đằng Thanh Sơn, là Đằng Thanh Sơn đại nhân! !"

Tiếng gầm gừ của hơn ngàn chiến sĩ Hắc Giáp Quân truyền tới, giữa lúc yên lặng điên cuồng rống lên một tiếng, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Bạch Mã Hồ.

"Đằng Thanh Sơn, thật sự là Đằng Thanh Sơn, là khai sơn tổ sư của Hình Ý Môn , chí cường giả Đằng Thanh Sơn!"

Tất cả mọi người xung quanh Bạch Mã Hồ sợ hãi than, tuy rằng không thể tin được, nhưng nhìn đến Đằng Thanh Sơn có thể đơn giản hóa giải một chiêu mạnh mẽ của Động Hư cường giả Vũ Phong , đồng thời còn có thể đánh bay Vũ Phong mà nói, cho dù người trước mắt không phải Đằng Thanh Sơn cũng là tuyệt thế cường giả thần bí! Chỉ ít, so với Vũ Phong mạnh hơn nhiều lắm!

"Hong Surong, Hồng Vũ, Dương Đông, Đằng Thú, Tiết Tân, còn có binh sĩ Hắc Giáp Quân của Quy Nguyên Tông, bao gồm tất cả người ở đây, các người đều nghe rõ cho ta!" Nhìn Vũ Phong bị mình đánh bay đi, Đằng Thanh Sơn không có tiếp tục động thủ, mà là giơ lên tay phải chỉ hướng bầu trời cao quát to: "Từ hôm nay , Vũ Hoàng Môn cùng Doanh thị gia tộc sẽ biến mất trên thế giới này."

Thanh âm của Đằng Thanh Sơn xuyên thấu màng nhĩ của mọi người, người thực lực không mạnh càng lâm vào trong hôn mê nhẹ.

"Hào! ! !"

"Hào! ! !"

Phía sau, sau khi Đằng Thanh Sơn nói không lâu sau, Hắc Giáp Quân lần thứ hai phát ra tiếng gầm gừ cực lớn, đều ủng hộ lời nói của Đằng Thanh Sơn .

"Là phụ thân, thật sự là phụ thân! !" Nhìn bóng lưng của Đằng Thanh Sơn , hai mắt Hồng Vũ đỏ bừng, nâng nẫu thân Lý Quân của mình dậy, nước mắt chảy xuống, trên mặt mang theo kích động vô hạn nói: "Mẫu thân, là phụ thân, phụ thân không chết, hẳn đã trở về! !"

"Đã trở về. . . Phụ thân đã trở về!" Hồng Surong nắm chặt nắm tay, nước mắt như mưa, nước mắt của vô cùng tưởng niệm cùng khuất nhục!

Mười lăm năm, Hồng Surong Hồng Vũ nhìn Hình Ý Môn diệt vong, bị Vũ Hoàng Môn truy sát, nếu như không phải có Quy Nguyên Tông tồn tại, bọn họ sớm đã chết. Khuất nhục, vô tận khuất nhục!

Mà hôm nay, thấy phụ thân của mình xuất hiện, nhìn bóng lưng rộng kia.Bọn họ biết, phụ thân vĩ đại của mình đã trở về!

Hắc Giáp Quân rít gào, mà đám đệ tử của Vũ Hoàng Môn ngây dại đứng ở nơi đó, trong miệng nhắc đi nhắc lại: "Đằng Thanh Sơn, chí cường giả Đằng Thanh Sơn đã trở về. . . Chúng ta. . .nên làm cái gì bây giờ? !"

Bên Vũ Hoàng Môn , đám đệ tử vứt hết vũ khí trong tay của mình xuống, kêu sợ hãi chạy thoát khỏi Bạch Mã Hồ.

Cảm thụ được tất cả điều đó, trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười. Có thể, chỉ có như vậy mới có thể làm cho trong lòng Đằng Thanh Sơn vui vẻ lên một ít.

"Không!" Thấy một màn như vậy, Vũ Phong chặt vật không chịu nổi rít gào một tiếng, thân thể hướng bay dựng lên, rất nhanh hướng lên khoảng không trên trời thoát đi, muốn chạy trốn khỏi sự trừng phạt của Đằng Thanh Sơn.

Nhưng mà, tiếng cười nhạt của Đằng Thanh Sơn vang lên: "Vũ Phong, không nên chạy, vận mệnh của ngươi kết thúc ngay ngày hôm nay đi!"

Thân thể Vũ Phong mới vừa bay lên giữa không trung, Đằng Thanh Sơn đã đi tới trước trước mặt của Vũ Phong. Con người đậm kim sắc từ trên nhìn xuống bao quát Vũ Phong, ánh mắt như ngao thế coi thường sinh linh, làm cho đầu Vũ Phong hiện ra thêm một lỗ trống trong nháy mắt. Mà cũng trong nháy mắt, đầu của Vũ Phong vỡ vụn, thân thể rời rạc rơi xuống Bạch Mã Hồ.

Vũ Phong thân tử!

Hơn nữa, Vũ Phong là chết như thế nào không ai có thể thấy rõ , cho dù là Gia Cát Nguyên Hồng cũng không thấy rõ, tốc độ quá nhanh . Tốc độ của chí cường giả, Hư Cảnh cường giả căn bản không thể nhìn thấy!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Phá Vỡ Cửu Châu (3)

Trên bầu trời Cửu Châu, nơi này có một tòa cung điện màu trắng, cung điện tỏa ra hơi thở thần thánh. Trong cung điện, đám người Đằng Thanh Sơn, Vũ Hoàng, Bùi Tam, Tàn Linh, Lý Thái Bạch, Liễu Văn đám người ở đó.

Một lúc sao, khuôn mặt có chút tái nhợt của Đẳng Thanh Sơn hiện ra một chút cay đắng.

“Thế nào? Trong lòng có thoải mái một chút nào không?” Thấy sắc mặt của Đẳng Thanh Sơn, Đại Vũ là người thứ nhất hỏi.

Tất cả xảy ra trên Bạch Mã hồ, mọi người đều thấy rõ ràng. Hiển nhiên, Đại Vũ kiến tạo Vũ Hoàng Môn cũng đã thấy. Đối với việc Đẳng Thanh Sơn giết chết Vũ Phong, Vũ Hoàng căn bản là không quan tâm, cho dù diệt Vũ Hoàng Môn hẳn cũng không nói gì.

“Cũng được.” Đẳng Thanh Sơn hít sâu một hơi, nhìn Vũ Hoàng nói: “Lão ca, nếu như ta đem Vũ Hoàng Môn của ngươi diệt đi, ngươi có trách ta không?” Đồng thời, Đẳng Thanh Sơn cũng nhìn về phía Tần Linh, tựa hồ đang hỏi chuyện Doanh thị gia tộc.

Lúc đầu, Đẳng Thanh Sơn tại Bạch Mã hồ nói ra, hôm nay sẽ không có Vũ Hoàng Môn cùng Doanh Thị gia tộc. Có điều là, đây chỉ là do Đẳng Thanh Sơn lúc nóng giận mà nói thôi. Nếu như thật sự tiêu diệt Vũ Hoàng Môn, còn phải có sự đồng ý của Vũ Hoàng. Nếu như Vũ Hoàng không đồng ý, Đẳng Thanh Sơn tối đa cũng chỉ giết hết đám Tiên Thiên cường giả trở lên mà thôi. Sau đó để cho bọn họ thu nhỏ lãnh địa lại còn 1%.

Nếu như Vũ Hoàng đồng ý, như vậy Đẳng Thanh Sơn sẽ không nương tay. Vũ Hoàng Môn diệt Hình Ý Môn, như vậy hẳn cũng sẽ đem Vũ Hoàng Môn diệt sạch! Đồng dạng, Doanh thị gia tộc cũng phải xem ý kiến của Tần Linh.

“Hừ, tùy tiện.” Đại Vũ không có nói chuyện, Tần Linh trước hừ một tiếng, hình như căn bản là hắn không quan tâm.

“Ha ha!” Liếc mắt nhìn Tần Linh, Đại Vũ cười nói: “Giống như Tần Linh nói, tùy tiện. Cái gì Vũ Hoàng Môn, cái gì là Doanh thị gia tộc, đều chỉ là một cái báng hiệu mà thôi. Nhất là Vũ Hoàng Môn, lấy danh tiếng của ta để làm ra những chuyện như vậy, thực sự làm ta mất mặt! Có đôi khi ta nghĩ tới, thế nào mới có thể đem Vũ Hoàng Môn diệt đi.”

Nói đến đây, Đại Vũ nhìn về phía Bùi Tam, trên mặt lộ ra một chút đáng tiếc nói: “Vừa mới bắt đầu ta còn tưởng rằng Bùi Tam lão đệ sẽ tiêu diệt Vũ Hoàng Môn, có điều lại không phải.”

Nghe được Vũ Hoàng nói, Bùi Tam cũng bắt đầu nói: “Ta cũng muốn, thế nhưng, ngươi phải biết rằng Vũ Hoàng Môn cũng không phải dễ dàng tiêu diệt như vậy. Cho dù là con Đại Hùng từng đi theo ngươi, ta cũng không nắm chắc có thể thắng được nó.”

“A?” Nghe được Bùi Tam nói, Vũ Hoàng kêu nhẹ một tiếng, trong đầu tựa hồ nghĩ đến một vấn đề nói: “Được rồi, ta còn có chuyện nói cho các ngươi.”

“Chuyện gì?” Mọi người hỏi.

Nhìn mọi người, Vũ Hoàng cười nói: “Cũng không phải chuyện gì lớn, chúng ta vốn có Cửu Châu Đỉnh, tại lúc truyền tống tới Cửu Đỉnh giới, có thể mang theo một con yêu thú trên Cửu Châu đi theo.”

“A? còn có việc này?” Nghe được Vũ Hoàng nói, mọi người đều thất kinh, Lý Thái Bạch lại hỏi ngược lại: “Vậy cũng không thể dẫn người theo sao?.”

Vấn đề của Lý Thái Bạch trong nháy mắt khiến cho mọi người chú ý, Vũ Hoàng cân nhắc một chút rồi nói: “Theo lý hẳn là có thể, thế nhưng người này sớm phải có Hư Cảnh đại thành lực lượng, tốt nhất có thể là Động Hư. Nếu không, đi đến Cửu Đỉnh Giới sẽ rất khó sống sót!”

Đối với việc này, mọi người cũng không nói gì thêm. Rất rõ ràng, mọi người có thể mang theo Hư Cảnh yêu thú hoặc là từ Hư Cảnh đại thành trở lên nhân loại. Thế nhưng, trên Cửu Châu đại địa chính xác là có Hư Cảnh đại thành, nhưng lại không ít? Nhưng ai lại muốn mang? Muốn dẫn đều là dẫn yêu thú của mình.

Ví như Tần Linh có Ô Chuyết Mã, Lý Thái Bạch thì có yêu thú Bát Tử Phượng Hoàng, Đại Vũ thì tự nhiên là Hùng tôn giả, Liễu Vân thì Đẳng Thanh Sơn không biết. Mà Đẳng Thanh Sơn thì có Đạo Tri? Hay Hóa Phượng?

Cửu Châu, Bạch Mã Hồ.

“Cha !” “Cha !”

"Sư phụ!" "Sư phụ!" "Sư phụ!"

Mấy người Hồng Sương, Hồng Vũ, Dương Đông, Đẳng Thú, Tiết Tân đồng thời quỳ gối trước mặt Đẳng Thanh Sơn, kích động mở miệng nói.

“Được rồi, đứng lên đi.” Đẳng Thanh Sơn tay phải vừa nhắc, ngũ hành lực lượng đem mọi người nâng lên. Đẳng Thanh Sơn không có mở miệng nói cái gì, bởi vì trong lúc này hắn không biết nói gì cho tốt. Nhìn sắc mặt tái nhợt Lý Quân, hình dạng tiều tụy, Đẳng Thanh Sơn trong lòng sinh ra một nỗi đau khó hiểu.

“Tiểu Quân, ta đã trở về.” Đi tới trước mặt Lý Quân, trên mặt Đẳng Thanh Sơn mang theo một chút mỉm cười nói.

Có điều rất rõ ràng, nhìn khuôn mặt tiều tụy của Lý Quân, hình dáng tươi cười của Đẳng Thanh Sơn là giả vờ, có chút gượng ép. Có điều là, mặc kệ Đẳng Thanh Sơn vì sao có chút kỳ lạ bị hắc động thôn phệ, lại kỳ lạ vì sao tại 15 năm sau mới trở về. Nhưng lại thay đổi hình dạng. Làm thế tử của Đẳng Thanh Sơn, Lý Quân sẽ không đi hỏi nhiều như vậy, bởi vì hắn biết, việc này là do chông của mình không có khả năng kháng cự! trong đó, nhất định là

có nguyên nhân.

Nhìn Đẳng Thanh Sơn, tuy rằng tóc, con mắt của Đẳng Thanh Sơn thay đổi, nhưng Lý Quân không có hoài nghi người trước mắt không phải chồng của mình.

“Thanh Sơn!” Nhất thời, Lý Quân nắc một tiếng, nhào vào lòng ấm áp dày rộng của Đẳng Thanh Sơn.

... ..

Quy Nguyên Tông, Gia Cát Nguyên Hồng an bài nơi ở cho một nhà Đẳng Thanh Sơn.

“Thanh Sơn.” Lý Quân cùng Đẳng Thanh Sơn hai người bước chậm tại giữa khu rừng nhỏ, trong mắt Lý Quân như trước mang theo một tia không thể tin nhìn Đẳng Thanh Sơn nói: “Một năm kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người vì sao...”

Tuy rằng Lý Quân biết trong này tất nhiên sẽ có chuyện, nguyên bản Lý Quân không muốn hỏi, sợ vấn đề của mình sẽ làm chồng mình khó trả lời. Nhưng dưới sự hiếu kỳ, Lý Quân vẫn là hỏi đi ra.

Đồng thời, nhìn một thân kim sắc trang phục Đẳng Thanh Sơn, nhất là bộ tóc kim sắc. Lý Quân có chút kinh dị, sau mười lăm năm, chồng như thế nào thay đổi như vậy?!”

Đối mặt với vấn đề của vợ, Kim Hành phân thân hít một hơi, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp nói: “Tiểu Quân, chuyện này bây giờ người không có khả năng biết được, cho dù là sự phụ cũng chỉ biết một ít. Nếu như, ta là nói cho các người biết thì phải chờ thêm mấy năm”

Cuối cùng, Đẳng Thanh Sơn chính là không có đem đám người Thiên Vị Giả, Vũ Hoàng nói ra. Tuy rằng Đẳng Thanh Sơn cũng muốn nói cho mọi người biết thế giới này bộ dáng là như thế nào, thế nhưng, bây giờ còn không thể nói. Bởi vì... Thiên Vị Giả còn đó.!

Có Thiên Vị Giả tồn tại, bao gồm cả bọn người Đại Vũ đều là chuyện bí ẩn của thế giới này. Đẳng Thanh Sơn lúc này không muốn nói ra, chính là không muốn làm cho huynh đệ, có ân với mình Đại Vũ khó xử. Có thể, chuyện này nói ra lúc sau, vợ mình sẽ không nói ra ngoài, thế nhưng sự tình về sau này thì sao? Nếu như chuyện này làm cho Thương Linh biết, ai biết Thương Linh sẽ làm ra chuyện gì? Phải biết rằng, Thương Linh bị Vũ Hoàng bức bách nên có triệu chứng tâm thần rồi.

Đẳng Thanh Sơn cũng biết, Vũ Hoàng lần này có thể bảo vệ mình, nhưng lần sau lại không nhất định! Chuyện không chắc chắn, Đẳng Thanh Sơn sẽ không đi làm. Cho nên, Đẳng Thanh Sơn còn muốn chờ vài năm. Mà chờ vài năm, ý tứ đã rõ ràng hiện ra.

Thiên Cung bốn ngày, dưới mặt đất một năm. Thời gian đám người Đẳng Thanh Sơn đi tới Cửu Đình Giới cũng chỉ có 9 ngày, nói cách khác, không tới 3 năm, Thiên Vị Giả, Vũ Hoàng, Tần Linh, Thái Bạch, mình cùng Liễu Vân chín người đều sẽ rời khỏi Cửu Châu. Đến lúc đó, tại Cửu Châu, hẳn Đẳng Thanh Sơn là cực mạnh. Cũng là như vậy, Đẳng Thanh Sơn mới có thể đem sự tình nói ra.

“Ân.” Đối với câu trả lời của Đẳng Thanh Sơn, Lý Quân không nói gì thêm, khẽ gật đầu. Dựa vào lòng Đẳng Thanh Sơn nói: “Thanh Sơn, người sau này thực sự sẽ không rời khỏi sao?”

“Đương nhiên!” vấn đề thứ hai của Lý Quân Đẳng Thanh Sơn trả lời rất khẳng định, đồng thời Đẳng Thanh Sơn trong lòng cũng khẳng định nói: “Nếu như phải ly khai, cũng muốn chờ các người rời khỏi, hoặc là nói cùng các người rồi đi.!

“Ân.” Lý Quân lần thứ hai gật đầu, liền không nói cái gì nữa, nhẹ nhàng nằm trong lòng ngực Đẳng Thanh Sơn, hưởng thụ một tia ấm áp.

... ..

Quy Nguyên Tông đại diện, chỗ các đại thống lĩnh nghị sự.

Ở đây, tập trung tứ đại thống lĩnh của Quy Nguyên Tông, đồng thời cũng tập trung thủ lĩnh của Hình Ý Môn.

Hình Ý Môn thật sự là bị diệt, nhưng không phải chết toàn bộ! Tại dưới sự bảo vệ của Quy Nguyên Tông, nội gia đệ tử của Hình Ý Môn còn lại một tầng, gần ngàn người. Mà ngàn người này đều là tinh anh trong tinh anh. Đồng thời trải qua nhiều năm phát triển, Hình Ý Môn cũng thu đệ tử của Quy Nguyên Tông nghiêm ngặt huấn luyện.

Đối với việc này, Quy Nguyên Tông cũng không có ý kiến gì. Dù sao, nội gia quyền cường đại mọi người ai cũng biết. Hơn nữa, tu luyện nội gia quyền yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt, yêu cầu tối đa là trẻ em cỡ mười tuổi trở xuống. Về phần những cái khác cũng được, nhưng khó khăn nhiều lắm.

Khoảng tám năm, cũng gần làm cho Hình Ý Môn nguyên bản chỉ có 1000 lại mở rộng con số lên đến hơn 3000 người mà thôi. Mà thủ lĩnh của 3000 người này hiển nhiên là 3 vị đệ tử của Đẳng Thanh Sơn: Dương Đông, Đẳng Thủ, Tiết Tân.

Tại Quy Nguyên Tông, địa vị của Hình Ý Môn rất cao. Có thể là vì mặt mũi của Đẳng Thanh Sơn, nhưng càng nhiều cũng là thực lực của 3 người bọn họ. Hôm nay, Dương Đông cùng Tiết Tân đều là Tiên Thiên Trung Kỳ, Đẳng Thủ lại là Tiên Thiên Kim Đan, nhưng là nội gia quyền Tiên Thiên kim đan, so với Tiên Thiên Kim Đan bình thường khác mạnh hơn nhiều lắm. Có thể nói, thực lực của Đẳng Thủ tại trong các thống lĩnh là cực mạnh, chỉ ở dưới đệ nhất cao thủ Thái Thượng trưởng lão Gia Cát Nguyên Hồng.

Lúc này, tứ đại thống lĩnh, tông chủ của Quy Nguyên Tông, Dương Đông tam huynh đệ, bao gồm cả Gia Cát Văn hiện giữ chức chương môn đều ở đây.

Kỳ lạ là, Gia Cát Vân thân là môn chủ lại không ngồi ở trên vị trí chủ tọa, mà là cùng Dương Đông ba người đồng thời ngồi ở bên trái, bốn gã thống lĩnh lại ngồi ở vị trí bên phải chủ tọa.

Xem hình dạng của bọn hắn, tựa hồ đang chờ đợi cái gì. Trong mắt tám người thấp thoáng mang theo một chút kích động cùng hưng phấn, nhất là ba sư huynh đệ Dương Đông.

Rất nhanh, thân hình hai người từ cửa trước đi tới. Phóng mắt nhìn lại, chính là một thân mặc bạch y Gia Cát Nguyên Hồng cùng với kim sắc trường bào Đằng Thanh Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Phá Vỡ Cửu Châu (4)

Thấy Gia Cát Nguyên Hồng cùng Đằng Thanh Sơn xuất hiện, mọi người đang ngồi đồng loạt đứng dậy, ánh mắt hướng về phía hai người Gia Cát Nguyên Hồng nhìn lại.

Ba sư huynh đệ Dương Đông, Đằng Thủ, Tiết Tần nhìn Đằng Thanh Sơn với ánh mắt hoàn toàn là sùng bái cùng tôn kính. Gia Cát Vân thì bội phục cùng kích động, tứ đại thống lĩnh cũng không khác Gia Cát Vân là mấy.

Đằng Thanh Sơn suốt đời sáng tạo kỳ tích vô số, cho dù là đạt được Tiên Thiên năm 17, hay trở thành chí cường năm 40 tuổi. Tại trong mắt bọn họ, việc này căn bản là không có khả năng. Thế nhưng Đằng Thanh Sơn đã làm nhưng điều không này trở thành có.

Nếu nói Đại Vũ, Tàn Linh, Lý Thái Bạch, Thích Già là tồn tại trong truyền thuyết, cường đại tồn tại. Như vậy, Đằng Thanh Sơn là sự tồn tại của thần tích.

Có điều là, dưới sự kích động của mọi người còn mang theo một chút khó hiểu. Nguyên nhân của nó, đó chính là khuôn mặt của Đằng Thanh Sơn. Tuy nói, hình dạng không thay đổi, nhưng ánh mắt, cùng với tóc màu vàng lại làm mọi người không giải thích được.

Bọn họ đều gặp qua Đằng Thanh Sơn, nhưng lại đối với Đằng Thanh Sơn hết sức quen thuộc. Trước đây Đằng Thanh Sơn là hình dạng như thế nào bọn họ đều rõ ràng vô cùng. Nhưng hôm qua, Đằng Thanh Sơn xuất hiện tại Bạch Mã hồ vẫn là hình dạng trước mắt này.

Các đại thống lĩnh không phải hoài nghi Đằng Thanh Sơn là giả, bởi vì sự cường đại của Đằng Thanh Sơn không cách nào khiến họ hoài nghi. Thế nhưng bọn họ không giải thích được tại sao sau 15 năm Đằng Thanh Sơn lại thay đổi hình dạng? Hơn nữa, trong 15 năm qua, Đằng Thanh Sơn đi nơi nào? Ngay cả môn phái mình thành lập bị diệt môn cũng không xuất hiện, nhưng tại lúc Quy Nguyên Tông sắp sửa bị nuốt chửng lại xuất hiện?

Mọi người mang theo sự khó hiểu nhìn Gia Cát Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn hai người bước vào gian phòng.

Tự nhiên, nghi hoặc trong lòng của các đại thống lĩnh sẽ không có đáp án. Trừ khi Đằng Thanh Sơn giải đáp cho bọn họ, nếu không trên Cửu Châu này sẽ không ai có thể giải đáp hai vấn đề này.

Gia Cát Nguyên Hồng mang theo Đằng Thanh Sơn vào trong phòng nghị sự, lúc Đằng Thanh Sơn bước chân vào phòng một phút, các đại thống lĩnh, bao gồm cả Dương Đông tam huynh đệ ở bên trong đều nghiêm nghị cả lên. Bởi vì, đi tới phòng này chính là chí cường giả Đằng Thanh Sơn!

Hiển nhiên, Đằng Thanh Sơn cũng không nói gì, theo Gia Cát Nguyên Hồng ngồi tại hai chỗ chủ vị. Kỳ thực lúc đầu chủ vị chỉ có một, nhưng bởi vì có sự tồn tại của Đằng Thanh Sơn, cho nên hôm nay tăng thêm một cái.

Đòi với cái chủ vị này, không có bất cứ ai dị nghị. Dị nghị? Ai dám?

Đối với sự cống hiến của Đằng Thanh Sơn cho Quy Nguyên Tông, tất cả mọi người đều có thể chứng kiến, mà lần này Đằng Thanh Sơn trở về lại làm cho Quy Nguyên Tông đang đứng trước miệng hồ có thể chạy thoát. Đối với Đằng Thanh Sơn, Quy Nguyên Tông đã xem sự tồn tại của là siêu nhiên.

“Được rồi, mọi người cũng ngồi xuống đi.” Lâm Quy Nguyên Tông thái thượng trưởng lão Gia Cát Nguyên Hồng mở miệng nói.

Gia Cát Nguyên Hồng vừa nói, các vị thống lĩnh phân chia nhau ngồi xuống, ánh mắt đều hướng Gia Cát Nguyên Hồng cùng Đằng Thanh Sơn hai người nhìn lại.

Nhìn mọi người, Gia Cát Nguyên Hồng sắc mặt nghiêm nghị, dường như có chút hưng phấn cùng kích động, nói : “ Các vị, mọi người hẳn là dự đoán được hôm nay ta triệu tập các vị tới là vị chuyện gì sao?

Nhìn thấy biểu tình của Gia Cát Nguyên Hồng, mọi người mọi nhìn sang Đàng Thanh Sơn, trong mắt hiện lên một chút kinh hãi. Thân là môn chủ Đàng Thanh Sơn trầm giọng nói: “Thanh Sơn, người thực sự định thống nhất Cửu Châu sao?”

Gia Cát Vân nói ra, cho dù là các đại thống lĩnh đã biết trước nhưng giờ phút này cũng không nhịn được kích động nổi lên.

“Sư phụ!” Một thân hắc bào Dương Đông đột nhiên đứng dậy, quỳ trên mặt đất, tàn bạo nói: “Nhất định phải đem Vũ Hoàng Môn cùng Doanh thị gia tộc diệt bỏ!”

Nhìn Dương Đông quỳ xuống, Đàng Thú cùng Tiết Tân hai người cùng theo sát nhau quỳ xuống nói: “Xin sư phụ phải trả thù cho Hình Ý Môn chúng ta!”

“Các người ba người đứng lên đi.” Nhìn 3 đồ đệ của mình, Đàng Thanh Sơn trong lòng có chút xấu hổ. 15 năm, mình thân là sư phụ của họ nhưng không có trợ giúp gì cho bọn họ. Bây giờ, Dương Đông, Tiết Tân, Đàng Thú ba người có thể tu luyện đến cảnh giới này đã là không sai rồi.

Đồng thời, ở dưới sự quan sát của Đàng Thanh Sơn, hắn phát hiện đại đồ đệ Đàng Thú lại có thể cùng đại địa hòa hợp nhất thể. Nhận thấy được điểm này, Đàng Thanh Sơn biết chỉ cần mình chỉ điểm một chút là có thể giúp Đàng Thú đi vào Hư Cảnh!

Đàng Thú năm nay nhiều? Cũng chỉ hơn ba mươi mà thôi, hơn ba mươi tuổi đạt tới Hư Cảnh, ngoài trừ mình cùng Hạng Phàm Trần thì trên Cửu Châu này sẽ không còn ai nữa?!

Đàng Thanh Sơn nói ra, ba huynh đệ Dương Đông đứng lên, về chỗ của mình.

Tiếp theo, Đàng Thanh Sơn biết mình nên nói ra.

Con người màu vàng nhạt đảo qua các đại thủ lĩnh, thân nhiên nói: “Vũ Hoàng Môn nếu tại ta không ở lại dám diệt Hình Ý môn của ta, như vậy Vũ Hoàng Môn cũng không cần tồn tại trên Cửu Châu nữa. Về phần Doanh thị gia tộc, nếu như đem lãnh địa rút lại còn 1% trước kia, ta có thể không diệt bọn họ. Ừ, ta sẽ không tham dự đại quy mô chiến đấu. Các người đem tin tức này thả ra đi, ba ngày sau ta liền hành động.”

Nói xong, Đàng Thanh Sơn liền trầm mặc không nói.

Nhưng những lời mới nói ra của Đàng Thanh Sơn lại khiến cho mọi người nhiệt huyết sôi trào, cho dù là tâm tình rất là bình thản Gia Cát Nguyên Hồng cũng không khỏi nắm lại nắm tay.

Vì sao Đàng Thanh Sơn không diệt Doanh thị gia tộc? Giữ hấn lại không phải là một tai họa ngầm sao?

Tự nhiên, tai họa ngầm nhất định sẽ có. Thế nhưng, Đàng Thanh Sơn không hy vọng Quy Nguyên Tông chỉ dựa vào lực lượng của mình để thống nhất Cửu Châu. Doanh thị gia tộc dưới sự đả kích của mình nhất định tại không lâu sau trong tương lai sẽ lấy phương thức bá đạo để xuất hiện, cũng nhất định trở thành địch thủ của Quy Nguyên Tông.

Giữ được một lúc, nhưng không giữ được một đời. Cuối cùng, Quy Nguyên Tông vẫn là phải dựa vào chính mình.

...

Ba ngày, ba ngày thời gian, mặc kệ là tin tức tại Bạch Mã hồ hay chính Quy Nguyên Tông truyền ra, trong nháy mắt trải rộng khắp Cửu Châu.

Mà ở trong ba ngày này, Vũ Hoàng Môn hoàn toàn thay đổi! Ngoài trừ một ít người ở lại Vũ Hoàng Môn, hơn mười vạn đệ tử tất cả đều giải tán lập tức, căn bản không cần chiến đấu, Vũ Hoàng Môn cũng đã sụp đổ! Lúc này, Vũ Hoàng Môn to như vậy đã trở thành cái xác không.

Mà Doanh thị gia tộc, cũng sợ hãi! Tin tức của Quy Nguyên Tông làm cho bọn hắn nổi giận. Nhưng mà, bọn họ nổi giận chỉ có thể tự mình chịu. Tiếp thu điều kiện của Đàng Thanh Sơn hay phản kháng?

Nếu như tiếp thu, Doanh thị gia tộc cũng chỉ còn lại 1% lãnh địa! 1%, vậy là còn bao nhiêu? Hơn nữa, cùng liền hơn ba ngày, Doanh thị gia tộc rất nhiều đệ tử phản bội!

Không tiếp thu? Không tiếp thu nói vậy đợi nắm đám của Đàng Thanh Sơn đi!

Nguyên bản, Đàng Thanh Sơn là muốn tiêu diệt Doanh thị gia tộc. Thế nhưng, đang nhìn đến thân nhân mình không có bị tổn hại, cũng xem Doanh thị gia tộc cũng không phải là chủ mưu, Đàng Thanh Sơn cũng không muốn làm sát. Cho nên, mới đưa ra một điều kiện cho thế.

Về phần Doanh thị gia tộc không chịu tiếp thu, đó là chuyện của họ.

Ba ngày sau...

“Vui!”

Đàng Thanh Sơn cả người hóa thành một đạo kim sắc lưu tinh hướng Vũ Hoàng Môn bay đi. Không quá bao lâu, Đàng Thanh Sơn cũng đã đi tới Vũ Hoàng Môn, chỗ con Hắc Hùng Sơn.

Đặng Thanh Sơn xuất hiện, nhất thời khiến con Hắc Hùng chú ý, Đặng Thanh Sơn nhàn nhạt nhìn Hắc Hùng, thả ra áp lực khủng bố, làm cho Hắc Hùng quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu lên không trung.

“Đặng... Đặng Thanh Sơn!”

Thấy Đặng Thanh Sơn, dám dè tử ở lại tử thủ Vũ Hoàng Môn trong nháy mắt trở nên sợ hãi.

Nhìn toàn bộ Vũ Hoàng Môn, đứng ngao nghể trên bầu trời Đặng Thanh Sơn hơi lắc đầu, không có nhìn nhiều cái gì. Giơ lên bàn tay, năng lượng hệ kim khổng lồ tại trên bàn tay Đặng Thanh Sơn tụ tập lại.

Đặng Thanh Sơn không muốn làm gì nhiều, chỉ là đem Vũ Hoàng Môn hủy diệt. Mà việc này đối với hắn mà nói, thật sự quá đơn giản. Vì sao chí cường giả thống nhất thiên hạ? Đó chính là bởi vì, hắn là vô địch trên Cửu Châu.

“Thanh Sơn chí tôn!”

Đột nhiên, một cái hùng hậu âm thanh vang lên.

Nghe thanh âm như thế, Đặng Thanh Sơn mỉm cười, kim sắc thủ ấn đã hướng Vũ Hoàng Môn hạ xuống.

“Ầm ầm!”

Tiếng nổ mạnh vang lên, Vũ Hoàng Môn giờ khắc này hoàn toàn bị tiêu diệt.

Sau một khắc, Đặng Thanh Sơn cũng đã biến mất ở trên bầu trời Vũ Hoàng Môn. Mà đúng lúc này, một thân ảnh khổng lồ xuất hiện ở trên bầu trời Vũ Hoàng Môn. Cao to hơn năm thước thân thể, nắm tay hơn một thước, kim sắc áo giáp, trong mũ giáp lộ ra hai con mắt.

Thân hình to lớn này chính là Hùng tôn giả đã thủ hộ Vũ Hoàng Môn mấy nghìn năm qua.!

Hùng tôn giả tuy rằng vẫn đứng ở Vũ Hoàng Môn, không hỏi thế sự. Thế nhưng, Vũ Hoàng Môn động tác nó điều biết. Nhất là việc tiêu diệt Hình Ý Môn, Hùng tôn giả cũng biết. Chỉ là, nó không có đi ngăn cản? Hùng tôn giả chỉ thủ hộ Vũ Hoàng Môn, đối với việc làm bên ngoài của Vũ Hoàng Môn nó đều không can thiệp.

Lúc Hùng tôn giả cảm thụ được khí tức khủng bố của Đặng Thanh Sơn, Hùng tôn giả trong nháy mắt biết rằng Đặng Thanh Sơn vẫn chưa chết. Mà Đặng Thanh Sơn tới Vũ Hoàng Môn làm cái gì? Rất đơn giản, đem Vũ Hoàng Môn hủy diệt.!

Hùng Tôn giả sợ hãi, thế nhưng nó vẫn là muốn ngăn cản. Thế nhưng, đứng ở Hư Cảnh đại thành nó không có biện pháp đối mặt với lực lượng của chí cường. nhìn Vũ Hoàng Môn bị tiêu diệt, Hùng tôn giả trong lòng chỉ thở dài một tiếng: “Đại Vũ, lão Hùng ta năng lực có hạn.”

Mà đúng lúc này, ánh mắt Hùng tôn giả nguyên bản bắt đầu dĩ lại trở nên khiếp sợ, thậm chí kinh hãi. Bởi vì, một cái thanh âm quen thuộc không thể quen thuộc hơn được nữa xuất hiện trong đầu nó.

“Lão Hùng, này không thể trách được ngươi. Được rồi, ngươi cũng đừng ảo não nữa. Cái gì nên vứt bỏ thì vứt bỏ, ta đã bỏ rồi, ngươi cũng không cần đi thủ hộ nữa. Ừ, ngươi trước tiên tại Cửu Châu sống một chút đi, hai năm sau ta sẽ đến tìm ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mừng 9 Tháng 9

Kim quang chợt lóe qua, trên bầu trời của Doanh thị gia tộc, Đặng Thanh Sơn một thân tông bào ngạo nghễ nói: “Doanh thị gia tộc tiếp thu điều kiện của Đặng Thanh Sơn ta hay là phản kháng?”

Một lát sau, từ trong Doanh thị gia tộc truyền đến một thanh âm không cam lòng: “Doanh thị gia tộc ta tiếp thu điều kiện của ngài.”

“Ha ha!” Nghe được câu trả lời của Doanh thị gia tộc, Đặng Thanh Sơn cười lớn một hồi rồi biến mất khỏi bầu trời của Doanh thị gia tộc.

Trong thời gian ngắn ngủi, tin tức Vũ Hoàng Môn bị diệt cùng Doanh thị gia tộc thỏa hiệp đã truyền khắp Cửu Châu đại địa. Các đại cường giả đều sợ hãi than.

Ba ngày, Đẳng Thanh Sơn chỉ dùng gần ba ngày thời gian liền thu phục Cửu Châu! Một tháng sau, trên Cửu Châu đại địa, ngoại trừ Vạn Tượng Môn ra thì chỉ có một cái siêu cấp đại môn phái, đó chính là Quy Nguyên Tông.

Mà Hình Ý Môn lại an ổn nằm bên trong Quy Nguyên Tông. Nhưng nó cũng không thuộc về Quy Nguyên Tông. Hình Ý Môn ở Quy Nguyên tông là một tồn tại siêu nhiên. Hạch tâm của nó chính là do ba huynh đệ Dương Đông, Đẳng Thú cùng Tiết Tân thống lĩnh.

Chỉ có đệ tử cực kỳ tinh anh của Quy Nguyên Tông mới có thể gia nhập Hình Ý môn, được tập luyện điển tịch do Đẳng Thanh Sơn truyền lại.

Đến lúc này, Cửu Châu đại địa đã bị Quy Nguyên Tông thống trị rồi. Giống như Tần Lĩnh năm đó, Đẳng Thanh Sơn thống lĩnh cả Cửu Châu! Rối loạn của Cửu Châu dần dần được dẹp yên xuống.

Cứ như vậy, ngày qua tháng một cách bình thường.

Bầu trời của Cửu Châu, bên trong Thiên Cung màu trắng

"Ca!" "Ca!" "Ca!" "Ca!" "Ca!" "Ca!" "Ca!" "Ca!" "Ca!"

Thanh âm của chín cánh cửa lớn bị mở ra vang lên.

Đại Vũ, Đạo Tử, Thanh Lâm, Hoàng Phật, Tần Lĩnh, Lý Thái Bạch, Liễu Vân, Bùi Tam còn có Đẳng Thanh Sơn đều từ trong phòng đi ra.

Trong mắt của cả chín người đi tới đều không ngoại lệ cùng tràn ngập kích động. Bởi vì ngày hôm nay theo lịch của Thiên Cung chính là ngày 9-9, cũng chính là ngày muốn đi đến Cửu Đỉnh Giới.

Trong số chín người này, có người đợi mấy nghìn năm, có người lại chỉ chờ mấy trăm năm, mà Đẳng Thanh Sơn lại mới đợi vài năm. Nhưng mặc kệ là đợi bao nhiêu năm thì chín người đều rất chờ mong đi đến Cửu Đỉnh Giới, đều rất kích động!

Mọi người nhìn nhau đều thấy được sự hưng phấn trong mắt đối phương. Nhìn hình dạng hưng phấn kia của mọi người, trên mặt Đẳng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười, trầm ngâm: “Rốt cục cũng muốn bước lên một chặng đường không tầm thường rồi!”

Chậm rãi, thân thể mọi người đều bay lên như điều gặp gió, xuất hiện tại bình thai khổng lồ phía trên cung điện.

Đi lên đến bình thai, trong lòng Đẳng Thanh Sơn có chút tự vị thờ dài. Lúc đó, sau khi mình bị thôn phệ bởi Hắc động do Thương Linh chế tạo thành chính là đi đến nơi này. Khi đó mình phát động công kích về phía Thương Linh nhưng lại bị một chưởng của Thương Linh đánh bay. Đập vào một trong chín cây cột đá xung quanh đây.

Nhìn chín cây cột đá này, Đẳng Thanh Sơn vẫn không rõ, rốt cuộc thì những cây cột đá này dùng cái gì để chế tạo thành mà lại có thể cứng rắn như vậy. Cứng rắn hơn so với bất luận một loại vật chất nào! Cho dù là công kích cực mạnh do chí cường giả bạo phát cũng không thể làm cho chín cây thạch trụ này phát sinh bất kỳ biến hóa nào.

Đẳng Thanh Sơn rõ ràng nhớ kỹ, mình bị Thương Linh đánh bay sau đó đập vào trên cột đá ở chỗ này, xương cốt trên thân không biết bị gãy bao nhiêu cái, nhưng thạch trụ này vẫn không có chút vỡ vụn. Cho dù là vũ khí chí cường, chiến giáp chí cường bản thân mình cũng có thể bóp nát dễ dàng, nhưng cột đá này lại...

Không nghĩ ra, Đẳng Thanh Sơn cũng không muốn nghĩ nữa. Những cái này đều vượt qua nhận thức của Đẳng Thanh Sơn. Cũng giống như không ai biết Cửu Châu Đỉnh là dùng cái gì chế tạo mà thành.

“Được rồi, trước khi Thương Linh xuất hiện, ta nói trước cho mọi người một ít chuyện tình về Cửu Châu Đỉnh.” Đột nhiên Vũ Hoàng nói với mọi người.

"Cửu Châu Đỉnh?"

Nghe được lời nói của Vũ Hoàng, tất cả đều tụ tập ánh mắt nhìn về phía Vũ Hoàng.

“Đúng! Chính là Cửu Châu Đỉnh.” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Vũ Hoàng thần nhiên cười nói: “Các ngươi cũng biết Cửu Châu Đỉnh có phân ra từng loại khác biệt chứ?”

“Cái này tự nhiên là biết. Cửu Châu Đỉnh phân biệt là: Ký Đỉnh, Duyệt Đỉnh, Thanh Đỉnh, Từ Đỉnh, Dương Đỉnh, Kinh Đỉnh, Dự Đỉnh, Lương Đỉnh, Ung Đỉnh.” Lý Thái Bạch nhíu mày, nói xen vào: “Đường như chín cái tên này đều ra do Lão Vũ ngươi đặt đúng không?”

“Đúng! Chín tên này đều do ta đặt!” Vũ Hoàng mỉm cười nói: “Thế nhưng, các ngươi chắc cũng rõ, tên thật sự của Cửu Châu Đỉnh không phải chín cái này mà là chín cái khác. Không, phải nói chín Cửu Châu Đỉnh của mỗi người chúng ta đều có cái tên khác nhau. Tên thuộc về mình.”

“Đó là tên gì vậy? Đây mặt trên lại không viết.” Đẳng Thanh Sơn gật đầu hỏi.

“Không có?” Nghe được Đẳng Thanh Sơn nói, Vũ Hoàng cười thần nhiên, sau đó trong tay chợt lóe quang mang màu đen, một cái tiểu đỉnh màu đen xuất hiện giữa không trung, rồi quay về phía mọi người nhàn nhạt nói: “Không phải trên Cửu Châu Đỉnh không viết tên gọi của nó mà là các ngươi không chú tâm đi nghiên cứu nó.”

Nói xong, ánh sáng màu vàng đất nhàn nhàn phát tán ra từ quanh người Vũ Hoàng, dung nhập vào trong Cửu Châu Đỉnh giữa không trung. Nhất thời, nguyên bản Cửu Châu Đỉnh chỉ có cỡ chén rượu liền rất nhanh to ra, biến thành một đại đỉnh màu đen cao ba mét, rộng một mét.

“Đây mới là bộ mặt thật sự của Cửu Châu Đỉnh.” Nhìn Cửu Châu Đỉnh trước mặt đã hóa thành đại đỉnh, Vũ Hoàng nhìn mọi người hỏi: “Ta nghĩ mọi người chưa từng đem năng lượng của mình rót vào bên trong Cửu Châu Đỉnh đi?”

Nhìn Cửu Châu đại đỉnh trước mặt, trong mắt đám người Đằng Thanh Sơn đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Đối với những gì Vũ Hoàng nói, mọi người không cho là đúng. Bùi Tam một thân đồ đen chau mày nói: “Lão Vũ, không phải chúng ta không muốn nghiên cứu Cửu Châu Đỉnh. Đem lực lượng của bản thân rót vào trong Cửu Châu Đỉnh giống như người không phải chúng ta không từng thử qua. Nhưng mà Cửu Châu Đỉnh giống như một bức tường không thể vượt qua, căn bản không chịu nhận bất kỳ lực lượng gì của chúng ta.”

“Ấn! Bùi Tam lão ca nói không sai. Ta cũng thử qua nhưng là không biến lớn như vậy.” Đằng Thanh Sơn đồng ý nói.

“Đó là các người không hiểu được phương pháp. Còn nữa, lúc các người thử còn là ở Động Hư cảnh giới. Nhưng bây giờ thì không giống, các người đều không phải Động Hư nữa rồi.” Đối với hai người Bùi Tam cùng Đằng Thanh Sơn vừa nói, Vũ Hoàng cũng không giải thích nhiều, quay sang đám người Tần Linh, Lý Thái Bạch nói: “Các người đem Cửu Châu Đỉnh biến trở về hình dạng vốn có đi. Đợi lát nữa đến Cửu Đỉnh Giới cũng phải để cho Cửu Châu Đỉnh hóa thành hình dạng cũ. Bây giờ chúng ta trước hết đem việc này làm xong, cũng sớm giảng giải một chút chuyện tình của Cửu Châu Đỉnh với các người.”

Tuy rằng không rõ rốt cuộc Cửu Châu Đỉnh còn có bí mật gì, nhưng Tần Linh, Lý Thái Bạch, Liễu Vân còn có ba người Đạo Tử sau khi nghe thế liền đem lực lượng của chính mình rót vào trong Cửu Châu Đỉnh.

Có điều là, đám người Tần Linh làm cho Cửu Châu Đỉnh hóa thành hình dáng ban đầu sẽ không đơn giản giống như Vũ Hoàng. Vũ Hoàng chỉ dùng thời gian không đến một phút đồng hồ để Cửu Châu Đỉnh trở về kích thước ban đầu. Mà đám người Tần Linh lại dùng đến năm phút đồng hồ, xem hình dạng của bọn hắn dường như cực kỳ cố sức cùng tắc trở.

“Hô! Cái này không biết là do cái gì làm thành. Còn có thể biến lớn, biến nhỏ. Nếu thực sự là một khối sắt mà nói thì đã sớm bị lực lượng của ta làm cho nghiền nát rồi.” Sau khi đem Cửu Châu Đỉnh phóng lớn gấp trăm lần, Lý Thái Bạch hô hô một tiếng.

Tần Linh ở một bên vẫn lạnh lùng như trước nhưng trong miệng hơi thở dốc. Hiển nhiên, làm cho Cửu Châu Đỉnh khôi phục hình dạng vốn có thật sự đúng là rất cố sức. Liễu Vân cũng đồng dạng, mặt đỏ tung bừng. Ba lão đầu Đạo Tử cũng đều thở hổn hển.

“Cửu đệ, Bùi Tam, hai người các người cũng thử một lần đi. Cho dù Cửu Châu Đỉnh không tiếp thụ lực lượng của các người như thế nào, bài xích như thế nào cũng không được buông lỏng. Một tiếng trống làm hăng hái tinh thần, tập trung lực lượng đem năng lượng của bản thân dung nhập vào trong Cửu Châu Đỉnh.” Nhìn mọi người làm cho Cửu Châu Đỉnh khôi phục hình dạng vốn có, Vũ Hoàng quay đầu lại nói với Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam

Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam liếc nhau. Mặc dù có điểm không tin Cửu Châu Đỉnh thật sự đúng là có thể biến lớn biến nhỏ nhưng sự thực đã xảy ra trước mắt. Thử xem sao!

“Hắc!” Ánh sáng màu đen từ trên người của Bùi Tam tỏa ra, ngưng tụ thành một điểm hướng về phía Cửu Châu Đỉnh dung nhập vào.

Giống như Bùi Tam nói lúc đầu, sau khi quang mang màu đen kia chạm vào Cửu Châu Đỉnh liền bị văng ra.

Nhưng mà, đúng lúc này, Vũ Hoàng đi tới trước tiểu đỉnh màu đen phía trước mặt Bùi Tam. Một cỗ lực lượng kỳ dị từ trên người của Vũ Hoàng phát ra. Nguyên bản tiểu đỉnh màu đen bắn văng lực lượng của Bùi Tam bỗng dung run lên. Rất quý dị, tiểu đỉnh màu đen run lên thế này, nguyên bản ba động chông lại năng lượng màu đen của Bùi Tam lại có thể nhỏ đi rất nhiều.

Bùi Tam tự nhiên là biết Vũ Hoàng đang trợ giúp mình. Trong nháy mắt, năng lượng màu đen cuồng liệt lên dung nhập được vào trong tiểu đỉnh màu đen. Tuy rằng tốc độ dung nhập rất chậm nhưng thật sự là đã dung nhập vào.

Cũng theo một tia lực lượng dung nhập này, tiểu đỉnh màu đen vốn chỉ như chén rượu chậm rãi lớn dần. Đồng thời, theo tiểu đỉnh màu đen to dần lên thì sắc mặt của Bùi Tam nhìn qua cũng trở nên tái nhợt. Bởi vì trong quá trình từ từ lớn dần, năng lượng mà tiểu đỉnh màu đen thu lấy cũng càng ngày càng nhiều. Đồng thời, một cỗ áp lực vô hình từ tiểu đỉnh màu đen phát ra, áp bách trong lòng Bùi Tam rất là khó khăn chịu được.

Cũng ngay tại lúc Bùi Tam khó chịu thì Đằng Thanh Sơn cũng không khác đi chút nào. Nhưng không phải khó chịu bởi vì đem năng lượng rót vào trong tiểu đỉnh màu đen mà là... tiểu đỉnh màu đen của Đằng Thanh Sơn căn bản là không thể dung nhập bất kỳ lực lượng nào!

Đằng Thanh Sơn đã thử qua hết ngũ hành năng lượng nhưng không dùng được. Cho dù là có Vũ Hoàng hỗ trợ thì tiểu đỉnh màu đen cũng không cho phép Đằng Thanh Sơn dung nhập dù chỉ nửa tia lực lượng. Đây là chuyện gì xảy ra? Vũ Hoàng chưa từng gặp qua chuyện như vậy.

Hay là đem lực lượng dung nhập vào bên trong tiểu đỉnh màu đen thực sự là có chút mệt nhọc, nhưng cũng không đến mức không dung nhập được vào đi?

“Đại Vũ, ta nên bảo người đốt hay là nói người ngu xuẩn đây?” Đột nhiên, một thanh âm khiến người khác phải chói tai vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thuộc Tính Cửu Đình

Nghe đến thanh âm như vậy, mọi người đều biến sắc. Hiển nhiên, thanh âm này chính là thanh âm của Thiên Vị Giả Thương Linh

“Tê lạp!”

Tiếp đó, không gian trên đỉnh đầu của mọi người bị phá ra, Thương Linh mặc quần áo trắng từ đó nhẹ nhàng hạ xuống.

Thương Linh vẫn như cũ, mặc áo choàng trắng, trên mặt mạng khăn che màu trắng, một đầu tóc màu trắng bạc, dáng người không cao không thấp.

Thương Linh nhẹ nhàng xuống, rơi ở trước mặt Vũ Hoàng, thân nhiên nói: “Nếu như không hiểu mà nói, đừng ở trong chỗ này mà nói lung tung.”

Nghe được lời nói châm chọc của Thương Linh, Vũ Hoàng không có tức giận mà thân nhiên nói: “Làm phân thân của Thiên Vị Giả vĩ đại nhà ngươi, ta không hiểu? Kia chẳng phải là làm mất mặt của ngươi hay sao?”

“Hừ!” Nhìn Vũ Hoàng, Thương Linh hừ lạnh một tiếng, không hề cùng Vũ Hoàng cãi nhau, đưa mắt nhìn Cửu Châu đình cùng mọi người ở xung quanh rồi nói: “Vừa rồi Đại Vũ nói không có sai. Cửu Châu đình đích xác đều có tên riêng của chính mình. Các ngươi có thể nhảy vào bên trong Cửu Châu đình, tại trung bộ của Cửu Châu đình, nhìn đến một chỗ lõm ở cái tai (tai đình) bên phải, trong đó có thể thấy tên của nó.”

Thấy Thương Linh không cùng Đại Vũ cãi nhau, trong lòng mọi người nhẹ hẳn. Nghe thấy Thương Linh nói, mọi người vội vàng nhảy vào trong Cửu Châu Đình, hiếu kỳ muốn biết Cửu Châu Đình theo bên mình mấy nghìn năm rồi cuộc là cái gì.

“Của ta là Mộc đình!” Thanh Lâm là người thứ nhất nhảy ra nói

“Quang đình.” Đạo Tử là người thứ hai.

“Kim đình.” Người thứ ba là Hoàng Phật.

“Thủy đình.” Tàn Linh nhảy ra khỏi Cửu Châu Đình lạnh lùng nói.

“Của ta chính là Hỏa đình.” Lý Thái Bạch khẽ cười nói.

“Của ta cũng là Hỏa đình.” Liễu Vân một thân trang phục màu lưu đồ từ trong Cửu Châu Đình đi ra nói.

Mà lúc này, Cửu Châu Đình của Bùi Tam cuối cùng cũng thành hình.

“Hô!” Bùi Tam hô khẩu khí thật dài nhưng ngay sau đó phải đối mặt với ánh mắt khiến cho kẻ khác khó chịu của Thương Linh từ phía trước mà đến.

Trong lòng Bùi Tam bắt đầu dĩ một tiếng, nhảy vào trong Cửu Châu Đình. Không lâu sau, Bùi Tam liền từ trong đại đình màu đen nhảy ra.

Bùi Tam liếc mắt nhìn mọi người nói: “Của ta là Hắc ám chi đình.”

“Hắc ám chi đình?” Nghe được Bùi Tam nói, trên mặt mọi người đều hiện lên một tia kỳ dị. Nhất là ánh mắt Đạo Tử nhìn Bùi Tam đã bắt đầu trở nên không giống như trước.

“Rất kinh ngạc sao?” Thấy biểu tình trên mặt của mọi người, Thương Linh hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Cái gọi là Cửu Đình đều không phải Cửu Đình thật sự, cũng không phải chỉ chín cái đình. Cửu Châu Đình tên vốn có là “Cửu Đình”, chỉ là bị Đại Vũ bỏ thêm một chữ vào mà thôi. Tại Cửu Đình Giới, số lượng của Cửu Đình không ít nhưng cũng không nhiều lắm. Người có thể có Cửu Đình là rất không sai rồi. Cho nên, các ngươi nên vì bản thân mình mà ăn mừng.”

Nghe được Thương Linh nói, mọi người liếc nhau, trong lòng thoải mái nghĩ thầm. “Hóa ra Cửu Châu Đình cũng không chỉ có Cửu Châu Đình cái này, còn có rất nhiều sao?”

Mà Đại Vũ ở một bên trong lòng cười lạnh một tiếng. “May mắn? Đương nhiên là may mắn rồi. Nhưng Cửu Đình này không phải là của ngươi cho!”

Tiếp đó, Thương Linh lại nói tiếp: “Cửu Đình, mỗi một đình đều đại biểu cho thuộc tính của một loại năng lượng. Ta vừa nói qua rồi, Cửu Đình không chỉ là một. Giữa chúng ta, mỗi đình của mỗi người cũng không phải đều khác nhau. Giống như Lý Thái Bạch cùng Liễu Vân vậy! Cửu Châu Đình của các

ngươi giống nhau đều là Hỏa đình.”

Nghe được Thương Linh nói, hai người Lý Thái Bạch cùng Liễu Vân gật đầu.

“Cửu Đình lựa chọn các ngươi là dựa vào thuộc tính trên người của các ngươi. Lực lượng của các ngươi tu luyện thuộc về loại thuộc tính gì thì Cửu Châu Đình theo các ngươi này liền khẳng định là một loại trong số đó. Lý Thái Bạch tu luyện hỏa cùng thủy, Cửu Đình tất nhiên là một loại trong hỏa hoặc thủy. Liễu Vân là hỏa cùng thổ, Cửu Đình cũng tất nhiên là hỏa hoặc thổ.” Thanh âm chói tai kia của Thương Linh nói giải thích cho mọi người.

Nói đến đây, Đạo Tử ở một bên đưa ra một cái nghi vấn.

Đạo Tử nhìn Hắc ám Cửu Châu Đình của Bùi Tam, hỏi: “Thương Linh tiền sinh, xin hỏi Cửu Châu Đình có bao nhiêu loại thuộc tính vậy? Nó là do cái gì chế tạo thành?”

Tuy rằng tất cả mọi người không thích Thương Linh, nhưng cùng hắn nói chuyện cung kính một chút thì tốt. Cho nên, lúc này Đạo Tử nói cần gọi Thương Linh là tiền sinh.

Dường như thấy thái độ của Đạo Tử khá tốt cho nên Thương Linh giải thích nói: “Thuộc tính của Cửu Đình rất cuộc có bao nhiêu chủng loại ta không dám nói khẳng định. Nhưng chắc chắn không chỉ có năm loại ngũ hành này. Liền như Bùi Tam cùng ngươi! Bản thân Bùi Tam có Hắc ám, Thủy, Kim. Cửu Đình hẳn khả năng có được là Hắc ám thuộc tính, Thủy thuộc tính hoặc là Kim thuộc tính. Mà bản thân ngươi là quang minh thuộc tính cùng thủy thuộc tính. Ngươi có khả năng có Quang minh thuộc tính hoặc là Thủy thuộc tính. Thế nhưng tổng thể là Cửu Đình có bao nhiêu loại thuộc tính?”

Lời nói của Thương Linh hấp dẫn tất cả mọi người. Không nói đến lời nói của Thương Linh, mà chỉ nói đến hai người Đạo Tử cùng Bùi Tam cũng đã làm cho mọi người hiếu kỳ. Dù sao, mọi người tu luyện đều là lực lượng của ngũ hành, nhưng hai người lại có thể tu luyện lực lượng khác năm ngoài ngũ hành lực lượng?

Quang minh? Hắc ám?

Nghĩ đến hai cái từ nà, trong lòng mọi người mọc lên một cỗ cảm giác khác thường.

Thương Linh liếc mắt nhìn mọi người, nói: “Cửu Đình nếu được gọi là Cửu Đình, như vậy chắc hẳn nó được phân hóa thành chín loại đình có thuộc tính lực lượng bất đồng. Trong đó có bảy đại thuộc tính. Bảy đại thuộc tính này phân biệt thứ nhất là: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Năm cái thuộc tính này được gọi là ngũ hành, lực lượng nhiều nhất trên thế gian. Thứ hai là Quang minh cùng Hắc ám thuộc tính. Hai loại thuộc tính lực lượng này ngang hàng với ngũ hành thuộc tính. Nhưng tu luyện hai loại lực lượng này đặc biệt rất thưa thớt. Bởi vì muốn tu luyện hai cỗ lực lượng này cần phải có cơ duyên, không phải muốn tu luyện là có thể tu luyện. Hai loại đình cuối cùng không phải thuộc tính lực lượng nữa, mà là lực lượng pháp tắc. Đồng thời cũng là hai đình quan trọng nhất của Cửu Đình luân hồi.”

‘Pháp tắc? Ngươi nói là...’ Nghe được Thương Linh nói, Đại Vũ lập tức khôi phục tinh thần, nhìn Cửu Châu Đình trôi nổi trước mặt của Đằng Thanh Sơn, nghi ngờ nói: “Lẽ nào Cửu Đình của cửu đệ là thời gian pháp tắc hoặc là không gian pháp tắc?”

“Của hắn không có khả năng là thời gian pháp tắc, chỉ có thể là không gian pháp tắc.” Thương Linh liếc mắt nhìn Đại Vũ và nói: “Bởi vì Cửu Đình thời gian pháp tắc đang ở chỗ của ta.”

Nói xong, trước ngực Thương Linh hiện ra một cái tiểu đình màu đen, sau đó nhanh chóng phóng lớn ở trước mặt hắn. Phóng to cho đến khi có kích thước ngang bằng với bảy Cửu Đình ở xung quanh mới dừng lại.

“Thế nào? Các ngươi đều không nghĩ tới ra cũng có Cửu Châu Đình đi?” Nhìn thấy biểu tình cực kỳ kinh ngạc của mọi người, ngay cả Đại Vũ cũng không ngoại lệ.

Đại Vũ kinh ngạc là Thương Linh lại có thể có Cửu Đình. Mọi người không chỉ kinh ngạc vì Thương Linh có Cửu Đình mà đồng thời cũng kinh ngạc Cửu Đình lại có thể tồn tại bí mật như vậy, càng kinh ngạc về thời gian chi đình cùng không gian chi đình.

Nhìn thời gian chi đình, trong lòng mọi người đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Thương Linh có thể lĩnh ngộ thời gian pháp tắc, nguyên nhân chẳng lẽ là vì thời gian chi đình.

Thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc, hai pháp tắc lực lượng này là lực lượng mà mọi người mộng tưởng a! Không nghĩ tới, Thiên Vị Giả Thương Linh có thể lĩnh ngộ thời gian pháp tắc lại bằng vào thời gian chi đình.

“Rất kinh ngạc sao?” Nhìn biểu tình của mọi người, Thương Linh lãnh đạm nói: “Đúng như các ngươi đoán, nguyên nhân ta có thể lĩnh ngộ phép tắc thời gian của Cửu Châu chính là bởi vì thời gian chi đình. Cũng không sợ nói cho các ngươi, cho dù là tại Cửu Đình giới thì thời gian chi đình cùng không gian chi đình cũng là tuyệt vô cận hữu. Cho nên, hai cái loại đình này được gọi là Thần đình!”

“Chờ một chút!” Nghe Thương Linh nói, làm phản của hắn, Đại Vũ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề liền hỏi: “Thời gian pháp tắc, không gian pháp tắc của các thế giới không phải là khác nhau hay sao? Nếu thời gian chi đình này là của Cửu Đình Giới thì ngươi làm sao có thể lĩnh ngộ thời gian pháp tắc của Cửu Châu?”

Đối với lời nói của Đại Vũ, đầu Thương Linh có chút nâng cao, dường như muốn huyền diệu ở trước mặt Đại Vũ, nói: “Ngươi cũng có lúc muốn thỉnh giáo ta?”

Bất quá, lúc này phải rời đi Cửu Châu rồi, làm người của cùng một thế giới, Thương Linh cũng sẽ không giấu giếm cái gì đối với bọn họ. Dù sao, đi đến một cái thế giới lạ lẫm, những người này cũng có thể nói là... đồng hương đi! Chiều cổ lẫn nhau hẳn là đương nhiên. Hơn nữa Thương Linh lại là tồn tại cường đại nhất Cửu Châu.

“Rất đơn giản!” Thương Linh vuốt ve thời gian thần đỉnh ở bên cạnh, nói: “Thời gian của vị diện thấp hơn chỉ có thể rõ ràng ở vị diện thấp hơn, cao đẳng vị diện cũng chỉ có thể hiểu thông suốt ở cao đẳng vị diện. Thế nhưng Cửu Đỉnh Giới là chí cao vị diện, là tồn tại siêu việt tất cả các vị diện. Pháp tắc của Cửu Đỉnh Giới có thể tùy ý biến ảo thành pháp tắc của vị diện thấp hơn. Cho nên, tuy rằng muốn lĩnh ngộ thời gian pháp tắc rất gian nan, nhưng có được sự trợ giúp của thần đỉnh, qua vạn năm tìm hiểu lĩnh ngộ khiến cho ta tìm được một tia cơ hội, do đó lĩnh ngộ được thời gian cách. Mà Đằng Thanh Sơn...”

Nói đến đây, ánh mắt của Thương Linh rơi xuống trên người Đằng Thanh Sơn, lúc đầu nói: “Đằng Thanh Sơn một đời đều bồn ba trong tu luyện, thành trường, lịch luyện. Đồng thời còn tu luyện ngũ hành thuộc tính, căn bản không chú ý đến Cửu Đỉnh của mình. Cho nên hẳn muốn lĩnh ngộ không gian pháp tắc của Cửu Châu là không có khả năng. Nếu như hẳn an tâm lĩnh ngộ không gian pháp tắc mà nói, có lẽ hẳn không cần gặp nhiều trắc trở như vậy cũng có thể trở thành người cường đại nhất của Cửu Châu!”

Nghe được Thương Linh nói, tất cả mọi người ngơ ngác đứng tại chỗ. Kế tiếp, ánh mắt của tất cả chậm rãi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn. Không, chính xác mà nói hẳn là nhìn về phía không gian thần đỉnh đang lơ lửng ở trước ngực Đằng Thanh Sơn.

“Không Gian Thần Đỉnh?” Mà là người có được Không Gian Thần Đỉnh là Đằng Thanh Sơn lại càng kinh ngạc ngẩng người. Không nghĩ tới Cửu Châu Đỉnh lại có thuộc tính, càng không nghĩ tới Cửu Đỉnh của mình lại được gọi là thần đỉnh, Không Gian Thần Đỉnh!

“Được rồi! Đừng kinh ngạc nữa, cũng đừng thêm muốn.” Chứng kiến vẻ mặt của mọi người, Thương Linh cười nhạt nói: “Đừng tưởng rằng thời gian và không gian là thứ siêu việt tất cả các lực lượng. Cái gọi là có lợi thì cũng có hại. Về phần cái hại này ta không nói nhiều. Các ngươi cũng không phải đồ kị, xuất hiện cái gì sát tâm, nghĩ sau khi đi đến Cửu Đỉnh Giới giết Đằng Thanh Sơn đoạt Không gian thần đỉnh. Đó là không có khả năng! Cửu Đỉnh là tự mình lựa chọn chủ nhân, không phải các ngươi giết chết là có thể đoạt được.”

Thương Linh không có bất cứ kiêng kị gì mà nói ra mấy câu như vậy.

Nghe được Thương Linh nói, nguyên bản có mấy người trong mắt nảy sinh một tia tham lam nhất thời đem ánh mắt thu về. Về phần những người lộ ra ánh mắt tham lam này là ai, chỉ có Thương Linh biết. Hoặc là nói trong lòng mọi người ở đây tự hiểu rõ.

“Các ngươi có thể ít nói nhảm một chút hay không? Bây giờ Cửu Đỉnh của hẳn không thể biến về hình dạng ban đầu, chúng ta đi đến Cửu Đỉnh Giới như thế nào?” Thanh âm lạnh như băng vang lên.

Kỳ quái! Nghe thanh âm này mọi người đều biết là thanh âm của Tần Linh.

“Đi? Tần Linh, không ngờ a! Ta vốn còn tưởng rằng ngươi không vội vã đi tới Cửu Đỉnh Giới chứ? Hóa ra còn nóng ruột hơn cả ta.” Nghe được Tần Linh nói, Lý Thái Bạch ở một bên trêu đùa.

Đối với sự trêu đùa của Lý Thái Bạch, Tần Linh hơi liếc mắt sang, cũng không nói gì.

“Cái này không cần lo lắng, ta tự có biện pháp.” Nghe được vấn đề của Tần Linh, Thương Linh lãnh đạm nói. Nói xong, Thương Linh một thân y phục trắng đi về phía Đằng Thanh Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cửu Đỉnh Luân Hồi

“Biện pháp?” Thấy Thương Linh đối với vấn đề Không gian thần đỉnh biến hóa lại thản nhiên nói như vậy, Đại Vũ hơi hừ lạnh một tiếng, châm chọc: “Xem ra Lão thiên gia của chúng ta đều đem tất cả nắm trong tay a!”

Thương Linh liếc mắt nhìn Đại Vũ, hừ một tiếng, không nói cái gì!

Xem biểu tình của Đằng Thanh Sơn vẫn bình thường như trước, cũng không vì mình không thể lĩnh ngộ được không gian pháp tắc mà cảm thấy phiền muộn, ảo não. Nhưng là đối với bản thân mình có được không gian thần đỉnh, trong lòng Đằng Thanh Sơn cũng có chút kinh ngạc, đồng thời mọc lên một tia vui sướng cùng kích động.

Đối với thời gian cũng không pháp tắc, Đằng Thanh Sơn cũng có hiểu qua. Hai loại pháp tắc phi thường thần bí mà cường đại, vượt lên trên bất kỳ năng

lượng gì. Cho nên ở trong lòng Đằng Thanh Sơn đối với hai đại pháp tắc cũng hướng tới rất nhiều. Nhất là khi nhìn thấy lực lượng cùng tốc độ bạo phát khi Thiên Vị Giả Thương Linh và cả Đại Vũ sử dụng thời gian pháp tắc, cường hãn đến mức không cần phải nói.

Về phần không gian pháp tắc, Đằng Thanh Sơn chưa thấy qua cũng không biết có năng lực gì, mạnh mẽ đến mức nào. Nhưng tùy tiện nghĩ lại là có thể biết. Không gian pháp tắc có thể cùng đứng ngang với thời gian pháp tắc như vậy tuyệt đối sẽ không ếu hơn so với thời gian pháp tắc. Thời gian pháp tắc đều mạnh mẽ như thế, vậy thì không gian pháp tắc đâu?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đằng Thanh Sơn không khỏi nổi lên sự cuồng nhiệt.

Đằng Thanh Sơn không hồi hận lúc ban đầu mình không đi nghiên cứu không gian thần đỉnh. Đằng Thanh Sơn vẫn cho rằng, mặc kệ thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc có bao nhiêu lợi hại thì cuối cùng hai loại pháp tắc này tối đa cũng chỉ là tăng phúc cùng phụ trợ, làm cho một gã cường giả càng mạnh thêm mà thôi. Chỉ có sử dụng lực lượng cường đại của bản thân mình đồng thời vận dụng Không gian thần đỉnh hoặc Thời gian thần đỉnh, như vậy mới có thể phát huy ra lực lượng cường đại.

Ví dụ giản đơn nhất. Chỉ cường chiến giáp tương tự như hai đại pháp tắc. Nhưng chỉ cường chiến giáp có lợi hại đến mấy nếu chỉ mặc trên người của một gã Hư cảnh cường giả, hãn nhiên nhất cũng chỉ chống đỡ được công kích của bình thường Động hư cấp bậc. Nhưng nếu đối mặt với Động hư trạng thái đỉnh phong như Bùi Tam với mình dù mặc chỉ cường chiến giáp thì thế nào? Cũng sẽ bị đánh chết như cũ?

Cho nên, bản thân cường hãn mới là quan trọng nhất.

“Thời gian cao nhất, không gian mạnh nhất. Đây là chân lý không thay đổi của bất kì vị diện thế giới nào. Giữa hai thứ đều tồn tại liên hệ thần bí. Chỉ cần một loại pháp tắc có thể bắt đầu, nó liền có thể kéo theo một pháp tắc khác vận hành. Cho nên, đợi đến lúc vận hành trận pháp, Đằng Thanh Sơn căn bản không cần làm gì.” Thương Linh nhìn Không gian thần đỉnh lơ lửng trước mặt Đằng Thanh Sơn rồi nói.

Kế tiếp, dường như Thương Linh cũng không muốn nói thêm lời vô ích, phát tay chỉ vào chín cây cột đá to lớn phía trên đài cao rồi nói: “Các người dựa theo thuộc tính Cửu đỉnh của mình chia nhau đi lên đứng ở chín cây cột đá. Đợi lát nữa nghe lệnh ta là được rồi!”

“Chờ một chút!” Đại Vũ mở miệng nói.

“Người còn có vấn đề gì?” Nhìn Đại Vũ, Thương Linh tựa bắt đũa nhất khí lại. Có lẽ trong lòng những người khác không thích hãn. Chính hãn cũng biết! Nhưng mọi người sẽ không biểu hiện ra ngoài. Mà chỉ có Đại Vũ, làm phân thân của Thương Linh, căn bản sẽ không lo lắng cái gì là sợ hay không sợ, không cho Thương Linh mặt mũi chính là không cho.

Đại Vũ mỗi lần nói đều làm Thương Linh buồn bực tức giận.

Tất nhiên, lần này cũng không ngoại lệ.

Không để ý tới biểu tình buồn bực của Thương Linh, Đại Vũ quay sang Tần Linh, Lý Thái Bạch, Đằng Thanh Sơn, bt và cả Liễu Văn nói: “Các người còn nhớ rõ những gì ta từng nói chứ? Các người đều có thể mang theo một người hoặc một đầu yêu thú đi đến Cửu đỉnh giới, các người có chuẩn bị đem theo không? Nếu như muốn đem theo mà nói, hạn trở về trong vòng năm phút đồng hồ.”

Đại Vũ nói nhất thời nhắc nhở mọi người. Không phải mọi người không muốn mang mà là bị giá yêu nhất làm cho quên mất.

Ngay lập tức, mọi người hiểu ý, thân hình chợt lóe, trong nháy mắt biến mất khỏi đài cao.

“Đại Vũ, người...” Thấy một màn trước mắt này, Thương Linh nhất thời nổi giận, về mặt phần nộ nói: “Tại sao người lại đem chuyện như thế nói cho bọn họ? Đúng, có thể mang! Thế nhưng người phải biết rằng số người càng ít thì càng thêm an toàn. Đừng tưởng rằng truyền tống đến Cửu Đỉnh giới rất an toàn. Làm không tốt sẽ mất mạng!”

“Cái này thì sao?” Thấy biểu tình như muốn phun lửa của Thương Linh, Đại Vũ bĩu môi, thân hình chợt lóe, cũng biến mất khỏi đài cao. (Thật ra là không nhìn thấy biểu tình của Thương Linh, bởi vì khuôn mặt của Thương Linh bị khăn trắng che mắt. Nhưng có thể thấy hai mắt đầy lửa giận của Thương Linh, hắc hắc!”

Mà lúc này, trên đài cao chỉ còn lại ba người Đạo tử, Thanh Lâm, Hoàng phật cũng Thiên Vị Giả Thương Linh. Thấy biểu tình quái dị của Đạo tử ba người, Thương Linh hừ một tiếng, không nói chuyện. Việc hãn có thể làm bây giờ chính là chờ nhóm mấy tên này trở lại.

Cửu Châu, Đằng Thanh Sơn một thân áo choàng nâu lơ lửng trên năm nghìn mét giữa bầu trời, chậm chạp không hạ xuống nữa. Dường như Đằng Thanh Sơn đang chờ đợi cái gì đó.

Không lâu sau, một đạo thân ảnh màu vàng hướng về phía Đằng Thanh Sơn bay nhanh tới. Theo sát sau đó còn có một đạo quang mang rực rỡ màu đỏ. Đưa mắt nhìn kĩ, thân ảnh màu vàng chính là Kim phân thân của Đằng Thanh Sơn còn quang mang rực rỡ màu đỏ ở phía sau chính là Đạo Trì.

Đúng vậy! Chính là Đạo trì!

Tại chỗ của Yêu Long Tử Tích biết được khi Hình Ý Môn gặp nạn thì Đạo Trì một mình chiến tất cả các Hư Cảnh cường giả. Nhưng mà Đạo trì còn chưa phải Hư cảnh đại thành, căn bản không cách nào chống đỡ được sự vây công của nhiều Hư cảnh cường giả như vậy. Cho nên, chỉ có thể chạy trốn.

Đối với điều đó, Đằng Thanh Sơn tuyệt đối không trách Đào Trì, mà ngược lại còn cảm kích Đào Trì. Trong thời gian hai năm kế tiếp, Đằng Thanh Sơn rốt cuộc tìm được Đào Trì, là tìm được ở trong thần miếu. Lúc đó nhìn thấy Đào Trì, thương thể của nó còn chưa khỏi hẳn, nguyên khí của nó đã bị tổn thương. Khi đó Đằng Thanh Sơn hỏi Đào Trì, vì sao muốn thể sống chết bảo hộ Hình Ý Môn? Mà không học Hòa phượng đi như thế?

Đối với điều này, hai con người màu đỏ máu của Đào Trì nhìn chăm chăm Đằng Thanh Sơn rồi gầm rú nói: “Ta nói rồi, muốn theo người trăm năm. Cho dù người chết rồi cũng phải bảo vệ người nhà của người trăm năm. Sau trăm năm, ta sẽ rời khỏi, nghĩa vô phản cố!”

Đối với câu trả lời của Đào Trì, Đằng Thanh Sơn rất cảm động. Sau đó, dưới sự trị liệu của Đằng Thanh Sơn, thương thể của nó nhanh chóng khỏi. Có sự trợ giúp của Đằng Thanh Sơn, thực lực của Đào Trì lại đề thăng lần nữa. Bây giờ, Đào Trì chỉ kém Hư cảnh đại thành một đường cuối cùng mà thôi.

Đồng thời, sau khi tìm được Đào Trì, cũng vừa lúc Đại Vũ nói đến việc có thể mang Hư cảnh yêu thú đến Cửu Đỉnh giới. Nghe tin tức này, Đằng Thanh Sơn suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định mang Đào Trì rời khỏi Cửu châu. Có điều trước tiên phải có sự đồng ý của Đào Trì mới được.

Vì vậy Đằng Thanh Sơn liền đem tất cả nói cho Đào Trì. Đào Trì nghe Đằng Thanh Sơn kể lại xong, trong lòng cũng ngập tràn không thể tin được. Nhưng hẳn cũng không nghi ngờ Đằng Thanh Sơn đang dối gạt trên đầu gối. Sau khi nghe xong Đằng Thanh Sơn nói, Đào Trì đáp ứng không hề nghĩ ngợi. Cuối cùng, liền thành một tràng cảnh như trước mắt này.

Kim hành chi thân cùng bản tôn của Đằng Thanh Sơn gặp nhau. Hai người thực ra là một người cho nên căn bản không cần phải nói cái gì, ý bảo cái gì, chỉ đem ánh mắt đặt lên trên người của Đào Trì.

“Rống!” Thân thể cao to của Đào Trì đi tới trước mặt Đằng Thanh Sơn. Nhìn Đằng Thanh Sơn một thân áo bào nâu, Đào Trì rống lên hai tiếng. Sau đó đưa mắt nhìn Kim Hành chi thân, trong con người yêu diễm tràn ngập khiếp sợ cùng quái dị.

“Được rồi, Đào Trì! Đừng xem nữa! Chúng ta đều là một người.” Đằng Thanh Sơn mặc áo bào nâu cười nói.

Nói xong, ý niệm khẽ động, Kim hành chi thân liền dung nhập vào trong cơ thể.

Thấy Kim hành chi thân biến mất, ánh mắt quái dị của Đào Trì cũng chậm rãi tản đi.

Nhìn Đào Trì, Đằng Thanh Sơn thân nhiên hỏi: “Người thật sự quyết định muốn đi cùng ta? Nơi đó rất nguy hiểm. Có lẽ sẽ chết ở đó. Đồng thời cũng vĩnh viễn không trở về được.”

“Rống!” Đối mặt với vấn đề của Đằng Thanh Sơn, Đào Trì vẫn trả lời kiên quyết như trước.

“Tốt! Ha ha ha!” Đằng Thanh Sơn cười lớn một tiếng với Đào Trì. Một cỗ thổ năng lượng bao vây nó lại, quang mang chọi lóe, một người một thú biến mất nhanh ở năm nghìn mét trên cao, chỉ để lại một đạo kim quang rơi xuống phía Cửu Châu.

Cùng lúc đó, mấy nơi khác ở Cửu Châu cũng xảy ra chuyện đồng dạng.

“Đại Vũ!” Hùng tôn giả cao to năm mét, nắm tay như thủy dừng bàn, một thân chiến giáp màu tử kim, thanh âm run run nhìn con người xuất hiện trước mặt mình. Trong con mắt nhỏ nhỏ tràn ngập kinh hãi.

Bởi vì xuất hiện trước mặt của hắn chính là Đại Vũ!

“Lão Hùng, không cần nói người không bảo vệ tốt Vũ Hoàng môn. Điều này không trách người, diệt liên diệt di!” Nhìn bộ dạng kinh hãi của Hùng tôn giả, Đại Vũ phát tay cười nhạt nói: “Cũng không cần kinh ngạc ta còn ở trên Cửu Châu. Bây giờ ta chỉ muốn hỏi người một vấn đề, người nguyện ý theo ta rời khỏi Cửu Châu không?”

Đại Vũ vừa nói ra, Hùng tôn giả không hề nghĩ ngợi, phản xạ tự nhiên đáp: “Nguyện ý!”

Chỗ của thần miếu, một thân ảnh màu hồng hạ xuống. Không bao lâu, thân ảnh hồng từ thần miếu phóng lên cao. Nhưng mà, thân ảnh hồng rời đi cũng không phải chỉ có một, mà là hai cái.

Ngoài biển...

“Hòa phượng, theo ta rời khỏi Cửu Châu đi!” Lý Thái Bạch quần áo trắng nhìn Bất Tử Phượng Hoàng to lớn trước mặt mà nói.

Bên người Bất Tử Phượng Hoàng, còn có một con Hòa phượng to lớn khác. Cả hai đều là Bất Tử Phượng Hoàng, nhưng khí thể của chúng nó phát ra lại hoàn toàn không giống nhau. Mà lời nói của Lý Thái Bạch chính là nói với con Bất Tử Phượng Hoàng ở bên trái.

“Thu!” Thanh âm cao vút vang lên từ trong miệng của Bất Tử Phượng Hoàng bên trái.

Đoan Mộc đại lục.

“Theo ta đi đi!” Tàn Linh một thân trang phục màu lam lạnh lùng nói với yêu thú quái dị trước mặt. Căn bản không cho yêu thú trả lời gì, Tàn Linh cũng đã đem nó rời khỏi mảnh ao đầm rừng rậm này. Đến tận đây, vương giả của Vân Mộng trạch, Ô chuy mã, đã biến mất một cách ly kỳ.

Đại Duyên Sơn. Một thân áo đen Bùi Tam đứng ngao ngễ trên không, vẻ mặt mỉm cười nhìn Yêu Long Tử Tích trước mặt, thân nhiên nói: “Trên Cửu

Châu đại địa, yêu thú chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay vài cái. Ngươi cũng tính là một cái trong đó đi. Nguyên bản dự định lựa chọn cái Hắc Long kia. Có điều là, ta nghĩ thực lực của Tử Tích ngươi hẳn là mạnh mẽ hơn nó một chút. Cho nên, bây giờ ta lựa chọn ngươi. Như vậy...”

Bùi Tam cất cao giọng nói: “Tử Tích, ngươi có nguyện ý theo ta rời khỏi Cửu Châu? Rời khỏi thế giới này hay không?”

“Ngao!”

Con ngươi to lớn của Tử Tích tán ra ý e ngại nhìn Bùi Tam, nhưng trong miệng lại phát ra tiếng rống ngậm hung phấn...

Ngày mừng chín tháng chín. Không chỉ có thiên cung địa phủ rời đi, mà ngay cả Chí cường giả tồn tại trên thế giới này, các yêu thú cực mạnh Hư cảnh đại thành của Cửu Châu cũng muốn biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cửu Đỉnh Luân Hồi (2)

Thiên Cung, trên đài cao nhất!

“Hư! Hư!”

Không đến năm phút đồng hồ, từng đạo thân ảnh xuất hiện trên đài cao này.

Người thứ nhất trở về là một thân áo bào nâu Đẳng Thanh Sơn, mà một bên còn lại là Đạo Trì cao tới ba mét năm, cả thân màu đỏ.

Đi tới trong Thiên Cung, Đạo Trì nhìn trang trí ở bốn phía xung quanh, con ngươi màu đỏ yêu diễm tán ra quang mang quái dị. Tiếp đó, ánh mắt Đạo Trì đảo qua Đạo tử, Thanh Lâm cùng Hoàng Phật, con ngươi màu đỏ máu lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì nó cảm giác được, khí tức phát ra từ trên người của ba người này giống hệt như khí tức của Đẳng Thanh Sơn mà mình đi theo hơn mười năm. Nhớ lại những gì Đẳng Thanh Sơn nói qua, Đạo Trì tri biết, tất cả những cái này đều là sự thật.

Chí cường giả, lại chí cường giả!

Cảm thụ một màn này, Đạo Trì không khỏi hướng đến Đẳng Thanh Sơn ở một bên khẽ rống hai tiếng, dường như đang sợ hãi than gì đó.

“Hư! Đến nơi này, liền cho ta thành thật chút!” Đột nhiên, Thương Linh ở một bên “Hư” lạnh một tiếng.

Một tiếng hư lạnh này của Thương Linh giống như một thanh thiết chùy hung hăng đánh vào trong đầu Đạo Trì. Lực lượng của thiết chùy này tuyệt đối vượt quá nghìn vạn cân, làm cho thân thể cao to của Đạo Trì không khỏi run mạnh.

“Rống!”

Lúc này, Đạo Trì mới chú ý đến Thiên Vị giả Thương Linh đứng cách mình không xa đó.

Nhìn một thân đồ trắng Thương Linh, ánh mắt Đạo Trì lộ ra vẻ kinh nghi. Bởi vì, ban đầu, nó không chú ý đến sự tồn tại của Thương Linh. Đây là vì sao? Rất rõ ràng, Thương Linh lúc này đã hoàn toàn dung nhập vào trong mảnh thiên địa này, thoát ẩn thoát hiện. Nếu không có thực lực Chí cường, muốn phát hiện sự tồn tại của Thương Linh là vô cùng khó khăn.

Cũng chính vì như vậy, sau khi tới đài cao này, Đạo Trì căn bản không nhận thấy được sự tồn tại của Thương Linh.

Nhìn con ngươi đen sẫm của Thương Linh, thân thể cao to của Đạo Trì khẽ run lên, cúi đầu, không dám nhìn nhiều.

Cùng lúc đó, trong lòng Đạo Trì xác định, cái bạch y nhân loại đột nhiên xuất hiện này tuyệt đối là mạnh nhất ở đây. Nghĩ đến đó, Đạo Trì không khỏi đem ánh mắt hướng về phía Đẳng Thanh Sơn, thầm nghĩ: “Thực lực của Đẳng Thanh Sơn trong những người này xếp thứ mấy?”

Đối với ý nghĩ trong lòng của Đạo Trì, Đẳng Thanh Sơn tự nhiên là không biết, chỉ hơi liếc mắt có ý bảo Đạo Trì để nó không nên nhìn lung tung, nói lung tung.

Tiếp đó, đám người Đại Vũ, Tần Linh, Lý Thái Bạch, Bùi Tam và Liễu Vân không hẹn mà cùng về đến đài cao.

Đương nhiên, theo sau năm người này còn có năm đại yêu thú Hư Cảnh đại thành. Năm đại yêu thú Hư Cảnh đại thành này đều là Hư Cảnh đứng đầu trên Cửu Châu đại địa.

Đại Vũ, Hùng tôn giả (Từng lấy lực lượng đánh bại Bất tử Phượng Hoàng, Đệ nhất Hư Cảnh yêu thú!)

Tần Linh, Ô Chuyết Mã (Hư Cảnh đại thành, thực lực mạnh mẽ phi thường, là yêu thú thứ tư)

Lý Thái Bạch, Bất tử Phượng Hoàng (Hư Cảnh đại thành, năm đó bại dưới tay Hùng tôn giả. Nhưng lúc đó nó còn chưa đạt đến đỉnh phong, cho nên không đánh giá được thực lực, tạm thời đứng vị trí thứ hai.)

Bùi Tam, Yêu Long Tử Tích (lão quái vật mấy nghìn tuổi, thiên phú không thua kém nhiều so với Bất tử Phượng Hoàng, đứng thứ ba.)

Liễu Vân, Cửu Vĩ Hóa Hồ (yêu thú nguy hiểm nhất trong năm đại Hư Cảnh yêu thú của Thần Miếu, là tồn tại thần bí nhất của Thần Miếu. Nếu như không phải hai đại yêu thú Hắc Sắc Yêu Long cùng Cự Vượn liên thủ thì nó đã sớm rời khỏi thần miếu. Thực lực không rõ, tạm đứng vị trí thứ năm trong năm đại yêu thú.)

Có thể nói, năm yêu thú Hư Cảnh của năm người Đại Vũ, ltb, Bùi Tam, Liễu vân mang theo đã là năm đại yêu thú có thực lực mạnh nhất trên Cửu Châu đại địa. Mà Đạo Trì của Đẳng Thanh Sơn rõ ràng lag yếu nhất. Có điều, tiềm năng của Đạo Trì còn chưa thể khai phá hết, càng chưa phải Hư Cảnh đại thành. Nếu như Đạo Trì có thể đạt đến Hư Cảnh đại thành, Đẳng Thanh Sơn khẳng định Đạo Trì tuyệt đối sẽ không kém bất kỳ ai trong số năm đại yêu thú này. Bởi vì, cho dù Đạo Trì chưa đạt Hư Cảnh đại thành nhưng độ cường hãn của thân thể cũng đã mạnh hơn chúng nó!

Thấy chúng Chí cường giả xuất hiện, con người đỏ như máu của Đạo Trì lộ ra vẻ kinh hãi đã không có cách nào diễn tả bằng ngôn từ. Có điều, Đạo Trì cũng rất nhanh khôi phục sự bình tĩnh. Bởi vì những điều này Đẳng Thanh Sơn đã từng nói qua cho nó biết, kinh hãi cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nhưng các đại yêu thú Hư Cảnh lại không giống. Chúng nó cũng không biết tất cả là xảy ra chuyện gì. Chỉ biết là Chí cường giả muốn dẫn bọn họ rời khỏi nơi này, như vậy bọn họ khẳng định phải rời đi. Về phần “Vĩ sao” ở trong đó thì chúng không được biết.

Nhất là sau khi các yêu thú nhìn thấy Bùi Tam cùng Đẳng Thanh Sơn... Các yêu thú này ít nhiều gì cũng có quen biết với Đẳng Thanh Sơn, thấy Đẳng Thanh Sơn cùng với Bùi Tam, năm đại yêu thú đều lộ ra vẻ kinh dị.

“Đã lâu không gặp!” Nhìn mấy đại yêu thú, Đẳng Thanh Sơn mỉm cười nói.

Đương nhiên, những lời này của Đẳng Thanh Sơn không phải nói với tam đại yêu thú. Bởi vì, Cửu Vĩ Hóa Hồ là Đẳng Thanh Sơn vừa mới gặp. Mà Tử Tích thì Đẳng Thanh Sơn đã gặp qua hai năm trước rồi (thời gian trên Cửu Châu đại địa) Hùng tôn giả cũng vậy.

Hiển nhiên, những lời này của Đẳng Thanh Sơn chính là nói với Bất tử Phượng Hoàng đi theo Lý Thái Bạch cùng Ô Chuyết Mã từng gặp qua một lần ở Văn Mệnh trạch.

“Rống!” Nhìn Đẳng Thanh Sơn. Con người màu đen của Ô Chuyết Mã lộ ra vẻ kinh nghi. Hiển nhiên, Ô Chuyết Mã không thể nào nhớ kỹ được Đẳng Thanh Sơn. Ô Chuyết Mã không nhớ rõ Đẳng Thanh Sơn cũng không lạ, nhưng Bất tử Phượng Hoàng chắc chắn sẽ không quên!

“Khiếu!” Nhìn Đẳng Thanh Sơn, Bất tử Phượng Hoàng đi theo Lý Thái Bạch kêu lên một tiếng, rõ ràng là rất kinh ngạc.

Cùng mọi người bắt chuyện, Đẳng Thanh Sơn cũng không nhắc lại nữa.

“Đại Vũ, chuyện của người chắc là xong rồi đi?” Đám người Đại Vũ vừa mới xuất hiện, thanh âm của Thương Linh đã vang lên. Nghe giọng nói của Thương Linh có thể phát hiện, trong đó tràn ngập không nhân nại cùng lửa giận.

“Không sai biệt lắm!” Vũ Hoàng trả lời, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

“Hừ!” Đối với câu trả lời của Vũ Hoàng, Thương Linh chỉ nặng nề “Hừ!” một tiếng. Nhất là nhìn thân thể khổng lồ của Tử Tích, Thương Linh cũng rất bức mình. Đài cao này khá lớn nhưng mà sự xuất hiện của Tử Tích liền làm cho không gian của đài cao này mất đi hơn một nửa.

Nhìn ánh mắt làm lòng người khác hoảng sợ của Thương Linh, thân thể khổng lồ của Tử Tích run nhè nhẹ một chút, uốn lượn thân dưới, đem cái đầu to lớn vùi vào phía sau của Bùi Tam. Rõ ràng, trong mắt của đám yêu thú, Thương Linh là một tồn tại cực kỳ khủng bố.

Thương Linh quét mắt nhìn mọi người rồi nói: “Nếu không còn việc gì nữa, vậy thì bắt đầu đi!”

Nói xong, Thương Linh cũng không nói thêm gì nữa, tự mình bay lên một trong hai cây cột đá lớn hơn một chút trong số chín cây cột đá. Cũng không cần Thương Linh nhiều lời, Đạo Tử, Thanh Lâm, Hoàng Phật ba người cũng bay lên, hạ xuống cột đá tương ứng với Cửu đỉnh.

Như vậy, Đẳng Thanh Sơn nhóm lục đại chí cường giả cũng không nói gì, đều tự bay lên, phân biệt đứng ở trên chín cây cột đá. Mà Đẳng Thanh Sơn giống Thương Linh, đứng ở cây cột đá to nhất trong số chín cây. Hiển nhiên có thể thấy rõ, hai cây cột đá này chính là đại biểu cho thời gian cùng không gian.

Thế nhưng, ở đây liền xuất hiện một vấn đề, Liễu Vân cùng Cửu Vĩ Hóa Hồ đứng ở đâu?

Cửu đỉnh của Liễu Vân cùng Cửu đỉnh của Lý Thái Bạch giống nhau, đều là hỏa đỉnh. Mà cây cột đá Hỏa thuộc tính đã bị Lý Thái Bạch cùng Bát tử Phượng Hoàng “chiếm lấy”. Vậy Liễu Vân cùng Cửu Vĩ Hỏa Hồ phải làm sao bây giờ?

“Liễu Vân đứng cùng Đạo Tử, Cửu Vĩ Hỏa Hồ ở cùng một cái đỉnh với Hoàng Phật.” Nhìn Liễu Vân cùng Cửu Vĩ Hỏa Hồ trên đài cao, Thương Linh lên tiếng nói.

Nghe được Thương Linh nói, Liễu Vân cùng Hỏa hồ liếc nhau, không nói thêm gì, phân biệt đi tới cột đá của Đạo Tử cùng Hoàng Phật.

Dường như Thương Linh đã nhận ra nghi hoặc trong lòng mọi người, tùy ý giải thích nói: “Truyền tống đến Cửu Đỉnh Giới không phải ngũ hành cùng Quang Âm mà là thời gian cùng không gian. Ngũ hành cùng Quang Âm chỉ là vì bảo hộ chúng ta. Cho nên đứng chỗ nào cũng đều như nhau.”

Nghe được giải đáp của Thương Linh, mọi người thoải mái.

Kế tiếp, tất cả mọi người đem ánh mắt đặt lên người cú Đẳng Thanh Sơn cùng Thương Linh. Dần dần, mọi người yên tĩnh lại, nhưng hưng phấn chưa chắc đã giảm đi chút nào. Bởi vì bọn họ biết, tiếp theo nên bắt đầu truyền tống rồi.

Chậm rãi, Thương Linh nhắm lại hai mắt, dường như đang cảm nhận điều gì đó...

“Cửu Đỉnh!” Đột nhiên, Thương Linh quát khẽ một tiếng, một cỗ khí tức thần bí từ trên người Thương Linh tỏa ra.

Giờ khắc này, mọi người chỉ cảm thấy thời gian trên ngai cao này như dừng lại, sau đó lại chậm gấp mười lần, rồi lại nhanh gấp mười lần. Đưa mắt nhìn đến, quanh mình Thương Linh quay rất nhiều đồng hồ, chuyển động, dừng lại, có chậm có nhanh...

Thấy một màn như vậy, trong lòng mọi người đều rõ ràng, đây là thời gian pháp tắc.

“Thời gian hạ xuống, không gian bay lên!” Đột nhiên, hai mắt hăm của Thương Linh mở mạnh ra, thời gian pháp tắc bắt đầu tăng mạnh lên. Cùng lúc đó, trên người của Đẳng Thanh Sơn ở phía đối diện xuất hiện biến hóa quỷ dị.

Tại giờ phút này, cả người Đẳng Thanh Sơn run lên, tiểu đỉnh màu đen từ trong lòng Đẳng Thanh Sơn bay ra giữa không trung. Không có sự điều khiển của Đẳng Thanh Sơn, tiểu đỉnh màu đen lại có thể tự động to ra. Giống như thời gian pháp tắc, khi tiểu đỉnh màu đen phóng to ra, toàn bộ không gian giống như ngưng tụ lại, làm cho người ta không thể hít thở. Áp lực cường đại đè vào trong lòng các đại cường giả. Nhưng chỉ trong nháy mắt, tất cả áp lực này bỗng nhiên biến mất. Ngược lại lại có cảm giác một cỗ không trọng lực mọc lên, lực lượng toàn thân cũng giống như biến mất.

Đột nhiên, thanh âm của Thương Linh lại một lần nữa vang lên, quay về phía mọi người hét lớn: “Đều nhảy vào trong Cửu Đỉnh, thôi động tất cả lực lượng của mình.”

Nghe vậy, các Chí cường giả đều đồng loạt nhảy vào trong Cửu Đỉnh to lớn. Mà đúng lúc này, một màn quỷ dị lại xuất hiện.

Nhảy vào trong Cửu Đỉnh!

Nghe thế các Chí cường giả đều nhảy vào bên trong Cửu Đỉnh to lớn. Thế nhưng, bây giờ lại xuất hiện một vấn đề. Cửu Đỉnh quả thật rất to, bình thường chứa hai người cũng không có vấn đề. Nhưng mà, Hư Cảnh yêu thú thì sao? Các đại Hư Cảnh yêu thú cũng không có thân hình của người bình thường.

Có lẽ, Đẳng Thanh Sơn cùng Đạo Trì, một người một thú còn đỡ một chút, thân thể cong lại một chút là có thể miễn cưỡng chứa được. Đó là bởi vì thân hình của Đạo Trì không lớn, cũng chỉ ba mét mà thôi. Nhưng nếu là Hùng tôn giả thì sao? Hùng tôn giả không chỉ có cao đến năm mét mà thân hình lại càng to lớn. Cửu Đỉnh cao ba mét làm thế nào có thể chứa được cả nó cùng Vũ Hoàng?

Ngay cả Hùng tôn giả đều không chứa được chứ đừng nói đến Ô Chủy Mã cùng Cửu Vĩ Hỏa Hồ có thể hình còn lớn hơn. Mà Bát Tử Phượng Hoàng cùng Tử Tích, đừng nói là một cái đỉnh, cho dù là lớn gấp mười Cửu Đỉnh cũng khó có thể chứa được chúng nó đi?

Thế nhưng, sau khi mọi người nhảy vào trong Cửu Đỉnh thì xuất hiện một màn quỷ dị.

Nguyên bản Cửu Đỉnh nhiều nhất chỉ chứa được hai người lại tản ra ánh sáng màu trắng kỳ dị. Trong lúc Đạo Tử nhảy vào, thân thể liền thu nhỏ lại gấp trăm lần, trong nháy mắt bị Cửu Đỉnh hút vào.

Đúng! Chính là bị thu nhỏ lại gấp trăm lần, sau đó bị Cửu Đỉnh “hút” vào! Sau đó Liễu Vân cũng đồng dạng, chạm vào ánh sáng trắng do Cửu Đỉnh phát ra, thân hình nhất thời cũng thu nhỏ lại gấp trăm lần, rất nhanh bị hút vào bên trong Cửu Đỉnh.

Đồng dạng, các Chí cường giả, các Hư Cảnh yêu thú sau khi nhảy vào Cửu Đỉnh, thân thể cũng thu nhỏ lại gấp trăm lần. Cho dù là yêu thú có hình thể khổng lồ như Bát Tử Phượng Hoàng cùng Tử Tích đều rất dễ dàng bị hút vào bên trong Cửu Đỉnh.

Thấy mọi người dung nhập vào bên trong Cửu Đỉnh, Thương Linh cũng nhanh như chớp nhảy vào bên trong Thời gian thần đỉnh.

Ngay sau đó, một màn hoa mỹ huy hoàng nhất của Cửu Châu xuất hiện.

"Ong ong ong ong ong ong ong ong!"

Chín cái thần đỉnh đồng thời bộc phát ra tiếng nổ vang mạnh mẽ. Ngay sau đó, bảy đạo ánh sáng điểm lệ khác nhau ở chỗ này phóng lên trời.

Màu vàng, màu xanh, màu lam, màu đỏ, màu nâu, màu đen, màu trắng. Bảy loại màu sắc khác nhau hóa thành bảy cây cột sáng to lớn phóng về phía hư không. Lực phản chấn mãnh mẽ làm cho cả Thiên Cung run rẩy. Nguyên bản mặt đất cứng rắn đến mức Chí cường giả cũng khó phá hủy, dưới lực lượng cường đại này bắt đầu vỡ nát từng chút một rồi biến mất.

Sau đó, bảy đạo cột sáng phá tan nơi cao nhất của Cửu Châu, đâm vào trong hư không vô tận, hướng vào hư không vô tận bắn đi. Đồng thời, xung quanh bảy đạo ánh sáng dường như còn có hai cỗ năng lượng kì dị quay quanh. Áp lực cường đại của hư không không cách nào sinh ra ảnh hưởng tới bảy đạo năng lượng này. Đồng thời, tốc độ của bảy đạo ánh sáng lúc phá vỡ hư không của Cửu Châu nhân lên gấp mười. Tốc độ đã siêu việt bất cứ tồn tại nào.

"Àm ầm!"

Cuối cùng, Cung điện màu trắng ở chỗ cao nhất của Cửu Châu vỡ nát, ánh sáng bảy màu cũng biến mất trong hư không vô tận.

Trong nháy mắt khi chín cái thần đỉnh biến mất, không gian của Cửu Châu đột nhiên ba động. Một thanh âm hùng hậu vang lên ở chỗ của Thiên Cung: “Cửu Đỉnh Luân Hồi! Ha ha, cuối cùng cũng đi rồi. Xem ra, ta cũng có thể hóa thân, rời khỏi nơi này đi tới Cửu Đỉnh Giới rồi! Ha ha! Để cho ta cũng luân hồi một lần đi.”

Thanh âm vang dội xuyên thấu gia bầu trời của Cửu Châu, dần dần phiêu tán mất...

Ngày này, tại chín tầng trời của bầu trời Cửu Châu đại địa, một màn thần kỳ nhất của Cửu Châu xuất hiện. Chỉ là, người bình thường không biết nguyên nhân vì sao xuất hiện hình ảnh kỳ diệu này, cũng không thể thấy được hình dạng thật sự của hình ảnh này.

Người trên Cửu Châu đại địa chỉ có thể nhìn thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng màu trắng to lớn, ánh sáng bảy màu mạnh mẽ phá tan đám mây truyền đến trên đại địa. Mà nơi bị ánh sáng bảy màu bao phủ chính là Đại Duyên Sơn.

Kể đó, ánh sáng bảy màu kia rất nhanh luân hồi xoay tròn, thật lâu sau mới biến mất tại Đại Duyên Sơn.

Đại Duyên Sơn, lại là Đại Duyên Sơn!

Trong lòng mọi người tồn tại một cái nghi hoặc không cách nào giải đáp. Chí cường giả Đằng Thanh Sơn thành tựu tại Đại Duyên Sơn, bầu trời Đại Duyên Sơn xuất hiện hắc động to lớn thôn phệ Chí cường giả Đằng Thanh Sơn, Vũ Hoàng môn bị diệt tại Đại Duyên Sơn, kể đó là Đại Duyên Sơn bị lực lượng thần bí hủy diệt, đến bây giờ lại có thần quang bảy màu bao phủ đại Duyên Sơn.

Đại Duyên Sơn rốt cục là địa phương nào? Vì sao gặp phải nhiều vấn đề như vậy?

Có thể vấn đề này đối với người thường mà nói quả thật là khó nghĩ ra. Mà những cái gọi là người thường này, bao gồm cả Động Hư cường giả ở bên trong, bọn họ đều không thể nghĩ ra đáp án của vấn đề.

Đáp án rất đơn giản! Bởi vì Đằng Thanh Sơn ở Đại Duyên Sơn, Vũ Hoàng lại sinh hoạt trong lòng đất của Đại Duyên Sơn, mà phía dưới của Thiên Cung lại cũng chính là Đại Duyên Sơn.

Nhưng mà, khi một màn kỳ dị này biến mất, Quy Nguyên Tông lại xuất hiện tiếp một chuyện tình quỷ dị. Đó là... Chí cường giả Đằng Thanh Sơn lại có thể ngất xỉu!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cửu Đỉnh Cửu Trọng Thiên

“Thanh Sơn... Thanh Sơn... Người làm sao vậy? tại sao lại té xỉu chứ?”

Trong Quy Nguyên Tông, nơi ở của đệ tử Hình Ý Môn, chỗ ở của Chí cường giả Đằng Thanh Sơn.

Trong phòng, Thanh Vũ một thân trang phục màu lam, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng, đi qua đi lại trong phòng rộng. Thình thoảng hơi tức giận nói với Gia Cát Vân, một thân bạch y đang đứng ngồi không yên ở một bên: “Lão Vân, đại ca ta rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Àn! Hừ!” Đối mặt với thê tử của chính mình, thân là tông chủ của Quy Nguyên Tông, Gia Cát Vân chỉ có thể giả vờ hừ hai tiếng, hai mắt hướng về

Thanh Vũ nháy nháy, giống như có ý nói: “Ta nói lão bà đại nhân này, bây giờ ngươi có thể an tĩnh một chút, nhả nhận một chút hay không? Ngươi nhìn...”

Có điều là, dường như Thanh Vũ không có cảm nhận được ý tứ cái nháy mắt của Gia Cát Vân, tay tóm lấy áo của Gia Cát Vân nói: “Có chuyện thì nói, có...”

Nói đến đây, Thanh Vũ cuối cùng hiểu được ý tứ cái nháy mắt của Gia Cát Vân là gì, trên khuôn mặt nổi lên một chút sắc đỏ, khẽ hừ một tiếng, buông ra tay áo của Gia Cát Vân, trở lại chỗ ngồi ban đầu của mình, không nói gì nữa.

Gia Cát Vân vốn là tông chủ của Quy Nguyên Tông, có rất nhiều việc cần hoàn thành. Nhưng Gia Cát Nguyên Hồng ra một đạo mệnh lệnh, nói là muốn hẩn ở cạnh Đẳng Thanh Sơn cho đến khi nào Đẳng Thanh Sơn tỉnh lại. Về phần mọi chuyện trong Tông, Gia Cát Nguyên Hồng sẽ tự giải quyết.

Đối với cái này, Gia Cát Vân chỉ có thể cười khổ lắc đầu. Cảm giác, chính mình trở thành một bảo mẫu nam...

“Mẫu thân!” Ở bên kia, Lý Quân cùng Hồng Vũ, Hồng Sương dựa sát vào nhau, ngồi ở một bên.

Hôm nay, đã là ngày thứ tám mươi một kể từ ngày Chí cường giả Đẳng Thanh Sơn hôn mê rồi! Trong tám mươi một ngày này, Đẳng Thanh Sơn cũng không có tỉnh lại một lần, cũng không nói một câu gì, càng không ăn uống bất cứ thứ gì.

Có lẽ, Đẳng Thanh Sơn thân là Chí cường giả, vốn không cần ăn uống cái gì. Thế nhưng, tám mươi một ngày này đối với Hình Ý Môn. Không! Phải nói là đối với những người tương đối thân thiết với Đẳng Thanh Sơn mà nói, chính là một chuyện phi thường thống khổ. Nhất là thê tử của hẩn, Lý Quân cùng với hai đứa con Hồng Sương, Hồng Vũ.

Mười tám năm trước, Đẳng Thanh Sơn bị hắc động thôn phệ. Vì thế, Lý Quân từng tự sát vài lần. Nhưng mỗi lần đều bị Gia Cát Nguyên Hồng ngăn cản. Trong mười tám năm này, mỗi ngày của Lý Quân giống như địa ngục. Thân là Tiên Thiên cường giả, nàng lại có thể bị rất nhiều loại bệnh quái lạ. Mười tám năm, Lý Quân gầy đi hẩn hai vòng, thực lực lại càng lùi lại không biết bao nhiêu.

Mà sau khi Đẳng Thanh Sơn trở về, thân thể của Lý Quân, tâm tình cũng bắt đầu được nâng cao. Ăn nhiều, tươi cười hơn, khí sắc tốt, thực lực cũng mạnh lên nhiều.

Nhưng mà, cứ thế trong thời gian hai năm, tại tám mươi một ngày trước, chuyện kì lạ của Thiên Cung qua đi, Chí cường giả Đẳng Thanh Sơn lại có thể bị hôn mê! Đây là có chuyện gì xảy ra? Chí cường giả ngất xỉu? Điều này sao có thể?

Chuyện này mà truyền vào tai của người khác, người này còn tưởng người kia đang nói đùa với hẩn. Nhưng mà sự thật xảy ra trước mắt, Chí cường giả Đẳng Thanh Sơn đúng là ngất xỉu, hơn nữa còn ngất đến tám mươi một ngày. Cho đến nay càng không có dấu hiệu tỉnh lại

Ở trong tám mươi một ngày này, Lý Quân giống như nhớ lại những ngày của mười tám năm trước, cả ngày ở cạnh Đẳng Thanh Sơn, không ăn không uống. Chỉ khi nào đến cực điểm mới có thể ăn một chút. Cả ngày lấy nước mát rửa mặt, khiến cho Hồng Vũ cùng Hồng Sương nhìn thấy mà trong lòng đau như bị đao cắt.

Gia Cát Nguyên Hồng cũng xem qua tình trạng của Đẳng Thanh Sơn, cuối cùng cũng là bất đắc dĩ lắc đầu, không rõ vì sao đồ đệ của hẩn lại đột nhiên ngất xỉu. Phải biết rằng, đồ đệ của mình chính là Chí cường giả a! Có người nào có thể làm cho hẩn hôn mê? Lại còn hôn mê thời gian dài như vậy?

Đột nhiên, Gia Cát Nguyên Hồng nghĩ đến một vấn đề. Nếu như nói có thể làm cho đồ đệ của mình ngất xỉu mà nói, đó là không có khả năng. Trừ phi, Thanh Sơn chính mình muốn hôn mê.

Nghĩ tới đây, Gia Cát Nguyên Hồng vội vã từ nơi ở của mình chạy đến.

“Phụ thân!” Thấy Gia Cát Nguyên Hồng, Gia Cát Vân bị Thanh Vũ làm cho vẻ mặt khổ sở như thấy được ánh sáng quang minh, vội vàng đứng dậy kêu lên.

“Ân? Phụ thân?” Thanh Vũ vốn còn muốn làm gì đó với Gia Cát Vân, nghe được tiếng kêu của Gia Cát Vân, hơi nhú nhú mày, khẽ hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Rất nhanh, Gia Cát Nguyên Hồng đã đi vào trong phòng.

“Sư phụ!” Thấy Gia Cát Nguyên Hồng đến, Lý Quân vội vàng từ trên ghế đứng dậy, cung kính hô.

Nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Lý Quân, trong lòng Gia Cát Nguyên Hồng thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn Đẳng Thanh Sơn đang nằm trên giường, trầm nghĩ: “Thanh Sơn, nhanh tỉnh lại đi!”

“Không biết sư phụ này đến nơi này là...” Nhìn Gia Cát Nguyên Hồng như vậy, Lý Quân dùng thanh âm có chút yếu ớt của nàng hỏi.

“Ân! Ta biết nguyên nhân vì sao Thanh Sơn hôn mê rồi!” Trên mặt Gia Cát Nguyên Hồng lộ ra một tia mỉm cười rồi nói.

“Nguyên nhân? Ngài biết? Rốt cuộc đó là vì sao?” Nghe Gia Cát Nguyên Hồng nói vậy Lý Quân vội vàng truy hỏi. Vợ chồng Gia Cát Vân cùng Thanh Vũ hai người cũng đem ánh mắt đặt lên người của Gia Cát Nguyên Hồng.

“Rất đơn giản, đó chính là...”

“Àm!”

Đột nhiên, ngay khi Gia Cát Nguyên Hồng muốn nói ra nguyên nhân vì sao Chí cường giả Đằng Thanh Sơn lại hôn mê thì một tiếng nổ lớn vang lên. Ánh sáng vàng rực rỡ phóng lên cao, giương lên mà Đằng Thanh Sơn đang nằm trong nháy mắt biến thành tro bụi.

“Nhanh chóng lui lại!” Thấy cảnh như vậy, Gia Cát Nguyên Hồng khẽ biến sắc, thân hình chợt lóe, xuất hiện tại phía trước đám người Lý Quân, ánh sáng năng lượng màu đen từ trên người Gia Cát Nguyên Hồng phát ra, đem năng lượng màu vàng cuồng liệt chấn lại trước người.

“Xuy xuy!”

Màu đen cùng màu vàng gặp nhau, trong không khí phát ra thanh âm chói tai. Nhưng may là ánh sáng màu vàng kia cũng không duy trì liên tục bao lâu liền biến mất rất nhanh.

“Hô!” Năng lượng màu vàng lùi lại, toàn thân Gia Cát Nguyên Hồng tản ra quang mang năng lượng màu đen thờ phào một hơi. Không hiểu tại sao đồ đệ của mình lại đột nhiên như vậy.

Lần này, toàn bộ nóc phòng cũng biến mất không thấy nữa.

Rất nhanh, tiếng bước chân nặng nề hùng hậu hướng bên này chạy đến.

“Mau! Nhanh lên một chút. Không biết nơi ở của Đằng Thanh Sơn đại nhân xảy ra chuyện gì, chúng ta nhanh lên một chút!”

Hiển nhiên, động tĩnh vừa rồi đã kinh động đến các tướng sĩ của Quy Nguyên Tông, đại đội nhân mã đang hướng nơi này chạy tới.

Đằng Thanh Sơn trong lòng bọn họ giống như là thần, là một tồn tại truyền thuyết. Ở đây phát sinh động tĩnh lớn như vậy, không người nào lại không quan tâm.

“Tất cả mọi người lui ra!” Nhận thấy được tình huống này, Gia Cát Nguyên Hồng quát to một tiếng, thanh âm hùng hậu truyền ra. Nghe được thanh âm của Gia Cát Nguyên Hồng, nguyên bản các tướng sĩ đến rồi liền lui xuống rất nhanh.

“Hừ!”

Trong phòng bị vỡ vụn bỗng có một tiếng hừ nhỏ. Thanh âm này không phải của Gia Cát Nguyên Hồng, càng không phải của Gia Cát Vân cùng Thanh Vũ, cũng không phải của Lý Quân, Hồng Vũ, Hồng Sương. Vậy là của ai?

Là Đằng Thanh Sơn!

“Thanh Sơn!” Nghe được tiếng “Hừ!” của Đằng Thanh Sơn, thân thể gầy yếu của Lý Quân run mạnh, thoát khỏi sự diu dờ của Hồng Vũ, Hồng Sương, chạy nhanh đến bên người của Đằng Thanh Sơn.

“Thanh Sơn! Thanh Sơn! Ngươi làm sao vậy? Ngươi làm sao vậy?” Cũng không biết Lý Quân lấy sức mạnh từ đâu, đem thân thể cao to của Đằng Thanh Sơn đỡ lên.

“Tiểu Quân...” Nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy của thể tử mình, hai mắt Đằng Thanh Sơn mở ra rất nhanh, đứng thẳng người, nhìn cảnh thể thảm bốn phía xung quanh, vẻ mặt mờ mịt hỏi: “Đây là làm sao vậy?”

“Ta kháo! Thanh Sơn, ngươi không biết sao?” Thấy Đằng Thanh Sơn tỉnh lại, sắc mặt khản trương của mọi người nhất thời an tĩnh lại. Gia Cát Vân lại tiến lên, vẻ mặt buồn bực nói: “Chẳng lẽ ngươi không biết ngươi đã hôn mê tròn tám mươi một ngày sao? Vừa tỉnh lại lại giống như phát điên, đem nơi này biến thành cái dạng này.”

Gia Cát Vân ở chỗ này đã tám mươi một ngày, đã sớm buồn bực muốn chết. Thấy Đằng Thanh Sơn tỉnh lại, Gia Cát Vân biết, mình đã được tự do rồi!

“Hôn mê tám mươi một ngày?” Nghe Gia Cát Vân nói, trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ mờ mịt, ánh mắt nhìn lên người sư phụ mình Gia Cát Nguyên Hồng, tiếp đó nhìn một chút thể tử Lý Quân của mình.

Đột nhiên, Đằng Thanh Sơn biến sắc, tiếp đó lại rất nhanh dịu xuống, còn lộ ra vẻ tươi cười, đem Lý Quân ôm vào trong lòng rồi nói: “Bây giờ các ngươi muốn hỏi vấn đề gì, ta đều có thể trả lời.”

Nghe Đằng Thanh Sơn nói vậy, trên mặt mọi người đều lộ ra biểu tình xúc động.

Vấn đề? Đúng vậy! Ở trong lòng mọi người có rất nhiều vấn đề. Mà bây giờ có thể giải đáp rồi.

Tại một thế giới khác, ánh sáng lấp lánh bảy màu rớt thẳng xuống..

"Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" "

Chín tiếng rền rĩ lớn vang lên, ánh sáng bảy màu dần dần biến mất. Mà ở địa phương truyền ra tiếng nổ vang này liền xuất hiện một cái hố sâu không lồ có đường kính cả nghìn mét, sâu trăm mét. Chín cái thần đỉnh màu đen, cao tới ba mét đứng lẳng lẳng ở đó.

Ngay sau đó, mười bóng người cùng sáu đầu yêu thú từ trong chín cái thần đỉnh đồng thời bay ra.

Mười bóng người này, không phải ai khác, chính là Thiên Vị Giả Thương Linh, Đạo Tử, Thanh Lâm, Hoàng Phật, Vũ Hoàng, Tần Linh, Lý Thái Bạch, Liễu Vân, Bùi Tam cùng Đằng Thanh Sơn. Mà sáu đầu yêu thú đương nhiên là Hùng tôn giả, Ô Chuy Mã, Bất Tử Phụng Hoàng, Tử Tích, Cửu Vĩ Hóa Hồ và cả Đào Tri.

Khi mọi người vừa đặt chân lên mảnh trời đất mới này, tại phút chốc trong thế giới mới này, một thanh âm thần bí mờ ảo vang lên trong đầu của mọi người: “Hoan nghênh các vị đi tới Cửu Đỉnh Cửu Trọng Thiên rèn luyện. Hy vọng các ngươi có thể có một hành trình thăng cấp vui sướng!”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Cửu Đỉnh Chí Tôn

Trong phòng đồ nát, sau khi nghe Đằng Thanh Sơn tự thuật, mọi người thể hiện rah chỉ có một chữ, đó chính là —— yên tĩnh!

Tiếp theo, Gia Cát Nguyên Hồng mới từ từ phục hồi tinh thần lại, thân thể run nhè nhẹ nói: "Hóa ra, Cửu Châu vẫn còn tồn tại bí mật lớn như thế !"

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều đã biết tại sao Đằng Thanh Sơn biến mất mười lăm năm, còn hắc động thật lớn kia là cái gì, ... tất cả mọi chuyện rồi...

Thế giới kia.

Thế giới này, thiên địa mờ mịt, không có mặt trời. Trên bầu trời, mây đen rậm rạp, gió cuốn quay cuồng, thỉnh thoảng còn có tiếng sấm nổ vang. Nhưng là, bầu trời như vậy lại không có mưa rơi xuống.

Mà mặt đất, là màu đen, bùn đất cũng màu đen. Dẫm chân lên, thì cứng rắn như hòn đá. Không, so với hòn đá thì phải cứng hơn gấp trăm lần ngàn lần!

Thập đại chí cường giả đứng ở trên mảnh mặt đất này, cảm thấy một cỗ áp lực cường đại từ bốn phía kéo tới, cứ như trên lưng đeo một túi đá nặng ngàn vạn cân như nhau, khiến cho thân thể của chúng chí cường cũng không kim được khẽ run lên.

Mà sáu đại yêu thú kia càng lại bị cỗ áp lực cường đại này ép cho tới ngã ở trên mặt đất ngay tại chỗ, ý hoảng sợ trong nháy mắt truyền vào trong long chúng nó.

Tiếp theo, một thanh âm thần bí mờ ảo, mà ẩn chứa vô hạn uy nghiêm vang lên.

"Hoan nghênh các vị đi tới Cửu Đỉnh Cửu Trọng Thiên lịch lãm, ta là La Phong chủ nhân của thế giới này. Ta biết, các ngươi là muốn đi đến Cửu Đỉnh Giới có phải không? Bất quá đáng tiếc chính là, nơi này không phải Cửu Đỉnh Giới. Hơn nữa, Cửu Đỉnh Giới cũng không phải như suy nghĩ trong mơ của các ngươi như vậy, chỉ bằng các ngươi bây giờ đi tới đó, một trăm phần trăm là tử vong. Hy vọng các ngươi có thể ở chỗ này hảo hảo tu luyện, thăng cấp, sau khi có thể đột phá Cửu Trọng Thiên, các ngươi có thể đi đến Cửu Đỉnh Giới, mới có thể ở nơi đó làm ra một mảnh thiên địa thuộc về mình."

Dần dần, thanh âm tràn ngập vô hạn uy nghiêm kia biến mất. Nhưng là, cỗ áp lực kinh khủng kia lại không biến mất!

Có lẽ, lực áp bách ngàn vạn cân này đối với chí cường giả không có gì, cũng chỉ hơi có chút không thoải mái mà thôi. Nhưng là, đối với sáu đại hư cấp yêu thú thì không phải tốt như vậy.

Lực lượng ngàn vạn cân, công kích cực mạnh của Hư Cảnh cường giả đại thành cũng chỉ như thế. Có lẽ, người Hư Cảnh đại thành cường giả đối với vài đại yêu thú mà nói có thể dễ dàng đỡ được. Nhưng là, công kích của Hư Cảnh cường giả đại thành cùng lực áp bách này cũng không thể so sánh được.

Công kích là công kích, có thể né, có thể chống đỡ, có thể dùng lực lượng cường hãn phá hủy, cũng chỉ là trong nháy mắt. Mà lực áp bách trước mắt, lại là kéo dài, hoặc là nói... Vĩnh cửu!

Ở này dưới lực áp bách này lâu dài, đừng nói vài đại Hư Cảnh yêu thú, cho dù là chí cường giả, tại dưới thời gian dài áp bách, cũng sẽ mệt mỏi, không chịu được. Ví dụ như một người trưởng thành lưng đeo mười cân, mười cân có lẽ không nặng? Nhưng là người có thể đeo thứ nặng mười cân mãi được

sao? Rất hiển nhiên, không chịu nổi.

Có lẽ, trước mắt thập đại chí cường người đối với áp lực này không có vấn đề gì, nhưng sau đó thì khó nói...

Rất hiển nhiên, giờ phút này tất cả mọi người không để ý lực áp bách này, mà là đem tư tưởng đặt ở trên thanh âm uy nghiêm vô hạn mờ ảo mới vang lên vừa rồi kia.

"Có ý tứ gì? Đây không phải là Cửu Đỉnh Giới?" Thanh âm đầu tiên vang lên, nghe thanh âm đó, không cần nhìn, mọi người đều biết là ai nói. Rõ ràng đó là Tần Linh nói.

"Còn phải hỏi sao? Nơi này không phải Cửu Đỉnh Giới, là Cửu Đỉnh Cửu Trọng Thiên, chỉ có sau khi đột phá cửu trọng thiên này, chúng ta mới có cơ hội..." Nghe được Tần Linh nói, Đại Vũ nhân tiện mở miệng nói chuyện rồi. Nhưng là, Đại Vũ nói đến một nửa nhân tiện ngừng lại.

Bởi vì, một đạo tin tức truyền vào bọn hắn đích trong đầu. Tin tức không phải cái gì khác, chính là thế giới này là một loại thế giới gì, còn lại kể lại rõ chỉ tiết giải thích thế nào mới có thể đi đến Cửu Đỉnh Giới.

Cửu Đỉnh Cửu Trọng Thiên: là Cửu Đỉnh Chi Thần “La Phong” tạo ra, đến bây giờ mới thôi, đã tồn tại ba tỷ ngàn năm rồi. Nguyên bản, thế giới này là một thế giới kín, muốn vào Cửu Đỉnh Giới cũng phải thông qua nơi này, tới lúc Cửu Đỉnh Chi Thần “La Phong” khảo nghiệm. Người thông qua khảo nghiệm tự nhiên có thể đi đến Cửu Đỉnh Giới, mà người không cách nào thông qua, sẽ tự động tiến vào hư không loạn lưu, đi đến vị diện thế giới cấp thấp hơn.

Song, sau khi Cửu Đỉnh Chi Thần “La Phong” biến mất, quy củ của thế giới này bị hủy bỏ rồi. Đồng thời, quy tắc Cửu Đỉnh Cửu Trọng Thiên bị đánh phá, rất nhiều sinh vật nhược tiểu xuất hiện, trái ngược, sinh vật càng cường đại cũng xuất hiện. Muốn thông qua nơi này, so với năm đó muốn khó khăn hơn gấp bội!

Mặc dù thần thức của Cửu Đỉnh Chi Thần “La Phong” vẫn như trước lưu lại ở trên cái thế giới này, nhưng hắn cũng đã không thể thay đổi cái gì, chỉ có thể để cho chín người cường đại thoát ly khỏi sự khống chế rồi chiếm lấy nơi này. Nhưng là, một cái quy tắc cuối cùng lại không thay đổi, đột phá Cửu Trọng thiên là được lấy rồi đi nơi này, đi đến Cửu Đỉnh Giới.

Chỉ là, năm đó chỉ cần lực lượng chí tôn tam đỉnh có thể đột phá Cửu Trọng Thiên. Mà hôm nay, cho dù là chí tôn ngũ đỉnh cường giả muốn rời đi nơi này, cũng phi thường khó khăn! Hơn nữa, tỉ lệ tử vong của nơi này phi thường cao!

Sau khi nhận được tin tức này, tất cả mọi người ngẩng đầu hướng bầu trời mờ mịt kia nhìn lại. Bởi vì, bọn họ bây giờ đã biết, làm sao mới có thể đi đến Cửu Đỉnh Giới chân chính. Cũng biết, mình bây giờ đang đứng ở địa phương nào.

"Nơi này là nhất trọng thiên đi?" Lý Thái Bạch bữu môi nói.

"Ta nghĩ đúng vậy." Nhìn bầu trời hôn ám, Đại Vũ trên mặt lộ ra một tia cười khổ đến: "Xem ra, muốn đi đến Cửu Đỉnh Giới thật đúng là không phải chuyện dễ dàng. Chí tôn năm đỉnh, ha ha, ta nghĩ các ngươi đã biết cảnh giới phía sau chí tôn rốt cuộc là cái gì rồi chứ?"

"Uh!"

Nghe được Vũ Hoàng nói, đám người Đẳng Thanh Sơn đầu.

Nhìn mảnh thiên địa mới này, Đẳng Thanh Sơn đã biết, phía sau cảnh giới chí tôn rốt cuộc là cái gì.

Cấp bậc sau Chí tôn một lần chia làm chín bậc: chí tôn một đỉnh, chí tôn hai đỉnh, chí tôn ba đỉnh, chí tôn bốn đỉnh, chí tôn năm đỉnh, chí tôn sáu đỉnh, chí tôn bảy đỉnh, chí tôn tám đỉnh, chí tôn cửu đỉnh.

Tuy nói cảnh giới phía sau này cũng là “chí tôn”, nhưng là, lực lượng trong đó vẫn là kém phi thường lớn. Nhưng là, lực lượng mỗi cấp bậc trong đó là rất quy củ.

Ví dụ, lực lượng chí tôn một đỉnh gấp đôi chí cường giả bình thường, công kích, lực lượng, phòng ngự, đều phải mạnh hơn gấp đôi.

Không nên xem thường lực lượng gấp đôi, lực lượng gấp đôi chính là phi thường lớn, nói đơn giản một chút, một người chí tôn một đỉnh có thể khiêu chiến năm người chí cường giả mà bất bại. Hơn nữa, mỗi một đỉnh đều đã có các loại năng lực thần bí, những điều này để nói sau.

Tới chí tôn nhị đỉnh, cũng đồng dạng rất quy củ, so với chí tôn một đỉnh mạnh mẽ hơn gấp đôi. Nói cách khác, chí tôn nhị đỉnh có lực lượng gấp 4 lần chí cường giả bình thường. Chí tôn ba đỉnh so với chí tôn hai đỉnh lại muốn mạnh mẽ gấp đôi, chí tôn bốn đỉnh lại muốn so với chí tôn tam đỉnh mạnh mẽ gấp đôi, chí tôn năm đỉnh so với chí tôn bốn đỉnh mạnh hơn gấp đôi.

Hào, đến nơi đây, chí tôn năm đỉnh cùng chí tôn sáu đỉnh lại là một đường phân ranh giới. Bởi vì, lực lượng chí tôn sáu đỉnh gấp hai chí tôn năm đỉnh!

Rồi sau đó, mỗi khi tăng lên một đỉnh, lực lượng từ gấp hai còn muốn gia tăng gấp đôi. Nói cách khác, chí tôn bảy đỉnh gấp ba chí tôn sáu đỉnh, chí tôn tám đỉnh gấp bốn chí tôn bảy đỉnh, chí tôn chín đỉnh còn lại là gấp năm lần chí tôn tám đỉnh!

Sau khi đột phá chí tôn sáu đỉnh, sẽ đứng trong hàng ngũ cường giả của Cửu Đỉnh Giới. Chí tôn bảy đỉnh, chí tôn tám đỉnh, những người này là cường giả hiếm có. Về phần chí tôn cửu đỉnh, đó chính là tuyệt thể cường giả!

Nhưng là, ở trên chí tôn cửu đỉnh, còn tồn tại cường giả mạnh hơn nữa. Nếu như nói chí tôn cửu đỉnh ở trong mắt mọi người là tồn tại vô địch cường hãn, như vậy, cường giả trên chí tôn cửu đỉnh, ở tại trong mắt mọi người lại là —— Thần!

Trong cả Cửu Đỉnh Giới, vô số triệu năm qua, cũng chỉ xuất hiện qua chín cường giả như vậy. Chín vị cường giả nắm trong tay mạng sống của Cửu Đỉnh Giới, tất cả vận mệnh của cường giả đều bị bọn họ nắm ở trong tay. Nếu như nói bọn họ là thần, cũng không phải nói quá.

Mà loại cường giả đó, có người gọi bọn họ là thần, nhưng càng nhiều người đem bọn họ xưng là —— Cửu Đỉnh Chí Tôn!

Cửu Đỉnh Chí Tôn cùng chí tôn cửu đỉnh nghe qua rất giống nhau, nhưng thực lực của hai cái chênh lệch đâu chỉ gấp trăm lần? Ngàn lần?

Nhân tiện chỉ cần xem danh hiệu này, Cửu Đỉnh Chí Tôn mới thực sự là danh hiệu chân chính, bọn họ mới là Chí Tôn chân chính. Chí tôn cửu đỉnh, này bất quá chỉ là một cái cấp bậc mà thôi, chỉ là tu vi đạt tới chí tôn cửu đỉnh mà thôi. Nếu như chí tôn cửu đỉnh muốn trở thành Cửu Đỉnh Chí Tôn, mấy vạn tỷ năm qua cũng không có ai. Tại trong mắt mọi người, Cửu Đỉnh Chí Tôn chính là thuận lòng trời mà sinh, Cửu Đỉnh Giới chỉ có thể tồn tại chín người Chí Tôn, trừ phi trong đó có chí tôn chết đi. Nếu không, chắc là không thể xuất hiện Chí Tôn mới.

Đồng thời, cũng theo truyền thuyết, “Cửu Đỉnh” chính là chín vị Chí Tôn này làm ra. Về phần tai tạo chín đại Chí Tôn lại đúc Cửu Đỉnh, cũng chưa ai biết...

Cửu Đỉnh Chí Tôn!

Trong đầu Đẳng Thanh Sơn quanh quẩn bốn chữ này, trong lúc lơ đãng, Đẳng Thanh Sơn xiết chặt năm tay lại, trong ánh mắt bắn ra ra quang mang hưng phấn dứt khoát. Bởi vì, giờ khắc này Đẳng Thanh Sơn lại có được mục tiêu rồi, lại có được giấc mộng. Đó chính là... Trở thành Cửu Đỉnh Chí Tôn!

Không chỉ có Đẳng Thanh Sơn, tất cả mọi người ở đây đều nghĩ muốn như vậy. Bất quá, nghĩ muốn vâng nghĩ như vậy, nhưng là gian nan về sau ai có thể nghĩ đến đâu? Bất quá, có mục tiêu vẫn là so với không mục tiêu tốt hơn!

Nhìn trong mắt mọi người phát ra hưng phấn, ánh mắt Đại Vũ lộ ra một tia mừng rỡ. Bởi vì hắn biết, ánh mắt như vậy ở trong mắt bọn hắn đã thật lâu không có xuất hiện qua. Cửu Châu, cuộc sống trong mấy ngàn năm sống rất bình thản, không có theo đuổi. Mà đến nơi này, chung quanh tồn tại nguy hiểm, nếu như không theo đuổi lực lượng, như vậy, khẳng định sẽ chết!

Cuộc sống, vĩnh viễn không thể có quá nhiều bình thản.

Trong lòng Vũ Hoàng cũng bắt đầu bốc cháy lên ngọn lửa nhiệt huyết.

"Rống! !"

"Rống! !"

"Khiếu! !"

Song, đang lúc này, tiếng vang xé gió gầm gừ từ trong miệng vài đại yêu thú phía sau mọi người vang đến. Nghe thanh âm kia, tựa hồ rất thống khổ.

"Bất hảo!"

Nghe được tiếng kêu thông khổ của vài đại yêu thú, sắc mặt đám người Đẳng Thanh Sơn đột nhiên biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Sát Lục Giả, Tử Băng Lang

"Rống! !"

"Tê! !"

"Khiếu! !"

Tiếng rống từ trong miệng sáu con yêu thú vang lên, rung động trăm dặm xung quanh.

“Không tốt!”

Nghe được tiếng gầm của mấy đại yêu thú có chứa thống khổ, đám người biến sắc. Bốn người Đạo Tử, Thanh Lâm, Hoàng Phật, Thương Linh không hẹn mà cùng thay đổi sắc mặt.

Bởi vì... Đây chính là sự nguy hiểm trùng trùng của Cửu Đỉnh Cửu Trọng Thiên, sáu con yêu thú rít gào có khả năng đưa tới các con quái thú càng cường đại.

“Muốn sống, mau đi!” Một thân áo xám Đạo Tử hừ lạnh một tiếng, tay cầm quả trượng, mau chóng biến mất trước mặt mọi người.

Có điều hiển nhiên là tốc độ của Đạo Tử tuy nhanh nhưng so với Cửu Châu mà nói, tốc độ của hắn lại quá chậm!

Cho dù thân là chí cường, tại chịu đựng ngàn vạn lần cự lực, tốc độ cũng giảm mạnh.

Lúc này, tốc độ của chí cường giả cũng liền so với Động Hư trên Cửu Châu chỉ nhanh hơn một chút.

Thanh Lâm cũng không suy nghĩ nhiều, rất nhanh biến mất tại trong tầm nhìn của mọi người.

“A di đà phật.” Một thân áo vàng Hoàng Phật chần chờ một chút rồi cũng rời khỏi.

“Ngươi cũng muốn đi sao?” Nhìn Thương Linh, Đại Vũ trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường.

Lúc này, Đại Vũ hoàn toàn không thêm quan tâm suy nghĩ của Thương Linh. Đại Vũ tại Cửu Châu vốn đã là như vậy, sau khi đi tới Cửu Đỉnh Cửu Trọng Thiên, Đại Vũ đã hoàn toàn thoát khỏi hạn chế của Thương Linh, cùng Thương Linh đã không có một chút quan hệ gì.

“Hừ!” Đối mặt với sự cười nhạo của Đại Vũ, Thương Linh hừ lạnh một tiếng, không thêm để ý tới Đại Vũ, rất nhanh biến mất.

Nhìn Thương Linh rời khỏi, trong mắt Đại Vũ hiện lên sự phức tạp. Hắn biết, Thương Linh vì sao cùng Đạo Tử, Hoàng Phật, Thanh Lâm ba người rời khỏi nơi này. Rất đơn giản, bây giờ Thương Linh cũng liền chỉ là một chí cường bình thường mà thôi.

Có thể, Thương Linh tại Cửu Châu nắm giữ thời gian pháp tắc, thực lực không phải là đám người Đẳng Thanh Sơn có thể so sánh được. Nhưng mà, bây giờ không phải là ở Cửu Châu, mà là ở Cửu Đỉnh Cửu Trọng Thiên. Ở chỗ này, Thương Linh không hiểu được thời gian pháp tắc, thực lực cùng người khác giống nhau. Đồng dạng, bây giờ Đại Vũ cũng không nắm giữ thời gian pháp tắc.

"Rống! !"

"Khiếu! !"

Bén nhọn thống khổ thanh âm rung động vang lên, thanh âm từ xa truyền tới. Tuy rằng Cửu Đỉnh Cửu Trọng Thiên trọng lực gấp Cửu Châu nghìn vạn lần, nhưng thanh âm cũng không có bị hạn chế, như trước vẫn từ xa truyền tới.

Nhìn đám yêu thú thống khổ, nhóm người Đẳng Thanh Sơn xót xa, đồng thời trong lòng mọi người cũng nổi lên một chút lo lắng. Nếu như, nếu như giờ phút này có yêu thú tấn công thì làm sao bây giờ?

Phải biết rằng, tùy tiện một con yêu thú ở đây đều mạnh hơn so với bọn họ, thấp nhất cũng có chí cường thực lực, nhưng đám yêu thú này lại quen thuộc với trọng lực ở thế giới này.

"Ngao! !"

Như mọi người suy nghĩ, không lâu sau, ở địa phương cách một trăm dặm ở ngoài, truyền đến giống như tiếng sói tru, khí tức cường đại không ngừng chen chúc mà tới. Khoảng cách trăm dặm, đối với chí cường mà nói, tuy rằng cảm nhận được trọng lực áp bách, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi.

“Xem ra, tai nạn rơi xuống a.” Một bên, Lý Thái Bạch than thở một tiếng. Nhìn thoáng qua theo mình một nghìn năm Bất Tử Phượng Hoàng, trong mắt hiện lên một tia thân thiết.

Lúc này, mọi người có một chút cảm giác vô lực. Bỏ mặc đám yêu thú mà rời bỏ nơi này? Không có khả năng! Có thể, lúc này buông tha sáu con yêu thú rời khỏi nơi này, sẽ nhận được an toàn nhất thời. Nhưng mà nếu đụng tới yêu thú càng mạnh hơn nữa thì sao?

Ân, yêu thú ở đây không gọi là yêu thú mà gọi là --- cửu trọng thú.

Đồng thời, mọi người không có khả năng vứt bỏ đồng bọn mà mình mang tới được. Nếu như có người quyết định như vậy, khẳng định sẽ bị mọi người phỉ nhổ! Thực lực là một chuyện, làm người lạ là một chuyện khác. Từng cường giả, đều phải học cách làm người. Nếu không học được, sẽ không có được sự đồng ý của mọi người, càng không có khả năng có được bằng hữu.

Mặc kệ là chí cường, hay người thường. Chỉ cần là người, phải nói là chỉ cần có tư tưởng, có cảm tình động vật, cũng sẽ không thoát được quy tắc này.

Ở đây, không gọi pháp tắc mà là gọi quy tắc.

"Xuy xuy!"

Rất nhanh, một đạo màu tím thân ảnh xuất hiện ở trước mặt mọi người, khí tức cường đại từ trước mặt kéo tới. Cái khí tức này làm nhóm người Đẳng Thanh Sơn không khỏi đông cứng lại.

Đó là khí tức cường đại đến cỡ nào a.

Là một con sói, toàn thân màu tím, cao chừng năm thước, dài cỡ tám mét. Con người nhìn chăm chăm sáu đại chí cường, trong mắt tràn ngập sự hưng phấn cùng sát khí.

Năng lượng màu tím hàn băng không ngừng từ trên người cự lang phát ra, cảm giác lạnh lẽo trong nháy mắt truyền đến toàn thân sáu đại chí cường.

“Rống!” Cự lang rống nhẹ một tiếng, hơi thở hôi thối từ trong miệng nó bay ra, thanh âm mạnh mẽ từ trong miệng nói phát ra: “Nhân loại nhỏ bé, lại cả gan xâm nhập vào địa bàn của Tử Băng Lang ta. Hắc hắc, lại có tới sáu tên nhân loại, nhưng lại có năm đầu cửu trọng thú. Xem ra, ta gần đây may mắn không tệ, nếu như có thể hấp thu thì... ha ha, hẳn có thể giúp ta đột phá đến nhị đỉnh cảnh giới sao!”

Nghe được Tử Băng Lang nói, sắc mặt mọi người hơi đổi. Có thể cái con tự xưng là Tử Băng Lang thực là thú vị, thế nhưng trong đầu lại truyền tới cho bọn họ một cái tin tức.

Cửu Đỉnh cửu trọng giới có thể thông qua việc giết cửu đỉnh thú, hấp thu lực lượng của bọn họ lúc chết đi mà phát ra để tiến hành tu luyện mà thăng cấp, đối với đột phá rất có trợ giúp. Thế nhưng, này chỉ là đẳng cấp năng lượng đột phá. Mà cuối cùng lực lượng, hay là muốn thông qua lĩnh ngộ thiên địa làm chính. Nhưng, mặc kệ là Cửu Đỉnh Cửu Trọng Giới hay Cửu Đỉnh Giới, phương thức này lại để thăng thực lực bản thân trực tiếp nhất, đơn giản nhất, cũng là hiệu quả nhất. Nhìn qua, loại phương pháp này rất không tệ. Thế nhưng, nhắc nhở một chút, tại hấp thu năm loại năng lượng khi sau khi giết chết, thì cũng sẽ hấp thu sát khí của nó. Mỗi người, đều tồn tại sát ý, nếu như hấp thu quá nhiều, như vậy... sẽ trở thành một cỗ máy giết người, cuối cùng nổ tung mà chết.

Từng có bản ghi chép, một gã tu luyện giả không thích cách lĩnh ngộ bình thường, mà đối với việc giết người mà hấp thu lại ham thích. Hắn chưa từng đi lĩnh ngộ qua cái gì, nhưng hắn trong một trăm năm liền có thể trở thành một gã bát đỉnh chí tôn cường giả, nhưng không khống chế được sát khí của mình, giết người lung tung. Cuối cùng gã bát đỉnh chí tôn bị một người cửu đỉnh chí tôn giết chết. Nếu như, cường giả cửu đỉnh chí tôn mà hấp thu năng lượng của gã bát đỉnh chí tôn thì lực lượng của hắn sẽ tiếp tục đề thăng.

Nhưng, tên cửu đỉnh cấp cường giả lại không có làm như vậy. Bởi vì, hắn sợ, sợ mình sau khi hấp thu năng lượng của gã bát đỉnh cấp sẽ trở thành một cơ khí mà chết.

Nhưng, tại Cửu Đỉnh Giới tu luyện giả sau khi biết được tin tức này lại tưởng rằng chỉ cần trước bát đỉnh không hề hấp thu năng lượng của tu luyện giả sau khi chết, sẽ không trở thành cơ khí mà nổ chết.

Nhưng mà, sự thật lại không phải như thế. Tại nơi gã bát đỉnh chết đi, không có một người nào có thể thông qua hấp thụ mà đột phá ngũ đỉnh, cho dù có đột phá cũng rất nhanh bị sát ý chiếm, bạo thể mà chết. Nhưng mà, một cái thể lực thần bí trong Cửu Đỉnh Giới lại nghiên cứu ra cách khống chế được sát ý của những người này, không bị bạo thể mà chết.

Nhưng mà, mặc dù những người này không chết đi, nhưng vĩnh viễn bị tổ chức kia khống chế tên là sát lục đạo, mà người bị khống chế được gọi là sát lục giả.

Sát lục giả : giết người quá nhiều, hấp thu năng lượng cường giả quá nhiều, lực lượng bản thân lại cường hãn không có gì sánh được, phối hợp với cường đại sát ý, có thể làm cho bản thân năng lượng tăng nhiều lần, nếu thể ngộ được thiên địa pháp tắc, thì sẽ càng trở nên cường đại, từng có ngũ đỉnh cường giả chém giết qua lục đỉnh cấp cường giả.

Sau khi nghe được tin tức này, tất cả mọi người hơi bị cứng lại, lại có thể có phương pháp như vậy để đề thăng tu vi! Đối với tin tức này, mọi người không có nửa phần kích động mà hưng phấn, chỉ cảm thấy sờn tóc gáy mà thôi.

Loại phương pháp này tu luyện tuy mau, nhưng lại có nguy hiểm tồn tại, chỉ cần không phải ngu ngốc đều có thể đoán được. Phương pháp như vậy chính là muốn chết, không nói có thể giết chết đối phương, cho dù giết chết người khác thì sẽ như thế nào? Kết quả cuối cùng vẫn là chết! Chắc hẳn, không ai sẽ đi dùng phương pháp này để đề thăng tu vi đi?

Mọi người trong lòng nghĩ.

Kỳ thực không phải, nếu như không ai đi dùng loại phương pháp này để tu luyện, như thế nào sẽ có ‘tổ chức’ sinh ra đây? Có thể nói, người sinh hoạt tại Cửu Đỉnh Giới, không ít người sẽ dùng loại phương pháp này để tu luyện. Chỉ là, bọn họ không biết mà thôi.

“Ha ha, xem ra, các người đến từ cấp thấp vị diện truyền tống đến sao? Ở đây, mỗi một tháng không ít thì nhiều sẽ xuất hiện hơn 10 cái giống như nhóm nhỏ bé các người, có điều là, phần lớn đều trở thành tu luyện khí cho chúng ta. Bây giờ, các người cũng sẽ trở thành như vậy!” Nhìn biểu tình kinh ngạc

của mọi người, Từ Băng Lang sợ hãi hần, há miệng rộng mà rít gào một tiếng, hướng Đằng Thanh Sơn đám người mà phóng tới.

Quả thực, Từ Băng Lang có tu vi chí tôn một đỉnh, nếu như là một gã chí cường giả đụng tới Từ Băng Lang mà nói có thể là cửu tử nhất sinh. Nhưng, trước mắt không chỉ có một gã chí cường, mà có đến sáu gã. Nếu như Đằng Thanh Sơn đám người liều mạng, Từ Băng Lang không có khả năng đánh không lại.

Thế nhưng, mới bước vào thế giới này, mọi người còn không có thích ứng được hoàn cảnh, địa thế và cách vận dụng năng lượng. Nếu sau khi thích ứng, bọn họ cần bạn không e ngại Từ Băng Lang, nhưng bây giờ đối với bọn họ mà nói, Từ Băng Lang cũng là sự tồn tại cực kỳ khủng bố.

Nhưng mà, ngay tại lúc Từ Băng Lang động, thì vốn nằm trên mặt đất thống khổ rên rỉ sáu đại Hư Cảnh yêu thú đột nhiên xuất hiện dị biến!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Sự Thê Thảm Của Từ Băng Lang

Từ Băng Lang: loại chủng: sói

Gọi chung: Cửu Đỉnh Thú

Tính cách: đánh thắng liền giết, đánh không lại liền trốn, điển hình của khi yếu sợ mạnh.

Thực lực: thấp nhất trong Cửu Đỉnh Thú, tu vi tại nhất đỉnh hoặc nhị đỉnh, nếu có thể tu luyện đến tam đỉnh, nó liền không gọi là Từ Băng Lang mà gọi Từ Băng Lang Vương, tới ngũ đỉnh được xưng "Từ Băng Lang Hoàng", đột phá lục đỉnh liền có thể hóa thân thành người.

Sau khi hóa thân thành người, cửu đỉnh thú sẽ không còn gọi là cửu đỉnh thú nữa, mà rõ ràng gọi là người. Bởi vì, nó có thể thông qua phương pháp của nhân loại mà tu luyện, cuối cùng trở thành cửu đỉnh chí tôn, thực lực trở nên vô cùng cường hãn.

Có điều là, rất ít cửu đỉnh thú có thể đột phá lục đỉnh, có thể đột phá lục giai cửu đỉnh thú, so với đồng cấp nhân loại sẽ mạnh hơn rất nhiều. trong truyền thuyết, từng có một con đột phá tới lục đỉnh cửu đỉnh thú, sau khi hóa thân thành người liền có thể khiêu chiến hai gã thất đỉnh cấp cường giả, đây là trên thiên phú chênh lệch!

Có điều là, hần đây không phải là người a.

"Rống!"

"Tê!"

"Oanh long!"

Ngay tại Từ Băng Lang đối với sáu đại chí cường động thủ là lúc dị biến nổi lên.

Sáu đại Hư cảnh yêu thú nguyên bản bị Cửu Đỉnh Cửu Trọng Thiên áp bách mà nằm trên mặt đất bỗng nhiên cường bạo đứng lên, sáu tiếng tiếng rống vang lên, từ trong miệng hần phát ra, âm thanh so với lúc đầu mạnh hơn rất nhiều!

Trong nháy mắt, khí tức so với Từ Băng Lang càng thêm tàn bạo lan tràn ra. Khí tức cuồng bạo này là từ đâu? Chính là từ sáu đại Hư Cảnh yêu thú!

Lúc này, con người của sáu đại Hư Cảnh yêu thú không phải như lúc đầu mà là trở nên đỏ ngầu! sáu đôi mắt, sáu đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Từ Băng Lang đang muốn động thủ.

Nhất thời, vừa muốn xuất thủ Từ Băng Lang tại sáu đôi mắt nhìn chăm chăm lại dừng lại thân thể to lớn của mình, con người màu lam lộ ra một tia e ngại.

E ngại! đúng vậy, thân là chí tôn nhất đỉnh Từ Băng Lang lại bắt đầu e ngại, đối mặt với sáu đại Hư Cảnh yêu thú lại e ngại! Lúc này chuyện gì xảy ra?

Hiển nhiên là, nếu muốn nói tới thực lực, Từ Băng Lang một cái tát có thể đem sáu con đại Hư Cảnh yêu thú đánh chết. Giống như một nhân loại đối với một con cạp giấy giống nhau, cho dù cạp giấy hù dọa người kia như thế nào, người kia chỉ cần một ngón tay cũng có thể chọc thủng.

Thế nhưng, Từ Băng Lang không đối mặt với cộp giấy, mà là sáu đại Hư cảnh yêu thú, yêu thú cường đại nhất Cửu Châu. Có thể, Đạo Tri không có thực lực mạnh mẽ như những con khác, nhưng nếu nói về sát ý, nó tuyệt đối sẽ không kém hơn bất luận con yêu thú nào.

Mà lúc này, Từ Băng Lang chính là bị sát khí của sáu con yêu thú phát ra mà kinh sợ.

Đừng nói là Từ Băng Lang, cho dù thân là chủ nhân của nó nhóm người Đằng Thanh Sơn, cũng không cảm được toàn thân lạnh lẽo, vội vàng lui bước. Trong lòng kinh hãi: chuyện gì xảy ra?!

Nhìn hình dạng của sáu con yêu thú, rõ ràng đều đã mất đi ý thức. Sáu đôi mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm Từ Băng Lang, giống như Từ Băng Lang nếu có chút động đậy, như vậy chúng nó sẽ đem Từ Băng Lang xé nát thành từng mảnh nhỏ.

"Rống!"

Cuối cùng, Từ Băng Lang kiềm chế không được, con ngươi màu lam ẩn chứa vô tận phẫn nộ, mình đường đường là nhất đỉnh chí tôn cửu đỉnh thú, đối mặt với đám yêu thú giống như kiến hôi lại còn e ngại? Nói giỡn a!!!

Nhưng mà, một màn kể tiếp lại làm cho Từ Băng Lang trở nên sợ hãi, càng khiến cho nhóm người Đằng Thanh Sơn kinh hãi.

Bởi vì, ngay tại Từ Băng Lang đang muốn động thủ trong nháy mắt. Vốn còn phát ra khí tức của Hư cảnh yêu thú lại đột nhiên biến thành khí tức của chí tôn cường giả, đúng vậy, chính là chí cường giả khí tức! Bao gồm cả Đạo Tri ở bên trong, giờ khắc này lại có thể trở thành chí cường giả cảnh giới!

"Chuyện gì xảy ra? Chúng nó..." Cảm thụ được khí tức của sáu con yêu thú biến hóa, toát ra cuồng bạo khí tức.

Nhóm người Đằng Thanh Sơn liếc nhau, trong mắt lộ ra khiếp sợ thần sắc, vừa, tại sao đám Hư cảnh yêu thú lại có thể trong nháy mắt đề thăng đến chí cường giả?!

Tại Cửu Châu, nhân loại có thể tu luyện đạt tới Chí cường giả cảnh giới, tuy rằng rất khó, nhưng vẫn có thể. Liền như Đại Vũ, Tần Linh, Lý Thái Bạch, Bùi Tam, Đằng Thanh Sơn, Liễu Vân đám người. Nhưng mà, vạn năm qua, trên Cửu Châu chưa bao giờ xuất hiện qua con yêu thú nào có thể tu luyện tới chí cường giả cảnh giới, đây là vì sao? Bởi vì do Cửu Châu hạn chế! Về phần vì sao lại hạn chế, cái này không biết được.

Hùng tôn giả, Từ Tích, Ô Chuy Mã, Bất Từ Phụng Hoàng, Cửu Vĩ Hỏa Hồ, năm con yêu thú đều tồn tại ở Cửu Châu mấy nghìn năm qua, thực lực sớm đã đạt tới đỉnh, mấy nghìn năm qua cũng không có đột phá. Bởi vì, Cửu Châu hạn chế không cho chúng nó đột phá! Nhưng mà, lúc này chúng nó không phải là ở Cửu Châu, nên Cửu Châu đã không thể hạn chế được bọn họ đột phá.

Cho nên, năm đại yêu thú đối mặt với trọng lực của Cửu Trọng Thiên buông xuống, nhất cử đột phá tới chí cường giả cảnh giới! Năng lượng mấy nghìn năm qua tích lũy nhiều lắm, đủ để bọn họ trở thành chí cường.

Mà Đạo Tri, hoàn toàn là may mắn.

Lúc năm đại yêu thú trong nháy mắt đột phá chí cường giả cảnh giới, điên cuồng hấp thu năng lượng của chúng nó phát ra, mang theo nó đột phá tới chí cường giả cảnh giới. Tuy rằng cảm thấy có chút không có khả năng, nhưng sự thật là như thế. Sáu đại yêu thú, trong nháy mắt đột phá tới chí cường giả cảnh giới. Vốn cuồng bạo sát khí trong nháy mắt khủng bố tăng lên!

Cửu Châu chí cường nhân loại, nhưng không phải là chí cường yêu thú. Có thể, nhân loại so với yêu thú mạnh, nhưng mà muốn nói tới giết người thị huyết, tùy tiện một đầu yêu thú đều phải mạnh hơn chí cường giả. Tu vi cao, không có nghĩa là sát ý mạnh.

Sáu con yêu thú phát ra khủng bố sát ý làm cho con Từ Băng Lang run lên.

Trong nháy mắt, trong lòng Từ Băng Lang nổi lên ý niệm chạy trốn trong đầu. Nhưng mà, sáu đại chí cường yêu thú không cho nó cơ hội.

"Rống!"

Ngay tại Từ Băng Lang muốn chạy trốn trong nháy mắt, sáu đại yêu thú đã vọt tới. Cảm giác cường đại áp lực đã không có, chỉ còn chính là thoải mái và cường đại.

Lúc này, sáu đại chí cường yêu thú rút cuộc cảm nhận được sự cường hãn của chí cường giả, nhất thời lực lượng đề thăng tới đỉnh, tất cả công kích đều hướng vào Từ Băng Lang phát ra.

"Ngao ô!"

Toàn thân Từ Băng Lang tản ra màu lam hàn băng năng lượng, phát ra một tiếng thê thảm, thân thể cự đại nhanh chóng hướng về phía sau chạy trốn.

Dù sao, sáu đại yêu thú hợp lại rất cường hãn, cho dù nhất đỉnh chí tôn cũng phải tránh né. Nhưng mà nếu không phải bản thân Từ Băng Lang nhất gan, sáu đại yêu thú muốn chiến thắng Từ Băng Lang cũng rất gian nan. Mà bây giờ, Từ Băng Lang không có một chút chiến ý, cho nên, nó chỉ muốn chạy trốn, sáu đại yêu thú cũng không cách nào ngăn trở.

"Oanh!"

Từ Tích cự đại thân thể bị Từ Băng Lang đụng bay, Từ Băng Lang cũng đã thoát khỏi vòng vây yêu thú. Không, lúc này chúng nó không phải là yêu thú, mà là ‘Cửu đỉnh thú’.

Bất quá, tại lúc Từ Băng Lang chạy trốn, trên thân thể của nó có vài vết thương thật sâu.

"Rỗng rỗng!! "

Nhìn Từ Băng Lang rời đi, Đào Trì, Từ Tích, Hùng tôn giả sáu đại yêu thú cũng ngừng lại cước bộ, không hề truy kích. Chúng biết, nếu như tiếp tục truy kích, đợi chúng nó chính là vô tận nguy hiểm.

Xoay người, sáu đại yêu thú hướng đám người Đăng Thanh Sơn nhìn lại.

“Ha ha, không nghĩ tới, không nghĩ tới a! Chúng nó có thể nhân họ đặc phúc!” Nhìn sáu đại yêu thú, Đại Vũ cười lớn một tiếng, hướng Hùng tôn giả chúc mừng nói: “Lão Hùng, xem ra sau này cần ngươi tới bảo vệ ta a.”

“Đại Vũ, ngươi thật biết đùa a.”

“Ô Chuy Mã.” Tần Linh lãnh đạm nhìn đầu cự đại như ngựa yêu thú.

“Tần Linh!” Thanh âm lãnh đạm giống Tần Linh vang lên. Nhưng trong thanh âm này, che giấu không được sự hưng phấn.

Chỉ cường cửu đỉnh thú, không chỉ đột phá trên thực lực, tại ngôn ngữ cũng có đột phá. Lúc này, chúng nó không cần dạy cũng có thể nói tiếng người, giống như Hùng tôn giả như nhau. Thế nhưng, Hùng tôn giả đều trải qua mấy nghìn năm nỗ lực học hỏi, mà lúc này chúng nó tự thông.

“Ha ha, Phượng Hoàng, làm cho ta nghe nghe thanh âm của ngươi.” Nghe được Ô Chuy Mã thanh âm, Lý Thái Bạch trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, quay qua Bất Từ Phượng Hoàng cười to nói.

“Không có gì nói với ngươi.” Thanh âm thanh thúy vang lên, vô cùng đơn giản sáu chữ khiến đang cười Lý Thái Bạch động lại.

“Từ Tích, xem ra mang theo ngươi quả thực là một quyết định chính xác.” Nhìn hình thể khổng lồ Từ Tích, Bùi Tam cười nói.

Đối mặt với Bùi Tam, Từ Tích lộ ra cảm kích thần sắc nói: “Cảm tạ Bùi Tam lão đệ.”

Tiếp sau, ánh mắt hướng Đăng Thanh Sơn nhìn lại nói: “Thanh Sơn lão đệ, ngươi hẳn là sẽ không trách cứ ta sự kiện kia sao?”

Nghe được Từ Tích nói, Đăng Thanh Sơn cười nói: “Từ Tích lão ca khách khí, chuyện đó lão ca bất lực, không cần phải nói ra.”

Nói xong, Đăng Thanh Sơn hướng về Đào Trì nhìn lại.

Con ngươi màu hồng nhìn chăm chăm Đăng Thanh Sơn, giờ giờ cái chuỗi đào to lớn, lãnh đạm thanh âm từ trong miệng phát ra: “Mong muốn ngươi có mang theo ta đột phá, nếu như không thể, ta cũng như trước sẽ rời bỏ ngươi.”

Nghe được Đào Trì nói, Đăng Thanh Sơn trên mặt lộ ra một nụ cười tự tin nói: “Không thành vấn đề!”

“Ta nghĩ, ta hẳn là tự giới thiệu một chút sao?” Đột nhiên, một cái thanh âm vang lên.

Nghe thanh âm như thế, mọi người khẽ cau mày.

Thấy biểu tình mọi người như thế, Cửu Vĩ Hóa Hồ đứng một bên lãnh đạm nói: “Nếu không muốn làm cho ta tự giới thiệu, ta sẽ không nói.”

Nói xong, Cửu Vĩ Hóa Hồ không thèm để ý mọi người, đi tên bên người Liễu Vân, không thèm nói gì nữa.

“Ài, xem ra chỉ có lão Hùng tốt tính một chút, còn lại ....” Nhìn mấy đại cửu đỉnh thú, Lý Thái Bạch trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Tiếp theo, cuộc lịch lãm lần thứ hai của Đăng Thanh Sơn bắt đầu, mạo hiểm lại xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ngụy Cơ Phủ Xuống (1)

“Ha ha, hảo hảo hảo, xem ra chúng ta hôm nay lại còn nhân họa đắc phúc!” Đại Vũ cười to nói.

Nhìn lục đại chí cường cửu đỉnh thú, nét mặt mọi người đều lộ ra vẻ mừng rỡ. Có lục đại chí cường cửu đỉnh thú gia nhập, thực lực đội ngũ lại tăng lên. Dù không có khả năng đột phá Cửu Trọng Thiên, nhưng có lục đại cửu đỉnh thú, ít ra cũng không phải e ngại khi đối mặt với cửu đỉnh thú đỉnh cấp.

Nhìn mọi người, Đại Vũ cười nói: “Ở đây chỉ là nhất trọng giới, cửu đỉnh thú cực mạnh cũng sẽ không vượt quá hai đỉnh, đối với chúng ta căn bản không có tính khiêu chiến, chúng ta hãy nhanh một chút đi đến trọng tiếp theo đi. Có điều, cần hết sức cẩn thận, có thể cửu trọng thú một đỉnh chúng ta không e ngại, nhưng cửu trọng thú hai đỉnh hoàn toàn có thể đem chúng ta tiêu diệt.

Nghe Đại Vũ nói, mọi người đều gật đầu.

Về mặt Đàng Thanh Sơn hiện lên một tia cười mỉm, liếc mắt nhìn Đào Trì, tiếp theo, tầm mắt nhìn về phương Đông. Từ xa, có thể nhìn thấy rõ ràng một ngọn núi thật lớn. Tòa núi chột hiện kia tên là “Nhất Trọng Sơn”, ngọn núi nối liền Nhị Trọng Giới, chỉ có tiến đến đỉnh núi, mới có thể đi vào cửu đỉnh nhị trọng giới.

Đồng dạng, muốn đi tam trọng giới, phải leo lên ngọn Nhị Trọng Sơn trong Nhị Trọng Giới.

“Ừm, đi thôi!” Lý Thái Bạch gật đầu, mọi người cũng không có ý kiến gì

“Ừm!” Đám người Đàng Thanh Sơn cũng đồng loạt gật đầu.

“Xuất phát!” Thấy mọi người không có ý kiến gì, Đại Vũ lên tiếng

Kết quả, nhóm Đàng Thanh Sơn sáu người, cộng thêm sáu cửu đỉnh thú bắt đầu con đường đi đến cửu đỉnh cửu trọng giới. Mười hai bóng người chớp động, cấp tốc biến mất tại một hố sâu lớn.

Mục tiêu của bọn họ bây giờ không xa, đó chính là đặt chân lên Nhất Trọng Sơn của Nhất Trọng Giới.

"Àm ầm "

Trên bầu trời, mây đen kéo đến, sấm sét vang dội. Tiết trời thế này, khẳng định là sắp mưa. Thế nhưng, cửu đỉnh cửu trọng giới không có mưa, đồng thời cũng không có ánh sáng mặt trời.

Không có mưa, không có ánh mặt trời, cây cối ở đây lấy cái gì mà sinh trưởng đây? Rõ ràng, cây cối trong khu rừng rậm rạp này cũng không phải là những cây cối bình thường.

Đồng thời, cũng không cần tác dụng quang hợp. Về phần chúng nó cần cái gì thì không biết được. Đồng thời, có một số cây cối còn rất kỳ lạ...

Đặt chân lên Nhất Trọng Sơn, nơi này hiện lên một mảng đỏ tươi thần bí. Những cây cối cao to dị thường, mặc kệ là thân cây hay lá cây, đều là một màu đỏ như máu. Có điều là, trong đó còn có một ít trong màu đỏ có màu xanh. Đám cây cối trong đó có xanh này so với những vật thể huyết hồng thì phải muốn thấp bé hơn rất nhiều.

Kỳ dị là, thân cây những cây cối này không có bất luận cái gì, phẳng lì trơn trượt. Nhưng cành của chúng nó lại sinh ra rất nhiều rất nhiều nhánh, tựa như xúc tu thô to bằng bắp đùi của người, trên mặt có gai nhọn dài ba tấc!

Không thể tưởng tượng được, nếu như một nhân loại và cửu đỉnh thú này đánh nhau thì kết quả sẽ ra sao, nhưng ngàn vạn lần không nên chạm vào cái xúc tu kia!

“Rống!” Thành linh, một tiếng rống từ trong rừng truyền ra.

Tiếng rống phát ra sao lại pha thêm sự thống khổ? Không cam lòng? Tuyệt vọng? Hoặc là, đều có cả.

Khu rừng này không lớn cũng không nhỏ, chu vi khoảng chừng mười dặm. Tại Cửu Châu, đối với chí cường giả mà nói, mười dặm chỉ là một cái lấc mình mà thôi, càng đừng nói chí cường giả đều có thể bay. Nhưng ở đây không phải Cửu Châu mà là Cửu Trọng Giới. Chí cường giả ở chỗ này bị áp chế toàn diện, cho dù toàn lực chạy nước rút cũng lăm chỉ bằng quán quân thế giới trên địa cầu mà thôi.

Ở vị trí trung tâm của mảnh rừng màu đỏ, một con lam sắc băng lang lớn bị một gốc cây to lớn khác thường chặn lại, trên thân thể to lớn có vài vết thương thật sâu, nhìn thấy cả xương trắng.

Con sói này nhìn có vẻ rất quen mắt, nhìn kỹ, không phải là con từ băng sói muốn giết đám người Đàng Thanh Sơn đó sao?

Lúc này, con Từ Băng Lang dĩ nhiên không còn kiêu ngạo như lúc đầu, có chăng chỉ là sự kinh khủng cùng tuyệt vọng. Thân thể cao to của nó so với cây huyết hồng chặn nó lại có thể cực nhỏ.

Cây đại thụ này cao chừng 100 mét, đường kính thân cây ít nhất mười mét, xúc tu đều to gấp hai bình thường. Cây cối huyết hồng ở bốn phía quý dị di động tới, nhưng không dám tới gần, tựa hồ rất sợ cây đại thụ huyết hồng này.

Đúng vậy, chúng nó e sợ. Ở nơi đây, cường giả vi tôn, cây đại thụ huyết hồng to lớn khác thường này chính là tồn tại cực mạnh nơi đây, nó là vua của phiên rừng huyết hồng này.

Những cây huyết hồng này gọi là – Châm Huyết Thụ.

“Huyết Vương, ngươi không thể làm như vậy, ngươi giết ta, mẫu thân ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Nhìn Châm Huyết Thụ, Tử Băng Lang sợ hãi nói.

Được xưng là Huyết Vương của Châm Huyết Thụ, Huyết Vương đi đến trước mặt Tử Băng Lang, trên thân cây hiện ra một khuôn mặt dữ tợn, cười quái dị nói:

“Tiểu tử kia, ngươi uy hiếp ta sao? Ha ha, mẫu thân ngươi? Hừ, cho dù mẫu thân ngươi tới cũng phải xem xem bản thân có hay không thực lực tìm ta gây phiền toái!” Tựa hồ Huyết Vương không muốn nói lời thừa, hoặc có thể là đang dối, không muốn cùng Tử Băng Lang nói thêm cái gì, hàng trăm nghìn nhánh xúc tu khủng bố bay nhanh hướng tử Băng Lang kéo tới.

“Không! Ngươi không thể như vậy!” Thấy Huyết Vương không để ý đến thể diện như thế, Tử Băng Lang rít gào, toàn thân năng lượng bạo phát, tứ phía bao phủ một mảng tử băng. Nhất thời một ít huyết châm thực lực kém bị đông lại.

“Ca!” Một âm thanh vang lên, vỡ vụn ra nhiều mảnh

Những Châm Huyết Thụ bị nghiền nát này, hơn 90% đều là Huyết Châm Thụ trong đó có xanh. Về phần Châm Huyết Thụ đỏ hoàn toàn, lại tàn nát ra huyết hồng quang mang yếu dị, đem tử băng hàn khí chấn bên ngoài, khiến cho không cách nào tiếp xúc tới chúng nó được.

Đương nhiên, thân là Huyết Vương, vua của Châm Huyết Thụ, lực lượng Tử Băng Lang căn bản không có bao nhiêu tác dụng, hàng trăm nghìn xúc tu chỉ có hơn mười cái bị đông lại nghiền nát, còn lại phá tan năng lượng phòng hộ của Tử Băng Lang, cấp tốc hướng Tử Băng Lang quần lấy.

Thấy một màn này, Tử Băng Lang cả kinh, thực lực chênh lệch quá xa.

"Ngao!"

Ngay tức khắc, âm thanh đau đớn truyền khắp Châm Huyết thụ sầm, một tính mạng vừa chôn vùi dưới Châm Huyết Thụ...

Mà ở một trọng giới nào đó, ngay tức khắc đột nhiên một đầu Tử Băng Lang lộ ra ý kinh sợ. Sát khí khủng bố từ trong người cự lang tỏa ra, rất nhanh biến mất. Mà ở trên vị trí của đầu cự lang vừa biến mất này, có một xác cừu đỉnh thú thân thú đang nằm. Hiển nhiên, đầu cừu đỉnh thú này đã chết từ lâu, xương cốt cũng không được trọn vẹn.

“Ân? Vừa rồi là âm thanh gì?” Đoàn người Đẳng Thanh Sơn ở trong Nhất Trọng Giới, đột nhiên nghe từ phía Nhất Trọng Sơn truyền đến tiếng gầm gừ, mọi người chột nhúng mày.

“Tựa hồ là thanh âm của con sói?” Bù Tam suy nghĩ nói.

“Hừ>” Toàn thân tử y Tàn Linh lạnh nhạt nói: “Con sói này đã chết.”

“Đã chết?” Nghe Tàn Linh nói, mọi người đều biến sắc. Liễu Vân có chút không tin hỏi:

“Ngươi thế nào lại rõ vậy?”

Liếc nhìn Liễu Vân, Tàn Linh không có trả lời, hướng phía trước đi tới.

“Ân! Mọi người hẳn là nghe được, vừa nãy tiếng tru trần đầy thống khổ.” Lúc này, Đại Vũ mở miệng nói. Nhìn đằng trước, trong mắt ánh lên vẻ suy tư: “Phía trước, khẳng định có cường đại Cừu Đỉnh thú, hoặc là cái gì đó quý dị.

“Chúng ta đi hướng khác?” Đẳng Thanh Sơn nói.

Vừa nãy nghe tiếng gầm gừ, Đẳng Thanh Sơn có thể nghe được trong đó ẩn chứa nỗi thống khổ cùng sợ hãi to lớn. Theo như lời của Tàn Linh nói có thể là sự thật.

“Không.” Nghe Đẳng Thanh Sơn nói, Đại Vũ lắc đầu: “Cứ đi đường này thôi.”

Vũ Hoàng nói mọi người im lặng. Có lẽ, con đường phía trước đầy nguy hiểm, nếu đổi sang hướng khác thì thế nào? Đổi sang hướng khác sẽ không có nguy hiểm sao? Có khả năng nguy hiểm còn lớn hơn nữa. Cho nên, đổi hay không đổi đều như nhau.

Rất nhanh, mọi người đã đi tới chân núi của Nhất Trọng Sơn.

Sau khi đi tới chân núi, mọi người đột nhiên phát hiện một vấn đề. Đó chính là... không thể phi hành!

Áp lực của thế giới này quả thực so với Cửu Châu mạnh mẽ hơn nhiều, có thể làm cho chí cường giả không cách nào phi hành. Thế nhưng, sự thật chính là như vậy. Nếu nhất định phải có nguyên nhân, thì chỉ có một, đó chính là --- quy tắc.

Đây chính là quy tắc của thế giới này. Chỉ có đột phá được được chí cường năm đỉnh sau mới có thể phi hành, không ai có thể thay đổi được.

“Xem ra, thế giới này bắt đầu hướng về chúng ta khiêu chiến” Đại Vũ dùng bước thân nhiên nói.

Đại Vũ dừng lại, đám Đẳng Thanh Sơn cũng dừng lại. Bởi vì, một màn trước mặt một màn khiến họ không thể không ngừng lại.

Rừng rậm, đây là một mảng rừng đỏ như máu, huyết khí khủng bố từ trong rừng rậm này tràn tới, một cỗ ác cảm không thể chịu đựng được đánh vào trong lòng của mọi người. Liền ngay cả lực đại cứu đỉnh thú cảm thụ được cỗ áp lực này, cũng không kìm được gầm nhẹ hai tiếng, tựa hồ cũng rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tử Băng Lang Hoàng

“Những cái này là cây gì?” Nhìn từng cây, từng cây đỏ như máu, mọi người nghi hoặc. Đến khi nhìn thấy những xúc tu khủng bố mọc ra từ trên cây thì đám người Đẳng Thanh Sơn không khỏi biến sắc.

Bọn họ cũng không ngốc! Nhưng cây cối này khẳng định có chỗ không bình thường!

“Không nên nhìn ta, ta cũng không biết.” Dường như nhận thấy ánh mắt của mọi người, vẻ mặt Đại Vũ lộ ra một tia bất đắc dĩ. Tò ý mình bây giờ cũng giống như mọi người, cũng không biết nhiều hơn bao nhiêu so với các người.

“Đi qua, cứu tử nhất sinh.” Tần Linh ở một bên liếc mắt nhìn rừng rậm đỏ như máu, lạnh nhạt nói.

Tần Linh nói cũng không có bất kỳ sự phản đối nào, bởi vì tất cả mọi người đều tán thành những lời này của Tần Linh. Cảm thụ được huyết tinh khí tức khủng bố kia, đám cây cối ở đây tuyệt đối là tồn tại khủng bố.

Cứ tưởng chúng nó không thể di động, nhưng mà chúng nó lại có thể động, thậm chí còn có thể ăn thịt người. Nhìn trước mắt, cũng không phải một cái cây, mà là một rừng cây. Nếu như muốn xuyên qua, ai có thể nói sẽ không bị những xúc tu khủng bố kia bắt được?

Thấy những xúc tu làm tim kẻ khác đập nhanh, tất cả mọi người đều có thể tưởng tượng ra được hậu quả sau khi bị những xúc tu kia cuốn lấy là gì.

“Vậy đổi con đường khác sao?” Itn nhún vai, thân nhiên nói.

Lúc mọi người ở đây muốn quyết định đổi con đường khác thì dị biến nổi lên!

“Huyết Vương! Đem mạng của người tới!” Đột nhiên một tiếng gầm gừ như sấm nổ vang lên.

Nghe thanh âm như thế, trong nháy mắt nhóm chí cường giả Đẳng Thanh Sơn choáng váng một hồi. Chỉ có Đại Vũ còn có thể miễn cưỡng ổn định tâm thần, rất nhanh tỉnh táo lại.

“Àm!” Một tiếng nổ vang.

Đột nhiên, một con cự lang to lớn giống như Tử Băng Lang từ trên trời hạ xuống, hung hăng dẫm mạnh lên mặt đất. Bùn đất màu đen còn cứng hơn so với tảng đá kia bị vỡ nát. Vùng đất màu đen trong vòng mấy chục mét nhất thời xuất hiện một cái hố to.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Đại Vũ chấn động, biết được con cự lang trước mặt phải cường đại hơn rất nhiều so với Tử Băng Lang! Đi tới thế giới này, mọi người mới hiểu được lực lượng của mình nhỏ yếu cỡ nào. Tại Cửu Châu, tiện tay đều có thể dễ dàng hủy diệt một ngọn núi. Mà lúc này, đừng nói là phá hủy một tòa núi cao, cho dù có thể làm cho mặt đất màu đen đỏ này rạn nứt cũng là vô cùng khó khăn.

Không gian của thế giới này cực kỳ ổn định. Đừng nói là Chí cường giả muốn phá vỡ, cho dù là Chí tôn cửu đỉnh muốn phá vỡ cũng cực kì gian nan đi?

Mà chỉ lực lượng rơi xuống của con cự lang trước mắt này cũng có thể đem mặt đất trong vòng phạm vi trăm mét giẫm vỡ. Lực lượng bậc này căn bản không phải bọn họ có khả năng chống lại được.

Nhìn con cự lang trước mắt này, Đại Vũ không khỏi cảm giác có chút quen thuộc.

Chợt trong đầu Đại Vũ hiện lên thân ảnh của Từ Băng Lang. Mà lúc này, nhóm người Đằng Thanh Sơn cũng hồi phục lại tinh thần. Nhìn cự lang trước mắt cả thân hình màu xanh tím, trong đó còn mang theo cả màu vàng, trong ánh mắt của mọi người không khỏi có một tia thần sắc không thể tưởng tượng được.

Thấy mọi người hồi phục lại tinh thần, Đại Vũ làm một dấu tay ra hiệu đừng có lên tiếng. Mọi người hiểu ý, bắt đầu từ từ lui lại, thu liễm khí tức, ẩn trốn.

Sau khi cự lang hạ xuống đất, khí tức lạnh như băng trong giây lát lan ra. Không gian trong vài trăm mét ở xung quanh giống như sắp đóng băng.

Lạnh, lạnh lẽo đến cực điểm! Lạnh lẽo khiến người ta không thể chống đỡ được.

Đây chính là ý nghĩ trong lòng của nhóm chí cường giả. Đằng Thanh Sơn cùng Đại Vũ liếc nhìn nhau, Tần Lĩnh, Liễu Vân và cả sáu chí cường thú trong mắt đều lộ ra thần sắc thống khổ cùng kinh hoàng.

Bất đắc dĩ! Vừa rồi còn muốn ẩn trốn. Hiện tại xem ra muốn ẩn trốn cũng không ẩn trốn được rồi.

Nhất thời, mười hai đạo quang mang hiện lên. Để chống đỡ khí lạnh cực điểm này, nhóm người Đằng Thanh Sơn đã không thể chỉ dựa vào thân thể rồi. Nếu không phóng xuất năng lượng ra, như vậy, một phút sau bọn họ tuyệt đối sẽ biến thành tượng băng.

Khí tức hàn băng thật mạnh!

Nhìn đầu Cự lang màu tím có mang theo ánh vàng kia, trong lòng Đằng Thanh Sơn tự nhiên mọc lên một tia khiếp sợ. Không chỉ có riêng Đằng Thanh Sơn, nhóm người Đại Vũ cũng giống như vậy.

Ở trong mắt mọi người, đầu cự lang trước mắt cùng với đầu Từ Băng Lang gặp phải ban đầu cũng không khác nhau nhiều lắm. Nếu như có khác nhau mà nói, đó chính là bộ lông có chút bất đồng. Từ Băng Lang là hoàn toàn màu tím, mà đầu cự lang trước mắt này, trong bộ lông màu tím còn pha thêm một lượng lớn màu vàng. Hơn nữa, hàn băng khí tức khủng bố kia không phải Từ Băng Lang có khả năng sánh bằng.

“Rống!” Từ kim cự lang gầm nhẹ một tiếng. Dường như cảm ứng được đám người Đằng Thanh Sơn trốn ở đó, con người màu vàng tím lộ ra ý cuồng bạo. Thanh âm lạnh buốt vang lên: “Nhân loại, thừa lúc bây giờ, tốt nhất là các người hãy rời khỏi nơi đây. Nếu chờ đến lúc ta đi ra, các người còn ở đây. Như vậy, đừng trách ta không lưu tình!”

Lời vừa nói xong, Từ Kim lang đã đạp chân bước về hướng rừng cây Châm Huyết Đại Thụ kia.

Nghe được lời nói lạnh lùng của cự lang kia, nhóm người Đằng Thanh Sơn đều bị chấn động. Nhưng đồng thời, bọn họ cũng từ đây mà phát hiện một vấn đề.

Đằng Thanh Sơn cùng mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhìn thần sắc trong mắt mọi người. Rời khỏi? Có thể sao? Chạy cả ngày đường liên bão bọn hắn rời khỏi. Hơn nữa Nhất Trọng Sơn lại ngay trước mắt, sẽ không có khả năng rời đi!

Đồng thời, nhóm người Đằng Thanh Sơn phát hiện, con cự lang trước mắt này có thể dễ dàng giết chết bọn họ. Thế nhưng đầu cự lang này lại không làm thế. Điều này nói rõ cái gì? Không phải nói cực mạnh của nhất trọng giới cũng chỉ là Chí tôn hai đỉnh sao? Hơn nữa cũng cực kỳ ít ỏi. Mà hiển nhiên, đầu cự lang trước mắt tuyệt đối không chỉ là Chí tôn nhị đỉnh.

Liên tưởng đến quy củ của thế giới này, càng là lên trên Cửu Trọng Giới thì thực lực của cửu đỉnh thú càng mạnh mẽ. Nhưng đồng thời, cửu đỉnh thú có thực lực thế nào cũng chỉ có thể hạn chế ở một giới nhất định. Nếu như ở tầng thấp lại có một cửu đỉnh thú cực kỳ cường đại thì đầu cửu đỉnh thú này nhất định đã phá hủy quy củ của Cửu Trọng Giới, sẽ gặp phải trừng phạt nghiêm khắc của Cửu Trọng Giới.

Hiển nhiên, nhóm người Đằng Thanh Sơn biết đầu cự lang trước mắt này tuyệt đối đã phá hủy quy củ của Cửu Trọng Giới. Về phần vừa rồi nói cái gì không muốn giết nhóm người mình, tuyệt đối là có thêm cái gì bận tâm, nếu không cũng sẽ không nói ra những lời như vậy. Nếu nó đã bị hạn chế thì sao? Đồng thời, Đằng Thanh Sơn nhóm người cũng không phải loại người khuất phục dưới lời nói của người khác chứ đừng nói là một đầu Lang.

Nhìn thân hình to lớn của Từ Kim Lang đi vào trong rừng cây Châm Huyết Thụ, mọi người không có rời đi mà là muốn nhìn xem sau đó sẽ phát sinh chuyện gì?

Rất nhanh, một mặt cường hãn của Từ Kim Lang được bày ra. Đồng thời, mọi người cũng biết được phiến rừng rậm tản mát ra khí tức huyết tinh này rốt cuộc là cái gì?

“Rống!”

Trong miệng Từ Kim Lang khê phun ra khí lạnh, bốn chân to lớn bước vào trong rừng cây Châm huyết. Trong khoảnh khắc khi Từ Kim Lang tiến vào trong rừng cây Châm huyết, những cây Châm huyết ở bốn phía ngay lập tức phản ứng.

“Hừ, xuy xuy!”

Nhất thời, những xúc tu khiến lòng người hoảng sợ trên những cây Châm huyết ở xung quanh liền hóa thành từng đạo ảo ảnh phi vũ khỏi lại. Mục tiêu của toàn bộ nghìn vạn cái xúc tu chỉ có một, đó chính là Từ Kim Lang. Nếu như bị những cành cây này quấn lại, cho dù là kim cương cũng phải bị xuyên thủng. Nhưng mà, một màn quỷ dị xuất hiện.

Nhìn bóng lưng của Từ Kim Lang, nhóm người Đẳng Thanh Sơn ngừng thở. Nhưng xúc tu của cây Châm huyết kia nhìn qua không rõ như vậy, đầu Từ Kim Lang này sẽ bị xé xác hay sao?

Trong sự khiếp sợ của mọi người, Từ Kim Lang thông dong đối mặt với với những xúc tu này, căn bản không làm bất cứ phản ứng gì, bước chân cự đại vẫn cứ đi về phía trước như cũ. Mà khi những xúc tu này đi tới phạm vi ba mét quanh thân nó thì Hàn băng lực lượng trên người Từ Kim Lang phát ra ba động nhẹ nhàng, Hàn băng chỉ khí giống như nước gọn sóng mà ra.

Sau một phút, trong phạm vi một trăm mét, toàn bộ cây trong đó có xanh, ngay cả cây Châm huyết màu đỏ như máu, toàn bộ đều bị đóng băng. Hiển nhiên, nghìn vạn cái xúc tu cũng đồng dạng bị đóng băng lại.

Một giây trôi qua, tất cả các cây Châm Huyết Thụ trong vòng một trăm mét bị đông cứng đều đồng loạt phát ra thanh âm “Ca!” Bỗng dưng, cây Châm Huyết Thụ to lớn cứ thế hóa thành bột phấn, tiêu thất trong phiên rừng rậm này.

Thấy một màn như vậy, nhóm người Đẳng Thanh Sơn liền ngừng thở. Nhất là Tần Linh cũng là thủy chi hàn băng một hệ, hẳn càng biết sâu sắc vừa rồi năng lượng mà trên người Từ Kim Lang phát ra mạnh mẽ như thế nào.

Rất nhanh, một màn điên cuồng xuất hiện.

“Rống!”

Trong nháy mắt đem hơn mười cây Châm huyết ở xung quanh đánh vụn xong, Từ Kim Lang ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, thanh âm cực kì đau thương cảm giận vang dội: “Huyết Vương! Trả lại mạng cho con của ta!”

Thanh âm bi thương rung động cả Nhất trọng giới. Nếu như nói ở đây ai là Vua, như vậy không cần phải nói, chính là ở trước mắt, Từ Băng Lang Hoàng.

Đúng! Chính là Từ Băng Lang Hoàng, bản thân có thực lực Chí tôn ngũ đỉnh. Từ Băng Lang Hoàng.

"Rống "

Từ Băng Lang Hoàng điên cuồng rồi. Thân thể to lớn của Từ Băng Lang Hoàng xông vào trong rừng cây Huyết Châm Thụ. Nơi đi qua, không có chỗ nào mà không phải hóa thành bột phấn, nghiền nát ra.

Thấy một màn như vậy, nhóm người Đẳng Thanh Sơn rớt cục rõ ràng, vì sau đầu lang trước mắt lại điên cuồng như vậy. Bởi vì mới vừa rồi, nó đã mất đi đứa con duy nhất của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Kẻ Phá Hư Quy Củ - Chết!

Thấy một màn trước mắt, trong lòng mọi người vốn không muốn rời đi lại xuất hiện một tia lùi bước. Hiển nhiên, đám người đã cảm giác được sự cường đại của Từ Băng Lang trước mắt. Không cần nói cái khác, chỉ nói giết chết bọn họ tuyệt đối dễ như đi chết một con kiến.

Vừa rồi Từ Băng Lang Hoàng nói nếu như không rời đi, nó sẽ không thủ hạ lưu tình nữa.

Nhất thời, trong lòng của mọi người liền lo lắng. Rốt cuộc là rời đi hay không rời đi? Rời khỏi đây có lẽ có thể chạy thoát khỏi Từ Băng Lang Hoàng đang điên cuồng. Nhưng sẽ có thể gặp phải một cái phiền toái khác. Hơn nữa, nhất trọng sơn đã ở gần ngay trước mắt? Rời khỏi? Cái này không phải là đi đường không cả nửa ngày trời sao?

“Các ngươi nói làm thế nào đây?” Đại Vũ nhìn về phía mọi người hỏi.

Hiển nhiên, thần sắc trong mắt Đại Vũ chính là không cam lòng nguyện ý rời khỏi.

“Hừ! Sợ chết có thể đi!” Tần Linh hừ lạnh một tiếng, đồng thời cũng xác định rõ câu trả lời cho Đại Vũ rằng hẳn sẽ không rời đi. Ô Chuy Mã ở một bên gầm nhẹ một tiếng, giống như đang hưởng ứng lời nói của Tần Linh, sẽ không rời đi.

“Làm việc tùy theo hoàn cảnh đi.” Lý Thái Bạch khẽ thở dài than nói.

Đại Vũ liếc mắt nhìn Tần Linh cùng Lý Thái Bạch, trong ánh mắt lộ ra một tia quang mang tán dương. Tiếp đó nhìn về phía Bùi Tam cùng Đằng Thanh Sơn.

Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam liếc mắt nhìn nhau, đều đồng loạt lắc đầu. Hiển nhiên cũng không bởi vì thế mà rời đi khỏi Nhất Trọng Sơn đang ở gần ngay trước mắt.

“Nếu như vậy, chúng ta liền ở chỗ này chờ đợi thời cơ.” Đại Vũ thỏa mãn, gật đầu nói. Hắn không đi hỏi Liễu Vân. Bởi vì hắn không cần trưng cầu ý kiến của Liễu Vân. Ý kiến của hắn chính là ý kiến của Liễu Vân.

“Có lẽ, vận khí của chúng ta sẽ không kém như vậy.” Lý Thái Bạch một thân quần áo trắng, nhìn Châm Huyết Thụ rồi nói. Trong ánh mắt lộ ra một tia tinh mang như có như không.

Nói xong, Lý Thái Bạch hướng về phía Đằng Thanh Sơn cùng Bùi Tam cười nói: “Các người nói đâu?”

Thấy biểu tình của Lý Thái Bạch, mọi người dường như chú ý tới cái gì, tất cả ánh mắt đều nhìn về hướng Châm Huyết Thụ.

“Ầm ầm!” Tiếng nổ vang rền rĩ kịch liệt, vô số cành xúc tu đỏ như máu bay lượn khắp trời, quăng rơi trên mặt đất. Mặt đất cứng rắn lại có thể bị đập đến biến hình, nghĩ có thể biết, chỉ riêng trọng lượng của những cái xúc tu này sẽ hơn nghìn vạn cân!

“Thật không nghĩ tới, nhất trọng giới này lại có thể tồn tại cửu đỉnh thú mạnh mẽ như vậy cùng với cây cối yêu dị như thế này!” Nhìn từng cái từng cái xúc tu to lớn thật dài, Châm Huyết Thụ làm kẻ khác khiếp sợ, Đại Vũ khẽ thở dài một tiếng.

Đồng thời, trong lòng Đại Vũ cũng nói may mắn. Nếu như không phải Từ Băng Lang Hoàng đến, sợ rằng đám người mình đã sớm bị những cây to đỏ như máu này giết chết rồi! Không chỉ có Đại Vũ, trong lòng mọi người cũng đồng dạng là thổn thức không thôi.

Tuy rằng những Châm Huyết Thụ này hết sức mạnh mẽ nhưng vẫn như trước, không cách nào ngăn trở bước chân của Từ Băng Lang Hoàng. Không! Hắn là nên nói rằng những Châm Huyết Thụ không cần ngăn cản Từ Băng Lang Hoàng. Bởi vì Từ Băng Lang Hoàng căn bản là không cần! Lúc này mục đích của Từ Băng Lang Hoàng không chỉ là muốn giết chết Châm Huyết Vương mà còn là đem rừng Châm Huyết này gạt bỏ khỏi Nhất Trọng Giới.

Ở trong cánh rừng Châm huyết này, 90% đều là Châm Huyết Thụ màu xanh. Cấp bậc của những Châm Huyết Thụ này đều là chỉ tôn một đỉnh. Thế nhưng đối mặt với Từ Băng Lang Hoàng có thực lực chỉ tôn năm đỉnh mà nói, chính là giống như con kiến. Những Châm Huyết Thụ trước mắt như thế này, Từ Băng Lang Hoàng căn bản không cần làm bất kỳ động tác gì. Chỉ cần bằng lực lượng hàn băng phát ra từ trên người cũng có thể đem chúng nó đông lại rồi vỡ vụn.

Mà chỉ có những cây toàn thân đỏ như máu, Từ Băng Lang Hoàng mới tất chúng nó một cái. Bởi vì đẳng cấp của những Châm Huyết Thụ này đều là hai đỉnh, thậm chí là ba đỉnh. Đồng thời, trong phiên rừng Châm Huyết Thụ này còn có năm đại Châm huyết vương, trong đó có một cái thủ lĩnh. Tuy rằng cái thủ lĩnh này còn chưa đạt đến Chỉ tôn năm đỉnh nhưng cũng đã là Bốn đỉnh đỉnh phong, tiếp cận năm đỉnh!

Lúc này Từ Băng Lang Hoàng cực kỳ, cực kỳ tức giận. Vốn nó cũng rất kiêng kỵ thực lực của rừng Huyết châm này. Bởi vì lực lượng sau khi năm đại Huyết Vương liên thủ có thể uy hiếp đến sự sống chết của nó. Thế nhưng, lần này Từ Băng Lang Hoàng sẽ không nghĩ đến những cái này. Bởi vì đứa con của mình đã chết ở trên tay Châm huyết vương. Nếu như nó còn bận tâm đến những cái này, vậy nó còn là một cái mẫu thân sao?

Mặc kệ là người hay thú, cho dù là người giết con của mình rất mạnh mẽ, thậm chí mạnh mẽ đến mức có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của mình. Các nàng cũng chỉ hỏi một câu: “Vậy thì sao? Không phải chỉ là một cái mạng hay sao?”

Tình thương của mẹ là vĩ đại, là có thể vì con của mình mà vứt bỏ mọi thứ.

Lúc này Từ Băng Lang Hoàng cũng đang như vậy. làm mẫu thân của tiểu Từ Băng Lang, nó muốn làm việc mà mình phải làm. Năm đại Huyết Vương đúng là cường đại, nhưng uy nghiêm của Từ Băng Lang Hoàng nó chính là không cho phép bất cứ kẻ nào xâm phạm!

"Xoẹt!"

Mặt đất vỡ vụn. Lại có mấy trăm Châm Huyết Thụ biến mất khỏi cánh rừng này.

Nhìn một màn thảm liệt trước mắt, nếu như đám người Đằng Thanh Sơn biết được việc này thì trong lòng sẽ cho rằng: “Nó là một cái mẫu thân vĩ đại!”

Rất nhanh, rừng Châm huyết vốn rậm rạp dưới lửa giận của Từ Băng Lang Hoàng đã bị bẻ gãy, nghiền nát. Những Châm Huyết Thụ còn lại cũng không được bao nhiêu. Đưa mắt nhìn lại, nhiều nhất cũng chỉ có hơn mười cây đứng im ở chỗ đó.

Hơn mười Châm Huyết Thụ này toàn thân đỏ như máu, so với những cây ban đầu còn cao to hơn. Trong đó, có bốn cây cực kỳ to lớn, tươi tốt. Đồng thời, ở giữa bốn cây cao to dị thường này này có một gốc Châm Huyết Thụ cao to khác. Châm Huyết Thụ này đã cao hơn trăm mét, so với bốn cây ở bên cạnh cũng cao hơn không ít. Hiển nhiên, cấp bậc của năm Châm Huyết Thụ này là bốn đỉnh, chúng là Châm Huyết Vương ở đây. Mà cái cây cao to nhất ở trong đó chính là vương giả của mảnh rừng Châm Huyết này, Huyết Vương!

Mà lúc này, trên xúc tu của cây Huyết Vương còn lưu lại thi thể của Từ Băng Lang, máu màu xanh tím trải rộng ra bốn phía.

“Ai u! Đây không phải là lão người quen của chúng ta sao? Thế nào? Nhìn con của mình chết trên tay ta đau lòng sao? Ha ha, nếu như người không muốn thấy cảnh như thế này mà nói, có lẽ người nên tự sát đi, làm cho mấy huynh đệ chúng ta hấp thu lực lượng của người.” Nhìn toàn thân đầy màu Tử

Băng Lang Hoàng, trên thân cây Huyết Vương lộ ra một cái khuôn mặt dài xấu xí, cười quái dị rồi nói.

Từ đại Châm Huyết Vương ở một bên cũng đồng dạng cười rộ lên.

Nhìn toàn bộ những thứ xung quanh, Huyết Vương không có bất kỳ cảm giác gì, coi như những cái tộc nhân chết đi này không có một chút quan hệ gì với nó. Từ đại Châm Huyết Vương khác cũng giống như vậy.

Nhìn thi thể con mình nằm nghiêng trên xúc tu của Huyết Vương, thân thể to lớn của Từ Băng Lang Hoàng khẽ run lên. Ngay sau đó, Từ Băng Lang Hoàng ngửa mặt lên trời tru lên một tiếng, giống như đang phát tiết bi thương trong lòng mình.

Sau một phút, con người màu tử kim của Từ Băng Lang Hoàng hóa thành một mảnh đỏ như máu, toàn thân phát ra lực lượng Hàn băng màu tử kim cũng ẩn chứa huyết hồng quang mang.

Cuồng hóa! Từ Băng Lang Hoàng cuồng hóa rồi! Sau khi nhìn thấy thi thể của con mình không ngờ lại có thể cuồng hóa.

Vốn Huyết Vương nhìn toàn bộ tộc nhân của mình chết đi vẫn còn có thể tự nhiên vênh váo, sau khi nhìn thấy Từ Băng Lang Hoàng cuồng hóa, khuôn mặt xấu xí biến đổi mạnh, trong miệng phát sinh tiếng quát bén nhọn: “Lang Hoàng, chẳng lẽ ngươi thực sự muốn chết sao? Ngươi như vậy sẽ dẫn động La Phong thần khiên!”

Thanh âm của Huyết Vương vô cùng, vô cùng chói tai. Không gian của nhất trọng giới lại có thể vì tiếng quát chói tai này mà có thể vận vẹo. Ngoại trừ bốn đại Châm huyết vương ở quanh Huyết Vương ra, những Châm Huyết Thụ khác đều vì tiếng quát to này mà toàn bộ bị vỡ vụn.

Mà ở ngoài vạn mét, đám người Đẳng Thanh Sơn đều biến sắc, thân hình chớp động, nhanh chóng lui lại, liên tục rời khỏi vài vạn mét mới dừng lại. Thế nhưng, trong lúc lui lại, bao gồm cả sáu cửu đỉnh thú cũng bị thương. Máu tươi mạnh mẽ phun ra. Sáu Chí cường giả, sáu cửu đỉnh thú đồng loạt ngã lăn quay trên mặt đất.

Mạnh mẽ, thật sự là quá mạnh mẽ! Nếu như khoảng cách gần một chút, tiếng quát bén nhọn này của Huyết Vương cũng đủ để giết chết bọn họ. Cũng bởi vì đây chính là một trong những tuyệt chiêu của Huyết Vương, Cuồng Âm Khiếu!

Nhưng mà, Cuồng Âm Khiếu cường đại như vậy cũng không cách nào đem Từ Băng Lang Hoàng đang bước vào cuồng hóa tỉnh lại. Từ Băng Lang Hoàng vẫn cuồng hóa như trước.

Giờ phút này, khuôn mặt xấu xí của Huyết Vương lại có thể xuất hiện sự sợ hãi. Đúng vậy! Chính là sợ hãi!

Trong nhận thức của Huyết Vương, Từ Băng Lang vốn là một loại nhát gan nhất. Cho dù mình giết chết con của nó để lấy năng lượng thì chỉ cần cảm lực lượng của năm đại Huyết Vương ra dọa nó là có thể đem nó dọa chạy. Nhưng không nghĩ tới, lần này không những không dọa chạy được Từ Băng Lang Hoàng mà còn dẫn phát cuồng hóa mà cửu đỉnh thú đặc biệt có được.

Cuồng hóa: Buông tha cho phòng ngự, công kích vô ý thức. Trong nháy mắt công kích cùng tốc độ tăng lên gấp hai.

Đây là cuồng hóa mà cửu đỉnh thú đặc biệt có được. Từ Băng Lang Hoàng sau khi cuồng hóa, ngoại trừ lực phòng ngự ra thì những thuộc tính năng lượng khác đã tăng lên đến chí tôn lục đỉnh. Nói cách khác, Từ Băng Lang Hoàng lúc này có thể dễ dàng giết chết năm đại Châm Huyết Vương.

Đúng vậy! Nếu như lúc bình thường, Từ Băng Lang Hoàng cực kỳ kiêng kỵ năm đại Châm Huyết Vương, một chút việc nhỏ sẽ không tính toán cùng chúng nó. Nhưng mà lần này không phải việc nhỏ, lần này chính là con của mình đã chết!

Trong nháy mắt, ý nghĩ tuyệt vọng bao phủ năm đại Châm Huyết Vương.

Nhìn Từ Băng Lang Hoàng cuồng hóa, Châm Huyết Vương biết bản thân mình bây giờ chính là ăn trộm gà không được còn bị mất nắm gạo. Mà nắm gạo này lại chính là mạng của bọn họ.

“Ngao ô!” Từ Băng Lang Hoàng sau khi cuồng hóa ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng.

Tại lúc tiếng tru của Từ Băng Lang Hoàng vang lên, bầu trời vốn mờ mịt của Nhất Trọng Giới đột nhiên sáng sủa lên. Một vòng trăng tròn xuất hiện trên bầu trời của Nhất Trọng Giới.

Sau một phút, ngoại trừ Huyết Vương ra, thân thể to lớn của bốn Châm Huyết Vương khác đều bị nghiền nát. Mà Từ Băng Lang Hoàng thì dừng ở phía trước khuôn mặt xấu xí của Huyết Vương.

Từ Băng Lang Hoàng dùng con người đỏ như máu của hắn nhìn chăm chăm vào Huyết Vương, thanh âm run rẩy thống khổ của nó từ trong miệng phát ra: “Ngươi... đáng... chết!”

Lời nói của Lang Hoàng vừa hạ xuống, ở trong sự sợ hãi của Huyết Vương, thân cây cao to đỏ như máu của nó bị bao phủ tầng tầng hàn băng màu tử kim. Sau một khắc, Huyết Vương liền vĩnh viễn bị đóng băng lại.

“Ngao ô!” Lang Hoàng lần thứ hai ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, đang muốn huy động móng vuốt đem Huyết Vương đánh nát thì vầng trăng tròn trên bầu trời đột nhiên biến mất. Một thanh âm lạnh lùng ác nghiệt vang lên.

“Lại có thể dám to gan phá hư quy củ của Cửu Trọng Giới! Như thế thì... biến mất đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: La Phong Chấp Pháp Giả

Kẻ phá hư quy củ, ta dành ngươi trừng phạt tàn khốc nhất!”

Ngay khi cự trào cuồng bạo của Tử Băng Lang Hoàng sắp chụp vỡ thân thể của Huyết vương, một cái thanh âm lạnh như băng vang lên.

Trong nháy mắt, khí tức lạnh như băng mãnh liệt lan tràn khắp Nhất Trọng Giới, lan tràn toàn bộ không gian. Lạnh! Lạnh đến run sợ! Đây không phải là nhiệt độ lạnh như băng mà là hàn ý phát ra từ trong lòng của mỗi người.

Hơn vạn mét ở ngoài, đám người Đằng Thanh Sơn sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lộ ra vẻ kinh khủng, thân thể không ngờ lại không thể khống chế mà bắt đầu run rẩy. Sáu Cửu đình thú cũng giống như vậy, nằm rạp trên mặt đất, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Thanh âm lạnh như băng kia giống như ác ma ở Cửu U địa ngục, từng bước xâm chiếm vào lòng của mỗi người.

Sát ý! Đây là sát ý!

Sát ý cường đại, bao phủ cả Nhất Trọng Giới. Tất cả Cửu đình thú, tất cả nhân loại, bao gồm cả Tử Băng Lang Hoàng có thực lực gần đạt tới lục đình cấp bậc tại lúc cảm thụ được cỗ sát ý này thì cự trào đang nên xuống cũng không thể không dừng lại.

Cũng là vào thời khắc này, một thân ảnh màu đen xuất hiện bên cạnh của Tử Băng Lang Hoàng.

Nắm tay màu đen chớp động. Sau một phút, khi tất cả mọi người đang không hiểu gì thì thân thể to lớn của Tử Băng Lang Hoàng giống như đạn pháo đánh nát thân thể đang đông cứng của Huyết vương, hung hăng đập vào một núi lớn của Nhất trọng sơn. Núi màu đen bị phá vỡ nghiền nát, phát sinh ra từng tiếng rền rĩ. Mà thân thể to lớn của Tử Băng Lang Hoàng đập vào bên trong núi.

Ở thế giới này, bùn đất bình thường có thể so sánh được với Chí cường chiến giáp. Độ mạnh của cây cày hơn xa so với Chí cường chiến giáp. Mà núi đá lại đạt đến trình độ ngay cả Chí cường giả một kích toàn lực cũng không có chút tổn hại nào.

Nhưng mà lúc này, Tử Băng Lang Hoàng không chỉ bị đánh bay ra ngoài mà còn đập mạnh vào tiến vào dãy núi của Nhất trọng sơn. Có thể biết được lực lượng của một kích vừa rồi mạnh như thế nào!

Sau một kích này, sát ý lạnh như bất bắt đầu hạ xuống. Trong lòng mọi người nhất thời nhẹ hẫng. Nhưng trong lòng vẫn còn kinh hãi như trước! Đây là sát ý kinh khủng thế nào, còn có lực lượng kia...

Không tự chủ được, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn đến vị trí của Tử Băng Lang Hoàng.

Đó là một người! Một người mặc áo choàng đen có mũ đội. Phía sau lưng áo choàng đen có hình chín cái thần đinh.

Màu vàng, màu lục, màu lam, màu đỏ, màu nâu đậm, màu đen tuyền, màu trắng, còn có hai cái thần đinh có màu sắc giống nhau. Màu sắc của hai cái thần đinh đó đều là màu xám. Trên bụng của mỗi cái thần đinh đều có thuộc tính tương ứng với chúng. Chín cái thần đinh quay xung quanh thành một vòng tròn, hình thành hình dáng của Cửu đình luân hồi.

Mà trước ngực của hắc y nhân kia cũng đồng dạng có chín cái thần đinh như thế. Chỉ có điều không lớn như vậy mà thôi. Đồng thời, phía trên chín cái thần đinh còn có hai chữ lớn màu vàng “La Phong”

“Rống!” Đột nhiên, từ Nhất trọng sơn truyền đến một tiếng rống to. Tiếp đó, một tiếng nổ to vang lên. Thân hình bị tàn phá của Tử Băng Lang Hoàng hóa thành một đạo quang mang từ kim đi tới phía trước người mặc áo đen.

Lúc này, Tử Băng Lang Hoàng đã khôi phục hình dáng ban đầu, dáng vẻ cuồng hóa đã biến mất. Ngược lại chính là suy yếu vô cùng. Tuy rằng Tử Băng Lang Hoàng còn có thể bảo trì lơ lửng, nhưng xem ra, chỉ cần hắc y nhân tùy tiện một kích là có thể giết chết Tử Băng Lang Hoàng. (lơ lửng cùng phi hành là hai loại nghĩa khác nhau – lời của TG)

Nhìn hắc y nhân! Không! Phải nói là thấy ký hiệu trên áo choàng đen của Hắc y nhân, con người màu từ kim của Tử Băng Lang Hoàng lộ ra vẻ tuyệt vọng. Nhưng vẫn cung kính nói: “Chấp pháp giả đại nhân tôn kính...”

“Hừ!” lời nói của Tử Băng Lang Hoàng vừa nói ra, Hắc ý nhân đã hừ lạnh, ngắt lời nói: “Tử Băng Lang Hoàng, lá gan của ngươi không nhỏ a! Thế nào, là vì bảo hộ đứa con của mình nên lên trốn xuống đây sao? Chi tiếc, cho dù ngươi trốn xuống cũng không cách nào bảo vệ được đứa con của ngươi. Vẫn là để Châm Huyết vương giết chết!”

Bị Hắc ý nhân hừ như thế, thân hình to lớn của Tử Băng Lang Hoàng khẽ run lên, suýt nữa từ không trung rơi xuống. Mà sau khi nghe thấy Chấp pháp giả nói như vậy, Tử Băng Lang Hoàng cúi đầu thấp xuống, đau lòng nói: “Ngài nói không sai! Chính là vì con của ta, ta mới lên trốn xuống...”

Nói đến đây, Tử Băng Lang Hoàng nhìn Huyết Vương bị tàn phá trước mắt. Nhìn thân thể bị nghiền nát của Huyết Vương, hai giọt nước mắt màu tử kim chảy ra từ trong mắt Tử Băng Lang Hoàng, lắc đầu thán nhiên nói: “Ta đã không còn gì để nói rồi! Ngài bây giờ có thể tùy tiện giết chết ta!”

Nghe được Tử Băng Lang Hoàng nói, trong mắt nam tử áo choàng đen được gọi là Chấp pháp giả hiện lên một tia lạnh lùng. Không có chút lưu tình, bóng kiếm màu đen lóe ra, cái đầu to lớn của Tử Băng Lang Hoàng liền cứ thế vỡ ra.

“Àm!” một tiếng. Thân thể to lớn của Tử Băng Lang Hoàng nặng nề nện trên mặt đất, làm vô số bông tuyết màu tử kim bắn tung tóe.

Thấy một màn như vậy, đám người Đẳng Thanh Sơn ngỡ ngác đứng một chỗ, đối mặt với một màn bất thành linh có chút không thể tiếp thu. Lực lượng của Tử Băng Lang Hoàng cùng Huyết Vương làm cho bọn họ sợ hãi than. Nhất là sau khi Tử Băng Lang Hoàng cuồng hóa, lực lượng sinh ra càng vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ. Nhưng mà, một cảnh khủng bố như vậy lại hoàn toàn thay đổi sau khi Hắc ý nhân xuất hiện.

Tử Băng Lang Hoàng vốn cường đại như vậy không ngờ dễ dàng bị Hắc ý nhân đánh bay. Cuối cùng bị Hắc ý nhân giết chết, ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có.

Chấp pháp giả? Là cái gì?

Nhìn Hắc ý nhân lơ lửng giữa không trung. Mọi người biết rõ, có thể phi hành ở Cửu trọng giới, tuyệt đối là tồn tại vượt xa chỉ tôn năm đỉnh, ít nhất là chỉ tôn sáu đỉnh! Thế nhưng, thực lực của người trước mắt này tuyệt đối không phải chỉ tôn sáu đỉnh. Chỉ nhìn hắn có thể dễ dàng giết chết Tử Băng Lang Hoàng tạm thời có lực lượng sáu đỉnh, thực lực của Hắc ý nhân trước mắt nhất định là trên sáu đỉnh. Bảy đỉnh? Hay là tám đỉnh?

Cửu trọng giới này không phải Cửu đỉnh giới hay sao? Vì sao lại gặp cường giả bậc này? Mà cường giả bậc này vì sao không đi Cửu đỉnh giới?

Đám người Đẳng Thanh Sơn đứng dậy. Giờ phút này, mọi người đều phát hiện, lực lượng mình vẫn kiêu ngạo tại Cửu Châu ở trước mắt người khác lại nhỏ bé như vậy. Có thể, sau khi Đẳng Thanh Sơn trở thành chỉ tôn không phải là lần đầu tiên cảm giác được lực lượng của bản thân mình nhỏ bé như vậy. Nhưng ngoại trừ Đẳng Thanh Sơn, những chỉ cường giả ở đây đều cảm giác được lực lượng của mình nhỏ bé đến mức nào. Chỉ cần một tiếng rít gào của Huyết vương cấp bậc bốn đỉnh là có thể dễ dàng làm cho bọn họ trọng thương. Nhỏ bé! Thật sự là quá nhỏ bé!

Hình như nhận thấy được sự tồn tại của đám người Đẳng Thanh Sơn, nhưng Hắc ý nhân lại không để ý tới, mà vẫn lơ lửng ở đó, mở hai tay của mình ra. Trong nháy mắt khi Hắc ý nhân mở hai tay ra, thân thể to lớn của Tử Băng Lang Hoàng ở phía dưới đột nhiên bay lơ lửng lên.

Tiếp đó, một cỗ năng lượng khổng lồ màu tử kim từ trong thân thể to lớn của Tử Băng Lang Hoàng bay ra.

Nhìn đoàn năng lượng màu tử kim kia, bao gồm cả sáu Cửu đỉnh thú, con ngươi của mọi người đều co lại. Bởi vì, bọn họ biết, đoàn năng lượng màu tử kim này chính là năng lượng tu vi còn lại của Tử Băng Lang Hoàng sau khi chết! Tuy rằng nhìn qua là màu tử kim, nhưng trên thực tế chính là năng lượng thiên địa không có thuộc tính.

Nếu như trong năng lượng này không ẩn chứa sát ý của Tử Băng Lang Hoàng mà nói. Như vậy, loại năng lượng này là năng lượng tinh thuần nhất Cửu trọng giới, bao gồm cả Cửu đỉnh giới. Đối với tu luyện đột phá có chỗ tốt vô cùng lớn. Cửu đỉnh thú cùng nhân loại cấp bậc càng cao, năng lượng còn sót lại càng lớn, càng tinh thuần.

Đoàn năng lượng màu tử kim không có bất kỳ khí tức gì, nhẹ nhàng bay lên tới trước người của Hắc ý nhân.

Nhìn đoàn năng lượng trước người mình, Hắc ý nhân nhìn kỹ một lúc lâu. Cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người nhìn về hướng đám người Đẳng Thanh Sơn. Thanh âm lạnh lùng từ trong miệng hắn vang lên. “Nhân loại! Các ngươi lại đây!”

Nghe Hắc ý nhân nói, đám người Đẳng Thanh Sơn liếc nhìn nhau, tất cả mọi người đều nhìn ra ý tứ trong mắt của đối phương. Đó chính là phục tùng.

Bọn họ không chút nghi ngờ, nếu phản kháng mà nói, chỉ có một con đường là chết. Không nói thêm cái gì, sáu người, sáu Cửu đỉnh thú rất nhanh đi tới trước mặt Hắc ý nhân trong vòng trăm mét.

Năng lượng của Tử Băng Lang Hoàng còn chưa tán đi, hơi lạnh thấu xương vẫn mạnh mẽ như trước. Đi đến trong phạm vi này, đám người Đẳng Thanh Sơn phải thôi động năng lượng phải nói là nhỏ bé trong cơ thể để chống lại cái lạnh.

Mà đúng lúc này, khi mọi người ở đây không kịp phản ứng gì. Đoàn năng lượng khổng lồ trước mặt Hắc ý nhân đột nhiên hóa thành mười hai đoàn năng lượng nhỏ, nhanh chóng nhập vào trong cơ thể của đám người Đẳng Thanh Sơn. Sáu Cửu đỉnh thú cũng đồng dạng bị đoàn năng lượng tử kim nhập vào.

Khi đám người Đẳng Thanh Sơn phản ứng lại thì đã chậm!

Đoàn năng lượng màu tử kim dung nhập vào trong cơ thể, Đẳng Thanh Sơn chỉ cảm thấy toàn thân cực kỳ thoải mái, hàn ý xung quanh trong nháy mắt

biến mất không còn tung tích. Nhưng đồng thời, một cỗ khí tức cuồng bạo bắt đầu khởi động, rất nhanh chiếm cứ lấy ý thức của Đằng Thanh Sơn.

“Nếu như muốn sống liền khoan chân ngồi xuống, hấp thu cỗ năng lượng này.” Thanh âm lạnh lùng vang lên bên tai của Đằng Thanh Sơn.

Không dám suy nghĩ nhiều, Đằng Thanh Sơn vội vàng khoan chân ngồi xuống, phát động ngũ hành lực trong cơ thể đến hấp thu cỗ năng lượng này. Mọi người, bao gồm cả sáu Cửu đỉnh thú cũng đồng dạng không dám chậm trễ.

Nhìn nhân loại trước mắt, con người trong suốt của Hắc y nhân hiện lên một tia vui vẻ, thân nhiên nói: “Các nhân loại mới tới Cửu trọng giới, hoan nghênh các người đã đến. Cái này coi như là lễ gặp mặt ta tặng cho các người. Nếu như các người có thể đi tới Cửu đỉnh cửu trọng giới. Như vậy các người có thể tới “La Phong chấp pháp đường” của chúng ta thử xem. Sẽ cực kỳ có ích đối với các người khi tiến vào Cửu đỉnh giới.

Nói xong, thân hình Hắc y nhân chợt lóe, nhanh chóng phóng lên cao, rất nhanh biến mất khỏi Nhất Trọng Giới.

Phía dưới, đám người Đằng Thanh Sơn căn bản không cách nào đáp lại lời của Hắc y nhân, càng không cách nào mở mắt. Chỉ có thể tiêu hóa năng lượng còn sót lại của Từ Băng Lang Hoàng một cách khó khăn.

Tuy rằng năng lượng còn sót lại của Từ Băng Lang Hoàng đã chia làm mười hai cỗ. Nhưng Từ Băng Lang Hoàng là Cửu đỉnh thú cấp bậc năm đỉnh a! Chỉ một đoàn năng lượng nhỏ như thế là có thể đem Đằng Thanh Sơn chống đỡ gần chết

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chí Tôn Nhất Đỉnh

“Xuy! Xuy!”

Năng lượng cuồng bạo từ trên người của các Chí cường giả, Cửu Đỉnh thú bộc phát ra. Rừng châm huyết vốn bị Từ Băng Lang Hoàng đóng băng tại giờ phút này tất cả cũng tan ra.

"Rống! Rống! Rống!"

Ngay sau đó, tiếng gầm gừ chấn động liên tiếp vang lên. Mấy đoàn ánh sáng năng lượng khác nhau phóng lên cao. Đó là Cửu Đỉnh thú của Nhất trọng giới cảm ứng được năng lượng của đám người Đằng Thanh Sơn thì phát ra tiếng rống, có xa có gần.

Dường như những Cửu Đỉnh thú này đều cực kỳ kiêng kỵ vị trí mà đám người Đằng Thanh Sơn đang ngồi, ở xa không dám đến gần. Thế nhưng, theo thời gian lâu dài, một ít Cửu Đỉnh thú bắt đầu mò về hướng bên này.

Mà lúc này, năng lượng của nhóm Chí cường giả cũng đã lên đến đỉnh.

“Ông!” một tiếng. Một tiếng rung động kì dị vang lên.

Nhưng Cửu Đỉnh thú vốn đang mò tới nơi này, sau khi nghe tiếng rung động đó, trong con người to lớn đều lộ ra vẻ sợ hãi, thân thể to lớn liền chạy đi rất nhanh...

Mà Đằng Thanh Sơn bên này, mười hai đạo quang mang liên tục lóe lên. Sáu Cửu Đỉnh thú lại càng ngẩng đầu lên trời rít gào, phát ra các loại tiếng hí rống khác nhau, Nhưng trong nháy mắt, năng lượng trên người sáu Cửu Đỉnh thú phát ra trong khoảnh khắc liền ẩn vào trong cơ thể. Thân thể to lớn âm ảm ngã xuống đất. Nhìn hình dạng của bọn chúng, hình như là đang ngủ.

Đứng! Chính là ngủ. Cửu Đỉnh thú trong lúc đột phá một cấp bậc thì đều phải đi vào giấc ngủ say, tiếp thu sự tẩy lễ của trời đất. Nhất là khi Cửu Đỉnh thú đột phá lục đỉnh, không những phải ngủ say mà còn gặp phải Thiên kiếp. Vì sao Cửu Đỉnh thú lục đỉnh lại mạnh mẽ như vậy? Đó là bởi vì điều kiện trước hết của sự mạnh mẽ đó chính là phải trải qua những chuyện mà nhân loại không có khả năng trải qua.

Mà đám người Đằng Thanh Sơn, phân biệt ngồi ở bốn phía. Trong đó, khoảng cách của mỗi người đều vượt quá trăm mét. Đây là để tránh khỏi sinh ra bài xích trong lúc hấp thu năng lượng của Từ Băng Lang Hoàng mà tạo thành chuyện phiền phức không đáng có.

Trên người Bùi Tam phát ra năng lượng hắc ám, Liễu Vân là hỏa diễm, Lý Thái Bạch cũng là hỏa diễm. Tàn Linh là thủy, Đằng Thanh Sơn là xám tro của hỗn độn, Đại Vũ tự nhiên là thổ.

Sáu cỗ năng lượng không ngừng bốc lên.

“Năng lượng thật khổng lồ!” Trong lòng Đằng Thanh Sơn sợ hãi than một tiếng. Tuy rằng năng lượng còn lại sau khi Tử Băng Lang Hoàng chết đã chia làm mười hai cỗ, những mỗi một cỗ năng lượng cũng không phải Chí cường giả như bọn họ có thể hoàn toàn hấp thu được.

Trong quá trình hấp thu, không chỉ có Đằng Thanh Sơn phát hiện điều này mà tất cả đều phát hiện ra. Nếu như còn không đột phá mà nói, tuyệt đối sẽ bị cỗ năng lượng này làm cho tươi sống xanh tươi! Đồng thời, còn phải chống lại cỗ sát ý kia.

Thân thể Đằng Thanh Sơn khẽ run lên, cảm giác thân thể mình giống như một cái khí cầu, bắt đầu phồng lên. Dường như sẽ bị cỗ năng lượng tinh thuần hùng hậu này xanh phá.

Giờ phút này, Đằng Thanh Sơn biết rõ, không thể để như thế được!

Trên Cửu Châu đại địa, Kim hành phân thân của Đằng Thanh Sơn đang cùng thể tử Lý Quân tàn bộ trong đại viện. Đột nhiên, sắc mặt của Đằng Thanh Sơn mặt áo choàng màu vàng hơi đổi, quay sang thể tử nhẹ giọng nói: Tiểu Quân! Ta có chút việc, buổi tối sẽ trở về.”

Vừa dứt lời, Kim hành phân thân của Đằng Thanh Sơn ở bên cạnh Lý Quân đã biến mất

Nghe trọng phụ của mình nói vậy, Lý Quân ngờ ngác đứng ở đó, ánh mắt lộ ra một tia khẩn trương, hình như đang lo lắng điều gì đó.

Phương pháp để giải quyết năng lượng bành trướng, không chỉ cần lực lượng của hỗn độn tới hấp thu mà còn muốn toàn bộ ngũ hành cũng hấp thu!

Làm ra quyết định, Đằng Thanh Sơn không dám chậm trễ, vội vàng vận hành ngũ hành năng lượng. Thông qua linh hồn năng lượng liên hệ với Kim hành phân thân. Nhưng mà Đằng Thanh Sơn thất bại! Cho dù Kim hành phân thân là phân thân của Đằng Thanh Sơn, có chung một tư tưởng nhưng không cách nào chuyển được năng lượng.

Tại sao lại vậy? Không phải nói rằng có thể mượn lực lượng của phân thân sao?

Phát hiện điều này, trong lòng Đằng Thanh Sơn kinh nghi.

Đúng vậy! Bản tôn có thể mượn được lực lượng của phân thân. Thế nhưng khoảng cách giữa hai bên không được quá xa. Mà “quá xa” ở đây không phải xa ở khoảng cách xa mà là khoảng cách xa của không gian. Cửu Đỉnh Cửu trọng giới cách Cửu Châu có xa lắm không? Ai cũng không biết rõ. Nhưng ít nhất vào lúc này, Đằng Thanh Sơn không cách nào mượn được năng lượng của Kim hành phân thân.

Nếu không thể mượn, như vậy, Đằng Thanh Sơn chỉ có thể đem lực lượng của hỗn độn hoá thành Kim hành để hoàn thành vòng tuần hoàn của ngũ hành.

Dần dần, thân thể vốn đang phồng to của Đằng Thanh Sơn bắt đầu chậm lại. Sau đó, cảm giác thống khổ dần dần biến mất. Đại, Vũ, Tàn Linh, Lý Thái Bạch, Bùi Tam, Liễu Văn năm người cũng đồng dạng nghĩ được biện pháp. Đó chính là đem phân thân của mình tách ra, cùng nhau hấp thu năng lượng còn sót lại của Tử Băng Lang Hoàng.

Trong tầng mây đen trên bầu trời của Nhất trọng giới, Hắc y nhân đang lơ lửng ở đó, thấy cảnh như vậy, thanh âm lãnh đạm mang theo một tia khiếp sợ: “Cư nhiên có được La Phong thần đỉnh, lại là sáu cái! Xem ra bọn họ đều là người được La Phong đại nhân chọn lựa. Chẳng qua... Nhìn vận số của bọn họ vậy!”

Nói đến đây, trong mắt Hắc y nhân hiện lên một tia lạnh như băng. Sau đó liền biến mất khỏi tầng mây.

“Ông!”

Tiếng chấn động quỷ dị vừa rồi lại vang lên. Mỗi khi tiếng chấn động này vang lên, tất cả Cửu Đỉnh thú ở Nhất trọng giới sẽ nằm rạp trên mặt đất, thân thể to lớn run rẩy.

Mà sau khi tiếng rung động này xuất hiện lần thứ ba, một màn thần kỳ xuất hiện.

Sáu cái thần đỉnh từ hướng của Châm huyết rừng rậm lơ lửng lên giữa không trung. Các tôn thần đỉnh tản ra thần thái chi sắc.

Đúng! Sáu cái thần đỉnh chính là Cửu Đỉnh!

Vì sao Cửu Đỉnh lại xuất hiện?

Hiển nhiên, Cửu Đỉnh xuất hiện là bởi vì đám người của Đằng Thanh Sơn xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng.

Năng lượng của Tử Băng Lang Hoàng dễ dàng hấp thu vậy sao? Đương nhiên không phải! Cho dù bọn họ vận dụng phân thân, ngũ hành tuần hoàn của Đằng Thanh Sơn cũng không cách nào hấp thu hết. Cuối cùng, tại lúc cực kỳ nguy hiểm, Cửu Đỉnh kỳ dị từ trên người bọn họ lơ lửng bay lên, tự động hoá thành bộ dáng chính thức.

Trên không trung, sáu cái thần đỉnh đều tự lơ lửng trên đỉnh đầu của mỗi người, tản ra ánh sáng khác nhau.

Hắc ám, thủy, hỏa, hòa, thổ, không gian.

Tại giây phút năng lượng của Từ Bạng Lang Hoàng muốn từ trong cơ thể của các Chí cường giả phá thể mà ra, sáu cái thần đỉnh đại hiển thần uy, đem năng lượng cuồng bạo áp chế xuống.

"Ca! Ca! Ca! Ca! Ca! Ca!"

Sáu đạo thanh âm bị nghiền nát trong trẻo truyền ra. Năng lượng bị Cửu Đỉnh áp chế giống như nước lũ lui nhanh lại, dung nhập vào trong cơ thể của các Chí cường giả. Không! Lúc này bọn họ đã không còn là Chí cường giả nữa, mà đã là Chí tôn một đỉnh!

Cùng lúc đó, một đạo năng lượng tin tức kỳ dị từ trên sáu cái Cửu Đỉnh phát ra.

Trên sườn núi của Nhất trọng sơn, ba bóng người chạy nhanh như chớp. Nhưng tại giờ phút này, ba bóng người không khỏi dừng lại, ánh mắt nhìn xuống phía dưới. Chỉ có điều, bởi vì khoảng cách quá xa, ba người chỉ có thể mơ hồ thấy được sáu cỗ năng lượng hiện lên. Không suy nghĩ gì nhiều, ba bóng người liên tục chớp động, vội chạy về hướng đỉnh núi của Nhất trọng sơn.

Mà nơi ba bóng người này đi qua, không có chỗ nào không phải là...

Đỉnh núi của Nhất trọng sơn, Thương Linh một thân quần áo trắng ngồi khoanh chân ở đó. Mà trên đỉnh núi, một đầu quái vật to lớn đang nằm im ở một bên trên mặt đất, không có một tia khí tức nào.

Một lúc lâu sau, hai mắt Thương Linh mở ra, trong con ngươi đen hiện lên một tia sáng đỏ như máu.

Tiếp đó, Thương Linh đứng dậy, nhìn khoảng không màu trắng trên bầu trời. Không có bất kỳ sự dừng lại nào, thân ảnh Thương Linh chợt loé, liền nhảy vào trong động hư không màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Lĩnh Ngộ, Đột Phá

Trên không trung, sáu tôn thần đỉnh nhanh chóng thu nhỏ lại, nhập vào trong lòng của mỗi người, biến mất không thấy nữa.

“Hô!”

Một lúc lâu sau, đám người Đằng Thanh Sơn tỉnh lại, nhìn nhau một hồi lâu, đều nhìn thấy được vẻ kinh hãi trong mắt của đối phương, đồng thời cũng có vẻ vui sướng không cách nào che giấu.

Vừa rồi, nếu như không có ảnh hưởng của Cửu đỉnh, bọn họ đã sớm bị năng lượng của Từ Bạng Lang Hoàng làm cho xanh tử. Nhưng mà thần may mắn đã phủ xuống, Cửu đỉnh lại một lần nữa cứu mạng bọn họ. Làm cho bọn họ hốt nhiên chính là mọi người vốn chỉ có thực lực chí cường đã tăng lên gấp đôi, đã đạt tới cấp bậc chí tôn một đỉnh.

Bất do đích, Đằng Thanh Sơn từ trong lòng lấy ra không gian thần đỉnh, vẻ mừng rỡ trong mắt không cách nào che giấu. Cùng lúc đó, trong mắt Đằng Thanh Sơn cũng hiện lên một tia sáng kỳ dị. Bởi vì, vừa rồi Đằng Thanh Sơn đã cảm thụ được tin tức truyền ra từ Không gian thần đỉnh, đó chính là... Không gian!

Giờ khắc này, những người khác còn đang lâm vào kinh thán thì Đằng Thanh Sơn đã lâm vào trong trầm tư suy nghĩ, có lẽ là một trong một loại cảnh giới đặc biệt.

Nhìn Không gian thần đỉnh trong tay, tay phải Đằng Thanh Sơn bất giác nâng lên, cứ như vậy nhẹ nhàng chụp về khoảng không phía trước. Một trào này không có bất kỳ lực lượng gì, không khác một cái phất tay bình thường cho lắm. Thế nhưng, chỉ một trào như thế lại giống như toàn bộ Không gian của Nhất trọng giới bị Đằng Thanh Sơn nắm vào trong tay. Đồng thời, toàn bộ không gian cũng sinh ra một tia chấn động vi diệu.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi Đằng Thanh Sơn rút bàn tay lại, cảm giác kỳ dị kia lại biến mất, giống như chưa bao giờ phát sinh vậy.

Thu bàn tay lại, Đằng Thanh Sơn nhíu mày thật sâu, trong lòng nghi hoặc: “Chẳng lẽ đây là Không gian pháp tắc? Đúng hay không?... Tại sao ta cảm thấy không phải như thế này?”

Đồng thời, đám người Đại Vũ còn đang lâm vào sơ hãi cũng nhận thấy một tia chấn động vi diệu này. Ánh mắt mọi người không khỏi nhìn về phía Đằng Thanh Sơn.

Mà lúc này, Đẳng Thanh Sơn đã nhắm hai mắt lại, lại một lần nữa đem bàn tay của mình đẩy ra phía ngoài.

Một cái duỗi tay này chậm chậm như vậy, dường như trong tay đang có vật nặng nghìn vạn cân, trầm trọng không gì sánh được. Trầm trọng! Đúng! Chính là trầm trọng, cực kỳ cực kỳ trầm trọng!

Giờ phút này, trong mắt năm người Đại Vũ, Lý Thái Bạch, Tản Linh, Bùi Tam, Liễu Vân đều lộ ra vẻ thống khổ. Mặt đất trong vòng trăm mét bắt đầu xuất hiện những vết nứt nhỏ bé.

Mà cũng chính lúc này, một con Cửu đỉnh to lớn, hình dạng không khác mấy so với bò Tây Tạng xông vào phạm vi của cái không gian này, giương nanh múa vuốt lao về phía mọi người. Hiển nhiên, đầu Cửu đỉnh thú này là bị sáu người hấp dẫn tới.

Nhưng mà, vừa mới lai vào phạm vi của không gian này, Cửu đỉnh thú khó coi kia cứ ngơ ngác đứng yên giữa không trung. Mà phía trước nó chính là đôi mắt với bàn tay đang đưa ra của Đẳng Thanh Sơn.

Cũng vào giờ phút này, bàn tay của Đẳng Thanh Sơn bắt đầu đánh ra. Một chưởng này, nhìn qua vẫn cứ khó khăn như trước.

Theo một chưởng này của Đẳng Thanh Sơn, ở phía trước, con bò Tây Tạng to lớn bắt đầu xuất hiện những biến hoá quỷ dị.

“Ngao!” Thanh âm thống khổ từ trong miệng nó vang lên. Chỉ là Đẳng Thanh Sơn lúc này không cách nào nghe được thanh âm đó. Đồng thời, âm thanh gầm gừ kia cũng không cách nào thoát ra được một tiếng nhỏ. Hình như, lấy Đẳng Thanh Sơn làm trung tâm, trong phạm vi trăm mét đã hoàn toàn là một mảnh chân không.

Tận mắt thấy thân thể to lớn của “Bò Tây Tạng” bắt đầu biến hình dưới một chưởng này của Đẳng Thanh Sơn, máu tươi phun ra, thanh âm thê thảm không ngừng phát ra từ trong miệng nó. Nhưng mà không ai nghe được thanh âm của nó.

“Oanh!” Một tiếng

Thanh âm của một vật nặng rơi xuống vang lên. Giờ phút này, bàn tay của Đẳng Thanh Sơn cũng đã thu về.

Thì ra là thế! Thì ra là thế! Không gian pháp tắc, Không gian, toàn bộ Không gian, ràng buộc tất cả, hấp dẫn, bài xích, áp súc, bành trướng, nổ tung... Tất cả mọi thứ, chỉ cần ở trong Không gian này, toàn bộ mọi thứ đều có thể làm được.

“Ha ha ha!” Hai mắt đang nhắm của Đẳng Thanh Sơn mở ra, đứng dậy cười to một tiếng: “Cuối cùng ta cũng hiểu rồi!”

Tiếng cười của Đẳng Thanh Sơn vui sướng thì vui sướng như thế nhưng lại khiến trong mắt của nhóm người Đại Vũ lộ ra vẻ kinh hãi. Lúc này, Đẳng Thanh Sơn là điểm tập trung ánh mắt của mọi người, là trung tâm của trời đất! (Hâm tử: Ta kháo! Diễn viên chính cuối cùng cũng trở thành trung tâm rồi. Con bà nó, viết lâu như vậy, mỗi ngày đều là một đoàn người hí phẫn, Đẳng Thanh Sơn đã đại chúng hoá, viết như thế thật không thích hợp. Có lẽ Đẳng Thanh Sơn đứng ở giữa các Chí cường giả không tính là cái gì. Nhưng bây giờ thì... Hắc hắc! Cuối cùng cũng tìm được chút cảm giác rồi!”

Thanh âm của Đẳng Thanh Sơn không lớn, nhưng làm rung động toàn bộ không gian.

Không gian chí cường, thời gian chí thượng!

Có lẽ, lúc này Đẳng Thanh Sơn mới chỉ lĩnh ngộ được chút bên ngoài của Không gian pháp tắc. Nhưng chỉ chút bên ngoài ấy cũng có thể làm cho Đẳng Thanh Sơn bộc lộ tài năng trong đám người của Đại Vũ.

Trên Cửu Châu, Thiên Vị giả cùng Đại Vũ có thể vận dụng thời gian pháp tắc là mạnh mẽ như vậy, cảm giác như là tồn tại vô địch. Mà lúc này, Đẳng Thanh Sơn ở trong sáu người tuyệt đối là mạnh nhất!

“Ân?” Lúc này, sau khi cười to, Đẳng Thanh Sơn khẽ “Di!” một tiếng, hình như cảm giác được mình không đứng!

Quay đầu nhìn biểu tình khó có thể tin của đám người Đại Vũ, Đẳng Thanh Sơn tựa hồ nghĩ tới cái gì, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Làm sao vậy? Nhìn ta làm gì? Chỉ là đột nhiên có lĩnh ngộ mà thôi, ha ha!”

Nói xong, sự mừng rỡ khi trở thành người mạnh làm Đẳng Thanh Sơn không khỏi nở nụ cười.

Nếu như nói Đẳng Thanh Sơn lúc này không hưng phấn, đó là không có khả năng. Có lẽ Đẳng Thanh Sơn mới chỉ thoáng lĩnh ngộ với Không gian pháp tắc. Nhưng chỉ gần là “thoáng” cũng khiến lực lượng vừa đột phá Một đỉnh của hắn mạnh mẽ hơn nhiều lắm. Về phần mạnh mẽ bao nhiêu, không người nào biết được. Nhưng Đẳng Thanh Sơn có một loại cảm giác, lúc này cho dù để hắn đối mặt với Tử Băng Lang Hoàng cuồng bạo, hắn cũng có thể đánh một trận.

Thời gian cùng Không gian pháp tắc không thuộc về năng lượng. Mặc kệ là ngũ hành hay lôi điện, cho dù là Phong. Quang minh, Hắc ám đều có thể dùng các hình thái để thể hiện. Mà thời gian cùng Không gian thì không thể.

Thời gian cùng Không gian là hư vô mờ ảo. Bất kỳ kẻ nào cũng có thể nắm giữ, nhưng mà bất kỳ kẻ nào cũng không thể nắm giữ.

Trong truyền thuyết, thời gian pháp tắc đạt tới đỉnh phong có thể đem tốc độ vượt qua ánh sáng. Khi có thể vượt qua ánh sáng thì có thể nắm trong tay thời gian của quá khứ và tương lai.

Mà Không gian đạt tới mạng nhất thì có thể phát tay mà nghiền nát một cái không gian, làm nát vụn lực lượng của một thế giới.

Nếu như có thể cùng một lúc nắm giữ thời gian và Không gian trong tay, đem chúng tu luyện đến mức tận cùng. Như vậy, chỉ có “Thần” trong truyền thuyết mới có được bản lĩnh này đi!

Từ trước tới nay, không có bất kỳ kẻ nào có thể cùng lúc nắm giữ thời gian và Không gian. Phần lớn đều là nắm trong tay thời gian, không nắm được không gian. Nắm trong tay không gian nhưng không cách nào nắm được thời gian. Đương nhiên, phần lớn ở đây cũng sẽ không vượt quá mười người. Mà trong đó, phần lớn cũng chỉ lĩnh ngộ được chút ít bên ngoài mà thôi, chứ đừng nói là tu luyện đến mức tận cùng.

Mặc kệ là loại nào cũng đều mạnh mẽ như vậy. Nhưng mà, trên thế giới, có mấy người có thể nắm giữ được thời gian cùng Không gian pháp tắc? Hơn nữa, những cường giả nắm giữ thời gian và Không gian pháp tắc này, bọn họ có thể nắm giữ được mấy phần đây?

“Thanh Sơn, người...” Nhìn Đẳng Thanh Sơn, Bùi Tam há to miệng, dường như muốn nói cái gì nhưng không nói ra được.

Nắm giữ Không gian pháp tắc, cái này thật sự là quá chấn động rồi! Tất cả mọi người đều ngơ ngác đứng ở đó, nhìn xem con “Bò Tây Tạng” chết ở chỗ kia.

Một lúc lâu sau, Đại Vũ từ trong chấn động hồi phục lại tinh thần, nén chịu đau đớn bị đè ép vừa rồi, đi tới bên người Đẳng Thanh Sơn, hung hăng cho Đẳng Thanh Sơn một cái hùng bão, cười to nói: “Thanh Sơn, chúc mừng! Ha ha, không ngờ, thật không ngờ, nhanh như vậy người đã có thể lĩnh ngộ Không gian pháp tắc. Kỳ tài, thật sự là kỳ tài a! Không chỉ là kỳ tài của Cửu Châu đại địa, cho dù đưa mắt nhìn ba nghìn thế giới trong hư không, Đẳng Thanh Sơn người cũng tuyệt đối là nhân vật đứng hàng số một!”

Đối mặt với hùng bão này của Đại Vũ, Đẳng Thanh Sơn ngẩn ra. Nghe Đại Vũ nói, Đẳng Thanh Sơn có thể cảm giác được, lời nói của Đại Vũ là phát ra từ trong lòng. Đi tới thế giới này, đầu tiên là gặp phải Từ Băng Lang, tiếp đó phải đối mặt với tồn tại khủng bố là Huyết Vương cùng Từ Băng Lang Hoàng, sau đó nữa là Hắc Y nhân.

Có lẽ, uy hiếp của Từ Băng Lang đối với bọn họ nhỏ hơn một chút, nhưng là muốn mạng của bọn họ. Mà Huyết Vương cùng Từ Băng Lang Hoàng lại càng làm học mọi người biết sợ hãi. Mà Hắc Y nhân kia lại để cho bọn họ nghĩ được một tia tuyệt vọng.

Có thể nói, chỉ cần hơi chút không ổn, tất cả bọn họ sẽ bị gạt bỏ khỏi thế giới này.

Cùng sống chết, cùng hoạn nạn.

Tuy rằng Đẳng Thanh Sơn cùng đám người Đại Vũ quen biết không lâu. Nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi này, Đẳng Thanh Sơn đã dung nhập vào trong cái tập thể này, cũng đồng thời đem đám người Đại Vũ trở thành bạn bè tốt, anh em tốt của mình.

Thấy Đại Vũ như vậy, Đẳng Thanh Sơn cùng đáp trả mạnh mẽ, nói: “Cảm ơn!”

Hai chữ đơn giản đã biểu đạt sự cảm kích trong lòng của Đẳng Thanh Sơn.

“Thanh Sơn a Thanh Sơn. Thật không ngờ ngay cả Không gian pháp tắc cũng để người lĩnh ngộ.” Bùi Tam ở một bên than thở nói: “Người là người mà ta nhìn đi tới, cuối cùng còn mượn lực lượng của người để đột phá Chí cường. Lão ca ta tu luyện nhiều năm như vậy vẫn kém hơn so với người mới mấy chục năm a!”

“Bùi Tam tiểu tử, người nói cái gì đó? Chúng ta còn là lão già tu luyện mấy nghìn năm, người còn có mặt mũi nói người tu luyện mấy trăm năm?” Bùi Tam vừa nói nhất thời làm một người nào khác khó chịu. Hiên nhiên, có thể nói ra những lời này chắc chắn không phải Tàn Linh chỉ biết bày ra khuôn mặt thối của mình, lại càng không phải loại nữ tử dịu dàng như Liễu Vân, mà chính là Lý Thái Bạch tiêu sái, hào phóng.

“A! Ha ha, đúng đúng đúng. Thái Bạch lão ca nói cực kỳ đúng!” Nghe được lời nói “không vừa lòng” của Lý Thái Bạch, Bùi Tam cười lớn một tiếng.

Tàn Linh ở một bên lại lạnh lùng hừ lạnh một tiếng. Nhưng về kinh hãi cùng ước ao trong mắt hắn sẽ không ít hơn so với bất kỳ kẻ nào. Về phần Liễu Vân, vẫn rất ít nói chuyện như vậy, đều là đi theo sau Đại Vũ.

"Xuy xuy "

Đúng lúc này, một đoàn năng lượng màu vàng đất thoàng hiện ra, từ trong thi thể của Bò Tây Tạng bắt đầu lơ lửng lên. Ánh mắt mọi người nhìn lại, biết rõ, đầu Cửu đỉnh thú này là xông nhằm vào lúc Đẳng Thanh Sơn vận dụng lực lượng Không gian mà chết đi. Mà đoàn ánh sáng màu vàng đất này chính là năng lượng còn sót lại cùng sát ý của nó.

Nhìn đoàn ánh sáng màu vàng đất, mọi người liếc mắt nhìn nhau. Không biết phải xử lý đoàn năng lượng còn sót lại này như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lưu Lại!

Nhìn thi thể to lớn của ‘Ly Ngưu’, không, phải nói là nhìn đoàn năng lượng màu vàng đang lơ lửng trên thi thể ‘Ly Ngưu’, Đẳng Thanh Sơn nhíu mày nói: “Đường như trên thế giới này có thể không ngừng hấp thu lực lượng tàn dư của Cửu Đỉnh thú, hoặc nhân loại để đề cao năng lực của bản thân cùng đẳng cấp. Thế nhưng, năng lượng này cũng không dễ hấp thu như vậy, nếu như không thể hóa giải ý niệm trong đó. Như vậy, rất có thể bị ý niệm đó chiếm cứ, do đó trở thành một cỗ máy giết người, cũng chính là * người.”

Nhìn đoàn năng lượng màu vàng, tất cả mọi người đều gật đầu. Đẳng Thanh Sơn nói không sai, cùng với w truyền qua tới tin tức. Đồng thời, tự mình đi sau khi hấp thụ năng lượng của Tử Băng Lang Hoàng, mọi người đối với phương pháp này đều không thể nghi ngờ.

“Chúng ta bây giờ mới vừa hấp thu xong năng lượng của Tử Băng Lang Hoàng, thực lực đột phá tới nhất đỉnh cấp bậc. Bây giờ, ta xem chính mình để cho nó tự động tiêu tán đi sao.” Nhìn đoàn năng lượng màu vàng, Đại Vũ thần nhiên nói.

Đối với kiến nghị Đại Vũ, mọi người không có nghi vấn. Có thể nói, Đại Vũ là hoàn toàn chắc chắn. Sau khi hấp thụ năng lượng của Tử Băng Lang Hoàng, lại hấp thụ năng lượng của một con cdt khác, căn bản là tự sát.

Dù sao, mọi người tuy rằng đã đem năng lượng của Tử Băng Lang Hoàng hoàn toàn hấp thu. Nhưng, sát ý của Tử Băng Lang Hoàng vẫn còn chưa có hóa giải. Lúc này mọi người cảm giác được mình hơi ngầy ngất, làm không tốt có thể sẽ bị nổ. Phải biết rằng, Tử Băng Lang Hoàng sau khi cuồng hóa, sát ý lại tăng gấp 2!

Thế nhưng, đối với lời nói của Đại Vũ, Đẳng Thanh Sơn đầu tiên là gật đầu, bày tỏ sự đồng ý. Nhưng sau đó, Đẳng Thanh Sơn lại lắc đầu nói: “Đại ca, lời của ngươi nói rất đúng. Thế nhưng, bị ý niệm chiếm cứ đó là đối với người bình thường tu luyện giả mà nói.”

Nghe được Đẳng Thanh Sơn nói, Đại Vũ đám người trên mặt đều lộ vẻ không hiểu.

Nhìn Đẳng Thanh Sơn, Bùi Tam vẻ mặt khó có thể tin nói: “Thanh Sơn, chẳng lẽ nói ...”

BT còn chưa có nói hết, trên mặt Đẳng Thanh Sơn đã lộ ra nụ cười, xoay mặt hướng về phía mọi người nói: “Đúng vậy, đối với người có thể sử dụng thời gian cùng không gian pháp tắc cường giả mà nói. Mặc kệ là hấp thu bao nhiêu sát ý, hẳn cũng sẽ không mất đi lý trí. Không, chính xác mà nói, thời gian và không gian pháp tắc có thể giúp tu luyện giả có thể điều khiển được sát khí này, nhưng cũng không nhiều lắm. Bởi vì, cường độ thời gian cùng không gian cùng với điều khiển sát ý có quan hệ trực tiếp với nhau.”

Nhìn vẻ nghi ngờ của mọi người, Đẳng Thanh Sơn trên mặt không khỏi lộ ra sự kích động, giải thích nói: “Ta biết, mọi người có một chút nghi ngờ và không tin. Ta cũng giống như thế, thế nhưng lúc lĩnh ngộ không gian pháp tắc, một cái tin tức truyền vào não của ta. Đó là, không gian, người có thể lĩnh ngộ được không gian pháp tắc có thể điều khiển được tất cả những thứ tồn tại trong không gian, là hư vô nhưng lại có hình. Cho nên, ta mới suy đoán ra những lời này.”

"Không gian chí cường, thì gian chi thượng. Không gian chí cường, thì gian chi thượng..."

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Đẳng Thanh Sơn, Đại Vũ đám người đứng ngơ ngác ở đó, trong miệng không ngừng lầm nhảm tám chữ. Biểu tình của bọn họ lúc này, là mừng rỡ? Là ao ước? Hay là đổ kị? Có thể, tất cả điều có sao.

Đối mặt với tất cả mọi người lúc này, Đẳng Thanh Sơn phát hiện hình như mình mới đá kích tới bọn họ. Trong lòng có một chút bất đắc dĩ, ai biểu không gian pháp tắc lại có bản lĩnh như vậy.

“Hừ, thật không hiểu mấy người các ngươi nghĩ cái gì? Không gian chí cường? Thời gian chi thượng? Thật sao? Nếu như lực lượng của chính mình không thể thừa nhận nổi thời gian cùng không gian. Như vậy, không gian cùng thời gian còn có gì đặc biệt chứ?” Đột nhiên, một cái lãnh đạm thanh âm vang lên. Đứng một bên, Tần Linh cười lạnh, con ngươi lạnh lùng nhìn Đại Vũ nhóm người liếc mắt, không có lưu tình kinh bỉ nói: “Một đám người chỉ biết ao ước đổ kị người khác.”

Sau khi nói xong, toàn thân áo choàng màu lam Tần Linh mang theo Ô Chuy Mã, lác người mấy cái liền đã tiêu thất tại trong mắt mọi người.

Tiếp theo, âm thanh Tần Linh từ xa xa truyền tới: “Nếu như các ngươi có chút tự hiểu chính mình, thì liền dựa vào bản thân đi lĩnh ngộ đi. Không thể lĩnh ngộ thì mau tu luyện cho tốt để có thể phá tan không gian cùng thời gian ràng buộc! Ở chỗ này, đã không còn tính khiêu chiến, nhiệt huyết cùng sinh tử. Ta đi trước nhị trọng giới, nơi đó diện tích hơn nơi này gấp 5 lần. Ta nghĩ, hẳn có thể cho ta thể nghiệm một chút cái sinh hoạt này. Còn có, từ nhất trọng giới đi tới nhị trọng giới là bằng truyền tống. Cho nên, cho dù chúng ta cùng nhau đi vào, cũng sẽ bị đưa tới những nơi khác nhau. Vì vậy, bây giờ ta không cần cùng các ngươi đi chung.”

Buông ra lời nói, Tần Linh đã đi vào truyền tống, tiến vào nhị trọng giới.

Nghe được câu nói lạnh lùng của Tần Linh, bao gồm cả Đại Vũ ở bên trong, mọi người đều đỏ mặt.

Nhìn bóng lưng Tần Linh biến mất, Lý Thái Bạch nhàn nhạt hỏi: “Tên này cùng chúng ta lâu như vậy, nói nhiều lắm cũng chỉ có chín chữ, xem như lần này cũng là dài nhất sao?”

“Ừ khụ!” Đại Vũ ho khan một cái, màu đỏ trên mặt cũng chậm rãi biến mất, quay qua Đằng Thanh Sơn cười nói: “Thanh Sơn a, người đã kích chúng ta thật là nhiều a. Tần Linh nói đúng, ta cũng đi trước nhị trọng giới, đi thể nghiệm sự huyết tính. Cùng người một chỗ, ta đều cảm thấy mình vô năng a.”

Nói xong, Đại Vũ quay đầu nhìn Lý Thái Bạch nói: “Người cái lão già này, cũng sẽ không ở lại nơi này chứ?”

“Đây là tất nhiên! Lý Thái Bạch ta là ai? Trong mắt người đời, Lý Thái Bạch ta nhưng là tiêu sái lỗi lạc, là người hào hùng trung nghĩa a!” Nói xong, Lý Thái Bạch uống một ngụm rượu, tay nắm lấy đang hôn mê Bất Tử Phượng Hoàng, liền trước một bước đuổi theo Tần Linh.

“Thanh Sơn, ta cũng đi trước một bước.” Bùi Tam nhàn nhạt cười một tiếng, khiêng thân hình to lớn của Tử Tích nhanh chóng rời khỏi. Chỉ là ... thân thể to lớn của Tử Tích bị Bùi Tam khiêng, nhìn vào có chút quái dị.

Tiếp theo, đó là Đại Vũ cùng Liễu Vân.

Nhìn mọi người rời khỏi, Đằng Thanh Sơn cảm thấy bất đắc dĩ. Không phải là lĩnh ngộ được cái da lông của không gian pháp tắc sao...

Nếu như những lời này truyền vào trong tay đám người Đại Vũ, bọn họ tuyệt đối là quay trở về, hung hăng đem hấn đánh một trận.

Bất đắc dĩ, Đằng Thanh Sơn cũng xoay người hướng nơi ánh sáng đi đến.

... ..

Thời gian chậm rãi trôi, đã một tháng trôi qua...

Một tháng này, Đằng Thanh Sơn vẫn ở nhất trọng giới như trước. Vẫn chưa vội vã đi tới nhị trọng giới. Đằng Thanh Sơn nghĩ, mình bây giờ đã lĩnh ngộ được một chút không gian pháp tắc, thực lực có đề cao. Thế nhưng, đối với vận dụng không gian pháp tắc lại không có thuần thục. Đồng thời, cũng đề cao thêm hiểu rõ thể giới này, Đằng Thanh Sơn tại nhất trọng giới dừng lại một tháng.

Tại đám người Đại Vũ rời đi không lâu, Dao Trì cũng tỉnh lại. Giống như Đằng Thanh Sơn suy nghĩ, Dao Trì cũng đột phá tới nhất đỉnh cấp bậc. Thế nhưng, mặc dù tỉnh lại nhưng thần trí lại điên đảo, sát ý so với lúc trước mạnh hơn không ít.

Vừa mới bắt đầu, Dao Trì thậm chí tấn công Đằng Thanh Sơn. Nếu như Đằng Thanh Sơn không phải đã lĩnh ngộ không gian pháp tắc, thì có khả năng Dao Trì đem hấn giết chết.

Cuối cùng, Đằng Thanh Sơn cũng không còn biện pháp nào, chỉ đành phải hung hăng đánh Dao Trì một trận, đánh cho Dao Trì tỉnh lại.

Dần dần, Dao Trì cảm giác được mình không bình thường, cũng đem cái không bình thường của mình nói cho Đằng Thanh Sơn.

Thì ra, Dao Trì bị sát khí của Tử Băng Lang Hoàng quấy nhiễu. Làm cửu đỉnh thú, sát ý so với người thường mạnh hơn không ít, hơn nữa bị sát khí của Tử Băng Lang Hoàng kích thích. Làm cho Dao Trì mất đi sự khống chế lực lượng bản thân, do đó dẫn đến tình trạng như thế. Nếu không có Đằng Thanh Sơn ngăn lại, Dao Trì thật là khó có khả năng tỉnh lại.

Biết được tin tức này, Đằng Thanh Sơn bắt đầu lo lắng cho đám người Đại Vũ. Nếu như Hùng tôn giả, Ô Chuy Mã, Tử Tích, Cửu Vĩ Hòa Hò, Bất Tử Phượng Hoàng tỉnh lại giống như Dao Trì như nhau thì...

Nghĩ tới đây, Đằng Thanh Sơn chỉ mong sẽ không có phát sinh chuyện gì. Đồng thời, hấn cũng biết, hấp thu năng lượng tàn dư của cửu đỉnh thú thật không phải là người bình thường cùng với một đầu cửu đỉnh thú có thể hấp thu.

Một tháng qua, Đằng Thanh Sơn không ngừng ở tại trong nhất trọng giới giết chết cửu đỉnh thú, Hơn 49 con nhất đỉnh cấp, mà nhị đỉnh cấp cũng bị hấn giết hơn 8 con.

Trong đó, Đằng Thanh Sơn hấp thu năng lượng của 8 con nhị đỉnh cấp. Đằng Thanh Sơn lúc này, cảm giác được lực lượng của mình đã lên tới đỉnh, chỉ kém một ít là có thể đột phá tới nhị đỉnh.

Nhưng, Đằng Thanh Sơn lại không có vội vã đi đột phá. Thật ra, hấn cũng không có biện pháp đột phá.

Ai nói hấp thu năng lượng cửu đỉnh thú sẽ không có bình cảnh? Có! Thế nào lại không có, nếu như đúng như vậy, cường giả lĩnh ngộ được không gian cùng thời gian pháp tắc không phải là vô địch rồi? Đồng thời, Đằng Thanh Sơn cũng cảm giác được sát ý trong không gian lực lượng của mình cũng đã đạt được cực hạn. Nếu như còn đi hấp thu nữa, như vậy mình cũng sẽ điên mất.

Cho nên, việc làm bây giờ của Đằng Thanh Sơn là chậm rãi làm cho cỗ sát khí này nhạt đi.

Sát khí, không phải không thể làm nhạt đi. Lúc sát khí tăng đầy, có thể thông qua ý niệm của mình để áp chế xuống. Chú trọng, làm nhạt chứ không phải áp chế.

Áp chế, chỉ là đem sát khí áp bách để không thể bạo phát. Mà làm nhạt, lại là biến mất. Sát khí biến mất, mới có thể hấp thu tiếp năng lượng của cửu

đỉnh thú hay nhân loại sau khi chết phát ra.

Làm nhật sát khí, là cần thời gian. Nhưng cần phải tách ra mới có thể làm nhật.

Hôm nay, Đằng Thanh Sơn đang ở một cái sơn động bí mật giữa sườn núi của nhất trọng giới để tán đi sát khí của mình...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tiến Vào Nhị Trọng Giới

Trong hang động âm u, có khi lóe ra ánh sáng màu xanh, khi thì là màu lam nước, sau đó lại biến thành màu hồng đậm, màu nâu nhạt, cuối cùng biến thành màu xám, 5 màu này thay đổi liên miên tại trong hang động.

Từng đạo quyền chưởng gây ra rung động, rung động cả không gian hang động. Trong mơ hồ, có thể thấy năm thân ảnh đang ở trong hang động luyện tập quyền pháp.

Quyền pháp? Đúng vậy chính là quyền pháp, lúc này người luyện quyền chính là người đã đi tới Cửu Đình Cửu Trọng Giới hơn một tháng Đằng Thanh Sơn, sở thích duy nhất của Đằng Thanh Sơn là quyền pháp, sau đó là thương pháp.

Hình Ý Quyền, chính là sự sáng tạo độc đáo của Đằng Thanh Sơn, cũng là bí pháp giúp hắn trở thành chí cường. Mặc kệ là tu vi của hắn tại trình độ nào, tại trong mắt Đằng Thanh Sơn, Hình Ý Quyền mới là quyền pháp công kích chủ yếu.

"Vù vù!"

Một lúc sau, 5 màu ánh sáng đỉnh chỉ, để lộ lưng trần Đằng Thanh Sơn ngừng lại, toàn thân đầy mồ hôi trên mặt lộ ra nụ cười.

Với tu vi hiện tại, cho dù làm cho hắn mang một ngàn vạn kg chạy một ngày đêm cũng sẽ không đổ mồ hôi. Thế nhưng, chỉ là tập trung luyện một bộ quyền pháp liền giống như trên lưng mang trăm triệu kg vậy.

Không, chính xác mà nói, luyện quyền cũng không giống khiêng vật nặng. Luyện quyền là một loại ý cảnh, mỗi một quyền, mỗi một động tác, mỗi một bước chân, Đằng Thanh Sơn đều dùng hết toàn thân lực lượng chuyên tâm thực hiện. Chỉ có như vậy, mới có thể cảm nhận được tinh túy của quyền pháp, mới có thể từ đó mà tiến bộ.

Cuối cùng, năm thân ảnh hợp lại thành một.

Đằng Thanh Sơn thở ra một hơi thật sâu, hòa năng lượng trong cơ thể bắt đầu khởi động, mồ hôi trên thân thể nháy mắt tiêu thất.

Mặc vào quần áo, xoay người hướng phía ngoài động đi tới.

Đi ra ngoài hang động, bầu trời vẫn âm u như trước, không có mặt trời, thấp khí đặng đặng, loại cảm giác này thật là không dễ chịu chút nào. Thở ra một hơi thật sâu, khí thể đục ngầu từ trong xoan mũi bay ra. Không khí cũng lành lạnh như trước, trong đó còn mang theo nhẹ mùi máu, mùi tanh tưởi.

Cảm thụ khí hậu ở nhất trọng giới, Đằng Thanh Sơn cảm thán, khí hậu như vậy người thường căn bản không cách nào sinh tồn. Không đúng, cho dù là yêu thú đại thành cũng không thể sinh tồn.

Nhìn những cây đại thụ kia, Đằng Thanh Sơn trong lòng rõ ràng. Vì sao nhất trọng giới lại có thể sinh ra một cây huyết thụ, chính vì không khí ở đây quá ác liệt, để sinh tồn, những cây cối này phải biến dị, do đó biến thành có thể thôn phệ quái quái thụ.

Khí tức trong không khí tràn ngập cả không gian của nhất trọng giới, nhất trọng giới không có bất luận cái gì thứ tự. Dưới sự ác liệt của nhất trọng giới, rất khó tìm được thực vật. Cho nên, quan hệ giữa cửu đỉnh thú với nhau đều là người chết ta sống. Bởi vì chìm chết làm thức ăn, một câu nói này có thể khái quát cho nhất trọng giới sao.

"Rống!" Một tiếng rống vang lên, ngay sau đó, một đạo ánh sáng màu hồng phóng lên cao, đi tới giữa không trung cách trước mặt Đằng Thanh Sơn trăm mét.

Thân thể thon dài bóng loáng, như là một bộ áo giáp màu lam nhạt. hai chân dài mà trắng kiện, hai cái liềm đao to lớn mà đỉnh đầy máu tươi để trước người, hai cái liềm đao chính là tay của nó! Hai con người đỏ như máu khiến tim người khác đập nhanh nhanh chóng hướng Đằng Thanh Sơn phóng tới. Toàn thân tỏa ra mùi máu khiến người khác hít thở không thông, một đôi cánh màu bạc rung động liên tục, nâng đỡ thân thể cao lớn của nó.

Cửu đỉnh thủ trước mắt, chính là Đao Trì.

Một tháng qua, sau khi Đao Trì biết được Đẳng Thanh Sơn lãnh ngộ được không gian pháp tắc, lập tức đã nghỉ cùng Đẳng Thanh Sơn đánh một trận. Nó tự nhiên không biết lúc mình phát rồ mà tấn công Đẳng Thanh Sơn, bị Đẳng Thanh Sơn đơn giản chế trụ.

Hiển nhiên, Đao Trì bị Đẳng Thanh Sơn đánh thể thảm.

Kết quả là, ngạo khí trong lòng Đao Trì tăng lên. Năm đó Đao Trì là cái gì yêu thú? Cho dù là Đẳng Thanh Sơn cũng từng giết chết nó, nó cũng không hề khuất phục. Từ điểm này có thể thấy được, Đẳng Thanh Sơn cao ngạo đến cỡ nào, sự bất khuất chính là nơi sinh ra lực lượng cường đại nó.

Bởi vì như vậy, tại sau khi Đao Trì bại dưới tay của Đẳng Thanh Sơn, nó biến mất nửa tháng. Trong nửa tháng này, Đẳng Thanh Sơn tìm một lúc lâu, đều không tìm được. Trước đây, lúc còn ở Cửu Châu thì thần thức của Đẳng Thanh Sơn có thể khuếch tán ngàn dặm. Nhưng đi tới nơi này, thần thức cũng chỉ được mười mét. Mà sau khi lãnh ngộ được không gian pháp tắc lại chỉ đạt tới được trăm mét.

Không có thần thức, trừ phi Đao Trì tạo ra động tĩnh thật lớn. Nếu không, tại nhất trọng giới to lớn như vậy Đẳng Thanh Sơn muốn tìm được tung tích của Đao Trì dễ dàng vậy sao? Đối với việc này, Đẳng Thanh Sơn rất lo lắng, cũng rất bất đắc dĩ, mong muốn Đao Trì sẽ không xảy ra vấn đề gì. May là, ở nhất trọng giới nhị đỉnh cấp cửu đỉnh thủ không có mấy con. Đại đa số chỉ là nhất đỉnh cấp mà thôi, đối với Đao Trì mà nói cũng không có bao nhiêu uy hiếp.

Mười lăm ngày qua đi, Đao Trì trở về. Lúc nó trở về khiến cho Đẳng Thanh Sơn giật mình, bởi vì chỉ còn lại nửa cái mạng. Hơn nữa, Đao Trì còn mang về một cái thi thể. Sau khi Đẳng Thanh Sơn kiểm tra, có thể xác định có là thi thể của cửu đỉnh thủ nhưng là nhị đỉnh cấp cửu đỉnh thủ.

Thực lực chỉ có nhất đỉnh Đao Trì có thể giết chết được nhị đỉnh? Không ngay lúc đó Đao Trì đã không còn là nhất đỉnh mà là nhị đỉnh.

Đẳng Thanh Sơn cũng rất là khiếp sợ, đồng thời rõ ràng mấy ngày qua Đao Trì đi làm gì.

Qua mười ngày tu dưỡng, Đao Trì khôi phục đến trạng thái thường ngày. Sau khi Đao Trì khôi phục, Đẳng Thanh Sơn cảm giác được Đao Trì so với trước đây càng thêm băng lãnh, mà trong băng lãnh lại ẩn chứa vô hạn cuồng bạo, sát khí trong mắt lại càng thêm cường liệt.

Sau khi tỉnh dậy, Đao Trì không nói một lời liền công kích Đẳng Thanh Sơn. Ngay lúc đó, Đẳng Thanh Sơn cũng hoảng sợ, cho rằng Đao Trì lại phát điên. Nhưng sau khi quan sát, Đao Trì cũng không có mất đi khống chế, mà chỉ muốn khiêu chiến mình.

Bất đắc dĩ, Đẳng Thanh Sơn chỉ có thể lần thứ hai vận dụng không gian pháp tắc, đem Đao Trì chế trụ, mới có thể đem ném nó ra khỏi động. Thế nhưng Đao Trì lại không có chút nào thương tổn. Có thể Đẳng Thanh Sơn không nặng tay hay Đao Trì cũng không có ra tay sao? Nhưng sự thực đúng là như vậy, Đao Trì một chút thương cũng không có. Sau khi qua vài lần giao thủ, Đẳng Thanh Sơn mới hiểu được, không chỉ năng lượng tăng lên mà cả cường độ thân thể của Đao Trì cũng được cường hóa một lần nữa!

Sau khi đến chí tôn nhất đỉnh, Đẳng Thanh Sơn rất rõ ràng, cho dù sau đó có đột phá như thế nào, thân thể cũng sẽ tiến bộ không nhiều lắm. Bởi vì, sau khi tới nhất đỉnh cấp, thân thể đã tăng lên đến cực hạn, căn bản không có cách nào đề cao. Chỉ có tại trên năng lượng, lĩnh ngộ pháp tắc đạt được đột phá. Có thể đỉnh cấp càng cao, thân thể cũng sẽ càng mạnh, nhưng mạnh hơn không bao nhiêu. Trừ phi có thể đạt được một cái bảo vật kỳ dị nào đó có thể cải tạo cường độ thân thể.

Nói cách khác, cho dù chí tôn cửu đỉnh cấp cường giả, thân thể cũng không mạnh hơn bao nhiêu so với chí tôn nhất đỉnh cấp.

Nhưng mà, Đao Trì lại không có như vậy!

Sau khi cùng Đao Trì giao thủ, Đẳng Thanh Sơn khiếp sợ phát hiện, Đao Trì tại đột phá nhị đỉnh cấp, thân thể cứng rắn hơn nhị đỉnh cấp hơn 2 lần! Tuy rằng phòng ngự vĩnh viễn không mạnh hơn công kích, thân thể Đao Trì được cường hóa không phải là Đẳng Thanh Sơn không thể làm cho nó bị thương hoặc giết nó. Nhưng, thân thể Đao Trì được cường hóa, nhân loại căn bản là không thể đạt được. Chỉ ít, bây giờ Đẳng Thanh Sơn là không thể.

Nghĩ đến đây, Đẳng Thanh Sơn chỉ có thể đem chuyện này quy về do Đao Trì không phải là nhân loại.

Ngoại trừ việc này, còn có một việc làm cho Đẳng Thanh Sơn không nghĩ ra. Đó là, Đẳng Thanh Sơn tỉnh lại sau khi hấp thu năng lượng của Tử Băng Lang Hoàng thì phát điên qua một lần, kể tiếp lại không có biểu hiện nào là mất đi sự khống chế. Cho dù là hấp thu bao nhiêu năng lượng của cửu đỉnh thủ, làm cho nó đột phá tới nhị đỉnh, Đao Trì cũng không có bị mất đi khống chế.

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ sát khí đối với Đao Trì mà nói là không có cái gì tác dụng?

Chuyện này Đẳng Thanh Sơn cũng không nghĩ ra, nghĩ cũng nghĩ không ra. Nếu Đao Trì không có việc gì, cũng không cần lo lắng cái gì.

Nhìn đang lơ lửng giữa không trung, thân hình Đẳng Thanh Sơn chợt lóe, thông qua đối với nén không gian, chỉ cần một lần tiếp lực Đẳng Thanh Sơn đã bay tới trên lưng Đao Trì nói: “Được rồi, chúng ta đi tới nhị trọng giới sao!”

“ừ!” Đao Trì nhanh chóng trả lời, hai cánh rung động, hóa thành một đạo ánh sáng màu hồng, nhanh chóng hướng đỉnh núi nhất đỉnh sơn bay tới.

Không có đạt tới chí tôn lục đỉnh cấp là không thể phi hành, đây là quy tắc ở thế giới này. Giống như ở tại Cửu Châu đại địa, không phải hư cảnh đại thành là không thể phi hành. Hiển nhiên là ngoài trừ có cánh, Đao Trì có cánh cho nên dù là ngũ đỉnh chí tôn muốn giết Đao Trì, Đao Trì cũng nhanh

chống thoát đi, trừ khi bị ngũ đỉnh chí tôn đánh lên. Nếu không, không tới lục đỉnh chí tôn là không có cách nào giết chết Đạo Trì.

Buổi tối ở Cửu Châu, mặt trăng ở tại phía chân trời.

Một thân áo choàng kim sắc Đằng Thanh Sơn cùng đi với thê tử Lý Quân chậm rãi bước trong đêm.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn dừng bước, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Lý, ngươi nói chí cường giả có lợi hại hay không? Có đúng là rất khó đạt được?”

Nghe được vấn đề của Đằng Thanh Sơn, mặc một bộ trang phục màu lam Lý Quân quái dị hỏi thăm: “Thanh Sơn, ngươi thế nào lại hỏi cái vấn đề này? Có tâm sự sao?”

Đối với vấn đề của Đằng Thanh Sơn, Lý Quân không có trả lời, mà là hỏi lại. Đồng thời, cũng không cần trả lời, vấn đề như vậy không cần trả lời đều cũng biết đáp án là gì. Tại trong nhận thức của bọn họ, ở Cửu Châu chí cường giả là vô địch.

Nhìn thê tử Lý Quân, Đằng Thanh Sơn lắc đầu, mỉm cười nói: “Là ta hỏi vậy thôi.”

Nói xong, Đằng Thanh Sơn cùng Lý Quân dựa sát vào nhau đi vào trong phòng.

Chí cường giả rất khó đạt được sao? Có thể sao, thế nhưng, trong tay ta lại có thứ có thể trong nháy mắt đạt được chí cường giả cảnh giới gì đó... Đằng Thanh Sơn trong lòng than nhẹ một tiếng.

Chí cường giả đối với người Cửu Châu mà nói, đó là tồn tại trong truyền thuyết. Nhưng tại Cửu Đỉnh Giới, cửu trọng giới đều là những hạt cá mà thôi... Trong đó, có rất nhiều phương pháp có thể đạt được chí cường cảnh giới. Liên như... Trong cửu trọng giới có một ít trái cây kỳ lạ. Mà Đằng Thanh Sơn tại trong nhất trọng giới lại chiếm được một trái như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Đến Đạt Tứ Trọng Giới

"Rống "

Đằng Thanh Sơn đứng ở trên lưng Đạo Trì, trầm lãnh tiếng rống từ trong miệng Đạo Trì phát ra, hai cánh to vừa động. Trong khoảnh khắc, Đạo Trì cùng Đằng Thanh Sơn đã vào trong hư động của nhất trọng giới.

“a?” Mới vừa vào hư động không lâu, Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

Bởi vì, Đằng Thanh Sơn cảm giác được, mới vừa vào trong hư động, một cỗ lực lượng từ bốn phương tám hướng kéo tới. Lôi kéo thân thể hắn và Đạo Trì, muốn đem muốn người một thứ tách ra, một cái long quyền bạo phong kích vào thân thể bọn họ.

Lúc này, Đằng Thanh Sơn mới hiểu được, vì sao từ nhất trọng giới đi tới giới khác lại phân tán đến địa phương khác nhau. Hóa ra chính là do cái lực lượng này phân tán ra.

Đằng Thanh Sơn sẽ cùng Đạo Trì phân ra sao? Tự nhiên sẽ không!

Trong nháy mắt, đứng trên lưng Đạo Trì, Đằng Thanh Sơn mạnh mẽ nghiêng người, hai tay gắt gao ôm chặt khung xương nổi tại trên lưng của Đạo Trì. Cùng lúc đó, không gian lực lượng không có chút lưu lại phát ra, đem trăm mét không gian xung quanh ổn định lại.

“Lực lượng này thật là lớn.” sau khi phát ra không gian lực lượng, trên mặt Đằng Thanh Sơn lộ ra chút khó chịu

Vừa mới bắt đầu, Đằng Thanh Sơn còn chưa phát hiện ra cỗ lực lượng này có bao nhiêu uy lực, đó là bởi vì hắn cùng Đạo Trì là xuôi dòng lực lượng mà đi. Lực lượng này vẫn chưa có chân chính tách hẳn cùng với Đạo Trì ra. Mà lúc này Đằng Thanh Sơn lại ngược hướng mà tới, thừa nhận lực lượng lại so với lúc bắt đầu lại lớn hơn rất nhiều.

Có điều là, lực lượng tại nhất trọng tới nhị trọng cũng không tính là mạnh, dựa vào không gian pháp tắc, Đằng Thanh Sơn cùng Đạo Trì thuận lợi hướng tới truyền tống trận nhị giới mà đi.

Nhị trọng cùng với nhất trọng không có khác nhau chỗ nào, bầu trời vẫn âm u như trước, vẫn tràn ngập huyết tinh khí tức. nếu như muốn nói đến cho khác biệt, đó chính là rộng hơn nhất trọng 5 lần. Dựa vào điều này, có thể đoán tam trọng lớn hơn nhị trọng cũng là 5 lần.

Đi tới nhị trọng giới, Đẳng Thanh Sơn nói với Đào Trì một câu: “Đi tam trọng giới.”

"Rống "

Dưới thân, Đào Trì gầm nhẹ một tiếng, lại rung động hai cánh, bay nhanh hướng nhị trọng sơn của nhị trọng giới đi tới.

Từ tin tức của Cửu trọng giới cấp cho biết được, nhất trọng tới ngũ trọng giới, đều là hỗn loạn, khí hậu ác liệt, tràn ngập huyết tinh. Chỉ cần là người, đều sẽ không thích ở chỗ này sinh hoạt. Không, đừng nói là nhân loại, cho dù là cửu đỉnh thú cũng không thích tại cái dạng khí hậu này sinh sống. Đồng thời, trong vòng ngũ trọng giới cũng không có bảo vật gì, trong ngũ giới đều là ngũ đỉnh cấp cửu đỉnh thú hoặc hơn một chút.

Mà lục trọng tới thất trọng giới trong cửu trọng giới là trung tầng, cửu đỉnh thú sinh hoạt đều là từ lục đỉnh trở lên cửu đỉnh thú, nhân loại cùng là như thế. Từ lục đỉnh giới bắt đầu, bầu trời không hề âm u nữa, mà là sáng sủa, mơ hồ có thể thấy được mặt trời. Đồng thời, tổ tại một ít quy luật cùng thứ tự, sẽ không giống như ngũ giới trước hỗn loạn như vậy.

Về phần bát trọng giới, đó là thuộc về cao tầng, cường giả nhân loại đều ở nơi này. Khí hậu tương đối tốt, có ánh nắng, thứ tự vô cùng quy củ. Ở nơi đó, không ai dám dễ dàng sát sinh.

Tuy nói là càng lên trên càng nguy hiểm, đích xác là ở nơi đó đều là lục đỉnh cấp, thậm chí thất đỉnh cấp cường giả. Thế nhưng, ai nói thực lực càng mạnh lại càng thích giết người? Đồng thời, ở cao tầng trong thành thị giết người là sẽ bị trừng trị.

Về phần cửu trọng giới, đó là đỉnh của thế giới này, nếu có khả năng đi tới Cửu Đỉnh Giới đều là cường giả. Có thể nói, cửu trọng giới đã có thể là cửu đỉnh giới, rất nhiều cường giả đều không nguyện ý đi tới Cửu Đỉnh Giới. Thậm chí, một ít cường giả nguyên bản sống ở Cửu Đỉnh Giới, lại không biết bằng phương pháp gì có thể đi tới cửu trọng giới sống một cuộc sống an nhàn. (đọc đoạn này chả hiểu gì cả, cái gì mà cửu đỉnh với cửu trọng, nhất cả cái đầu. Chỉ muốn del lun đoạn này.)

Có thể, đi tới bát trọng là bằng vào ý nghĩ của mình hay bằng vào vận khí mà tiến tới được. Thế nhưng, nếu như muốn đi tới cửu trọng giới mà nói, đó là cần tuyệt đối thực lực! Bởi vì, trấn thủ tại bát trọng sơn chính là bốn đầu bát đỉnh cấp bậc Kim Cương. Cho dù là bát đỉnh chí tôn, nếu như không có khả năng đặc biệt nào cũng không thể có thể thắng bất kỳ con Kim Cương nào.

Rất rõ ràng, Đẳng Thanh Sơn không muốn tại trong ngũ giới tầng thấp này sinh sống, muốn đi lên các giới cao hơn, kiến thức được cường giả của thế giới này có bộ dáng như thế nào.

Có điều là, Đẳng Thanh Sơn tự biết được thực lực của mình là ở cấp bậc gì. Cho nên, tại đi đến tam trọng giới Đẳng Thanh Sơn dừng lại hai tháng.

Ở trong hai tháng này, Đẳng Thanh Sơn vẫn như trước là đi giết một ít bình thường cửu đỉnh thú. Chỉ có điều, lúc này Đẳng Thanh Sơn giết đều là nhị đỉnh cấp cả, thậm chí có cả tam đỉnh cấp cửu đỉnh thú.

Bằng vào không gian pháp tắc, Đẳng Thanh Sơn có thể dễ dàng giết chết tam đỉnh cấp cửu đỉnh thú. Trong đó, Đẳng Thanh Sơn còn giết được tứ đỉnh cấp cửu đỉnh thú! Thế nhưng sau khi giết chết được tứ đỉnh thú(*), Đẳng Thanh Sơn nhận ra được lực lượng không gian đã đạt tới cực hạn. Nếu dụng tới ngũ đỉnh thú, không gian lực lượng đã không có khả năng ngăn chặn được nó.

Đồng thời, bảo vật tại tam trọng giới so với nhất trọng nhiều hơn một ít. Có điều là, những thứ này đều Đẳng Thanh Sơn cấp bậc hiện nay mới có tác dụng, đối với người có thực lực càng mạnh thì không có tác dụng gì.

Trong đó có một ít bảo vật là do năng lượng thiên địa tạo thành. Tuy rằng ẩn chứa lực lượng ít một chút, nhưng sau khi hấp thu lại có tác dụng một chút... ít nhất là sẽ không giống như hấp thu năng lượng của cửu đỉnh thú tạo ra cường đại sát khí ý niệm.

Tại 2 tháng này, Đẳng Thanh Sơn đi tìm kiếm tung tích của nhóm Đại Vũ. Nếu như là nhất trọng giới mà nói, Đẳng Thanh Sơn có năm chắc có thể tìm được đám người Đại Vũ. Nhưng từ nhị trọng giới đã không có cách nào để tìm kiếm nữa.

Dù sao, không gian của nhất trọng giới không lớn lắm. Nhưng từ nhị trọng giới bắt đầu lại khác, nhị trọng lớn hơn nhất trọng 5 lần, tam trọng lại lớn hơn nhị trọng 5 lần. Muốn tìm thấy đám người Đại Vũ, giống như mò kim đáy biển. Đẳng Thanh Sơn có thể tưởng tượng được, vì sao cửu trọng giới có thể so với Cửu Đỉnh Giới. Không chỉ khí hậu cùng hoàn cảnh ưu việt, càng là diện tích rộng lớn vô cùng!

Sau hai tháng, Đẳng Thanh Sơn cùng Đào Trì đột phá tới được tứ trọng giới.

Đi tới tứ trọng giới, Đẳng Thanh Sơn cảm nhận được áp lực. Bởi vì, nơi này có ngũ đỉnh thú thường xuyên lui tới. Tuy rằng rất ít, nhưng hẳn cảm nhận được khí tức nguy hiểm cùng với áp bách.

Đẳng Thanh Sơn biết, không thể tiếp tục đi tới lên. Nếu như thực lực không đủ, đi tới ngũ trọng giới tuyệt đối là muốn chết. Đối với dưới lục đỉnh cấp chí tôn mà nói, cái địa phương nào là nguy hiểm nhất? Tất nhiên là ngũ trọng giới!

Có thể từ lục trọng giới trở lên có người càng mạnh, nhưng trong này lại có trật tự, sẽ không dễ dàng xuất hiện trường hợp chém giết nhau. Nhưng ngũ

trọng lại khác, ngũ trọng giới có rất nhiều ngũ đỉnh thú tồn tại, hỗn loạn khôn cùng, chém giết xung quanh có thể thấy được. trong đó, còn có một ít lực đỉnh chí tôn, lúc không có việc gì làm liền đi giết vài con cửu đỉnh thú, hấp thu năng lượng của nó để đề cao thực lực.

Ngũ trọng giới, chính là khủng bố như vậy.

Đi tới tứ trọng giới, Đằng Thanh Sơn ngừng lại cước bộ của mình. Trước không nói Đằng Thanh Sơn có nghĩ là đi ngũ trọng giới, mà nói hiện tại Đằng Thanh Sơn muốn tới tứ trọng sơn đã là một chuyện không dễ dàng.

Diện tích nhất trọng giới nhỏ sao? Tất nhiên, diện tích nhất trọng giới là nhỏ nhất. Ai có thể tại chung quanh nhất trọng giới đi một vòng? Cho dù là đám người Đằng Thanh Sơn lúc đó đi tới nhất trọng giới, chạy tới nhất trọng sơn cũng mất một hồi lâu. Từ nhị trọng đi tới nhị trọng sơn dùng 5 ngày, mà từ tạm trọng đi tới tạm trọng sơn lại mất hết một tháng.

Lúc này, cho dù Đằng Thanh Sơn muốn trực tiếp đi tới ngũ trọng giới, Đằng Thanh Sơn cũng ít nhất nửa năm mới có thể đi tới tứ trọng sơn. Có điều là, bằng tốc độ của Đào Trì, có thể rút ngắn thời gian, nhưng cũng không ngắn hơn bao nhiêu. Trừ khi Đào Trì lại có thể đột phá đạt tới thực lực cao hơn.

Có điều đột phá lại không dễ dàng như vậy.

Vì sao cửu đỉnh thú sát khí lại so với nhân loại mạnh hơn rất nhiều? Nguyên nhân vô cùng đơn giản. Nhân loại có thể thông qua linh ngộ, sau khi linh ngộ là có thể đột phá. Mà cửu đỉnh thú lại khác, cửu đỉnh thú không cần linh ngộ, sẽ không đi linh ngộ. Thiên phú của cửu đỉnh thú là vừa sinh ra đã có được thực lực cường đại, nhân loại lại không có.

Nguyên nhân chính là như vậy, nhân loại có thể linh ngộ mà đột phá, cửu đỉnh thú lại có được cường đại thực lực lúc ban đầu. Cửu đỉnh thú có ưu thế của nó, nhân loại cũng là như vậy. Chính là nhân loại dựa vào linh ngộ mà cửu đỉnh thú lại dựa vào trên lực lượng, thân thể

Cho nên, cửu đỉnh thú muốn đột phá, phải không ngừng chém giết, chiến đấu. Cho nên, sát khí của cửu đỉnh thú mới có thể so với nhân loại nhiều như vậy.

Bởi vậy, nếu như nhân loại muốn dùng phương pháp này hấp thu năng lượng để đột phá thực lực bản thân mà nói. Như vậy, hẳn tuyến không phải là cửu đỉnh thú mà là nhân loại...

Ngày hôm đó, Đằng Thanh Sơn đang đứng tại Đào Trì hướng tứ trọng sơn phương hướng bay tới. Lúc này, Đằng Thanh Sơn đã ở tứ trọng giới gần một năm, Đằng Thanh Sơn cũng đã đột phá tới nhị đỉnh chí tôn. Đồng thời đối với không gian pháp tắc cũng tăng lên một tầng.

Bỗng nhiên, một cỗ khí tức cường đại từ trong rừng thâm truyền đến.

Mơ hồ, còn có cuồng ngạo thanh âm vang lên: “Người cái này ngu ngốc, người chẳng lẽ không biết, trước đây tất cả đều là giả hết! Là giả, người biết không ?? Ha ha, quên đi, người chết tại trên tay ta đã là không sai rồi, miễn cho bị người khác giết chết. Để ta hấp thu lực lượng của người giúp ta đột phá sao! Nhiều năm như vậy tôi qua, ta cũng không làm người thất vọng a!”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lộ Bất Bình

Nghe được thanh âm như vậy, Đằng Thanh Sơn nhíu mày.

“Rống” dưới thân Đào Trì gầm nhẹ một tiếng, tựa hồ muốn hỏi có đi tiếp không.

“Xuống xem sao” Đằng Thanh Sơn nhàn nhạt nói.

(Chú: Đào Trì biết nói sao không nói? Nguyên nhân rất đơn giản là nó không thích nói tiếng người. giống như người không thích nói tiếng thú vậy.)

“Rống” Đào Trì gầm nhẹ một tiếng, hai cánh rung động một chút, một người một thú lại hướng xuống mặt đất đi tới.

“Giết ta? Cái tên vong ân phụ nghĩa nhà người, người là cầm thú! Người đã thương ta, đại ca của ta sẽ không bỏ qua người!” Một cái bén nhọn thanh âm truyền ra, trong thanh âm mang theo vô tận oán hận cùng thâm lương.

Xa xa, nghe được hai thanh âm, Đằng Thanh Sơn trong lòng lại vững tin đây điều là nhân loại. Sau khi đi tới thế giới này, ngoại trừ đám người Đại Vũ ở ngoài, Đằng Thanh Sơn còn chưa thấy bất cứ kẻ nào.

Mà hôm nay lại có thể thấy được nhân loại, Đằng Thanh Sơn có chút hiếu kỳ tới xem.

Xuyên qua từng lâm hướng nơi thanh âm phát ra nhìn tới. Đằng Thanh Sơn nhíu mày, thầm nghĩ nhân loại cùng nhân loại chỉ có chém giết mới có ý nghĩa?

Lúc này, Đằng Thanh Sơn đã thấy một gã mang theo một nụ cười ta ác, khoe miệng tràn đầy máu tươi nam tử, cầm trường kiếm trong tay hướng về một gã nằm nửa quỳ trên mặt đất, nhìn về phía nữ tử còn trẻ đang bị trọng thương tùy tiện cười to: “Đại ca? Ha ha, buồn cười. ta giết chết ngươi, bọn họ có thể làm gì ta? Sau khi hấp thu năng lượng của ngươi, ta có thể đột phá tới tam đỉnh, cho dù đại ca ngươi tới, ta cũng sẽ làm cho hắn tới được mà đi không được.”

“Táp Âm, ngươi đáng chết!” Nhìn chằm chằm một thân bạch y, miệng dính đầy máu tươi trẻ tuổi nam tử. Trẻ tuổi nữ tử mang một bộ tử y, nửa quỳ trên mặt đất, mang theo một tia hàn khí quất: “Cho dù ngươi muốn giết chết ta, cũng không dễ dàng như vậy đâu!”

Nói đến đây, hàn ý trong mắt nàng tỏa ra dày đặc hơn, nhiệt độ bốn phía nhanh chóng giảm xuống. Xem hình dạng của nàng, đã là nhất phó tuyệt nhiên chi ý.

“Ha ha, để ta xem xem, ngươi chỉ mới bước vào nhị đỉnh. Đồng thời hoàn toàn là dựa vào giết cửu đỉnh thú để hấp thu năng lượng để đột phá thì có thể gây uy hiếp gì cho ta!” nam tử tên Táp Âm trên mặt lộ ra nét mặt hung dữ nói: “Cũng không sợ nói cho ngươi biết, Y Tân bảy người bọn họ đều chết trên tay của ta. Vì sao tu vi của ta có thể tăng nhanh như vậy, đó là bởi vì ta hấp thu lực lượng của họ. Ha ha, hấp thu lực lượng của nhân loại, so với việc hấp thu năng lượng của cửu đỉnh thú an toàn hơn nhiều, đồng thời có thể hấp thu được kinh nghiệm lĩnh ngộ pháp tắc của bọn họ.”

Nói xong, trường kiếm trong tay Táp Âm hơi chấn động, toàn bộ không gian theo thanh trường kiếm rung động như nhau, thanh âm chói tai từ trong trường kiếm truyền ra.

Nghe thanh âm bén nhọn như thế, vốn không gian bị ngưng kết liền bị nghiền nát ra, hàng băng trên mặt đất cũng tầng tầng nát bấy.

“Phốc xuy!” Mà đối diện, tuổi trẻ nữ tử phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt nháy mắt trở thành trắng bệch.

Xa xa, Đằng Thanh Sơn cùng Đào Trì nghe được thanh âm bén nhọn như thế, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

Ngay tại thanh âm truyền vào trong tai, Đằng Thanh Sơn chỉ cảm thấy một cỗ cường đại sóng âm lực lượng chuyển vào trong óc, giống như màng tai bị phá nát, liền ngay cả linh hồn đều rung động kịch liệt, như bị ngàn vạn kg đựng vào giống nhau.

"Rống! !!"

Mà bên cạnh Đào Trì, sau khi nghe được thanh âm, ngẩng đầu lên trời điện cuồng hét lên. Sau một khắc, màu hồng từ trong mắt Đào Trì lóe ra, hai cánh rung động kịch liệt, mấy ngàn cái châm màu đỏ từ trên người Đào Trì phóng ra, mục tiêu không phải ai khác, chính là người cầm trong tay trường kiếm tuổi trẻ nam tử.

Ngàn cây châm màu đỏ, chính là một kỹ năng của Đào Trì ---- Thiên Huyết Thứ!

Không chỉ có thể phóng ra hơn một ngàn cây, lực xuyên thấu cũng cường đại vô cùng. Phạm vi bao trùm toàn diện, đồng thời mỗi một cây đều mang theo độc tính tê liệt, một khi bị đâm trúng, có thể sẽ không chết, nhưng tuyệt đối sẽ bị mất đi năng lực hành động. Người hoặc thú hơi yếu một chút, tự nhiên bị đâm trúng mà chết.

Theo thực lực của Đào Trì tăng lên, Thiên Huyết Thứ cũng trở nên càng lợi hại, số lượng cũng không ngừng tăng lên.

Mà lúc này, ngàn cây châm màu đỏ giống như bàn tay của một con độc long nhanh chóng hướng tới tuổi trẻ nam tử mà đánh.

Nguyên bản, nam tử muốn giải quyết tính mạng của nàng kia. Nhưng đột nhiên cảm giác được nguy hiểm đang tới, sắc mặt liền biến đổi. Nhanh chóng xoay người, trường kiếm trong tay vũ động, năng lượng màu xanh bạo phát, con lốc nhanh chóng bạo khởi.

Nhất thời, cành cây trong vòng trăm mét hoàn toàn bị cắt bay toán loạn. Uy lực của Thiên Huyết Thứ đã bị con lốc quấy nhiễu mà yếu bớt một năm phần, độ chuẩn xác cũng rút xuống.

"Leng keng đỉnh..."

Trường kiếm vũ động, hóa thành nghìn vạn đạo kiếm ảnh cùng Thiên Huyết Thứ chạm vào nhau, phát ra thanh âm giòn vang.

“Ai!” Sau khi hóa giải Thiên Huyết Thứ, nam tử cảm tức nhìn bốn phía, hét lớn một tiếng.

Thanh âm của tuổi trẻ nam tử mang theo phong năng lượng, thanh âm giống như sóng gợn sinh ra, cây cối xung quanh đều rung động.

"Rống "

Thanh âm trầm thấp truyền tới, một đôi màu đỏ con ngươi xuất hiện tại phía sau nam tử, khí tức âm lãnh thị huyết nhìn chăm chú vào đầu hắn. Hai chuôi

đạo giờ lên bầu trời, tại sắc trời âm u hiện ra vẻ đẹp yêu diễm, giống như liềm đao của tử thần hung hăng hướng đầu của nam tử cất tới.

Giờ khắc này, sắc mặt tái nhợt nam tử lộ ra một tia sợ hãi, hai tròng mắt nhanh chóng co rút, cố gắng nghiền người để nhìn rõ phía sau mình là quái vật gì.

"Oanh!"

Đại địa run rẩy dữ dội, một cái khe rãnh dài đến mười thước liền xuất hiện trước mặt nữ tử.

Khe rãnh đập vào mắt nữ tử, trong mắt nữ tử lộ ra khiếp ý nhìn quái vật xuất hiện trước mắt. Thân thể giống như áo giáp tan ra màu hồng, con người đỏ như máu giống như ác ma, sát khí cường đại làm cho kẻ khác sợ hãi.

Đây là cái gì?!

Nhìn Đạo Trì, nữ tử trong lòng kinh hãi, biểu tình lãnh nhất thời đậm biến mất, ngược lại chỉ có càng thêm sợ hãi.

"Rống "

Cổ họng Đạo Trì phát ra thanh âm khiến kẻ khác kinh hãi, cái đầu hình tam giác, con người màu đỏ nhìn xuống trên người nữ tử.

“Đừng giết ta, đừng giết ta!” Nhìn thấy con đỏ ngầu của Đạo Trì, tâm lý thừa nhận của nữ tử trong nháy mắt tan nát. Nàng biết, nếu như con quái vật trước mặt muốn giết mình, thì mình chỉ có chết mà thôi!

Sợ hãi, vô tận sợ hãi tràn ngập khắp người nàng. Nhất là con người màu đỏ, khiến cho tim nàng đập nhanh. Có người không sợ chết sao? Không có ! Mặc kệ là người hay là cừu đình thú, chỉ cần là có sinh mệnh, lúc cảm nhận được sinh mạng của mình bị người khác nắm giữ, đều trở nên sợ hãi, thậm chí còn điên loạn.

“Phong sa bạo tẩu!”

Nhưng mà, đúng lúc này, một cái âm thanh điên cuồng vang lên.

"Phanh oanh!"

Âm thanh vang dội, cái khe rãnh không lồ trước mặt Đạo Trì liền có thể bị sụp đổ. Ánh sáng màu xanh bắt đầu khởi động, bùn đất màu đen trong nháy mắt bị phong hóa mà thành cát bụi, hóa thành một cái thật lớn, có thể xé nát tất cả Long quyền sa bạo, cuốn thân hình to lớn của Đạo Trì lên cao, quăng nó ra xa.

Không chết? !

Thấy một màn như vậy, nguyên bản đang bị sự khủng bố của Đạo Trì sẽ giết chết nàng, nữ tử lại thấy như vậy một màn khiến nàng sửng sốt. Trong lòng nhất thời rõ ràng, Táp Âm không có bị quái vật kia giết chết!

Giống như có phản xạ, ánh mắt nữ tử hướng về phía Đạo Trì bị rơi xuống mà nhìn. Trong lòng bỗng nhiên nổi lên một tia ý niệm mà nàng cũng không thể tin được, đó là mong muốn quái vật kia có thể giết chết Táp Âm, cho dù mình có bị giết cũng không tiếc.

“Ha ha, ha ha ha... muốn giết ta? Đùa à!” tiếng cười cuồng ngạo truyền tới, từ trong đám bụi, Táp Âm chậm rãi bước ra.

Chỉ là, Táp Âm lúc này lại thảm hại vô cùng. Không chỉ có sắc mặt thảm hại, trên ngực càng có một vết thương lớn, máu tươi không ngừng trào ra, áo trắng trên người cũng rách te tua. Nhưng dù là vậy, Táp Âm vẫn cười lớn như trước, giống như mình rất lợi hại vậy.

Thế nhưng, tiếng cười của hắn không được bao lâu đã im bật. Bởi vì, hắn cảm thụ được thân thể của mình rất nhanh trở nên tê dại, không bị mình khống chế.

Chuyện gì xảy ra?! Cảm nhận được tình huống thân thể, sắc mặt tái nhợt của Táp Âm trở thành màu vàng, đứng ở đó không hề nhúc nhích.

Đối diện, nữ tử nhìn Táp Âm lúc này, sự tuyệt vọng đang có trong con người hiện lên một tia nghi hoặc. Ngay sau đó, nữ tử tựa hồ đã nhận ra cái gì. Ánh mắt sắc lạnh lóe ra, cả người hóa thành một đạo màu lam thân ảnh vọt tới trước người Táp Âm, quang mang hiện lên, hung hăng đâm vào trong ngực của hắn.

"Người!"

Quang mang tiến vào trong ngực Táp Âm, hắn cả người ngơ ngác đứng ở đó, con người mở lớn nhìn nữ tử, yết hầu phát ra thanh âm, nhưng chính là không nói thành lời.

‘Phanh’ một tiếng, nguyên bản còn muốn giết chết nữ tử, Táp Âm liền ngã xuống trên mặt đất, giật giật vài cái liền rời bỏ thế giới này, một đoàn màu xanh năng lượng từ trong cơ thể hắn bay ra.

“Rống”, đúng lúc này, tiếng gầm nhẹ từ xa xa truyền đến. Trên bầu trời, Đằng Thanh Sơn đứng ở trên lưng Đạo Trì, cười nhẹ một tiếng liền rất nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Hai Huynh Đệ

"Phanh!"

Vật thể chạm nhau mà nảy sinh ra thanh âm, thanh âm Táp Âm ngả xuống đất rõ ràng truyền vào trong tai nữ tử.

Hắn đã chết?

Nhìn Táp Âm đang nằm trên mặt đất, không có một tiếng động, nữ tử ngơ ngác đứng ở nơi đó, trong đầu hỏi mình nhiều lần: Táp Âm đã chết? Hắn đã chết? Ta đã giết chết hắn?

Nước mắt không ngừng từ trong khóe mắt nàng rơi xuống. Giờ phút này, tất cả thống khổ trong lòng nàng đều hóa thành hai hàng nước mắt mà chảy xuống.

Từ y nữ tử tên là Từ Lam Lâm, đi tới cửu trọng giới đã hơn 20 năm. Vừa mới tới nhất trọng giới thì nàng giao kết được một ít bằng hữu. Lúc đó, những người này vừa tới cửu trọng giới, mọi người đều nghĩ thế nào mới có thể đề thăng lực lượng, mới có thể tại cái thế giới tàn khốc này mà sinh tồn. Nếu không thể đề cao năng lực, liền phải có trung tâm đồng bọn, cùng nhau sinh tồn!

Táp Âm là người thứ nhất đồng bọn mà Từ Lam Lâm nhận thức, đồng thời cũng là chồng nàng.

Chỉ là, năm đó vừa mới vào cửu trọng giới, Táp Âm là ‘đơn thuần’ như vậy, tại lúc mình nguy hiểm liền cứu giúp, lấy được lòng của nàng. Tiếp theo, hai người cùng nhau trải qua nguy hiểm, giao du được rất nhiều bằng hữu.

Nhưng mà, theo thời gian trôi qua. ‘Đơn thuần’ Táp Âm liền lộ ra dã tâm của hắn. Tự nhiên, lúc mới bắt đầu dã tâm của hắn cũng không biểu hiện mãnh liệt, nhưng là bình thường xảy ra mâu thuẫn với nàng.

Mãi cho đến gần đây nhất, đám đồng bọn ly kỳ biến mất. Theo những người đó biến mất... thực lực Táp Âm lại càng ngày tăng mạnh, mơ hồ có thể đột phá tới tam đỉnh chí tôn.

Vì vậy, từ trong đó Từ Lam Lâm đã nhận ra được một chút không bình thường. Vì sao đồng bọn lại biến mất? Từ Lam Lâm hỏi qua Táp Âm, hắn trả lời rất là lạnh lùng. Từ cái trả lời của Táp Âm, Từ Lam Lâm liền nảy sinh nghi ngờ đối với Táp Âm.

Từ Lam Lâm không phải không biết, nếu như muốn cho thực lực tăng nhanh, chỉ có một biện pháp, chính là hấp thu năng lượng của cửu đỉnh thú, hoặc là năng lượng của nhân loại sau khi chết.

Trong đó, chỉ cần người không ngờ liền biết, năng lượng của nhân loại sau khi chết tuyệt đối dễ dàng hấp thu hơn của cửu đỉnh thú, lại không dễ dàng khởi sát ý.

Đối với điều này, Từ Lam Lâm kết hợp với việc thực lực Táp Âm đề cao, cuối cùng mới phát hiện vấn đề này. Nhưng ngay lúc đó, Từ Lam Lâm không thể tin được suy đoán của mình, đồng thời cũng không muốn tin tưởng, chồng mình là một người tàn ác như vậy!

Cho đến khi tên đồng bọn cuối cùng biến mất là một nữ hài tử, tên là Y Tân, quan hệ với Từ Lam Lâm vô cùng tốt. sau khi Y Tân biến mất, Táp Âm bắt đầu hướng về phía về phía Từ Lam Lâm.

Lúc này, Từ Lam Lâm mới chính thức biết được, chồng của mình thực sự là một cái ác ma.

Cuối cùng, Từ Lam Lâm phản kháng, liên thủ với cửu đỉnh thú đồng bọn đánh đuổi Táp Âm. Sau khi Táp Âm rời khỏi, Từ Lam Lâm nhất thời lâm vào hoàn cảnh khó khăn, có mấy lần nếu không có đồng bọn cửu đỉnh thú cứu giúp, Từ Lam Lâm sớm đã chết.

Mà hôm nay, đợi cho cửu đỉnh thú của Từ Lam Lâm rời đi kiếm ăn, Táp Âm lại xuất hiện, sau đó liền biến thành một màn trước mắt.

"Rống!"

Âm thanh trầm thấp vang lên, trên bầu trời, Đẳng Thanh Sơn đứng ở trên lưng Đào Trì nhanh chóng hướng tứ trọng sơn bay đi.

Trong khu rừng bị tàn phá, Từ Lam Lâm đứng ở nơi đó, ngơ ngác nhìn Đàng Thanh Sơn cùng Đào Tri rời khỏi, ánh mắt lộ ra tia thống khổ, há miệng phát ra âm thanh chói tai: “Hắn còn có hóa diễm phân thân!!”

Trên bầu trời, nghe được thanh âm của Từ Lam Lâm, Đàng Thanh Sơn đứng ở trên lưng Đào Tri, sắc mặt vẫn lãnh đạm, cũng không lưu ý cái gì. Cũng không cùng nữ tử nói gì, tại trong mắt Đàng Thanh Sơn, nữ nhân là một loại trời buộc, không tất yếu liền không cần dính vào càng tốt.

Giữa không trung, Đào Tri quay về phía Đàng Thanh Sơn gầm nhẹ một tiếng, tựa hồ muốn nói cái gì.

Nghe được Đào Tri hỏi, Đàng Thanh Sơn lộ ra một biểu tình quái dị cười nói: “Ha ha, ngươi người này. Tuy rằng nam nhân rất là bác ái, thể nhưng, bác ái không có nghĩa là ham mê. Hơn nữa, ngươi cho rằng ta có mị lực lớn như vậy sao?”

Ban này Đào Tri nói gì khiến cho Đàng Thanh Sơn tươi cười? Bởi vì ý tứ của Đào Tri là: chúng ta mới vừa rồi cứu mỹ nhân kia, ngươi như thế nào lại không xuống bắt chuyện một chút? Nói không chừng người ta còn lấy thân báo đáp a.

Đây chỉ là một khúc đệm nhỏ mà thôi. Đàng Thanh Sơn là một người rất chuyên tình, là người có vợ con. Đối với cái tình yêu, không nhất định phải có bao nhiêu nữ nhân, một cái là đủ rồi.

Nghĩ tới đây, Đàng Thanh Sơn nở nụ cười. Nghĩ thầm, phân thân của mình ở Cửu Châu có thể rất an nhàn.

Tại nơi nào đó của tứ trọng giới, hai gã đại hán mặc hắc y hướng tứ trọng sơn phương hướng mà chạy đi. Xem hình dạng của bọn họ, bước đi như bay, một cái lác mình liền trên trăm mét, thực lực hẳn là tại tam đỉnh.

Thế hình hai người đều là vô cùng khôi ngô, trong đó có một người tóc dài, tên còn lại là bóng lưng, nhìn qua có chút quái dị.

“Đại ca, ngươi vội vã đi tới tứ trọng sơn làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi muốn đi tới ngũ trọng giới? Ngươi... ngươi không phải muốn chết sao? Không có bốn đỉnh cấp, chúng ta đi ngũ trọng sơn là rất nguy hiểm!” đầu bóng lưng đại hán đối với tóc dài nam tử hỏi.

Xem ra hình dạng của đại hán đầu trọc, so với nam tử tóc dài lại khôi ngô hơn nhiều, da cũng muốn đen hơn, vừa nhìn liền biết khí lực vô cùng lớn. Mà nam tử tóc dài, lại thấp hơn một chút, da cũng trắng hơn một chút, mày kiếm hờ hững, khí thế giống như một thanh lợi kiếm.

Từ hai người này có thể cảm thụ được hai cỗ bất đồng khí tức, một là trầm trọng hờ hững, một là lợi hại phong mang.

Nghe được lão đệ nói, nam tử tóc dài lộ ra một tia hưng phấn, ngữ khí không kinh người nói: “Chúng ta không phải là đi ngũ trọng mà là đi lục trọng giới.”

“Lục trọng giới?!” Nam tử tóc dài vừa nói xong, đầu trọc đại hán ở bên cạnh xém nữa té ngã. Hai tay giang ra, nhảy một cái, trở mình ở giữa không trung lộn tới đại ca của mình, vẻ mặt khiếp sợ hỏi thăm: “Đại ca, ngươi lập lại lần nữa, lỗ tai của ta có chút vấn đề, ngươi vừa nói tới cái gì?”

“Ba!” một tiếng, nghe được tiểu đệ nói, nam tử tóc dài hưng hăng cho đầu trọc đại hán một cái tát, tức giận nói: “Ngươi cái người này, không có có nghe rõ sao? Ta là nói, chúng ta không cần đi ngũ trọng giới mà trực tiếp đi đến lục trọng giới!”

“A?” Rốt cuộc nghe rõ đại ca của mình nói cái gì, đại hán đầu trọc mở cái miệng khủng bố của hắn ra, hai mắt đại ra. Căn bản không nhìn không thấy đại thụ phía trước, liền như thế đụng vào trên người cái đại thụ, cả người liền như vậy trở thành pho tượng...

“Đông... đông...” Biến thành pho tượng đầu trọc nam tử, cái mũi trở nên hồng hồng, hai hàng máu mũi chảy xuống, vóc dáng cao to liền ngã mặt lên trời ngã xuống. Lúc ngã xuống, trên mặt đại hán đầu trọc còn mang theo không thể tin được sắc mặt.

“Mẹ kiếp!” Nhìn thấy tiểu đệ của mình như thế, nam tử tóc dài mắng to một tiếng, ôm lấy cái đầu trọc của đại hán vẫn bước như bay hướng về tứ trọng sơn phương hướng mà vọt tới.

... ..

Ngũ trọng giới, nguy hiểm cực độ, có thể bước vào ngũ trọng giới, ít nhất đều phải là tứ đỉnh cấp trở lên. Đừng tưởng rằng tứ đỉnh cấp tu vi đến ngũ trọng giới liền không có nguy hiểm, tùy tiện đụng tới đều là một đầu ngũ đỉnh thú sẽ bị giết chết. Cho nên, không muốn chết thì từ ngũ đỉnh cấp hãy đi vào. Mà năng lượng của nhân loại sau khi chết không chỉ khiến cho người thích, ngay cả cửu đỉnh thú cũng đồng dạng như thế. Dù sao sát ý của nhân loại so với cửu đỉnh thú thì yếu hơn nhiều lắm. Cho nên, là ngũ đỉnh cấp ở ngũ trọng giới cũng rất có khả năng chết thảm.

Ngũ trọng giới nguy hiểm như vậy, hoàn toàn đoạn tuyệt nhân loại tu luyện giả, nhưng làm sao lục trọng giới, thất trọng giới, bát trọng giới, cửu trọng giới lại có nhiều cường giả như vậy sao?

Hiển nhiên, bí mật ngay tại tứ trọng giới. Bởi vì, tứ trọng giới có một cái bí mật thông đạo có thể trực tiếp đi tới lục trọng giới. Chỉ là, cái thông đạo này chỉ có một nghìn năm mới mở một lần. Đồng thời, thông đạo này lại trái với quy củ của cửu trọng giới, cho nên tại đầu thông đạo ở lục trọng giới nơi đó có một ít năm đỉnh cấp, thậm chí là đã ngoài lục đỉnh cấp cường giả. Chỉ cần những người này từ thông đạo này đi qua, như vậy, sẽ bị ngũ đỉnh cường giả tàn sát. Đem tất cả mọi người giết chết.

Đương nhiên, nếu như ngươi có thể may mắn trốn thoát cuộc tàn sát, như vậy ngươi có thể tự do tồn tại ở lục trọng giới, những thủ vệ thông đạo cũng sẽ không quản ngươi. Bởi vì, có thể ở trong tay ngũ đỉnh cấp cường giả trốn thoát đều không phải người yếu, có tư cách sinh hoạt tại lục trọng giới.

... ..

Mà lúc này, diễn viên chính Đẳng Thanh Sơn của chúng ta, đang đứng tại trên lưng của Đạo Trì nhanh chóng hướng tứ trọng sơn mà bay tới.

“Ê, vị huynh đệ kia, ê...ê!!!”

Đột nhiên, đang phi hành giữa không trung Đẳng Thanh Sơn đột nhiên phát hiện có người gọi mình.

“a?” Đẳng Thanh Sơn cau mày, cúi đầu nhìn xuống phía dưới. Mơ hồ có một bóng người hướng mình chạy tới, đồng thời còn gọi mình.

“Đạo Trì, hạ xuống xem sao.” Đẳng Thanh Sơn phân phó một tiếng.

“Rống” tựa hồ Đạo Trì cũng đã thấy được người kia, gầm nhẹ một tiếng, hai cánh rung động, ranh nhanh đáp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chấp Pháp Giả Đến

Giờ phút này, trời đất xem như trở nên an tĩnh trở lại. Tất cả mọi thứ đều trở nên yên tĩnh, tại trong mắt Đại Vũ, vốn vô cùng khủng bố Chân Không Khí Bạo lại chậm chạp như thế.

Thời gian, thời gian pháp tắc, vượt qua tất cả các pháp tắc khác!

“Đừng chọc ta!”

Thanh âm nặng nề từ trong miệng Đại Vũ phát ra, vang rộng cả bốn phía.

Tại trong sự kinh hãi của mọi người, Đại Vũ liền xuất hiện tại trước mặt nữ tử U Sắc cách đó hơn 50m. U Sắc không có một chút liên bị Đại Vũ bắt lấy. Không có một chút dùng sức, phát tay, hướng màu đen mặt đất đập tới.

"Oanh!"

Thân thể nhỏ nhắn của nàng đập vào bùn đất cứng rắn như sắt, cả người giống như quả bóng cao su trên mặt đất tung lên vài lần. Mỗi lần tung lên, thì trên mặt đất màu đen hiện ra một cái hố, máu tươi bay ra, cuối cùng chậm rãi văng tới trước mặt người dẫn đầu trắng hán cao to.

U Sắc nằm trước mặt trắng hán, trở mình một cái, lộ ra khuôn mặt của nàng nhìn thấy mà giật mình.

Thất khiếu chảy máu, khuôn mặt vốn xinh đẹp lại vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo. Một nửa bên mặt xanh tím, máu bầm từ lỗ chân lông chảy ra, nhìn qua thật là khủng bố và xấu xí.

Muốn giết người khác, phải có giác ngộ bị giết.

U Sắc rất mạnh. Vẫn lấy lực lượng của mà kiêu ngạo, thậm chí là ngạo mạn, cho dù là đối mặt với đại hán là người mạnh nhất trong đội ngũ, cũng không có một chút nề tình.

Có thực lực, người có thể ngạo mạn. Thế nhưng, người cũng phải chuẩn bị người có thể chết!

U Sắc cũng là như vậy. Vốn không đem mấy người Đại Vũ để ở trong mắt, tựa hồ chỉ cần mình ra Chân Không Khí Bạo, đừng nói là nhị đỉnh cấp, cho dù không chết nhưng nếu không nhanh chóng thoát khỏi khí bạo thì cũng sẽ bị chôn vùi. Nhưng mà, nàng không nghĩ rằng, mình mang đến cho người khác cảm giác sinh mệnh uy hiếp, lại để cho người khác lĩnh ngộ đến pháp tắc đã lĩnh ngộ qua – thời gian pháp tắc!

Tại Cửu Châu, Đại Vũ dựa vào thiên vị giả Thương Linh để mà lĩnh ngộ được thời gian pháp tắc. Tuy rằng sau khi đi tới Cửu Đỉnh Cửu Trọng Giới, thời gian pháp tắc ở đây biến đổi. Thế nhưng, vạn biến bất ly kỳ tông, tại lúc sinh tử lâm đầu, Đại Vũ rút cuộc lĩnh ngộ đến thời gian pháp tắc đã rời bỏ mình đi một năm.

Đứng ở nơi đó, Đại Vũ chính là tiêu điểm, ánh mắt của mọi người đều tại trên người Đại Vũ. Mà trong ánh mắt của bọn họ đều có một điểm chung là – kinh hãi!

"Thời gian pháp tắc?!"

Bên đám người U Sắc, tên đại hán thủ lĩnh căn bản không để ý đến U Sắc nằm trước người mình, mà là kinh ngạc nhìn Đại Vũ. Thể hình Đại Vũ không cao to bằng hắn, nhưng vai lại rất rộng. Nhìn qua, giống như tất cả trọng vật đều bị hắn nâng vấy.

"Sao... sao... lại có khả năng, thời gian pháp tắc, lại lĩnh ngộ thời gian pháp tắc lúc này!"

Phía sau, lũ nam tử ngây dại, người tuổi trẻ tóc trắng mờ to hai mắt, còn thịt của tên béo thì giật giật. Một tia sợ hãi mọc lên trong lòng bọn họ, biết rằng lần này trộm gà không được lại còn mất nắm gạo!

"Hô!"

Dần dần, mọi người bắt đầu khôi phục bình tĩnh, nhìn bóng dáng cao to của Đại Vũ, thở một hơi thật dài, lau mồ hôi trên trán, giọng nói còn có chút run: "Lần này chưa chết."

Sự khủng bố của Chân Không Khí Bạo, Lý Thái Bạch bị hù sợ rồi. Vừa nghĩ tới mình lập tức bị chết hình ảnh, Lý Thái Bạch không khỏi run run một trận.

"Tổ sư!" Liễu Văn mặc trang phục màu đỏ, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp nở nụ cười. Nắm đầm buồng lòng ra, xem sắc mặt của nàng, cũng là bị dọa cho sợ hãi.

Bùi Tam cũng giống như vậy, hô hấp có chút gấp gáp, cái chết lại gần mình như vậy.

Bùi Tam vốn là một người tranh cường háo thắng, tại Cửu Châu, để đột phá không tiếc tìm kiếm tất cả tuyệt đại cao thủ, chính là vì muốn làm cho mình có thể biết sợ hãi, cảm nhận được hơi thở cái chết. Nhưng mà, cho dù là như vậy, cũng không như lúc này vô lực, tuyệt vọng.

Nhưng mà, Đại Vũ đột phá lại làm cho hắn một lần nữa nắm được tính mạng của mình trong tay. Nhìn bóng lưng Đại Vũ, trong mắt Bùi Tam lại có thêm một cái gì đó.

Mà Tần Linh, ánh mắt vẫn thờ ơ như vậy. Có thể do sợ hãi quá nhiều, hoặc là do lực lượng tiêu hao quá độ, nên sắc mặt có chút tái nhợt.

Đối diện, tên béo, thiếu niên tóc trắng, cùng với tên lùn liếc mắt nhìn nhau, cũng thấy được ý rụt rè trong mắt nhau. Mặc kệ là nhân loại hay là cửu đỉnh thú, chỉ cần có tư duy, không, cho dù sinh vật không có tư duy đi nữa, tại lúc sợ hãi cũng đều biết rời đi, chạy trốn. Mà lúc này, mấy người trước mắt cũng là như vậy.

Vừa mới bắt đầu chính là kiêu ngạo như vậy, mà bây giờ, muốn kiêu ngạo cũng không có cách nào kiêu ngạo nổi. Đây là một thế giới cường giả là chúa tể, nhất là sau khi giết chết người khác rồi hấp thu năng lượng để tu luyện. Trực tiếp khiến cho thế giới này thăng cấp! Người yếu, ta có thể giết người. Trước đây giết không có được chỗ tốt, bây giờ thì khác, ta có thể hấp thu năng lượng của người!

"Hắc, ta nói các người như thế nào không nói? Vừa rồi cho các người đi, các người không đi? Thế nào? Bây giờ lại muốn đi?" Đột nhiên Tần Linh mặc trang phục màu xanh bước tới bên người Đại Vũ, khuôn mặt lạnh lùng tái nhợt lộ ra nụ cười nhạo, nhìn chằm chằm tên lùn.

Tại trong mắt Tần Linh, nhìn gai mắt nhất là tên lùn. Nhất là cái biểu tình âm lãnh của hắn, nhìn qua thật là khó chịu! May là, cách nhìn của hắn chỉ mình hắn biết, nếu như bị đám người Đại Vũ biết đến, không biết bọn họ sẽ nghĩ gì.

"Chúng ta đi!" Từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, tên tráng hán đầu lĩnh quát nhẹ một tiếng, trên mặt Đạo Ba hơi có chút giật giật. Rất rõ ràng, hắn không muốn tái chiến nữa! Đối mặt với một cái tu luyện giả lĩnh ngộ thời gian pháp tắc, hắn không có nắm chắc. Tuy rằng chỉ là sơ ngộ, đồng thời chỉ là nhị đỉnh cấp chí tôn. Dù là vậy, hắn cũng sẽ không đánh cuộc!

Nói xong, bỗng lấy U Sắc, nhanh chóng xoay người rời khỏi chỗ này.

"Lão vũ." Nhìn mấy người rời khỏi, ánh mắt nhìn trên người Đại Vũ, giống như là không cam lòng dễ dàng thả bọn họ đi như vậy. Không chỉ là Tần Linh, đám người Lý Thái Bạch cũng nhú mày. Chẳng lẽ sau khi bị người khác khi dễ, liền dễ dàng cho bọn họ rời đi?

Cảm thụ được ánh mắt của mọi người, Đại Vũ khẽ thở dài một cái. Giơ lên chân phải, hướng về phía trước một bước.

Nhìn qua rất là thông thả, nhưng trong nháy mắt, liền biến thành hơn một trăm bước. Sau một phút, Đại Vũ liền xuất hiện trên đầu đám Đạo Ba, nắm đầu màu vàng nâu năng lượng liền hướng đầu Đạo Ba đánh tới.

Rất hiển nhiên, Đại Vũ sẽ không bỏ qua bọn họ.

Đại Vũ là ai? Phân chi Cửu Châu, khai sáng Cửu Châu tuyệt thế cường giả. Tuy rằng đó chỉ là nhỏ nhỏ Cửu Châu, nhưng ngạo khí trong lòng Đại Vũ cũng không ai có thể so sánh được! Sau khi bị người khác ăn hiếp, liền dễ dàng thả bọn họ rời đi? Có thể sao? Rõ ràng không, động tác của Đại Vũ mọi người đều thấy được.

Nắm tay màu vàng nâu biến thành Đại Vũ một quyền cực mạnh hướng đầu của Đạo Ba đại hán đánh tới, không chỉ có tên béo, thiếu niên cùng với tên lùn không phục hồi tinh thần lại, liền ngay cả Đạo Ba cũng chưa từng khôi phục tinh thần.

"Oanh! !"

Một tiếng nổ, đại địa vỡ vụn, bùn đất màu đen cuồng loạn bay ra, chấn động thật lớn khiến cho đám người tên lùn nhanh chóng lui lại.

“Đại ca!” Thấy một màn như vậy, trong mắt tên lùn hiện lên tia kinh sợ, hét lớn một tiếng rồi xông về phía trước.

“Các người đi đi, ta không sao.” Thanh âm hùng hậu truyền vào trong tai bọn họ.

Bụi bặm tan đi, Đao Ba nửa quỳ ở nơi đó, mà Đại Vũ lăng lạng đứng phía trước cách Đao Ba 10m. Mà lấy Đao Ba làm trung tâm, chung quanh 10m đất đai đều bị nứt vỡ.

Tại thế giới này, mặc kệ là trình độ không gian ổn định, hay là trình độ cứng rắn của vật chất, căn bản là không phải một thế giới nào có thể bằng được. Chỉ cường giả, vốn là không thể phá vỡ được đất màu đen này. Nói cách khác, chỉ cường giả muốn làm một nông dân đều không được, đất đai đều đảo không được, như thế nào mà trồng trọt?

Nhất đỉnh chí tôn có thể miễn cưỡng phá vỡ một chút đất đai màu đen, mà nhị đỉnh chí tôn có thể dùng lực lượng phá vỡ được bùn đất màu đen này, nhưng cũng không cường đại đến như vậy. Rất rõ ràng, đây là được tăng thêm sau khi lĩnh ngộ được thời gian pháp tắc. Công kích bức này, ít nhất phải là tam đỉnh cấp chí tôn mới có thể được.

Đao Ba đứng dậy, đem U Sắc quảng qua cho tên béo, lắc đầu giống như không có chịu một chút thương tổn: “Ở đây do ta giải quyết, các người đi trước cửu đỉnh bình thai đi.”

"Nhưng mà ..."

“Câm miệng!” thiếu niên tóc trắng tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng bị Đao Ba cản trở, hét lớn: “Bọn họ muốn giết ta, là không có khả năng đến.”

Nhìn bóng lưng Đao Ba, mấy người nặng nề gật gật đầu, nhanh chóng rời khỏi.

Đội mấy người rời khỏi, ánh mắt Đao Ba nhìn tới trên người Đại Vũ, thân thể đứng thẳng, khuôn mặt dữ tợn nở nụ cười: “Rất kinh ngạc, lại có thể lĩnh ngộ thời gian pháp tắc. Tới thế giới này gần 1000 năm, ta cũng là lần đầu tiên có thể thấy được người sử dụng pháp tắc. Chân Không Khí Bạo của U Sắc tuy rằng cũng thuộc loại không gian pháp tắc, nhưng nghiêm khắc mà nói, căn bản là không phải. Cho nên, ta đối với cường giả có lực lượng pháp tắc rất hiếu kỳ, người đã lĩnh ngộ được, để ta cảm giác thử xem sao!”

Đang nói chuyện, khí tức mộc mạc của Đao Ba lập tức thay đổi. Cả người đứng ở nơi đó, giống như một tòa kim cương, khí tức nhanh chóng tăng lên. Ánh sáng màu vàng trên người hắt phát ra, dường như sóng gợn dập dờn lan ra.

Nhìn Đao Ba, sắc mặt Đại Vũ hơi đổi, đám người Lý Thái Bạch phía sau cũng biến sắc. Đối mặt với cỗ áp lực này, Tàn Linh không khỏi lùi phía sau vài bước.

“Được rồi, tiểu tử ngươi quậy cũng đủ rồi, cần gì phải làm quá đi.” Ngay khi Đao Ba đại hán muốn phát động công kích là lúc một tiếng cười vang lên.

Nghe thanh âm như thế, sắc mặt mọi người đều biến, vốn khí thế của Đao Ba không ngừng tăng lên liền trong nháy mắt ngừng lại, mắt hồ hướng lên không trung nhìn tới.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Đặc Quyền?

Trên bầu trời, một gã mặc đồ đen đang đứng lơ lửng, tóc ngắn trung niên nam tử.

Gã nam tử đó nhìn qua chỉ mới có 50 tuổi, môi dày rộng, ánh mắt như thanh gươm sắc bén, thân thể cao to bị áo choàng vây lấy. Hắn lơ lửng trên đầu mọi người, một loại cảm giác giống như thái sơn áp đỉnh tràn ngập trong lòng mọi người. Vốn đang bỏ chạy tên lùn cũng ngừng lại.

Lục đỉnh, tuyệt đối từ lục đỉnh trở lên. Có thể bay, liền đại diện cho lục đỉnh, đây là quy luật không thể thay đổi được ở Cửu Trọng Giới và Cửu Đỉnh Giới.

Mà mọi người đảo ánh mắt qua tiêu chí cửu đỉnh trước mặt gã trung niên thì, vốn trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ thì nay lại kinh hãi, bọn họ không khỏi hạ

thấp đầu xuống.

Trong đó, vốn đang định bạo phát Dao Ba nhất thời quỳ xuống trên mặt đất, phát ra một thanh âm cường liệt rung động, hướng về phía nam từ ôm quyền nói: “Tham kiến chấp pháp đại nhân!”

"Tham kiến chấp pháp đại nhân!"

"Tham kiến chấp pháp đại nhân!"

Xa xa, tên lùn, tên béo cùng tên tóc trắng thiếu niên cũng quỳ xuống, về mặt vô cùng tôn kính.

"Chấp pháp đại nhân?"

Thấy một màn như vậy, đám người Đại Vũ liếc mắt nhìn nhau, hồi tưởng đến lúc mình vừa tới nhất trọng giới tình cảnh. Một con Tử Băng Lang Hoàng tiếp cận lục đỉnh cấp bị một gã mặc áo đen cường giả chém giết, mà người đó được xưng là ‘chấp pháp giả La Phong’, cùng người hắc y trước người giống nhau như đúc.

Tất nhiên, người trước mắt không phải người cường giả lúc đó. Bởi vì hắn không có sát khí giống người đó. Đồng thời, người đó đội mũ nên không cho đám người Đại Vũ thấy mặt, mà người trước mặt lại đem mũ để ở sau đầu, khuôn mặt kiên nghị hiện ra trước mặt.

“Tham kiến chấp pháp đại nhân!”

Không có bất cứ cái gì do dự, đám người Đại Vũ đồng thời quỳ xuống.

Đám người Đại Vũ mặc dù ở Cửu Châu tuyệt đối là cường giả đứng đầu, người thường nhìn thấy bọn họ là phải quỳ xuống. Sống mấy ngàn năm, ngao khí trong lòng muốn có bao nhiêu là có bấy nhiêu. Thế giới này cũng là như vậy, hạ tầng đối với thượng tầng là phải cung kính, nhất là đối với những người có thân phận đặc thù. Có thể, lúc đầu đám người Đại Vũ còn không có cách chấp nhận được mình ở thế giới này là nhỏ bé như vậy. Nhưng trải qua lịch lãm 1 năm, bọn họ biết, bây giờ đã không còn như xưa.

Tại thế giới này, mình là nhỏ yếu như thế nào. Đối mặt với cường giả mạnh hơn nhiều lắm, là phải cung kính, không thể cậy mạnh! Muốn trở thành cường giả là phải biết ẩn nhẫn. Có thể, mọi người không muốn quỳ xuống đối với người khác. Nhưng không có cách nào khác, ai biểu mình yếu hơn người ta? Một ngón tay của người khác cũng có thể bóp chết ngươi, ngươi còn vô lễ? Đó chính là muốn chết! Đại trượng phu cương được thì nhu được, không có gì ghê gớm cả.

Nam tử trung niên lơ lửng trên bầu trời, ánh mắt đảo qua phía dưới, nhìn vào trên người Dao Ba, thản nhiên nói: “Tuy rằng ta không có ý kiến đối với cách giết người để tu luyện của các ngươi, nhưng ta cũng không ủng hộ. Bây giờ tựa hồ không thích hợp sao? Được rồi, đi đi. Từ giờ trở đi, ta không hy vọng nhìn thấy cảnh chém giết nhau. Nếu có, ta cũng vui lòng cho các ngươi nếm thử mùi vị thống khổ.”

Đang nói chuyện, một cổ uy áp vô hình hướng Dao Ba đè qua, khiến hắn giống như thờ không nổi, giọt giọt mồ hôi từ trên trán chảy xuống, cung kính nói: “Tuân lệnh ý chỉ của đại nhân!”

Nói xong, Dao Ba chậm rãi đứng dậy, xoay người, không quay đầu lại mà dẫn dắt đồng bọn rời khỏi, giống như rất sợ người áo đen đối ý.

Mà đám người Đại Vũ trong lòng vô cùng khiếp sợ, khẩn trương, uy áp vô hình cũng khiến cho bọn họ bất an, ngay cả vô cùng cao ngạo như Tần Linh cũng phải yên lặng cúi đầu xuống.

Tần Linh cao ngạo, đó là dựa vào thực lực của hắn cùng với tính cách của hắn. Có đôi khi, Tần Linh không nói chuyện nhiều lắm, giống như lúc đối mặt với U Sắc vậy, thực lực cách xa nhau nhưng vẫn lấy cứng đối cứng. Thế nhưng, Tần Linh tuyệt đối không phải là kẻ ngốc. Chỉ cần có cơ hội dùng lực, hắn sẽ không cúi đầu. Cho dù không có bất cứ tỷ lệ sống tồn nào, mà đối phương lại ức hiếp lần nữa, hắn cũng sẽ không cúi đầu, đây là phương thức đối nhân xử thế của Tần Linh.

Khi người áo đen xuất hiện, Tần Linh biết mình không cúi đầu không được. Thứ nhất, đối diện với người này hắn không có bất cứ cơ hội nào. Thứ hai, đối phương cũng không có ức hiếp mình, đồng thời giải quyết phiền phức cho nhóm người mình. Thứ ba, đây là lý do hắn cúi đầu, trừ phi đối phương ức hiếp mình!

“Ha ha, được rồi, đứng lên đi.” Nhìn nhóm người Đại Vũ, nam tử trung niên mỉm cười, chậm rãi từ trên trời hạ xuống, uy áp vô hình cũng biến mất, khiến cho trong lòng mọi người thở nhẹ.

Nghe lời, mọi người đứng lên.

Đại Vũ đứng ở trước cung kính nói: “Không biết chấp pháp đại nhân tìm chúng ta có chuyện gì?”

Mặc dù trong lòng kinh sợ thực lực cường đại của người áo đen, đồng thời cũng khó hiểu, chấp pháp giả tại sao lại đến tìm mình?

Mang theo nghi vấn này, nhóm người khó hiểu nhìn nam tử trung niên.

“Ai, chuyện này không thể trong chốc lát có thể nói rõ, để ta chậm rãi nói cho các ngươi nghe.” Biết được đám người Đại Vũ muốn hỏi gì, nam tử trung niên mỉm cười nói: “Bây giờ theo ta đi tới bình thai cửu đỉnh sao.”

Không đợi đám người Đại Vũ có bất cứ cái gì phản đối, sau một giây, mọi người chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhiên nhẹ nhàng, cả người bay tới trên không. Người áo đen vung tay lên một cái, một lực lượng cường đại nhưng vô hình bao vây lấy mọi người, hướng bình thai của tứ trọng sơn bay nhanh tới.

“Vù vù!!!”

Cùng lúc đó, trên bình thai phát sinh ra một thanh âm khiến đầu người choáng váng. Đây cũng không phải ai khác, chính là thủ hộ đại trận trên bình thai sản sinh ra. Hiện nhiên đây là trạng thái bình thai mở ra, duy trì liên tục 3 ngày. Tại trong 3 ngày này, các tu luyện giả có thể ra vào tùy ý bình thai. Nhưng sau ba ngày, đại trận sẽ đóng lại, cách ly với thế giới bên ngoài, nếu muốn xông vào, không sợ chết thì cứ việc thử.

Rất nhanh, người áo đen mang đám người Đại Vũ đi tới trên bình thai. Không có một chút trì hoãn, hướng tới một tòa kiến trúc trên bình thai bay nhanh qua.

"Hô!"

Sáu người bị một trận kinh phong thả xuống.

Đứng trên mặt đất, nhóm người Đại Vũ trong lòng thở nhẹ một hơi, rốt cuộc chạm đất rồi!

Tại Cửu Châu, việc phi hành đối với bọn họ giống như ăn cơm. Thế nhưng, tại đây, cùng với việc phi hành ở Cửu Châu là hai việc hoàn toàn khác nhau. Một, Cửu Châu có thể tùy ý phi hành, chỉ cần là hư cảnh đại thành liền có thể, mà ở đây phải đạt tới lục đỉnh cấp mới có thể phi hành.

Hai, phi hành ở Cửu Châu là do mình điều khiển, mà vừa này là bị người khác mang đi. Do mình cùng với do người khác là hai chuyện khác nhau. Do mình điều khiển, phi hành tại sự điều khiển của mình, vốn là không sợ ngã từ trên trời xuống, cho dù rớt xuống, cũng bằng vào sự cường hân của thân thể mà không tổn thương gì. Nhưng ở đây lại khác, do người khác điều khiển, trong lòng không có một chút cảm giác an toàn. Hơn nữa, nếu như ở đây bị rớt xuống, sẽ không giống như ở Cửu Châu, không chết cũng phải gãy vài cái xương.

Đứng trên mặt đất, trong lòng mọi người mới tìm được cảm giác an toàn.

“Lỡ lững ở giữa không trung?” Đứng ở trong tòa kiến trúc hùng vĩ này, đám người Đại Vũ đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhìn bốn phía, bình thai vô cùng bằng phẳng, không có một cục đá. Nhìn qua, cái bình thai này là do tuyệt thế cao thủ dùng kiếm chém mà thành! Bình thai lớn như vậy, một kiếm chém thành? Cần thực lực như thế nào?

Cúi đầu nhìn xuống phía dưới, nhóm người Đại Vũ không khỏi thán phục, chỗ đứng bọn họ bây giờ cũng không phải trên bình thai, mà là trên bầu trời, lơ lững tại một nơi giống như tòa thành.

Lỡ lững? Giống như Thiên Cung ở Cửu Châu?

Kỳ lạ!

Thiên Cung ở Cửu Châu là do theo ý trời mà sinh, cũng không phải do Thiên Vị giả tạo thành, Thiên Vị giả cũng không có năng lực đó. Nơi sinh ra Thiên Vị giả chính là Thiên Cung. Mà tòa thành trước mắt này, không phải là do ý trời mà sinh sao? Hơn nữa là do siêu cấp cường giả chế tạo! Chuyện kinh người đến mức này, khiến cho một tòa thành lớn như vậy lơ lững ở trên không trung, thế nào mới làm được?

Đại Vũ không rõ, Tần Linh không biết, Lý Thái Bạch cũng chỉ có thể sợ hãi than thần kỳ, hai mắt bịt lấp lánh, đôi mắt đẹp của Liễu Văn nhìn bốn phía, phần khởi xem cảnh sắc xung quanh.

Cao tầng, đây chính là cuộc sống của cao tầng.

Không nhìn được, đám người Đại Vũ hướng tới cuộc sống cao tầng như thế này. Tu luyện giả bình thường, hằng ngày đều phải sống trong huyết tinh, không ngừng đề cao thực lực của mình. Ngủ cũng không thể ngon giấc, ăn cũng không cảm thấy ngon miệng. Một năm trôi qua, đã chán cuộc sống như vậy lắm rồi.

Mọi người rõ ràng, trên thế giới này, chỉ có thực lực đạt tới một giới hạn mới có thể hưởng thụ cuộc sống như thượng vị giả. Tất cả mọi thứ trước mặt mọi người, một tia hướng về phía trước tự nhiên tăng cao.

“Được rồi, buổi tối ngày hôm nay các ngươi nghỉ ngơi ở đây. Việc ăn uống sẽ có người đem tới cho các ngươi. Đây là đặc quyền mà các ngươi có được, ta còn có chuyện muốn làm, nên đi trước.” Thấy biểu tình của đám người Đại Vũ, người áo đen mỉm cười, trong lòng rõ ràng, bọn họ đều muốn một cuộc sống như vậy.

Nhớ lại mình năm đó, cũng không phải là như vậy sao?

Nói xong, người áo đen bay lên, biến mất trên bình thai tại tòa thành, hướng về phía mấy trăm mét bình thai cửu đỉnh đi tới.

“Đặc quyền?” Nhìn người áo đen rời khỏi, mọi người có chút ngơ ngẩn. Đây là có chuyện gì? Cái gì đặc quyền?

“Hắc, mặc kệ nó. Nếu vị chấp pháp đại nhân này chiều cổ chúng ta, chúng ta cứ việc nghỉ ngơi cho tốt một chút.” Lý Thái Bạch cười lớn một tiếng, hướng về tòa thành trước mặt mà đi tới.

Lý Thái Bạch trời sinh phóng khoáng, chỉ cần tư do thanh thản, cái khác đều không quan tâm.

Nhìn bóng lưng Lý Thái Bạch, Đại Vũ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đình Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tòa Thành La Phong

Nhìn tòa thành trước mặt, trong lòng Đại Vũ có một cỗ không nói nên lời dâng lên. Không chỉ là Đại Vũ, mà đứng mọi người đứng ở chỗ này đều giống nhau. Tòa thành này, chỉ có đứng trên đỉnh của thế giới mới có thể ở lại!

Đứng trước tòa thành, mọi người đều có cảm giác khoảng cách mình đạt tới thượng vị giả gần như vậy. Gần? đột nhiên mọi người lại cảm thấy mình thật là buồn cười. Chỉ mới đến nhị đỉnh chí tôn, đã nghĩ muốn sống cuộc sống của thượng vị giả.

Lục đỉnh... ít nhất... phải đạt tới đó mới có thể coi là thành viên của thượng vị giả.

“Được rồi, nếu vị đại nhân kia làm cho chúng ta ở lại nơi này, chúng ta liền ở sao.” Bình phục một chút tâm tình, Đại Vũ mở miệng cười nói. Nhìn hình dạng đang đứng ở phía trước đờ người ra của Lý Thái Bạch, nụ cười trên mặt Đại Vũ lại càng dày đặc. Nghĩ thầm, tương lai chúng ta cũng sẽ có một cuộc sống như vậy.

“ừ!”

Bùi Tam, Tàn Linh, Liễu Vân gật đầu, bốn người chậm rãi bước đi vào tòa thành.

Bốn người càng đến gần tòa thành, lại càng cảm giác tòa thành này càng to lớn, phải cần có thực lực nào mới có thể làm cho một tòa thành như vậy treo lơ lửng ở trên không!

Khí tức cổ xưa từ tòa thành phát ra, phủ lên đám người Đại Vũ. Nguyên bản còn mang theo một tia kích động, đều trở nên trang nghiêm, tâm tình kích động cũng dần khôi phục trở nên bình tĩnh. Ngay sau đó, 5 cái chữ to mang phong cách cổ kính đập vào trong mắt mọi người.

Tòa thành La Phong – Thần.

Thấy 5 chữ này, bốn người trong lúc bất tri bất giác đều dừng lại, trong mắt tỏa ra tia sáng kỳ dị.

"Thần... Thần..."

Đứng một lúc lâu, Lý Thái Bạch cúi đầu, quang mang trong mắt không ngừng lóe ra, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm một chữ ‘thần’.

‘Thần’ một chữ này đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho vô địch, đại biểu cho vạn năng, đại biểu cho khắp nơi! Trên đầu 3m có thần minh, thần là nhìn không được, sờ không tới.

Trên thế giới này có thần sao? Không người nào biết. Có thể được xưng là ‘thần’, người đó ít nhất đã muốn siêu thoát khỏi tất cả mọi thứ. Nếu không, không ai dám xưng mình là thần.

Rất hiển nhiên, vị cường giả gọi là ‘La Phong’ này, thực lực tuyệt đối đã đạt được một cái trình độ rất cao. Cho nên, hắn mới dám xưng là – thần!

“Hắc, mấy thằng nhóc. Thế nào? Rất kinh ngạc sao?” Lúc này, một tiếng cười từ phía sau lưng mọi người truyền đến.

Xoay người, nhìn lại, thấy một nam tử mặc áo dài màu đen ‘La Phong chấp pháp giả’ xuất hiện trên bình thai, chậm rãi đi tới. Tại phía sau hắn, còn có hơn 11 người tu luyện giả.

“Được rồi, không cần phải câu nệ. Ở đây đều không phải là tổng hội, tùy ý một chút là được.” Nam tử trung niên mang theo nụ cười vui vẻ phất phất tay, vôn 5 người Đại Vũ muốn đến chào cũng liềng ngừng lại.

“Đại nhân, tòa thành này là...” Thấy nam tử trung niên xuất hiện, trong mắt Lý Thái Bạch liên tục lộ ra tia sáng kỳ dị, không hỏi tại sao mang mình tới

đây, mà là hội tòa thành này rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Cả đời Lý Thái Bạch phóng khoáng tự do, co được dân được. Sau khi đột phá đến chí tôn cấp bậc, liền thoải mái rời khỏi Cửu Châu. Mặc kệ là địa phương nào, hoàn cảnh gì, hẳn đều có thể tùy ý mà sống. Đối với cái tòa thành này, nhất là tên của tòa thành, càng làm cho Lý Thái Bạch nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Không đợi cho Lý Thái Bạch nói xong, nam tử áo đen liền ngăn lại nói: “Nếu người muốn hỏi ‘La Phong’ là ai, ta chỉ có thể nói cho các người biết, hẳn là thần duy nhất của thế giới này, cho dù là cửu đỉnh cấp chí tôn cũng không thể so sánh với đại thần La Phong.”

Nói xong, nam tử áo đen cười đối với mọi người nói: “Được rồi, có chuyện gì chúng ta đi vào bên trong rồi nói. Máy ngàn năm rồi không có tới đây, cảm giác có chút không thích ứng.”

Tại sự kinh ngạc của mọi người, nam tử áo đen mang theo đội ngũ khoảng 100 người đi vào bên trong tòa thành đang treo lơ lửng này.

Đến gần cổ thành, trong nháy mắt mọi người cảm thấy mới lạ. Không chỉ hoàn cảnh trước mắt, ngay cả không khí cũng tươi mát vô cùng, làm cho mọi người không khỏi hít một hơi thật sâu.

Không ít người không nhịn được mở miệng cảm thán.

Trong tòa thành bài biện rất phức tạp, nhưng nhìn tổng thể mà nói thì giống như một cái giáo đường. Trung ương, là giáo chủ địa, rất nhiều cửa bàn mà cái ghế, trước nhất phòng, còn lại là một cái cự đại của bàn đánh bóng bàn, bốn phía bài biện trừ đủ loại kiểu dáng của tranh cuộn. Ở một ít trong góc, có một chút kỳ dị hoa cỏ. Không khí tươi mát chính là phát ra từ những hoa cỏ này.

Tới thế giới này hơn một năm, đều sinh hoạt tại hoàn cảnh gian khổ, ăn đều là một ít đồ vật không có chút dầu muối. Hít thở đều là huyết tinh tràn ngập trong không khí. Mỗi một ngày, mỗi một giờ, thần kinh đều căng thẳng, nếu không muốn bị mất mạng. Khi đi vào cái điện phủ này, tất cả mọi người đều thả lỏng thả lỏng. Không chỉ thả lỏng thân thể, mà tinh thần cũng trở thoải mái hơn nhiều.

Trong nhất thời, tất cả mọi người đều cảm giác thấy trở nên nhẹ nhàng như muốn bay. Giống như... muốn đột phá vậy!?

“A?” Cảm nhận được dị dạng của đám người Đại Vũ, nam tử áo đen kinh ngạc một tiếng, sau đó mỉm cười, thầm nói: “Chính mình tại thần đình La Phong, tốc độ tu luyện chính là nhanh, thực sự là hoài niệm. Có điều là, đợi tới khi đột phá ngũ đỉnh phải cường chế tách quan hệ giữa chúng. Trừ phi, có thể cùng thần đình La Phong hoàn toàn dung hợp, mới có thể cho bọn họ thời gian càng lâu, nếu không... ai bất quá, nếu có thể được sự tán thành của thần đình La Phong, hẳn đều là người có thiên phú, trong đó có mấy người mới có khả năng gia nhập vào đội ngũ chấp pháp đội của chúng ta đây...”

Nói xong, nam tử áo đen thở dài, nhìn hơn 100 tên tu luyện giả đang nhìn xung quanh nói: “Mấy người các người, cũng đừng đứng đờ ra đó, chính mình tự tìm một chỗ ngồi xuống đi sao, chờ mấy người bọn họ tỉnh lại liền đơn giản giải thích cho các người một chút.”

Nói xong, cũng không để ý tới đám người hẳn mang tới, tự tìm 1 chỗ ngồi xuống, hai tay tựa cằm giống như đang suy nghĩ một vấn đề gì đó.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ba ngày liền như vậy trôi qua. Ngày hôm nay, trên bình thai cửu đỉnh náo nhiệt dị thường, tề tụ hơn 1 ngàn năm tu luyện giả đều tới đây. Mục đích của họ rất rõ ràng, muốn lấy được một cái danh ngạch tiến vào thông đạo cửu đỉnh, không cần đi qua ngũ trọng giới một nơi giống như là địa ngục để tới lục trọng giới. Nhưng mà, muốn từ mấy vạn tu luyện giả để lấy được 1 danh ngạch, cũng không phải dễ!

Ba ngày qua đi, Đại Vũ, Lý Thái Bạch, Tần Linh, Bùi Tam, Liễu Vân đều tỉnh lại.

Trong đó, Lý Thái Bạch, Tần Linh hai người đều đột phá tới tam đỉnh chí tôn cảnh giới. Đại Vũ cùng Liễu Vân đạt tới đỉnh của nhị đỉnh, giống như có thể đột phá, có điều chỉ cách nhau gần như vậy. Nhưng hai người lại không có một chút nào nản lòng. Đại Vũ tựa hồ còn rất cao hứng. Bởi vì, trong ba ngày này, hẳn đều không phải đột phá tại công phủ, mà là tại trên thời gian pháp tắc.

Ba ngày sau, Đại Vũ đối với thời gian pháp tắc của thế giới này càng thêm hiểu rõ.

Lúc này, trong tòa thành có hơn 100 tu luyện giả, một ít người nhận biết nhau đều đang thảo luận. Đề tài bọn họ thảo luận chỉ có một, đó chính là tại sao ‘chấp pháp giả’ đại nhân lại đem mình tới nơi này?. Trong ba ngày, đây đều là đề tài đứng đầu. Thế nhưng, không có một ai có thể giải đáp. Mà ở trong 100 tên tu luyện giả, thực lực mạnh nhất đạt tới tứ đỉnh cấp, yếu nhất là mới từ ngoại giới đi tới, còn chưa đạt tới nhất đỉnh chí tôn.

Hôm nay, đám người Đại Vũ đều tỉnh lại, thấy một màn trước mắt, 5 người không khỏi liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được câu hỏi trong mắt đối phương. Có điều là, ‘La Phong chấp pháp giả’ đem đám người bọn mình đến nơi đây, chắc chắn là có ý đồ. Hoặc là nói... là cái gì đặc quyền sao?

Đặc quyền? Nghĩ đến hai chữ này, đám người Đại Vũ đều nghi hoặc. Minh, còn có những người này đều có đặc quyền sao? Vì sao chúng ta có đặc quyền? Mà bên ngoài lại tranh đấu chém giết lẫn nhau, vì danh ngạch tiến vào thông đạo cửu đỉnh mà mất đi tính mạng. Vì sao họ không có đặc quyền? Chúng ta có chỗ nào khác biệt sao?

Mấy vấn đề này, không chỉ là đám người Đại Vũ không biết, hơn 100 tên tu luyện giả này thảo luận trong 3 ngày cũng không rõ. Thế nhưng, tại trong một tòa thành này, đám người Đại Vũ lại gặp được người quen.

Thanh Lâm, Đạo Tử, Hoàng Phật ba người đều ở chỗ này. Tự nhiên, đám người Đại Vũ đối với 3 người này đều có không một chút hảo cảm nào, cũng không phải chuyện gì quan trọng, không có việc gì cũng sẽ không đi trêu chọc người khác. Đồng thời, cái kia ‘La Phong chấp pháp giả’ ra một mệnh lệnh.

“Các nghị có thể thảo luận, có thể nói chuyện với nhau. Thế nhưng, các người không thể để cho thanh âm của người vượt quá 200 dp, nếu không đừng trách ta vô tình.” Đây chính là nguyên lời của nam tử áo đen.

Cho nên, mọi người cũng chỉ có thể nhỏ giọng thảo luận, sợ làm trái mệnh lệnh.

Thời gian từ từ trôi qua, rất nhanh lại 3 ngày trôi qua. Ngoại giới, trên bình thai cửu đỉnh khí thể tiến hành tranh đấu cao ngất trời. Một ngàn danh ngạch đã bị chiếm hơn phân nửa. Khoản chừng chỉ còn 2 ngày nữa là có thể đầy 1 ngàn danh ngạch. Đến lúc đó, thông đạo cửu đỉnh sẽ mở ra, làm cho hơn một vạn người tu luyện giả trở hết tài năng mà tiến vào thông đạo cửu đỉnh, đi tới lục trọng giới.

Trong tòa thành sinh hoạt không tệ, không giống như ở bên ngoài hỗn loạn như vậy. Thế nhưng, ở lâu ngày như vậy cũng rất không thú vị. Trong đó, người giết người để hấp thu năng lượng tàn dư để tu luyện, càng không thể chịu đựng nổi.

Lại một ngày trôi qua, vốn trong tòa thành tương đối yên tĩnh rốt cuộc xảy ra một chuyện không lớn cũng không nhỏ.

"Không được, ta chịu được rồi! !!"

Đột nhiên, một cái tiếng gầm nổ lớn. Nghe tiếng nhìn lại, một gã ở trần, đầu trọc đại hán rống lớn một tiếng. Trong mắt hấn, tràn ngập huyết sắc, nắm tay bỗng nhiên hướng nam tử kế bên đánh tới.

Đối với một màn xảy ra thình lình như vậy, nam tử tuổi trẻ căn bản không có bất cứ cái gì phản kháng, mắt thấy sẽ bị tráng hán giết chết, sợ hãi trong mắt không cách nào che giấu.

Nhưng mà, đúng lúc này, thanh âm băng lãnh vang lên.

“Cho dù ở thần đình La Phong, nhưng dám ở chỗ này gây chuyện, đó là vũ nhục La Phong thần. Làm chấp pháp giả, ta có quyền giết người”. Hắc mang hiện lên, ngay khi huyết đao trong tay đi tới đỉnh đầu của trẻ tuổi nam tử thì cái đầu trọc của tráng hán bỗng nhiên nổ tung.

"Xuy!"

Máu tươi phun ra, vốn tươi mát không khí trở nên tràn đầy huyết tinh. Có điều là, máu tươi không có rơi xuống đất đã bị bốc hơi rồi. Đồng dạng, thân thể của đầu trọc tráng hán cũng tan thành mây khói.

‘La Phong chấp pháp giả’ toàn thân áo đen xuất hiện tại vị trí của đầu trọc tráng hán.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người ở đây đều hít một ngụm lương khí. Cự hán kia, chính là trong 100 người ở đây đạt tới tứ đỉnh cấp! Tứ đỉnh cường giả, liền chết như vậy?

Hắc mang hiện lên, ánh mắt mọi người không khỏi nhìn về phía đỉnh đầu chấp pháp giả nhìn lại. Đó là một cái tiểu đỉnh lớn cỡ bàn tay, lúc này cái tiểu đỉnh tản ra ba động kỳ dị, tựa hồ vì chủ nhân của mình chết đi mà đau lòng.

“Ông!” một tiếng, tiểu đỉnh màu đen hào quang rực rỡ, vốn chỉ to cỡ bàn tay, liền biến thành cự đỉnh cao tới 3m, tỏa ra màu hồng. Sau một phút, hỏa hồng cự đỉnh bay nhanh hướng tới chấp pháp giả mà đánh, giống như vì chủ nhân mà báo thù vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: La Phong – Thần

“Cửu đỉnh!” Thấy hỏa hồng cự đỉnh, đám người Đại Vũ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra sự kinh ngạc.

Không sai, đó chính là bọn hấn sở hữu cửu đỉnh. Rất rõ ràng, đây là hỏa đỉnh trong cửu đỉnh. Đột nhiên, Đại Vũ nhìn mọi người, trong lòng khiếp sợ nghĩ đến, chẳng lẽ những người này đều có được cửu đỉnh? Nhớ lại Thương Linh từng nói qua, cửu đỉnh tuy rằng thừa thớt, nhưng cũng không phải là duy nhất. Rõ ràng, những người này ở đây đều có được cửu đỉnh. Mà mình, còn có những người này được mang tới đây, khẳng định là cùng cửu đỉnh có quan hệ.

Đặc quyền, chẳng lẽ là bởi vì cửu đỉnh sao?

Trong lòng Đại Vũ yên lặng suy nghĩ.

“Vật vô chủ, cũng dám ở trước mặt ta cần quấy!” Đối với hòa hồng cự đỉnh đánh tới, trong mắt nam tử áo đen hiện lên một tia coi thường, đưa tay bắt tới. Liền một trào như vậy, tay của nam tử áo đen giống như hư ảo mà tới, mà đang bay nhanh ở giữa không trung hòa hồng cự đỉnh giống như vị một lực lượng trôi buộc, tốc độ giảm nhanh xuống.

Sau 1 phút, hòa hồng cự đỉnh ở giữa không trung lắc lư một cái rồi bị ép xuống mặt đất. Nam tử áo đen vươn tay nắm lấy nó, mặc cho nó giãy dụa như thế nào cũng không có cách nào thoát khỏi.

Ngay sau đó, nam tử áo đen từ trong người mọc ra một cái cái ẩn giống như ngọc tỷ của hoàng đế thời cổ đại, hung hăng hướng hòa hồng cự đỉnh ấn xuống.

"Ông "

Bị con đầu ấn xuống, vốn còn đang giãy giụa, hòa hồng cự đỉnh ngừng lại, màu hồng từ từ nhạt dần, sau đó cự đỉnh cũng rút trở lại hình dáng ban đầu bay tới trong tay nam tử áo đen.

Làm xong tất cả, nam tử áo đen tựa hồ không có bất cứ cái gì cảm xúc. Ánh mắt đảo qua mọi người, một tia rét lạnh từ trong lòng mọi người mọc lên, mọi người đang thảo luận đồng thời ngừng lại. Trong lòng sợ hãi, thực lực của chấp pháp giả thật là cường đại! Lại dám ở đây gây chuyện, người kia chết cũng đáng!

“Ở chỗ này, ta chỉ muốn nói cho các ngươi một câu.” Trong mắt nam tử áo đen lóe ra hàn quang nói: “Đây là thần điện La Phong, không cho phép tranh cãi âm ỉ, không cho phép đánh nhau, càng không cho phép giết người. Cho các ngươi nói, đây là ta đã rộng rãi cho các ngươi rồi. Từ bây giờ trở đi, các ngươi tốt nhất đừng mở miệng, nếu dám nói một lời, đừng trách ta vô tình.”

Nói xong, nam tử áo đen xoay người, bước vào điện phủ, hướng tới cái bàn lớn đi tới.

Đối với lời nói của nam tử áo đen, không ai dám phản kháng. Phản kháng? Biết phản kháng là có nghĩa gì không? Đó chính là chết! Ở đây không có một ai sẽ cho rằng mạng của mình lớn, cho dù là Đẳng Thanh Sơn cũng sẽ không cho rằng mình có 5 cái phân thân, sẽ đi gây xích mích với người khác.

Đừng xích mích với người mình không cách nào địch nổi, như vậy cho dù ngươi có 9 mạng cũng khó mà thoát chết!

Nhìn, ở đây có 9 cái mạng. Đừng nói ở đây, người tới đã cũng chỉ có 3 cái mạng, Đẳng Thanh Sơn cũng liền chỉ có 6 cái mạng. Người khác 9 cái mạng điều không thoát nổi, còn sợ mấy người ở đây chỉ có 2 3 cái mạng sao!

Im lặng, tất cả mọi người đều im lặng. Ngâm lại cái miệng của mình, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh, để tránh rước họa vào thân.

Bước tới cái đài cao, nam tử áo đen nhìn bao quát mọi người, thần nhiên nói: “Ta biết các ngươi có nhiều nghi hoặc, cũng biết bây giờ các ngươi khẩn cấp, danh ngạch ở bên ngoài cũng đã gần đầy rồi, mà ta vẫn còn giữ các ngươi ở chỗ này. Có điều các ngươi không cần gấp, ta sẽ cho các ngươi biết vì sao ta muốn đem các ngươi đến đây. Đồng thời, trước hết nói cho các ngươi một cái tin tức tốt. Các ngươi không cần đi tranh đấu, đi chém giết, cũng có thể miễn phí có được tư cách đi tới thông đạo cửu đỉnh. Đồng thời, còn là vô cùng an toàn đi tới lục đỉnh giới, không có ai đến chém giết các ngươi.”

“A, tốt như vậy? Là thật sao? Ngươi không gạt ta chứ!” Nam tử áo đen vừa nói xong, vốn phía dưới đang im lặng bỗng nhiên truyền tới một tiếng ngạc nhiên.

Nhìn lại, đó là một gã chỉ có hơn 10 tuổi thiếu niên. Mặc áo màu xanh, trong mắt tràn ngập sự kích động.

Nhưng mà, sự ngạc nhiên của tên thiếu niên này rất nhanh liền im bật.

“Ta nói rồi, không cho nói, ngươi không có nghe ta nói đến sao?” Vốn còn ở trên đài cao, tên nam tử áo đen không biết từ lúc nào đã đi tới trước người thiếu niên, tay phải đã bóp cổ tên thiếu niên.

Vốn còn đang kích động, sắc mặt của gã thiếu niên bỗng nhiên trở thành kinh khủng. Sắc mặt đỏ bừng hô: “Đừng vậy.... xin lỗi đại nhân, ta... ta sai rồi, lần sau ... lần sau ta sẽ không nói nữa. Cứu cứu ta, các ngươi cứu cứu ta...”

Thấy một màn như vậy, nhìn hình dạng khủng hoảng của tên thiếu niên, không ai dám lên tiếng ngăn cản nam tử áo đen, cũng không có bất cứ người nào phát ra thanh âm. Bất lực, kinh khủng nháy mắt xuất hiện trong lòng thiếu niên.

"Phanh!"

Một thanh âm vật thể chạm nhau vang lên, gã thiếu niên bị nam tử áo đen quăng xuống mặt đất, lạnh lùng nói: “Đây là lần cuối cùng.”

Nói xong, nam tử áo đen lại đi tới trên đài cao.

“Khụ khụ!” Tên thiếu niên nằm trên mặt đất ho khan hai tiếng. Thấy con ngươi lạnh lùng của người áo đen, vội vàng lấy tay che miệng lại, trong mắt vẫn thể hiện sự kinh khủng như trước, cúi đầu không dám nói bất cứ cái gì.

Một màn này, mọi người đều nhìn thấy, không ai nói cái gì. Nói? Ngại mạng nhiều thì nói sao!

Nhưng mà, tất cả mọi người không chú ý tới tên thiếu niên cúi đầu, nắm đấm nắm chắc, trong mắt tràn ngập sát khí. Chỉ có điều, cổ sát khí này bị hấn kín đáo che giấu, không làm cho bất cứ người nào thấy được.

Trên đài cao, nam tử áo đen tiếp tục nói: “Lời nói vừa rồi của ta, các ngươi cũng đã nghe được. Cho nên, các ngươi không cần sốt ruột không thể đi vào thông đạo cửu đỉnh. Bây giờ, ta tự giới thiệu một chút.”

Nói xong, nam tử áo đen chỉ chỉ vào mình nói: “Ta là chấp pháp giả của lần này, ta tên Trần Dịch, thông đạo cửu đỉnh mở ra lần này do ta phụ trách. Khi các ngươi tiến vào lục trọng giới, ta sẽ đem các ngươi vào chấp pháp đoàn La Phong. Cho các ngươi huấn luyện cùng bồi dưỡng tốt nhất, chỉ cần thực lực của ngươi đề cao tới lục đỉnh cảnh giới, các ngươi có thể tại trong chấp pháp đoàn thu được một phần công tác. Mà nếu có được cửu đỉnh, như vậy, các ngươi có thể xin tiến nhập vào chấp pháp đội, trở thành thành viên dự bị của Chấp pháp giả La Phong.”

Trần Dịch chậm rãi nói, nói xong những lời này, hấn bắt đầu quan sát cử động của mọi người. Như hấn suy nghĩ, đều là kích động cùng hưng phấn. Những biểu tình này ẩn vào trong mắt Trần Dịch, khiến khuôn mặt lãnh đạm của hấn lộ ra vẻ tươi cười. Mà trong dáng tươi cười, mang theo một chút kiêu ngạo.

Đúng vậy, chính là tự hào.

Chấp pháp giả La Phong, mặc kệ là ở cửu trọng giới hoặc đi tới Cửu Đỉnh Giới, cũng là vô cùng cường đại. Có thể lấy được cái xưng hào này, thực lực không ai không đạt tới được cửu đỉnh cấp, trải qua trăm trận cường giả. Cho nên, khi Trần Dịch thấy được biểu tình của mọi người, hấn vô cùng tự hào.

Dừng một chút, trong tay Trần Dịch quang mang chợt lóe, tiểu đỉnh màu đen bị hấn thu vào trong người lần thứ 2 xuất hiện, ánh mắt mọi người tùy theo nhìn vào tiểu đỉnh.

Nhìn mọi người, Trần Dịch tiếp tục nói: “Ta nghĩ mọi người hẳn là đoán được, vì sao ta dẫn các ngươi đến nơi này. Vì sao các ngươi có thể có đặc quyền mà những người khác không có, nguyên nhân trong đó chính là do thần đỉnh La Phong này.”

Trần Dịch rút cuộc giải quyết nghi hoặc cho mọi người, xa xa, trên mặt Đại Vũ nở nụ cười, nghĩ thầm, mình đoán đúng được 8-9/10.

Đột nhiên, Đại Vũ nghĩ tới một vấn đề... thần đỉnh La Phong? La Phong? Thần đỉnh? Thần?!

Trên mặt Đại Vũ hiện lên một tia kinh ngạc, thậm chí: “Chẳng lẽ, La Phong thật là thần?!”

Nhìn thần đỉnh La Phong, trong mắt Trần Dịch hiện lên tia hoài niệm, thần nhiên nói: “Các ngươi hẳn là không biết thần đỉnh La Phong từ đâu mà đến, vì sao sẽ tự động lựa chọn các ngươi đúng không? Ta bây giờ nói đơn giản cho các ngươi biết một chút. Thần đỉnh La Phong, là năm đó thần La Phong rời đi để lại, tổng cộng 280 cái. Trong đó, đủ các loại hình dáng, nhưng đa số thuộc về ngũ hành thuộc tính, có một số ít là hắc ám, quang minh. Ngoài ra còn có rất nhiều đặc tính đặc thù, có điều là rất ít. Trong đó, thời gian thần đỉnh và không gian thần đỉnh càng chỉ có 1 cái.”

Lời của Trần Dịch làm cho sắc mặt đám người Đại Vũ thay đổi, thời gian cùng không gian đều chỉ có 1 cái? Thanh Sơn cùng Thương Linh bọn họ có 1 cái, này... hai người bọn họ thực sự may mắn a!!

“Mà chấp pháp giả La Phong chúng ta là do trước khi rời đi thì thần La Phong sáng lập ra, mà các ngươi đều có thể may mắn tới được nơi này, chấp pháp đội chúng ta có nghĩa vụ giúp đỡ các ngươi. Cho nên, từ giờ trở đi tất cả mọi thứ đều là bởi vì các ngươi có thần đỉnh La Phong, chứ không phải do các ngươi mạnh, nhiều ưu tú, hiểu rõ chưa?” Ánh mắt Trần Dịch đảo qua mọi người, lạnh lùng nói: “Cho nên, đừng tưởng rằng mình có tiền đồ liên khiêu khích uy nghiêm của chấp pháp đội chúng ta.”

Đang nói chuyện, một cỗ vô hình khí thể từ Trần Dịch trên người phát ra, áp bách khiến mọi người thở không nổi.

“Có điều là, tại cửu đỉnh giới, chấp pháp đội La Phong chúng ta gặp được cộng kích mà trước nay chưa từng có.” Đột nhiên, ngữ khí của Trần Dịch thay đổi, áp lực vô hình biến mất, trong lòng mọi người liền thở nhẹ.

Trần Dịch thở dài một tiếng: “Tuy rằng lúc đó thần La Phong là cực mạnh, cho dù là 9 vị cửu đỉnh chỉ tôn liên thủ cũng không có cách nào chống lại 1 mình thần La Phong, cho nên chấp pháp đội chúng ta mới có thể trở thành tổ chức lớn nhất ở Cửu đỉnh Giới. Mà khi thần La Phong đi rồi, tổ chức của 9 vị chỉ tôn liên bất đầu liên hợp chèn ép chúng ta. Qua trăm triệu năm, uy lực tổ chức của chúng ta ở Cửu Đỉnh Giới đã không còn tồn tại nữa. Tuy rằng 9 vị chỉ tôn không nhúng tay vào chuyện phạm trần, nhưng 9 thế lực lớn cũng không phải chúng ta có thể chống lại. Cho nên!”

Nói tới đây, ngữ khí của Trần Dịch lại chuyển, ánh mắt lộ ra thần sắc kiên định nói: “Cho nên, chúng ta đạt được thần đỉnh La Phong, đó chính là được thần La Phong chọn lựa. Thần đỉnh La Phong sẽ cho ngươi tốc độ tu luyện nhanh hơn những người khác, đồng thời cho các ngươi lãnh ngộ lực lượng pháp tắc nhanh hơn. Bởi vậy, khi các ngươi trở nên mạnh mẽ, nhất định phải vì chấp pháp giả làm ra công hiến, làm cho chấp pháp giả tại Cửu Đỉnh Giới khôi phục lại ngày xưa huy hoàng.”

Lời nói Trần Dịch bao gồm cả dụ dỗ cùng kích động cảm giác, làm cho tu luyện giả đang cúi đầu đều rung lên, ánh mắt lộ ra hưng phấn quang mang.

“Cuối cùng, ta muốn nói cho các ngươi biết chính là. Mặc kệ là thế giới này, hay là Cửu Đỉnh thế giới. Thần, chỉ có 1. Chính là thần của chúng ta —— La Phong!” Nhìn mọi người, Trần Dịch như trăm sắt chặt thép nói.

Chương 55: Sơ Lâm Năm Trọng Giới

"Oanh ca!"

Ngày này, toàn bộ tứ trọng sơn đều rung động một chút. Nguyên nhân không khác, chính là bởi vì ‘thông đạo Cửu Đỉnh’ đã mở ra, cách mỗi 1 ngàn năm, tại tứ trọng sơn phải mở ra 1 lần!

Giữa sườn núi tứ trọng sơn, tại bình thai được chế tạo rất nhiều lôi đài. Những lôi đài này được chế tạo bằng những nham thạch cứng rắn nhất của thế giới này chế tạo thành, đồng thời có trận pháp phòng ngự bảo vệ. Đừng nói những người này chỉ là ngũ đỉnh tu luyện giả, cho dù là cường giả cửu đỉnh cũng không thể tổn hại đến lôi đài 1 chút nào.

Lúc đầu trên bình thai có rất nhiều tu luyện giả, có điều sau 6 ngày trôi qua, cũng chỉ còn lại không tới 1/10. Tổng cộng 1 vạn 3000 tu luyện giả đi tới trên bình thai mà tranh đoạt danh ngạch tiến vào thông đạo cửu đỉnh, mà chỉ có 800 người thành công.

Trong đó, có hơn 1000 người chết trong khi tranh đấu. Còn trên 1 vạn tu luyện giả không phải bị trọng thương thì bị tàn phế, chịu thua rồi khỏi. Có thể tưởng tượng, những người tàn phế trọng thương tu luyện giả rời khỏi bảo hộ của bình thai sẽ gặp phải tình cảnh gì nữa.

Trong đó, chịu nội thương còn tốt, có thể trải qua thời gian dài để chữa trị. Nhưng tàn phế, trừ khi đạt được tới lục đỉnh cảnh giới, có thể băng vào thiên địa linh khí tiến hành chậm rãi sinh trưởng ra. Mà khi thực lực đạt tới bát đỉnh, càng có thể trong vòng mấy phút đồng hồ chữa trị thân thể. Về phần cửu đỉnh chí tôn cường giả, chỉ cần không bị đánh nát đầu, như vậy hẳn có thể chữa trị toàn bộ thân thể!

Cửu đỉnh chí tôn cường giả chém giết, thực lực hai người cách nhau không quá lớn, liền rất khó giết chết được đối phương. Dù sao, có được năng lực chữa trị thân thể, để cho bọn họ có được cái gọi là thân thể bất tử. Dưới cửu đỉnh mà muốn giết chết cửu đỉnh, căn bản là chuyện không có khả năng.

Thực lực giữa cửu đỉnh cũng cách xa nhau sao? Đương nhiên là có, có điều trình tự của cửu đỉnh chí tôn điều không phải những tiểu binh tiểu tướng có khả năng biết được.

Lúc này, chính là thời gian kích động nhất.

Bởi vì, ở trước mặt mọi người là 1 cánh cửa lớn cao tới 2m, rộng 10m. Không ai biết cánh cửa lớn này làm bằng chất liệu gì, nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được cho dù là cửu đỉnh chí tôn cũng không có cách nào làm nó bị tổn thương. Mà trên cánh cửa, còn khắc các bộ thần đỉnh có màu sắc giống nhau, làm thành 1 cái vòng tròn.

Màu vàng, xanh ngọc bích, xanh da trời, hồng, nâu nhạt, đen, trắng, xám trắng 8 loại màu sắc khác nhau của 9 cái thần đỉnh. Trong đó, màu xám trắng thần đỉnh có hai cái, phân biệt cho không gian và thời gian. Mà những cái khác phân biệt làm ngũ hành cùng với hắc ám quang minh hai cực.

Hơn 1000 tu luyện giả đứng trước cánh cửa lớn, trong lòng tràn ngập kích động. Có thể, trong đó có một ít tu luyện giả chỉ chờ 1 năm, 2 năm, hoặc không vượt quá 10 năm. Bọn họ kích động không có nhiều lắm, nhưng đối với những tu luyện giả đợi gần cả ngàn năm, đây chính là thời khắc hưng phấn nhất? Đây cũng không phải là kích động nhất, kích động nhất chính là những người vượt qua 1000 năm, sắp tới 2000 năm.

2000 năm? Đúng vậy, chính là 2000 năm. Những người này ở lần thông đạo cửu đỉnh mở ra lần trước liền tham gia thi đấu tranh đoạt danh ngạch, nhưng lại thất bại. Nhưng mà, bọn họ rất nỗ lực, rất may mắn sống sót. Cuối cùng, trời không phụ người có lòng, lần này rốt cuộc có thể đi vào thông đạo cửu đỉnh, làm sao không khiến cho bọn họ kích động, hưng phấn?

Nhìn cánh cửa lớn màu đen, một ít tu luyện giả chảy ra nước mắt. Từ nhất trọng giới đến tứ trọng giới, thật sự là sinh hoạt quá khó khăn. Mà bây giờ, bọn họ phải rời khỏi cái địa phương quỷ quái này, đi tới lục trọng giới, bọn họ mừng rỡ!

Trong đó, có trên 100 tu luyện giả lại không mừng rỡ như thế. Những người này tự nhiên chính là người có thần đỉnh La Phong, mà đám người dv lại càng nhũn mỳ. Bởi vì, Thương Linh có được thời gian thần đỉnh cùng với có được không gian thần đỉnh Đẳng Thanh Sơn vẫn chưa được Trần Dịch mang đến.

Đây là vì sao? Đám người dv không biết, cho dù là Trần Dịch cũng nghi ngờ.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu đi!” Một tiếng vang lên, hơn 1000 người nháy mắt trở nên im lặng.

Tại trước cánh cửa lớn 10 m, 9 tên mặc áo đen giống nhau bay lên bầu trời, liền hướng cánh cửa lớn bay qua. Phi hành, đây chính năng lực có được sau khi tới lục đỉnh.

Nhìn 9 tên mặc áo đen, trong mắt hơn 1000 tên tu luyện giả tràn ngập kính nể. Cường giả, vĩnh viễn được mọi người tôn kính!

Theo 9 người không ngừng phân chia, 9 cái như ngọc tỷ màu đen phân biệt từ trong tay bọn họ. 9 cái cửu đỉnh, mỗi người phân biệt lơ lửng tại 1 cái cửu đỉnh được khắc trên cánh cửa.

Tiếp theo, theo Trần Dịch chỉ lệnh, mọi người cầm trong tay của ngọc tỷ hướng cái thần đỉnh khắc trên cánh cửa đẩy tới.

"Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!"

Chín tiếng va chạm vang lên, chín cái ngọc tỷ ấn vào trên 9 cái đỉnh khắc trên cánh cửa. Thật kỳ dị, thần đỉnh cùng với ngọc tỷ liền dung hợp vào, cùng cửu đỉnh thần đỉnh hòa hợp 1 thể.

Ngay sau đó, chỉ nghe 1 tiếng ‘ca’ của một tiếng, vốn cánh cửa đen đang đóng chặt lại chậm rãi mở ra.

Mở!

Thấy như một màn như vậy, hơn 1000 tu luyện giả không khỏi nắm chắc nắm tay. Chẳng đến khi cánh cửa hoàn toàn mở ra, ngoại trừ Trần Dịch, tám gã áo đen bay vào trong cánh cửa. Tiếp theo, hơn 1000 tu luyện giả giống như một đàn ong mật ào đi vào. Duy chỉ có được Trần Dịch giao đặc quyền, hơn 100 tu luyện giả có được thần đỉnh La Phong là không hề động.

“Được rồi, các ngươi cũng đi đi.” Sau khi đợi đám tu luyện giả tiến vào thông đạo, đang treo lơ lửng trên không trung Trần Dịch mới mở miệng nói, dẫn theo mọi người tiến vào trong cánh cửa

Tiến vào thông đạo cửu đỉnh, không chỉ có đám người dấn vào để lại một cái nghi ngờ, ngay cả Trần Dịch cũng như vậy.

“Tại sao lần này người nắm giữ không gian thần đỉnh và thời gian thần đỉnh lại không có xuất hiện nay? Đều vài vạn năm rồi?” Về mặt Trần Dịch lộ ra nghi hoặc.

“Oanh ca!” Một tiếng, cánh cửa đen chậm rãi đóng lại.

Ngũ trọng giới

“Hô!” Mặc áo đen Đằng Thanh Sơn sắc mặt tái nhợt, đứng tại một tòa sơn. Liếc mắt nhìn bên cạnh Đào Trì, Đằng Thanh Sơn lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Xem ra, ta đã đạt tới cực hạn rồi. Nếu như không tăng cường cường độ không gian lực lượng, thì ta không có cách nào không chế được lực lượng phân cách tại ngũ trọng sơn để đi tới lục trọng giới rồi.”

Vì sao Trần Dịch không thể kiếm được Đằng Thanh Sơn? Nguyên nhân là ở chỗ này. Sau khi Đằng Thanh Sơn cùng với ct chia tay, liền cùng Đào Trì thẳng đến đỉnh cao nhất của tứ trọng sơn, tiến vào thông đạo không gian đi tới ngũ trọng giới.

Bằng vào lực lượng không gian, Đằng Thanh Sơn bắt đầu từ nhất trọng giới, là có thể không chế không cho mình cùng với Đào Trì chia lìa. Nhất trọng giới đến nhị trọng giới còn tốt, có thể dễ dàng không chế. Nhưng từ nhị trọng giới đến tam trọng giới, lại làm cho Đằng Thanh Sơn có chút cật lực. Tam trọng giới tới tứ trọng giới, Đằng Thanh Sơn cảm thấy đã cảm thấy không gian áp lực đã tăng cường. Tứ trọng giới đến ngũ trọng giới, thiếu chút nữa Đằng Thanh Sơn đã không có cách nào không chế không gian.

Cho nên, vừa mới đi vào ngũ trọng giới, Đằng Thanh Sơn liền đối với Đào Trì nói một câu như thế.

Tứ trọng giới đến ngũ trọng giới thiếu chút nữa làm cho không gian của mình không chế nổi tung, nếu như còn tiếp tục đi tới lục trọng giới, mình cũng chỉ có thể như nước chảy bèo trôi, cùng Đào Trì phân tán ra thôi.

“Ân!” Đào Trì đứng một bên thấp giọng nói: “Bây giờ chúng ta không nên suy nghĩ mấy cái này, ngươi cũng có thể chuẩn bị. Nguy hiểm ở ngũ trọng giới không phải chúng ta có thể tưởng tượng. Nếu như ngươi cùng ta không thể đột phá, có thể chôn thân ở tại đây.”

Đào Trì nói làm cho Đằng Thanh Sơn nao nao, đứng ở trên sườn núi nhỏ, trên mặt Đằng Thanh Sơn hiện lên 1 tia kích động thần sắc nói: “Ta muốn chính là loại cảm giác này, chỉ có đem tính mạng của mình nắm giữ tại trong tay của mình, mới có thể kích phát ra tiềm lực lớn nhất!”

Nói xong, Đằng Thanh Sơn xác định một chút phương hướng, bay nhanh hướng ngũ trọng sơn bay đi. Nhìn bóng lưng của Đằng Thanh Sơn, con người màu đỏ của Đào Trì lóe ra hàn quang, phi thân đi theo.

Lúc đầu để chạy tới tứ trọng sơn, lấy tốc độ của Đào Trì cũng dùng hết nửa tháng. Nếu như là tốc độ của tu luyện giả... ít nhất phải gần 2 tháng. Mà ngũ trọng giới rộng gấp 5 lần so với tứ trọng giới. Cho dù là Đào Trì cũng muốn dùng tốc độ nhanh nhất cũng phải mất 2 tháng. Về phần tốc độ của Đằng Thanh Sơn, cũng phải dùng tới 1 năm mới có thể đi tới ngũ trọng sơn.

Đằng Thanh Sơn cảm thán, sự cường đại của thần La Phong, lại có thể sáng tạo thế giới như vậy, nói hấn là thần cũng không kỳ quái.

Thần? Không nói thành thần, Đằng Thanh Sơn ta cũng nhất định đứng ở đỉnh của thế giới này! Ngũ trọng giới, mong muốn có thể gây cho ta động kích động như vậy!

Cứ như vậy, Đẳng Thanh Sơn đi tới ngũ trọng giới, đi tới nơi mà tất cả tu luyện giả không thích ngũ trọng giới! Mà Đẳng Thanh Sơn lại không biết, tại nơi không được hoan nghênh ở nơi nào đó của ngũ trọng giới, đang có một gã thần bí mang mặt nạ mặt áo trắng hướng ngũ trọng sơn đi tới.

“Không biết di ngôn từ xa xưa ghi lại có đúng là sự thật không” Trong miệng người áo trắng phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cửu Đỉnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.